

EMRE GÜL

OYUNCAK

MEZARLIĞI

PAUL
BARNLEY

BİR OYUNCAĞA
HER ŞEY
ANESİ DÖNÜŞ
OYUNCAĞA DÖNÜŞ
BİR OYUNCAĞA
DÖNÜŞ

GUARDIAN

1. BASKI: 100.000

**BAZI SIRLAR SİZİ ÖLÜME GÖTÜRÜ.
BAZILARI SUÇ ORTAĞI YAPAR.
BİR KATİLİN SIRRINA ŞAHİT OLMAK,
HER İKİSİNE YOL AÇAR.**

Bir insanın kıyameti, ancak ölüm vakti geldiğinde koparmış.
Bir kasabanın kıyameti, içinde yaşayanların günahlarında yatarmış.
İşte bu yüzden *Ravebelg Kasabası*'nın kıyameti ben olacaktım.

Ama siz hâlâ o aptal beyinlerinizin içinde benim kötü olduğumu söyleyen
kahrolası sese kulak veriyorsunuz.

Söleyin bana. *Katilsin*, deyin. *Suçlusun*, günahkârsın, deyin.

Hepiniz gerçeği biliyorsunuz. Yakın bir zamanda öğrendiniz.

Geçmişimin karanlığına pusmuş gölgelerin feryatlarını işitiyorsunuz artık.

Zaten bu yüzden susuyorsunuz.

Beni hâlâ ifşa etmemenizin sebebi tam da bu, öyle değil mi?

Suç ortağım olmaktan korkmuyorsunuz çünkü bu kasabanın geçmişine
gömülü sırların açığa çıkmasını istiyorsunuz.

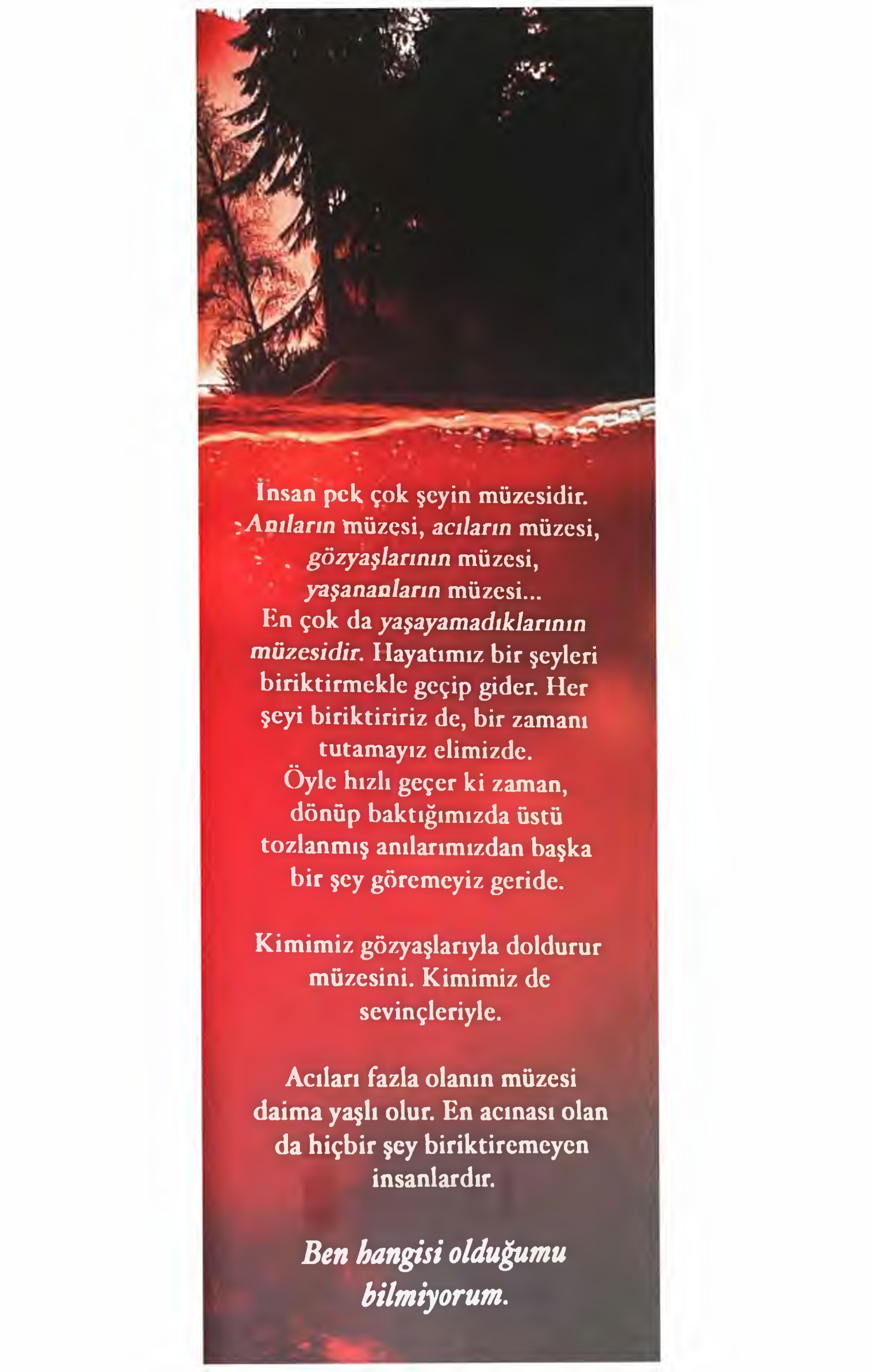
Zira kötü kalpler, ancak sırlar gün yüzüne çıktığında aydınlanır.

Peki öyleyse... *Bana yardım edin.*

**HER ŞEY SONA ERDİĞİNDE
BU KASABA YALNIZCA OYUNCAK MÜZESİ DEĞİL,
KURBANLARIMIN MEZARLIĞI DA OLACAKTI.
OYUNCAK MEZARLIĞI.**

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR.

İnsan pek çok şeyin müzesidir.
Anıların müzesi, acıların müzesi,
gözyaşlarının müzesi,
yaşanmaların müzesi...

En çok da yaşayamadıklarının
müzesidir. Hayatımız bir şeyleri
biriktirmekle geçip gider. Her
şeyi biriktiririz de, bir zamanı
tutamayız elimizde.

Öyle hızlı geçer ki zaman,
dönüp baktığımızda üstü
tozlanmış anılarımızdan başka
bir şey göremeyiz geride.

Kimimiz gözyaşlarıyla doldurur
müzesini. Kimimiz de
sevinçleriyle.

Acıları fazla olanın müzesi
daima yaşlı olur. En acınası olan
da hiçbir şey biriktiremeyen
insanlardır.

*Ben hangisi olduğumu
bilmiyorum.*

EMRE GÜL

OYUNCAK MEZARLIĞI

Oyuncak Serisi -2
OYUNCAK MEZARLIĞI

YAZAR
Emre Gül

BASKI VE TASARIM
Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Yayına Hazırlayan: Oğulcan Bulut
Baskıya Hazırlayan: Beyzanur Şen
Editör: Gülden Girgin Gültekin
Son Okuma: Elif Tesbihçi Acıyan
Kapak ve Mizanpaj Tasarım: Beyzanur Şen
İç Görseller Çizim: Beyzanur Şen

1. Baskı: Aralık, 2024

ISBN: 978-625-95335-0-6

Yayınevi Sertifika No: 40169
©2024, Emre Gül

Türkçe Yayımlı Hakkı
©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Guardian Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.
"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

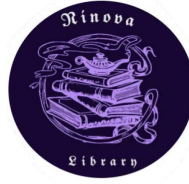
BASKI
Çalış Ofset Ltd. Şti.
Davutpaşa Caddesi Yılanlı Sokak Örme İş Merkezi No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Sertifika No: 45159

YAYIMLAYAN
Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

OYUNCAK MEZARLIĞI

EMRE GÜL

Düzenleme
Ny.özlem

DİKKAT! Bu kitapta intihar, psikolojik ve fiziksel şiddet, cinsellik, küfür gibi olumsuz örnek oluşturabilecek tetikleyici unsurlar bulunmaktadır. Yaşı küçük olanlar ve hassas kişiler için uygun değildir. Yetişkin okurlar içindir.

Sevgili Okur,

Bazen hayatta her şey yolunda gitmeyebilir. Bu kitap, genç yaşta baş etmekte zorlandığımız birtakım sorunlara değinmektedir. Taciz, şiddet, intihar düşüncesi gibi sorunlarla baş etmekte zorlanıyorsanız ya da çevrenizde buna benzer tanıdığınız insanlar varsa bunun için profesyonel yardım istemekten çekinmemelisiniz.

Bu tarz sorunlar karşısında tek başımıza üstesinden gelmekte zorlanırsınız. Kendiniz ya da yakınınız için yapmanız gereken; güvendiğiniz yetişkinler ya da yetkili kurumlardan yardım istemektir.

Konuyla ilgili Toplum Ruh Sağlığı Merkezi, Psikolojik Danışmanlık Merkezi, T.C. Sağlık Bakanlığı Merkezi gibi kurum ve kuruluşlardan yardım talep edebilirsiniz.

Doğduğu evi ve âşık olacağı kişiyi seçemeyen herkese...

İnsan ne isteyene dikler çevre

111

##

BİR DÜMÜLE BASLADI

HER SEY

NOA DAYTON

AHMAKLAR

ONLARIN OLUMU

BENİM SANATIM

OLACAK

NOA DAYTON

AHMAKLAR

GİDİN BURADAN

GİDİN BURADAN

SADECE GİDİN

BİR DÜMÜLE

fear is the KILLER
of dreams

KURBAN LİSTESİ

KATE	CE HEN NEM	SIMON	JULIA	ROSE
ALICE	BALIK	BAYAN JESS	ANDY	LEXA
?	?	?	?	?
?	?	?	?	?
?	?	?	?	?

GİRİŞ

İlk başta bir eğlenceydi.

Sonra bir sırra dönüştü. İki kişinin arasında kalması gereken bir sır.

Ama öyle olmadı.

Sırlar yayıldı, fısıltılar çoğaldı.

Sırlar yalanlara, fısıltılar günahlara dönüştü.

Ta ki ikisinden biri ölene kadar. Gözlerimin önünde...

Hiçbir acı, bir hafta içinde annesiyle babası öldürülen küçük bir çocuğun kalbindeki acıdan daha büyük olamazdı. Babamı kimin öldürdüğünü bilmiyordum. Annemse gözlerimin önünde öldürüldü.

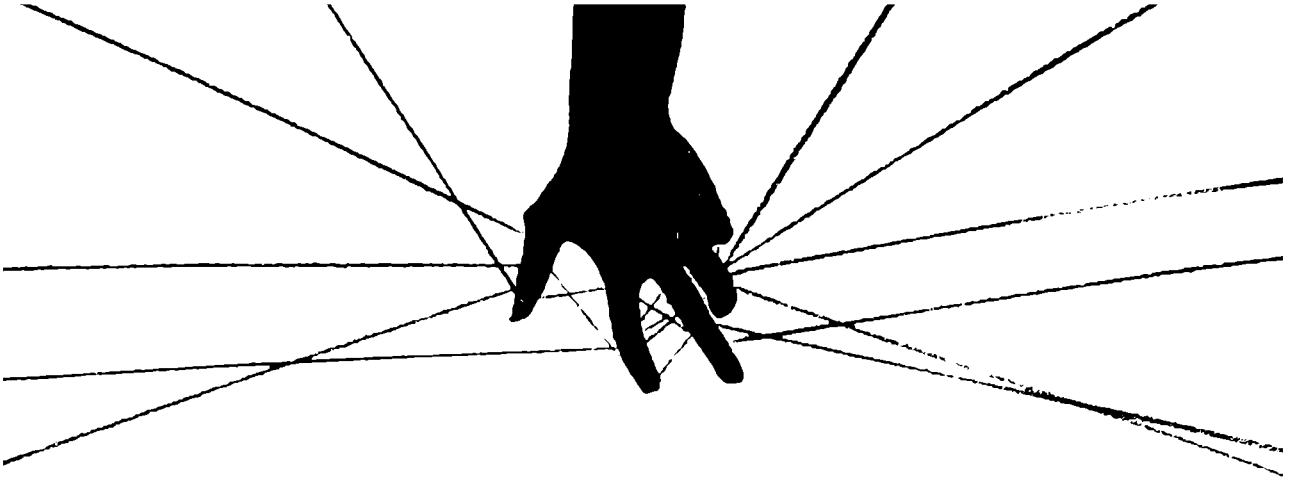
Ben o gece, gizlendiğim giysi dolabının içinden annemin ölümüne şahit oldum.

Sadece altı yaşındaydım.

Öldürülen ben değildim ama toprağın altına ben de girdim.

Hiçbir mezar tek kişilik olamazdı. Ölen kişi, senin kalbinden bir parçayla birlikte gömülürdü.

Ben kalbimin tamamını annemin yanına gömdüm. Geriye yalnızca öfke ve kasabadaki *günahkârlardan* alınacak intikam kaldı.

1

OYUNCAK BEBEKLER VE KUKLALAR

*İnsanlar, başkalarının hayatlarını yargılamayı çok sever.
Çünkü uzaktan gördükleri ışığın ardında saklanan karanlığı görmezden
gelirler. Bilmezler ki o hayatlarda, kendi gizledikleri yaralardan çok
daha derin izler vardır.*

OYUNCAK KATİLİ

Ravebelg Kasabası

Son cinayetten yarım saat sonra...

Bir insanın kıyameti ancak ölüm vakti geldiğinde kopar.

Bir kasabanın kıyameti, içinde yaşayanların günahlarında yatar.

Ve tüm insanlar yasak meyvenin tadına bir kez bakıp günahkâr olduğunda ölüm meleği kanatlarını yıkıma açar. Çünkü herkes o vakte kadar günah işler ve Tanrı'nın yüceliğinden yoksun bırakılır.

Ravebelg Kasabası'nda işlenen ilk günah neydi, bilmiyorum ancak son günahlarını biliyorum. Her birinin ölümü hak ettiği o son günah...

Masum bir kadının ölümü... Annemin.

O korkunç akşamın ayazında benden çalınan hiçbir şeyi geri getiremezdim. Bu kasabanın bana bir can borcu vardı. Benden aldıkları canı bana geri verebilirler miydi?

Ellerimden kayıp giden çocukluğumu yeniden yaşamam mümkün müydü?

Ravebelg Kasabası bana bir hayat, bir aile, bir kalp ve yitip giden yıllarımı borçluydu. Hiçbirini geri getiremezlerdi. Bu yüzdendir ki günahlarının bedeli ancak ölümle ödenebilirdi.

Cinayet listesi çoktan hazırды. Onlar için hazırladığım ölüm vakti ne erken gelirdi ne de geç. Tam da olması gerektiği zamanda ve olması gerektiği şekilde gelir; şairane bir infaz kapılarını çalardı.

Ben o gece, bir çocuğun şahit olmaması gereken şeylere şahit oldum. Unutmadım. Unutmamak için her gün hatırlattım kendime.

Altı yaşındaydım o giysi dolabına saklandığımda. Bir sonbahar gecesi idi. Babamın ölümünün ardından yalnızca bir hafta geçmişti.

Annemin acısı her geçen gün derinleşiyor, yası artıyordu. Aklını kaybettiğini düşünenler bile vardı.

Hiçbir ölüm, bir kadının canından çok sevdiği eşini kaybetmesinden daha ağır olamaz, dediler. Annem babama öyle âşıktı ki bu söylediklerinde herkes haklıydı.

Ama ikisinin arasında bir sır vardı. Büyük bir sır...

Annem bana hamile kalana kadar devam eden pis bir eğlenceydi bu. Doğumumla birlikte bu eğlence sona erdi ve yıllar boyu annemle babamın arasında bir sır olarak kaldı.

Yetmedi.

İkisinin de içinde olan karanlık tarafın dürtüleri yeniden açığa çıktı. Bu büyük sırrı sizinle paylaştığımda, aramızda kalacağından emin olmalıyım. Aksi hâlde sonuçları sizin için acı olur.

Lanet olası çenenizi tutabilecek misiniz sahiden?

Annemle babam evlendikten sonra Ravebelg Kasabası'na taşınmışlar. Evliliklerinin birinci yılını tamamladıklarında, eski heyecanlarının kalmadığını fark etmişler. Bir gece ikisi de çok sarhoş olmuş ve babamın en yakın arkadaşını da aralarına alarak üçü birlikte sevişmişler.

Kulağa korkunç geldiğini biliyorum. Annemin ölümünden sonra bulduğum günlüğü ilk okuduğumda, sizin gibi ben de dehşete kapılmıştım ama bu onların hayatıydı. Kimse karışamaz, değil mi?

Sarhoşken yaptıkları bu yanlış, onların karanlık dürtülerini iyice kamçılarmış. Bunu daha fazla yapmak istemiş ve kendi arkadaşlarıyla, tanımadıkları yabancılarla birlikte olmaya başlamışlar. Kişilerin sayıları artmış, cinsiyetleri değişmiş, işin içine farklı fanteziler dâhil olmuş.

Değişmeyen tek bir şey varmış aralarında. Annem de babam da birbirleri olmadan bir başkasıyla birlikte olamazmış. Hiçbir zaman olmamışlar da. Birbirlerine duydukları sadakat daima devam etmiş. Diğer insanları sadece birer seks oyuncuğu gibi görmüşler.

Bazen para karşılığında yapmışlar, bazen video kaydı alıp internete satmışlar. Çok zengin birkaç kişinin görüntülerini çekip şantaj yaptıklarını okuduğumda yaşadığım hayal kırıklığını size asla anlatamam.

Annemle babam resmen seks işçiliği yapmış. Hem de başka insanlara kötülük yaparak.

Kim ebeveynlerinin böyle pis işlere bulaşmasını ister ki? Düşündüğüm zaman midem bulanıyordu.

Evli bir çiftin kendi arkadaşlarıyla ya da yabancı insanlarla grup seks yapması hızla kasabanın diline düşmüş ve dedikodular almış başını gitmiş. Annem rahatça sokağa çıkamaz olmuş. Genç adamların tacizlerine, sözlü saldırılarına maruz kalıyormuş çünkü.

Babam fakültede öğretmenlik yapıyordu. Bir gün okulunda annemin, babamın ve en yakın arkadaşının porno görüntüleri ortaya çıkmış. Tüm öğrenciler bilgisayar dersine girdiğinde, uzun bir süre bu görüntülerle karşılaşmış.

Kimin yaptığı bilinmiyor elbette.

Ravebelg Kasabası'nın öfkesi zamanla dineceğine harmanlanmış ve nefrete dönüşmüş. O zamanlar ben üç ya da dört yaşlarındaydım. Eve gelen yabancı adamları ya da kadınları hatırlayacak kadar büyüktüm. Daha büyük bir eve taşınmamızı sağlayacak kadar para kazandıklarını da hatırlıyordum.

Ama kaç kez o dolabın içine saklandığımı hatırlamıyordum. Yatak odasında yaptıkları korkunç fantezileri izlemek zorunda kaldığım

sayısız günler hâlâ aklımda. Zihnimi kemiren zehirli bir böcek gibi varlığını sürdürüyor.

Başka çiftler, evli olanlar, karısını ya da kocasını aldatanlar... Annemle babamın bu korkunç fantezisi kasabadaki insanların nefretini kazandırır da pek çok insanın da gizli tuttuğu arzularını tetiklemiş ve onları ilgi odağı yapmıştı.

Elbette nefret, gizli bir düşman gibi yıllar içinde büyüdükçe büyüdü ve bir gece yarısı babamın ölümüyle sonuçlandı.

Ravebelg Kasabası'nda ailemin düşmanı çoktu. Onları öldürmek için insanlar sıraya girerdi. Bu yüzden babamı kimin öldürdüğünü hiçbir zaman bulamadılar. Bulmuş olsalardı bile annemle babam onların gözünde şeytanlaşmış, yoldan çıkmış insanlar olduğu için kimse öldüren kişinin ceza almasını istemezdi.

Kabul ediyorum, masum değillerdi.

Kabul ediyorum, onlar günahkârdı.

Ama benim ne suçum vardı?

Onların günahlarına ortak olanlar da en az onlar kadar suçlu değil miydi?

Annem, babam öldüğünden beri sürekli ağlıyordu. Babamın ölümünden bir hafta sonra gece yarısı kapı çaldı. Sekiz adam birden evimize daldı. Hepsi de babamın en yakın arkadaşıydı. Taziye için geldiklerini sanmıştık. Oysa tek dertleri anneme saldırıp ona sahip olmakmış. Ben her korktuğumda yaptığım gibi yine annemlerin yatak odasına kaçıp giysi dolabına saklandım.

Sadece altı yaşındaydım.

Onlara engel olmak için hiçbir şey yapmadığımdan oturduğunuz yerden beni yargılamak kolay geliyor tabii. Annemin ölümünü izlemek kolay mıydı sizce? Neyse. Siz ne anlarsınız ki zaten. Benim kalbimde kapanması imkânsız bir yara açıldı o gece.

Lanet olası sekiz adamın anneme tecavüz ettiği o gece, gözlerimi her kapadığımda tekrar ve tekrar zihnime hücum ediyor. Bunun ne demek olduğunu nereden bileceksiniz, sizi aptallar!

Kahretsin! Cehenneme gidin hepiniz!

En kötüsü de neydi, biliyor musunuz?

O gece... O gece annem sadece tecavüze uğramamış, aynı zamanda öldürülmüştü. Kendi yatağında ve boğularak.

Doğru duydunuz. Pislikler annemi boğarak öldürdü. *Tıpkı Lexa gibi...*

Ve ben o gün, kendime bir söz verdim. Yemin ettim. Annemin intikamını alacaktım. Eğer yaşıyor olsaydı önce babamdan başlardım işe ama pisliğin teki onun icabına çoktan bakmıştı.

Yapayalnız, çocukluğum elimden alınmış hâlde büyüdüm ben. Zamanın hızlı geçmesi için Tanrı'ya her gün yalvardım. Büyümeli ve Ravebelg Kasabası'ndan intikam almalıydım. Zamanımın tümünü kusursuz oyunumu planlamaya ayırdım. İlmek ilmek ördüm her bir ölümü. En eşsizini yaratana kadar zihnimde binlerce kez tasarladım.

Ta ki bu günlere kavuşana dek.

Annemle babamın günahına ortak olan kim varsa aklıma kazıdım. Önce ellerinden oyuncaklarını almak üzerine kurdum tüm oyunu. Ravebelg Kasabası benim oyun evimdi ve kuralları ben koymuştum.

Masumları bu lanetli kasabadan kurtarmak istedim. Onlar masumdu ve sahip oldukları günahkâr ebeveynler bir gün onları da kirletecekti. Buna izin veremezdim. Ben kirlenmişim ama onlar temiz kalmalıydı. Hiçbir çocuk, benim yaşadığım acıların zerresini dahi yaşamayı hak etmiyordu. Bu yüzden önce masum olduğunu düşündüklerimden başladım. Kasabanın asıl felaketi, günahkârların oyuncaklarını elinden aldığı gün başlayacaktı. Şimdi anlıyor musunuz tüm o gençlerin neden seçildiğini?

Sakın beni yargılamaya kalkmayın. Bunun doğru olduğunu siz de biliyorsunuz. Başka masumların canını yakmalarına izin veremezdim. Kimse annemin yaşadıklarını, benim yaşadıklarımı yaşamamalıydı ama Ravebelg Kasabası günah çukuruydu. Her seferinde yeni bir kurban bulurlardı kendilerine. Tabii biri buna dur demezse.

Bu gece oyunumun en can alıcı adımlarından birini atacaktım ve Tanrı'dan tek dileğim her şeyin yolunda gitmesiydi. Öyle olacağını biliyordum ancak yine de aksi bir şey olmaması için içten içe dua ediyordum.

Tam da bu yüzden, kalbimin derinlerine gömdüğüm Tanrı'ma yeniden sığındım. İçimde her gün biraz daha büyüyen karanlığın ortasında ne kadar güçlüysem inandığım her şeye sırtımı yaslayarak çok daha güçlü olacağıma emindim.

Akşam olmuştu. Planım için harekete geçmeme neredeyse yarım saatlik bir süre vardı. Sanki bugün olacıklardan haberi varmış gibi havadaki kasvet ciğerlerimi dağlıyordu. Üst geçitte olmama rağmen aldığım her nefes genzimi yakıyordu.

Bu kasabaya gelmeden önce ölmesi gerekenleri ikiye ayırmıştım: Oyuncak bebekler ve kuklalar. Oyuncak bebekler, ölmesi gereken asıl kuklalarımdı. Onlar için hazırladığım sonu ne değiştirebilirdim ne de erteleyebilirdim. Hepsi benim sanatımdı. Her birinin ölümü bir öncekinden daha nefes kesici olmak zorundaydı.

Kuklalar ise kusursuz oyunuma hizmet etmek için öldürmek zorunda kaldığım zavallı kurbanlarımdı. Onların oyunda bir yeri yoktu ama sıradaki oyuncak bebeğimin şairane ölümüne giden yolun taşlarını onlar oluşturunuyordu.

Lexa en önemli kuklamdı. Ravebelg Kasabası'na cehennemi yaşatacak günler onun ölümüyle başlayacaktı çünkü.

Bugün öldüreceğim kişi ise aynı amaç uğruna seçilmiş bir kurbandı. Kasabadaki insanların kafası öyle bir karışacaktı ki ne yöne bakacaklarını ve beni nerede arayacaklarını şaşıracaktı.

Siyah kapüşonumu başıma geçirmiş, yıldızların bile korkudan sönük kaldığı akşam manzarasını seyrederek vakit öldürüyordum. İnsanların çoğu sokağa çıkma yaşağına yaklaşık iki saat daha olmasına rağmen çoktan evlerine varmıştı. Ama kurbanım henüz dışarıdaydı. Eğer Kasaba Güvenliği'nin uyarılarını dinleseydi belki de ölmeyecekti. Çok yazık...

Meraktan kafayı yiyorsunuz, değil mi?

Size bir böcek gibi davranıp hiçbir şey anlatmadığım için ve anlatsam bile detay vermeden canımın istediği zaman anlattığım için kuduruyorsunuz. Zavallılar. Oysa evlerinizde güvenle oturduğunuz için şükretmeli ve olup biteni sessizce izlemeye devam etmelisiniz.

Ama kafanızın içindeki o ufacık beyni çalıştırıp doğru olanı düşünemiyorsunuz bile. Beni delirtiyorsunuz ama bu akşam sizinle uğraşacak vaktim yok.

Defolun!

Cehenneme kadar yolunuz var!

Üst geçitte kimse yoktu. Yalnızdım. Yaklaşık on dakikadır üzerinde durduğum yoldan da henüz hiçbir araç geçmemişti. Kurbanım birazdan bu yolu kullanarak üstü açık arabasıyla evine gidecekti. Ona kavuşmak için can atıyordum. Eminim onun için hazırladığım sürprizimi öğrenince o da can atacaktı. Ya da *can verecekti* mi demeliydim?

Ah! Neşem yine yerinde olduğu için yaptığım şakalarla kendimi eğlendirebiliyordum. Kendime gerçekten bayılıyordum.

Kol saatime bakarak zamanı kontrol ettim. Tatlı kuklamın işten çıkış saati yaklaşmıştı. Ne olurdu bugün biraz daha erken çıksaydı? İnsanların bu kadar düşüncesiz olmasına tahammül edemiyordum. Beni beklettiği için hiç mi rahatsızlık duymuyordu, aptal ucube?

Kollarımı üst geçidin kenarında duran ve buraya kadar taşırken nefesimi kesen büyük taş parçasına yasladım. İşimi görmesi için ağır olması önemliydi. Neyse ki üst geçidin kenar kısmı düşündüğümünden daha geniş olduğu için taşı hazırda bekletebilmişim. Taşın üst kısmına bir kâğıt yapıştırmıştım. Her şey sona erdiğinde kâğıt sağlam bir şekilde dedektif ekibinin eline geçerse sevinirdim çünkü onlara tatlı bir not bırakmıştım.

Bir dakika!

Tanrı'm, sonunda o an gelmişti. Hiç beklemediğim anda kıvrımlı yolun ilerisinden gelen arabanın farlarını gördüm ve kalbim heyecanla çarpmaya başladı.

"Gel bakalım, Luke Connor."

Şaşırdınız mı?

Evet, doğru duydunuz. Alice Brown denen kızıl sürtüğü hatırlıyorsunuz, değil mi? Onun âşık olduğu ama o sefil aşkına karşılık bulamadığı yakışıklı Doktor Luke Connor.

Neyse ki hassas kalbim onların kavuşmasını istediği için Luke'u da cennete, Alice'in yanına yollayacaktım. İstedığınız kadar debelenin, yaptığım iyilikleri er geç anlayacaksınız.

Luke'un arabası hızla yaklaşırken üst geçitte heyecanla kıpırdandım. Ellerim taş parçasının alt kısmında hazırda beklerken olacakların hayaliyle şeytani bir gülüş dudaklarımı esir aldı. Durduramıyordum kendimi. Utanmasam kahkaha atacaktım.

Ondan geriye doğru saymalı mıydım?

Eğilip Luke'un nerede olduğuna baktım. Yol boş olduğu için arabasını süratli kullanıyordu. On fazlaydı, beş saniye sonra bu iş biterdi.

"Beş..."

"Dört..."

Arabasının üstü açık olduğu için saçları rüzgârda savruluyordu. *Savrul bakalım, Doktor. Birazdan ruhun bedeninden savrulduğunda da kendini şimdiki kadar iyi hissedecek misin bakalım.*

"Üç..."

"İki..."

Taşı üst geçitten aşağı bıraktım ve heyecanla Luke'un üzerine düşüşünü izledim. Tam istediğim noktaya isabet edebilsin diye birkaç saniye erken bırakmıştım.

Ve... Bingo!

Tanrı şahidim olsun ki tam da hayalimdeki sahne gerçekleşmiş, taş kafasına düşmüştü ve size yemin ederim, boynunun kırılma sesini metrelerce yüksekten duyabilmişim.

Ah! Hızlı bir ölüm olsa da etkileyici olduğunu itiraf etmeliydim. Zavallı, en azından acı çekmeden oyunuma hizmet etmişti. Ona ne kadar teşekkür etsem azdı.

Başına düşen taşla hızlı bir sona kavuşan Luke'un arabası o hızla gitmeye devam etti. Ta ki yolun keskin virajına saplanıp ortalığı birbirine katana kadar. Tüh!

Bu ölüm, Ravebelg Başkanı'nı maddi açıdan biraz zarara uğratmıştı. Başlarında hiç dert yokmuş gibi bir de günlerce hasarı onarmakla uğraşacaklardı.

Taşın üzerine yapıştırdığım not aklımda dönüp duruyordu.

"Kate Waller.

Rose Ciera.

Alice Brown.

Andy Weis.

Lexa Clouden.

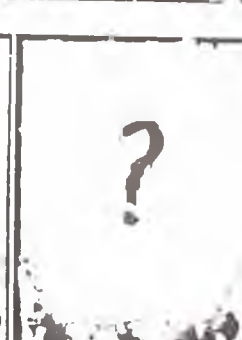
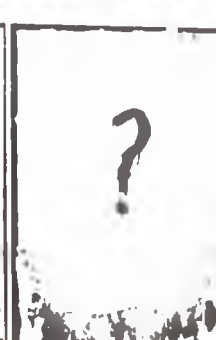
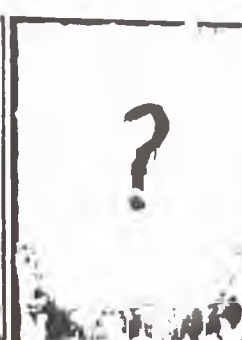
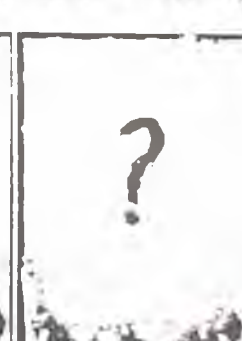
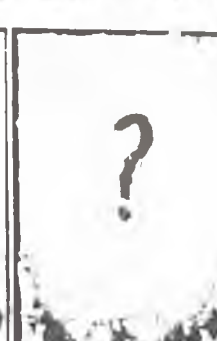
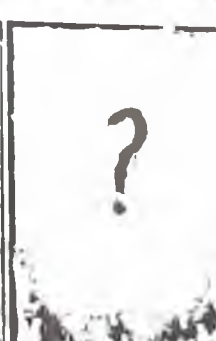
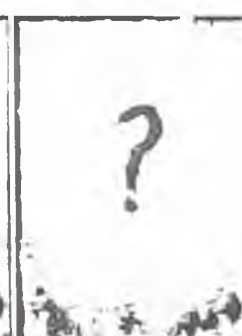
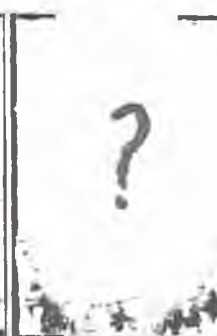
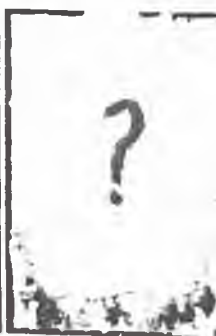
*Gölgenizden bile daima sakının çünkü ben size ondan çok daha yakı-
nım. Bay OM."*

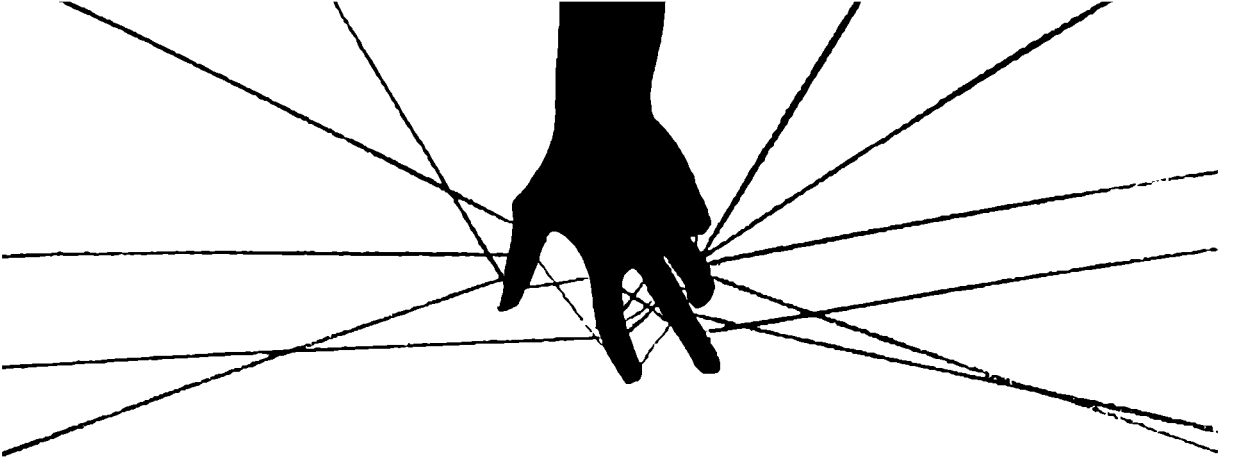
Üst geçidin merdivenlerinden inerek oradan ayrıldım. Onlara bıraktığım notta sadece şimdiye kadar ölen kurbanlarımın ismi yazılıydı. Lexa bir kuklaydı ama onun da ismini kâğıda yazmıştım. Evinde ölmüş birini başka türlü nasıl bulabilirlerdi ki?

Liste epey uzundu. Her ölüm onları yaşamdan koparacak, ölümü arzulatacaktı. Ve her şey sona erdiğinde Ravebelg Kasabası yalnızca Oyuncak Müzesi değil, aynı zamanda kurbanlarımın mezarlığı olacaktı.

Oyuncak Mezarlığı...

KURBAN LİSTESİ

2

NE DİLEDİĞİNE DİKKAT ET!

İnsan ne dilediğine daima dikkat etmeli. Bazı dilekler gerçekleştiğinde, sahip olduğun her şeyi de beraberinde götürür. Kazandığını sanırken kaybettiğini anladığında iş işten geçmiş olur.

PAUL BARNLEY

Ravebelg Kasabası

Son cinayetten bir saat sonra...

İnsan pek çok şeyin müzesidir.

Anıların müzesi, acıların müzesi, gözyaşlarının müzesi, yaşananların müzesi... En çok da yaşayamadıklarının müzesidir.

Hayatımız bir şeyleri biriktirmekle geçip gider. Her şeyi biriktiririz de bir zamanı tutamayız elimizde. Öyle hızlı geçer ki zaman, dönüp baktığımızda üstü tozlanmış anılarımızdan başka bir şey göremeyiz geride.

Kimimiz gözyaşlarıyla doldurur müzesini. Kimimiz de sevinçleriyle. Acıları fazla olanın müzesi daima yaşlı olur. En acınası olan da hiçbir şey biriktiremeyen insanlardır.

Ben hangisi olduğumu bilmiyorum.

Benim için anılar hep biraz hüznüldür. Nedendir bilmem ama boşlukta yuvarlanıyormuş hissi hayat boyu bırakmadı peşimi. Hep biraz eksik, biraz savrulmuş ya da koparılmış hissederim kendimi.

Yine öyle hissettiğim bir gündü, bugün. Bir an önce kendimi eve atmak ve günün kasvetini dağıtmak için kendime bir kadeh şarap doldurup keyif çatmak istiyordum. Kafamın içindeki uğultular ancak o zaman dinliyordu.

Üç ay önce Ravebelg Üniversitesi, Edebiyat Bölümü'nde sözleşmeli öğretmenlik yapmaya başlamıştım. Yeni dönemin ilk haftalarında olmamıza rağmen günler çok yoğun geçiyordu. Hem kasabaya hem de yeni okuluma alışmaya çalışmak beni ayrıca yoruyordu.

Üstelik kasabada aylardır seri cinayetler işleniyordu. Bu durum herkes gibi benim de psikolojimi altüst etmiş, ölen genç kızların başına gelenler lanet gibi halkın üzerine çökmüştü. Buraya geldiğim ilk günlerdeki kasabadan artık eser yoktu.

Aylar önce insanlar mutluydu. Kasabada yeni ya da insanlara yabancı olmanla kimse ilgilenmezdi. Herkes gülümserdi. İnsanların yüzünde huzurun getirdiği bir tebessüm olurdu.

Artık o yüzlerde korku vardı. Endişe ve panik! Kimse kimseyle göz teması bile kuramıyordu şimdi. Herkes bir gün daha yaşamamanın telaşındaydı. Karanlık çöktüğünde evlerine varabilmek için dualar eden insanlar, katilin sıradaki kurbanı olmadığı için şükreder olmuştu.

Kasabada sokağa çıkma yasağı ilan edildiğinden beri hayatım ev ve okul arasında gidip gelerek monoton bir hâl almıştı. Eskisi gibi kendime vakit ayıramıyor, boş vakitlerimi dilediğim gibi değerlendiremiyordum.

Son bir aydır neredeyse her hafta yeni bir ölüm haberiyle uyanmıştık ve bu korkunçtu. Kasaba Güvenliği katili hâlâ yakalayamamıştı. İnsanlar geceleri ışıklarını açmaktan bile korkar olmuştu. Vahşice işlenen seri cinayetler, kasabanın üzerine âdeta dağılması güç bir karabulut gibi çökmüştü. Belki de yol yakinken buradan kaçmalıydım ama yapamazdım.

Noa on gün önce beni reddettiğinde bu kararı almış olsaydım hiç düşünmeden Ravebelg Kasabası'ndan topuklar ve kendime yaşamak için başka bir kasaba bulurdum çünkü bu kasaba lanetliydi. Ancak

Noa sonunda benimle birlikte olmayı seçti ve beni buraya bağlamış oldu. Onu ilk gördüğüm andan beri aklım ve kalbim onun için bir savaşa girişmişti. Bense bu savaşın ortasında kalmıştım. Nihayet savaş bitmiş, âşık olduğum kadın hayatımda olmayı seçmişti.

Noa son derece gizemli bir kızdı. Ne düşündüğünü ve ne yapacağını kestirmek güçtü. Beni reddeden de kendi ayaklarıyla kapıma gelen de oydu. Onun bu savruk zihni, beni kendisine âşık eden en güçlü noktaydı aslında. Ben onun dağınık zihnine, karamsarlığına, kilit vurduğu kalbine ve hüznün çökmüş gözlerine âşık olmuştum.

Okuldan çıktıktan sonra arabama atlayıp doğrudan eve gelmiştim ama duş alıp, hazırlanarak tekrar çıkmak zorunda kalmıştım. Öğle saatlerinde avukatım Lexa Cloiden'la akşam için sözleşmiştik. Yasak başlamadan önce onunla buluşup kalan işlerimi halletsem iyi olacaktı.

Kasabada akşam saatleri serin olurdu ancak bugün garip bir kasvet vardı. Hava tamamen kararmıştı fakat yine de boğucu bir sıcak vardı. Böyle zamanlarda üstü açık, son model bir spor arabanız varsa kendinizi biraz olsun şanslı hissediyordunuz.

Lexa bugün ofisinde olmayacağını söylediği için evine kadar gitmem gerekiyordu. Navigasyondan evinin konumuna baktığımda varış süresinin beş dakika olduğunu gördüm. Belki de avukatımla görüştükten sonra Noa'yı alıp eve dönerdim. Birlikte şarap içer, vakit geçirirdik. Onu ne kadar özlediğimi anladığımda gülüşü gözlerimin önüne geldi ve ruhumu dinginleştiren kokusu burnuma doldu.

Birkaç gündür ikimizin de işleri çok yoğunlu. Bir türlü birbirimize vakit ayırıp buluşamıyorduk. Bu gece Noa'yı kollarımın arasına alıp öylece uyumak istiyordum. Lexa'nın yanında hiç oyalanmadan hatta içeri bile girmeden, evrakları teslim alıp çıkmayı planlıyordum. Hem evime hem de Noa'ya bir an önce kavuşmak için can atıyordum.

Gittiğim konum kasabanın batısında kalıyordu. Bu taraflarda çoğunlukla zenginlerin yaşadığını ve birçoğunun yılın yarısından fazlasında kasabada olmadığını duymuştum. Bu tarafa daha önce hiç gelmemiştim fakat söylentiler doğru olmalıydı çünkü civardaki evlerin pek çoğunun ışıkları yanmıyordu. Kasabaya âdeta terk edilmiş izlenimi veriyordu ve insan istemsizce ürperiyordu.

Telefonumda açık olan konuma göre Lexa'nın evine varmıştım. Arabayı uygun bir alana park ettikten sonra aşağı indim. Sokak öyle karanlık ve ıssızdı ki etrafım neredeyse arabamın farları sayesinde aydınlanıyordu. Karanlıktan korkmazdım. Aksine ıssız ve karanlık yerleri daha çok severdim çünkü topluluktan ziyade yalnızlığı seven insanlardandım ben. Elbette seri cinayetlerin işlendiği bir kasabada böyle bir sokağı sevecek değildim. Doğruyu söylemem gerekirse karanlığın içinde birileri saklanmış ve beni izliyormuş gibi hissediyordum. Karanlığa sığınan gölgeler üzerime üşüşecekmiş gibi büyük bir panik sarmıştı içimi.

Ravebelg Kasabası'nda uğursuz bir hava hâkimdi. İnsanı dehşete düşüren ve yüreğine kasvet çöktüren bir hava... İnsan aldığı her nefeste boğulduğunu hissediyor, ciğerlerinin sızısıyla kalbinin çarpıntısına kulak kesiliyordu. Sadece burası değil, kasabanın hiçbir yeri güvenli değildi artık. Belki de güvenli olan tek yer hapishanelerdi. İçerideki suçlular dışında hepimiz tehlikedeydik. *Katil yakalanana kadar kendimi tutuklatsam hayatta kalma ihtimalim artar*, diye geçirdim içimden.

Gerginlikten saçmaladığımın farkındaydım. Böyle düşüncelerle kendimi oyalıyordum sadece. Kendime göz devirerek yürümeye devam ettim. Sokakta benden başka kimsenin olmadığına emin olduğum için yolu kontrol etmeden karşıya geçtim. Önceki aylarda, kasabanın batı kesiminde bulunan evlerin birinde işlenen cinayet yüzünden insanlar başka yerlere kaçmıştı belki de. Derin bir iç çekişle omuzlarım inip kalktı. Önünde durduğum evi inceledim. Aklım haberlerde duyup gazetelerde okuduğum vahşi ölümlere gitmişti. Her ölüm, bir öncekinden daha kötüydü. Her satırında insanın kanını donduran cinayetler etrafımızda yaşanıyor ve kasaba halkı olarak aylardır bu kâbusun içinde hayatta kalmaya çalışıyoruz.

Dışarıda oyalandıkça karanlık biraz daha üzerime çöküyordu sanki. Tekinsiz gölgeler beni pusuya düşürmek için bekliyor gibiydi. Daha fazla oyalanmadan, önünde durduğum lüks evin bahçe kapısını tüm gücümle iterek açtım. Lexa'nın attığı konumdaki evin numarası bu rayla uyuşuyordu ve bu hizada ışıkları yanan tek ev burası olduğu için tereddüt etmeden içeri girdim.

Şık ve sade bir şekilde dekore edilmiş bahçenin sarı loş ışıkları arasından geçip kapıya vardığımda, şaşkınlıkla olduğum yerde kaldım. Kapı aralık bir şekilde duruyordu. Yine de fazla açık değildi. Sanki unutulmuş gibiydi. İlk kez geldiğim bir evin kapısını izinsiz açmam doğru olmazdı. Hem de Lexa'yla bir yakınlığım ya da samimiyetim yokken bunu yapamazdım. En iyisi zili çalmak diye düşündüm ve vakit kaybetmeden, uzanıp zile bastım. Kendi nefesim dışında başka hiçbir ses olmadığı için zil sesi kulaklarımda gürültüyle yankılandı. Huzursuzca yüzümü buruşturup Lexa'nın bir an önce kapıya gelmesini bekledim.

Zaman mı geçmek bilmiyordu yoksa gecenin uğursuzluğu yüreğime çöreklenmişti için mi bu kadar sabırsızdım, emin değilim. Bildiğim tek şey bir an önce bu lanet yerden gitmek istediğimdi fakat bir dakikadan fazla zaman geçmesine rağmen Lexa hâlâ ortalarda yoktu.

Zili bir kez daha çaldım. Hemen ardından kapıyı tıklatarak şansımı üçüncü kez de denedim ama sessizliğin hükmü bir an bile dağılmadı. Dikkat kesilerek içeriden bir ses gelmesini bekledim ama evde kimse yok gibiydi. Evde değilse bile kapısının açık kalması tehlikeli olabilirdi. İçeri girmek yerine Lexa'yı aramak için hızlıca cebimden telefonumu çıkardım. Son arananlardan ismini bulup tıkladıktan sonra kulağıma götürüp çalmasını bekledim.

Derinlerden boğuk bir şekilde gelen telefon sesini duyar duymaz telefonu kulağımdan çektim. Lexa evdeydi, telefonu içeride çalışıyordu ancak cevap veren yoktu. Duşta veya tuvalette olabilir miydi? İçeri girmeli miydim?

İçimi huzursuz eden o aptal his her saniye biraz daha büyüse de merakım onu ezip geçecek kadar güçlüydü. İçeride ne haltlar döndüğünü öğrenmek istiyor ancak bir o kadar da uzak durmam gerektiğini haykıran tarafıma kulak vermek istiyordum.

Lexa'nın telefonu çalmaya devam ediyordu. Nabzım onun ritmiyle yükseldikçe yükseldi. En nihayetinde etik değerleri bir kenara bırakıp kapıyı yavaşça açtım. İzinsiz girdiğim için bunun bir suç sayılabileceğini biliyordum fakat Lexa'yla tanıştığımız için bir problem olmazdı.

Bazen her şeyi bu kadar ince ve detaylı düşünmekten nefret ediyordum. Diğer insanlar gibi düşüncesizce hareket edebilmeyi çok

isterdim. İyi ve erdemli bir insan olmak için çabalarken kendimi fazla yorduğum pek çok vakit oluyordu.

Derin bir nefes alıp, omuzlarımı dikleştirerek içeri girdim. Evin ne kadar gösterişli olduğu daha holdeyken anlaşılıyordu. Eşyalar özenle seçilmiş olsa da sessizlik evin güzelliğine bir perde çekmişti.

Soluklarım iyiden iyiye hızlanırken adımlarım daha temkinli bir hâl alıyordu. Yumruklarımı ne zaman sıktığımı bile bilmiyordum. Tırnaklarımı canımı acıtacak şekilde etime saplayana kadar da fark etmemiştim zaten.

Holü geçer geçmez, sol tarafta kalan salona eğilip baktım. Lambaderin loş ışığıyla aydınlanan salon boştu. Vakit kaybetmeden mutfığa gittiğimde orada da kimsenin olmadığını gördüm. Tezgâhın üzerinde hazırlanmış bir kokteyl ve kenarda duran bulaşıklar vardı. Bardak tamamen doluydu ama içindeki buzlar erimişti. Yeni hazırlanmamıştı anlaşılan.

Mutfığın bitişiğindeki arka bahçeye açılan cam kapı kapalıydı ve bahçenin ışıkları yanmıyordu. Bu, Lexa'nın orada da olmadığını gösteriyordu. Telefonun nerede olduğunu anlamak için Lexa'yı yeniden arayarak mutfaktan çıktım. Tüm odaları eşit duyabilmek için holde durarak çalan telefonun sesini dinledim. Ses üst kattan geliyordu. Telefon çalmaya devam ederken aceleyle merdivenleri çıktım.

Işığı ve kapısı açık olan tek oda merdivenlerin sağ çaprazında kalan odaydı. Telefon çoktan susmuştu. Işığı yanan odaya doğru ağır ağır ilerledim. Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki bir başkasının evinde kafama göre dolaştığım için her adımda kendimi daha da suçlu hissediyor, odalardan biri çıkıp üzerime atılacak diye geriliyordum.

Aralık duran kapıyı usulca ittiğimde buranın yatak odası olduğunu anlamamı sağlayan geniş yatağı görüp, irkilerek geri çekildim. Lexa yatakta oturuyordu. Sırtını yatak başlığına yaslamıştı ve yüzü sağ tarafa dönüktü. Yakalanma korkusuyla geriye çekildiğim için çok fazla bakamamıştım ama bir yere gidecek gibi hazırlanmıştı.

Lexa evde olduğu hâlde neden aramalarımaya yanıt vermiyordu ki?

Eğer doğrudan odasına girersem büyük bir çılgılık kopar ve ben suçlu durumuna düşerdim. En iyisi tekrardan aramak ve tepkisini görmekti. Kapının ardından göz ucuyla ona bakarak telefonun çalmasını

bekledim. Lexa'nın telefonu odada yankılanıyordu ama Lexa kılını bile kıpırdatmadan aynı noktaya kilitlenmiş bir şekilde bakmaya devam ediyordu. Tam olarak sorunu neydi? Evde görüşmek isteyen kendisi değil miydi?

Telefon sonuna kadar çaldı ama Lexa hiçbir tepki vermedi. Elim kapının üzerindeyken son bir kez derin bir nefes alıp usulca açtım. Ne söylemem gerektiğini düşünürken, kapı gıcırdayarak işimi kolaylaştırmış ve geldiğimi belli etmişti.

Tanrı'm! Lexa delirmiş miydi? Evinde yabancı bir adam vardı ama hâlâ dönüp bakmaya tenezzül etmiyordu. Kahrolası kasabada dolaşan Oyuncak Katili'nden haberi yok muydu? Hiç mi korkmuyordu? Anlaşılan aklını kaybetmişti.

Hırıltılı sesimle, "Lexa," diye seslendim. Usulca öksürerek boğazımı temizledim. "Selam, Lexa?"

Üzerinde derin dekoltesi olan, kırmızı, saten bir elbise vardı. Özenle taradığı saçları omuzlarının üzerine düşmüştü ve yüzünü görmemi zorlaştırıyordu. Birkaç adımla yatağına yaklaşmama rağmen Lexa yüzü dönük bir şekilde durmaya devam edince uyuduğunu anladım. Demek ki o yüzden tepki vermiyordu. Evinde birinin dolaştığını duymayacak kadar uykusunun ağır olması kötüydü.

Bu kez daha yüksek bir sesle, "Lexa!" diye seslendim. "Hey!"

Hâlâ uyanmadığı için uzanıp yavaşça omuzuna dokunmamla Lexa sağ tarafa doğru yığıldı ve ben aceleyle elimi çekerek geriye kaçtım. Kahretsin! Neler oluyordu?

"Lexa?"

Yatağın etrafından dolaşıp hemen diğer tarafa geçtim. Dizlerimin bağı çözölmüştü, yürümekte ve ayakta durmakta zorlanıyordum.

Siktir!

Gördüklerimin gerçekliğini sorguladığım saniyeler bıçak gibi göğsüme batarken Lexa'nın yüzünde şahit olduğum vahşet kanımı dondurdurdu. Gözleri ve dudakları kırmızı bir iple dikilmişti. Cansız bir şekilde yatakta uzanıyordu.

Titreyen ellerim yüzüne düşen saçları hafifçe kenara çektiğinde kanayan dikiş yerlerini gördüm ve bunun bir kâbus değil, gerçek

olduğunu anladım. Yaptığım aptallığı ise fark edince, hemen elimi çekip arkama sakladım.

Lexa Cloiden evinde öldürülmüştü. Tıpkı diğerleri gibi. Ben de evine izinsiz girecek kadar aptallık etmiş, dahası cansız bedenine dokunmuştum. *Ah! Nasıl da aptalım böyle?*

Panikle odanın içinde bir sağa bir sola koşturuyor, düşünme yetisini kaybeden zihnimin ne yapacağıma karar vermesini bekliyordum. Ne yapacaktım ben? Polisi aramalıydım ama bu hâldeyken bana inanırlar mıydı?

Evden kaçarsam daha büyük sıçardım. Lexa'nın cesedini elbet birisi bulurdu ve eminim ki bıraktığım izler beni ele verirdi. Suçsuz yere tutuklandığım yetmezmiş gibi aylardır işlenen tüm cinayetler üzerime kalırdı.

Tanrı'm! Delirmek üzereydim. Dakikalar önce, tutuklanmanın iyi bir fikir olduğunu aklımdan geçirmişken şimdi bu saçma fikrin gerçekleşme ihtimali, kahrolası hayattaki şansımın ne de acınası olduğunu gösteriyordu.

Hay sıçayım! Ne dilediğime dikkat etmeliydim.

Ellerimi saçlarımın arasına daldırıp gözlerimi kapadım. Önümde koca bir yatak, yatağın içinde vahşice katledilmiş bir kadın cesedi vardı. Nasıl öldürüldüğü hakkında bir fikrim yoktu ama yüzündeki dikişler midemi bulandırıyor. Ona bakamıyordum bile. Vücudunun başka hiçbir yerinde kesik yoktu. Boğularak mı öldürülmüştü yoksa?

Kalbim ağzımda atıyordu ve göğüs kafesimdeki yoğun baskı düşünmemi iyice zorlaştırıyordu. Aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Kaçmak istesem bile bacaklarımda o kadar güç olduğunu sanmıyordum.

Dakikalar birbirini kovalarken Lexa'ya dokunan elimin parmakları buz kesmiş, üşüyordu. Bilmeden bir ölüye dokunmuştum. Bilmeden bir suça bulaşmıştım. Katil beni tuzağa çekmişti ve ben onun yüzünden ömrümün geri kalanını hapiste geçirecektim.

Siktir!

Tanrı'm, yalvarırım duyduklarımın bir hayal ürünü olduğunu söyle!

Siktir!

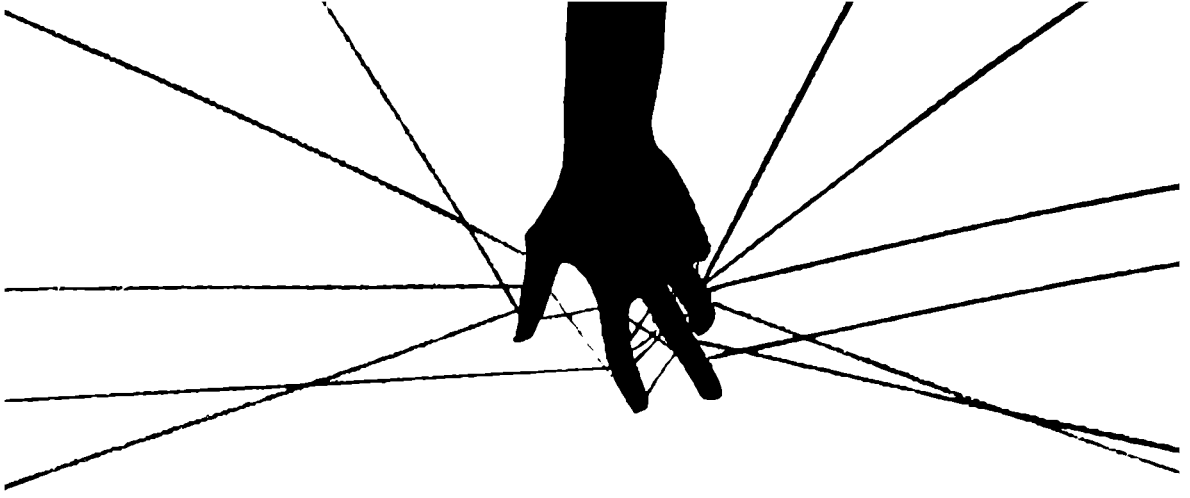
Dışarıdan gelen ışıklar da neyin nesi böyle?

Siktir! SİKTİR!

Siren sesleri kulaklarımda çınlarken odanın içine dolan kırmızı, mavi ışıklar işimin bittiğinin habercisiydi. Yolun sonuna gelmiştim ve bu evden kaçışım yoktu.

Ben, Paul Barnley. Üç ay önce edebiyat öğretmeni olarak geldiğim bu kasabada içine çekildiğim tuzak yüzünden özgürlüğüme veda etmek üzereydim.

Sanırım boku yemiştim.

3

KATİL KİM?

En çok kalbini paylaşacağın kişiyi doğru seçmelisin. Kimi çok sever, kimi yalnızca örseler kimi de kırıp döker. Dönüp baktığında geriye yalnızca boş bir göğüs kafesi seninle kalır.

PAUL BARNLEY
Ravebelg Kasabası

“Çık dışarı!”

“Ellerini kaldır!”

“Etrafın sarıldı, teslim ol!”

“Kaldır ellerini, teslim ol!”

Siren seslerine karışan yabancı sesler beni çoktan alıkoymuş, gölgeler etrafıma dizilmişti. Hislerim bir parmaklık gibi önüme dikilip, özgürlüğüme ket vururken anbean yaklaşan sonumu çaresizce bekliyordum. Dizlerim titriyor, ayakta durmak zor geliyordu.

Çok geçmeden, evin kapısını kırarcasına tekmelediklerinde göğüs kafesimi sıkıştıran kalbimin gürültüsüyle kulaklarım uğuldamaya başladı. Bir ölüyle baş başa kaldığım kimsesiz evin koridorlarında, adım sesleri gitgide yükseliyordu.

Doğrudan üst kata geldiklerini biliyordum. Benim için geliyorlardı. Dışarıda öfkeli halkın sesine karışan siren sesleri yetmezmiş gibi muhabirlerin çektiği fotoğraf seslerini, bilgi edinmek için birbiriyle yarışmalarını duyabiliyor, flaş ışıklarını görebiliyordum. Çünkü terasın kapısı sonuna kadar açıktı.

Yatağın hemen önünde dikiliyordum. Lexa'nın her baktığımda içimi ürperten yüzünden bakışlarımı kaçırıyordum artık. Özgür hayatımda gördüğüm son yüz ona ait olacaktı.

"Odalara iyice bakın!" dedi gür bir erkek sesi.

"Katil içeride bir yerde. Bu kez elimizden kaçıramayız."

"Çok dikkatli olun!"

Geldiğimden beri ne evde biri vardı ne de bulunduğum sokakta. Öyleyse Lexa'nın ölümünü kim ihbar etmişti?

Odaların kapısı gürültüyle açılıyor, adım sesleri sert ve gergin bir ritimle evin tamamında yankılanıyordu. Polisler söylediğim hiçbir şeye inanmayacaktı, eminim. Kim inanırdı ki?

En son işlenen cinayetin üzerinden çok geçmeden yeni bir cinayet vakasının içindeydim. Lexa'yı herkesten önce bulduğum için tüm suç üzerime kalmıştı. Geriye tek bir ihtimal kalıyordu. Kusursuz bir cinayet planının içindeki zayıf bir piyondum ben. Göz göre göre tuzağa çekilmiştim ve aksini ispatlayacak hiçbir şey yoktu elimde.

Tek bir ihtimal beni kurtarabilirdi: Otopsiden sonra belirlenecek olan Lexa'nın ölüm saati okulda olduğum saatlere denk gelirse. Böylece aklanabilirdim belki. Asıl korktuğum şey de tam olarak buydu zaten. Odaya ilk geldiğimde bilmeden Lexa'nın omuzuna dokunmuştum. Bedeni hâlâ sıcaktı. Yani ölümünün üstünden çok zaman geçmemişti.

Tanrı'm... Bana yardım et.

Duyabiliyordum. Sadece birkaç adım sonra yatak odasına ulaşacaklardı. Kapı açıktı. Her şeyi duyuyor, odanın önüne yansıyan gölgeleri görebiliyordum. Gölgeler boğazımı sıkıyor, nefesimi kesiyor ve ayakta durmakta güçlük çeken bedenime çelme takıyordu.

Yere yığılmak üzereydim ama kendimi zorluyordum. Nasılsa birazdan beni yakaladıklarında yapacakları ilk şey bu olacaktı. Konuşmama bile fırsat vermeden, derdest edip yüzüstü yere sereceklerdi.

Gözlerimi sıkıca kapadım ve kalbimin ritmine kulak verdim. Küçükken annemin bana öğrettiği gibi...

Karanlıktan korkardım. Öyle korkardım ki karanlığın içinde gölgelerin saklandığını sanıp uyuyamazdım. *Korktuğun zaman gözlerini sıkıca kapat ve kalbinin sesini dinleyerek sakinleş*, derdi annem.

Korkuyordum.

Gözlerimi yumdum. Kalbimin sesini dinlemeye çalışıyordum ama bir türlü sakinleşemiyordum. Korku her geçen saniye zihnimi ve bedenimi ele geçiriyordu.

Ve sonra içeriye daldılar.

Aynı adam tüm hiddetiyle, “Kaldır ellerini!” diye bağırdı. “Geç şöyle. Kaldır elini, yaslan duvara!”

Bir başkası telsizinin tuşuna basıp aşağıda bekleyen polislere rapor verdi.

“Kazada bulunan not doğruymuş. Bahsi geçen kadının cesedi bulundu. Yatak odasında... Katil yakalandı.”

Telsizden gelen cızırtılı cevap kulaklarımı tırmalarken titreyen ellerimi havaya kaldırdım. Direnmek değil, teslim olmak kurtarırdı beni. Suçsuz olduğumu onlara ispatlamak ve üzerime atılan bu büyük suçlamadan kurtulmak zorundaydım.

“Yavaşça arkanı dön,” diyen polis şefinin isteğini yerine getirip, ağır ağır arkamı dönerken iki polis memuru üzerime atıldı ve bileklerimden yakalayıp beni sertçe duvara yasladı. Biri duvara bastırıp, hareketsiz kalmamı sağlarken diğeri aceleyle üzerimi aramaya başladı. Sadece birkaç dakika içinde bir insanın özel haklarını ihlal eden her türlü müdahale yapılmıştı.

“Temiz,” dedi üzerimi arayan polis.

Başımı hafifçe çevirip güçlkle, “Çünkü ben bir şey yapmadım,” diyebildim.

Beni tutan polis hınçla sırtıma vurup duvara çarpmamı sağladığında, “Kes sesini!” diye bağırdı. Başımı öyle sert çarpmıştım ki şakaklarımdaki acı tetiklenip sanki tüm vücuduma yayıldı. Bunu dert etmemiştim çünkü bu daha başlangıçtı. Çok daha kötü şeyler yaşayacağımı biliyordum.

“Kelepçeleyin.”

Üstlerinden gelen emirle ellerimi zorla arkamda birleştirdiler. Acıyla inlediğimde bir kez daha göğsümü sert bir şekilde duvara çarptım ama bu kez sesimi çıkarmadım. Anladım ki sesimi her çıkardığımda daha çok canım yanacaktı.

Acımasız bir katile kim merhamet ederdi ki?

Peki, suçsuz olduğumu anladıklarında ne yapacaklardı? Bana yaşattıkları bu anların bedelini kim ödeyecekti?

Bu süreç bittiğinde payıma düşecek olan tek şey, bu gece yaşadıklarımın yükünü omuzlarımda taşımak olacaktı.

“Kasaba halkı öfkeli,” dedi üzerimi arayan polis. “Muhabirler zapt edilemiyor. Ne yapalım, amirim?”

Şefleri en az halk kadar öfkeli bir ses tonuyla, “Çıkarın,” dedi. “Ölmek bu pislik için kurtuluş olur. Ömür boyu acı çekmeli.”

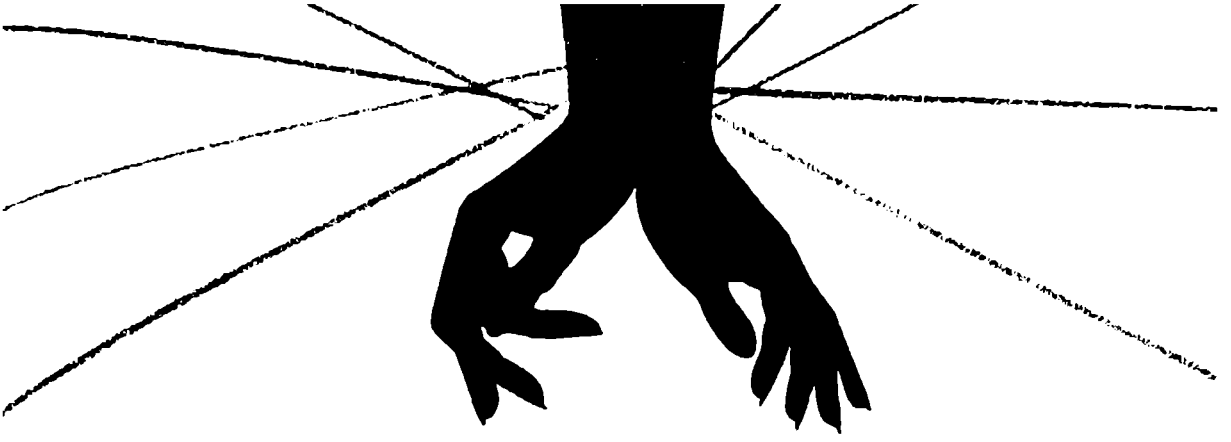
Ve aldıkları emri yerine getirmek üzere kelepçeli ellerimden sıkıca tutup Lexa’nın yatak odasından çıkarıldım.

Bir şekilde suçsuz olduğumun anlaşılacağını ve serbest kalacağımı biliyordum fakat her şey sona erdiğinde yapacağım ilk ve tek şey bu kasabayı bir daha dönmek üzere terk etmek olacaktı. Dışarıda bütün haber kanalları benim evden çıkarılmamı bekliyordu çünkü.

Bu gece çekilen fotoğraflar hızla sosyal medyada yayılacaktı. Yarından itibaren tüm haber kanalları ve gazeteler Oyuncak Katili’nin yakalandığı haberini benim fotoğraflarımı kullanarak medyaya servis edecekti.

Oyuncak Katili... Paul Barnley.

Ravebelg Kasabası’nda yerim yoktu artık.

4

SENİN ÖLDÜĞÜN YAŞTA

Doğduğu andan öleceği güne kadar zamanın nasıl geçtiğini anlamaz insan. Yaşamaya çalışırken, geriye dönüp baktığında yalnızca yaşayamadığı anıların enkazına gömüldüğünü görür.

NOA DAYTON

Ravebelg Kasabası

Ölüm, hayatının kıyısına vurduğunda ne saklanacak bir yerin kalır ne de kaçacak zamanın...

Ölümün gölgesi seni kanatlarının arasına aldığında sahip olduğun her şey karanlığa diz çöker. Geriye yalnızca yaşayamadığın hayatının enkazı kalır ve o enkaz senin mezarın olur.

Benim bir mezarım bile olmayacaktı çünkü ben yalnız bu gece değil, her gece ölecektim.

Daha buraya gelmeden önce bu köhne evde ölmeyi göze almıştım ancak kaderin benim için bambaşka planları varmış meğer. Yıllardır yasını tuttuğum ablam Joanne, kalan hayatımın her günü tekrar tekrar ölmem için karşıma çıkmış ve katil olduğunu itiraf etmişti.

Peki, öyleyse Becca'nın attığı mesajlar da neyin nesiydi?

Aldığım her nefeste göğüs kafesime bıçaklar saplanıyordu. Bir el kalbimi sıkıyordu, başka bir el boğazımı. Ruhum sancıyordu en çok. Zihnimde uçlarını birleştiremediğim parçaların tamamı boğazıma batıyor ve soluğumu kesiyordu.

Bir dakika... Bir el saçlarımı okşuyordu. Neler oluyordu?

Beni karanlığa hapseden göz kapaklarımı açmak neden bu kadar zordu?

Sıcak nefesiyle yüzümü okşayan kimdi?

Bu yabancı ten kimindi? Genzimi yakan rutubet kokusu benim evim değildi.

Kimin evinde, çaresizliğin koynunda uzanıyordum şimdi?

Hırıltılı bir nefes dudaklarımdan koparken gözlerimi açabilmek için kendimle âdeta savaştım. Zor olsa da nihayet gözlerimi araladığımda karanlık bir odayı aydınlatan mum ışığının sarı yansıması gözlerimi acıttı.

Bir gölge üzerime çökmüş, merakla yüzümü inceliyordu. Görüşüm netleştikçe kötü bir kâbus sandığım her şey gerçeğe dönüşüyordu. Oyuncak Katili'nin buluşmak için beni çağırdığı evdeydim ve ölü sandığım ablam Joanne beni dizlerine yatırmış, saçlarımı okşuyordu.

Onu tekrar karşımda görene kadar hatırladığım son şey Becca'nın mesajları ve dizlerimin üzerine çöküp bayılmamdı. Hislerimin taşkınlık çıkarıp kalbime saldırdığını ve kendimden geçtiğimi hatırlıyordum. Joanne'i rüya sanmıştım.

Keşke öyle olsaydı.

Öylece yüzüme bakıyor, geçmişin karanlığına sığınmış gözleriyle onu affetmem için bana yalvarıyordu. Ayağa kalkmak için hışımla bir hamle yaptığımda Joanne kollarını bedenime sarıp bana engel oldu.

“Bırak!” diye bağırdım boğazımın acısını umursamadan. Bayılmadan önce gözlerimden firar eden yaşların soğukluğu hâlâ yanaklarımdaydı. Kendimi öyle kasmıştım ki boğazım acıyor, sesim hastaymışım gibi pürüzlü çıkıyordu. “Dokunma bana,” derken sesim ağlamaklıydı.

Her küçük kızın hayalidir, bir ablasının olması. Çünkü hepimiz aynı evin içinde yaslanacak bir omuza, ağlarken başımızı koyacak bir

dize ve saçlarımızı okşayacak bir ele ihtiyaç duyarız. Bir tek onlardan saklamak istemeyiz gözyaşlarımızı. Biliriz ki onlar bizim geleceğimizin yansımasıdır. Ya onlar gibi bir hayat yaşamak için ya da onların yaşadığı acılardan uzak durmak için sığınırız onların varlığına.

“Durl!” dedi telaşla. “Yapma, kar-” Ağzı öylece açık kalmış, aynı heceyi tekrar edip durmuştu.

Gözümden süzülen bir damla yaşla, “*Kardeşim* mi diyeceksin?” diye tamamladım. “Bize ne kadar da uzak bir kelime, öyle değil mi?”

Joanne’in gözlerine hüznün çöktü ve bakışlarını benden kaçırıp başını eğdi.

“Sen benim Joanne’im değilsin. Ablam değilsin. Pisliğin tekisin. Sen katilsin!”

Ağzımdan zehir gibi saçılan her kelimede dilim uyuşsa da canını yakmak için daha fazla şey söylemek istiyordum.

“Deme öyle,” dedi yalvarır gibi. “Ben... Ben...”

Kekelemekten kendini ifade edemiyordu. Eskiden konuşamadığı her an için onunla birlikte boğulurdum. Onun ağzından çıkamayan her kelime benim göğsüme batardı. Konuşabildiği her an hayranlıkla onu dinlerdim. Şimdiyse ağzından çıkacak her kelime midemi bulandırıyor. Sesini kessin istiyordum. Yok olsun hatta ölsün istiyordum.

“Sen ne?” diye bağırdım bu kez hışımla kalkarak. Üzerine yamalar yapılmış, yayları gıcırdayan eski bir koltuğun üzerinde oturuyorduk ikimiz de. “Katil olduğunu mu söyleyeceksin? Yoksa yalan söyleyip beni mi kandıracaksın? Konuşsana Joanne!”

“Onlar suçlu...”

“Kimler?”

“Hepsi...” dediğinde gözlerine birden karanlık çöktü. “Hepsi ölecek.”

Karşımda tanıdığım, bildiğim Joanne oturmuyordu. Yıllar önce hatırladığım masum yüz yoktu onda. Masumiyet onun sahip olduğu en güzel şeydi eskiden. Şimdi baktığım çehresine ölüm bulaşmıştı. Gözleri bana bile nefretle bakıyordu ama aslında nefret ettiği kişi ben değilim.

Onun yanında daha fazla oturmamak ve en güzel hâliyle hatırladığım yüzünün korkunç ifadesine yakından şahit olmamak için, “Sana bir şey söyleyeyim mi?” diyerek ayağa kalktım. “Keşke gerçekten ölmüş olsaydın.”

Annemden görmediğim sevgiyi Joanne'den görmüştüm. Hep onu örnek alır, büyüyünce onun gibi olmanın hayallerini kurardım. Onun ölümü benden renklerimi çalmıştı. Hayatımı, hayallerimi... Şimdi onun ölümünü dilerken bir kez daha ölmüştüm.

Gözlerinden akan her damla yaş benim nefesimi keserdi eskiden. Şimdi karşımda gözyaşı döktüğü için bile ondan nefret ediyordum. En çok canımı yakan şey de son söylediğime verdiği cevap olmuştu.

“Keşke...” diye fısıldadı. Bu bir karşılık değildi. Ölmek için Tanrı'ya yakarır gibi titremiştii sesi.

Bayıldığımda koltuğun yanındaki sehpanın üzerine bıraktığı telefonumu aldım. Evi terk etmek üzere salonun çıkışına yürüdüm. Hatta var gücümle koşmak istedim ancak adımlarım oldukça yavaştı. Bacaklarım titriyordu, ayakta durmak bile güçtü.

“Noa,” dedi arkamdan ayağa kalkarak. “Gitme...” Yalvarıyordu. “Benimle ka-kal. Kardeşim. Lütfen gitme.”

Onu duymazlıktan gelerek salonun çıkışına ulaştığımda durdum. Beni durduran şey Joanne'in yalvarışı değildi elbette, avucumun içinde sıkışmış telefonumun titremeye başlamasıydı.

Arayan kişinin kim olduğuna baktığımda gördüğüm isimle birlikte aklımdan çıkan her şey geri geldi. Becca arıyordu. Şimdi açamazdım ama neler olduğuyla ilgili her şeyi öğrenmek istiyordum.

Baygın olduğum sürede defalarca kez aramış, onlarca mesaj atmıştı. Bayılmadan hemen önce okuduğum mesajlar zihnimde dönüp dururken her saniye şakaklarıma saplanan acı şiddetini arttırdı.

Becca: *Katil yakalanmış, Noa.*

Becca: *Paul yakalanmış. Katil Paul'muş.*

Ben ona güvenmiştim. Beni sevdiğine, benim de onu sevebileceğime inancım vardı. Nasıl olabilirdi bu? Paul hayatımda gördüğüm en kibar ve en nahif insanken nasıl olur da masum insanları öldürebilecek kadar gözü dönmüş bir cani olurdu?

Yalan olduğuna emindim. Paul öyle biri değildi. Olamazdı. Kasabadaki herkes Oyuncak Katili olabilirdi ama bu kesinlikle Paul değildi. Sevgilim olduğu için söylemiyordum bunu. Onu tanıdığım için böyle düşünüyordum.

Tanıdığım en harika adamdı o ve eminim ki tüm bu yaşananlar katilin bir oyunuydu.

Becca: *Noa hangi cehennemdesin?*

Becca: *Tanrı aşkına, aç şu telefonu!*

Becca: *Senin için endişeleniyorum, Noa.*

Becca: *Haberleri izlediysen bana ulaş, acil!*

Becca: *Cidden, Noa... Nerelerdesin?*

Son olarak bana dört dakika uzunluğunda bir video atmıştı. İzlemeye cesaret edemedim ancak görüntüye baktığımda olay yerinden bir video olduğunu anlamak hiç de zor olmadı.

Görüntüyü görünce bile nefes alamadım. Kalbim öyle şiddetli çarptı ki gözlerim karardığı için yeniden bayılacağımı sanıp kapıya tutturdum. Telefonu arka cebime atmadan önce saate baktığımda dehşete kapıldım.

Kahretsin!

Her akşam saat dokuzda sokağa çıkma yasağı başlıyordu. Yirmi dakika sonra saat dokuz olacaktı. Benim buradan evime ulaşmam yarım saat sürerdi ki eve gitmeyi düşünmüyordum.

Önce Joanne'den her şeyi öğrenmeliydim. Sonrasında bu lanet olası evden kurtulup Becca'nın yanına gitmek istiyordum. Tek başıma karakola gitmeye cesaret edemezdim ama Paul'la konuşmadan aklımdaki soru işaretleriyle bu geceyi atlatabileceğimi de sanmıyordum. En azından Becca yanımda olursa kendimi daha iyi hissedebilirdim. Her şeyin bir yalandan ibaret olduğunu, Paul'un suçsuz olduğunu duymaya ihtiyacım vardı.

"Noa..."

Bir an arkamdan seslenen Joanne'in varlığını bile unutmuştum. Derin bir nefes alarak gücümü topladım. Aceleyle arkamı dönüp, yeniden karşısındaki yerimi alarak, "Bana doğruyu söyleyeceksin," dedim. "Paul'u tanıyor musun? Paul Barnley'yi tanıyor musun?"

Başını iki yana salladı.

“Bana yalan söyleme!” diye bağırdım. Madem her şeyi biliyordu, bana da anlatmak zorundaydı. Bilmediğim ne varsa ondan öğrenebilirdim. “Her şeyi anlatacaksın,” diyerek iyice üstüne gittim. “Anlatmak zorundasın!”

“Git!” dedi birden kaşlarını çatarak. Daha önce onu hiç böyle öfkeli görmemiştim. “Git buradan.”

“Ne?” Afallamıştım. “Ne demek oluyor bu?”

“Gi-Git! Git buradan.”

Öfkelendiği için daha fazla kekelemeye başlamıştı.

İstemsizce uzanıp, omuzlarını sert bir şekilde kavrayarak, “Joanne!” dedim. “Bana her şeyi anlatmak zorundasın. Katil kim? Neden buradasın? Neden yıllardır saklanıyorsun? Biri seni zorla mı tutuyor? Sakladığın neler var? Birinden mi gizleniyorsun? Neden evine dönmedin? Her şeyi anlat.”

“Ben yaptım.” Aynı şeyi tekrar tekrar söylerken aklı burada değildi. Gözleri boşluğa dalıp gitmişti. Ruhu çok uzaklardaydı. “Her şey benim yüzümden.”

“Seninle ne ilgisi var?” diye sordum. “Katille birlikte misin? Tanıyor musun onu? Genç kızlar ölüyor, Joanne. Senin intihar ettiğin yaştaki kızlar öldürülüyor. Vahşice, canice, acımasızca!” Artık ağlıyordum. Hıçkırıklarım boğazımda düğümleniyordu. “Başka genç kızları kurtarabilmemiz için en ufak bir şey biliyorsan... Yalvarırım söyle. Bildiklerini bana anlatmalısın.”

Yoksa katilin sıradaki kurbanlarından biri de ben olacağım. Kahretsin!

Joanne başını iki yana sallayıp duruyordu. Konuşmam hiddetlendikçe daha hızlı sallıyordu. Bu, kendi içinde verdiği savaşın yansımasıydı sanki.

Beni buraya çağıran Oyuncak Katili’ydi ama karşıma çıkan Joanne’di. Ya ikisi birlikte hareket ediyordu ya da Joanne’i de tuzağına düşürmüştü. Tıpkı benim gibi ve tıpkı Paul gibi... Onu da oynacağı gibi oynatıyordu.

“Joanne...” Biraz sakinleşmesi için bu kez kolunu hınçla değil, şefkatle sıktım. Öldüğünü sandığım ablamın on iki yıl boyunca neler

yaşadığını öğrenmek istiyorsam hâlâ onun küçük kız kardeşi *gibi* davranmalıydım.

Gibi...

Tüm yaşananlardan sonra artık asla kardeşi olamazdım.

“Sen bu değilsin. Küçükken senin en çok masum ve merhametli tarafını severdim ben. Kimsenin canı yansın istemezdim. Hatırlasana. Annem bana kızmasın diye tüm suçları sen üstlenirdin. Benim yüzümden ceza aldığımda bile sesini çıkarmazdın.”

“Eskidendi,” dedi gözleri dolu dolu. “Eskiden.”

“Hâlâ geç değil. Eskiden ne olursa olsun her şeyi bir tek bana anlatır, bir tek bana güvenirdin. Herkes seninle dilsiz diye alay ederdi. Sen de sırf bu yüzden öyleymiş gibi davranıp sadece benimle konuşurdun.” Söylediklerimin canını yaktığını yüzündeki ifadeden anlayabiliyordum. “Şimdi neden susuyorsun, Joanne?”

Duvarları yavaşça yıkılıyordu. Başını eğmiş, sessiz sessiz ağlıyordu. Gözyaşlarının sebebini bilmiyordum ancak kasabada başka bir masumun ölmesine izin veremezdim. Hele ki ölecek kişilerin arasında ben ve kardeşim Mia da varken... Bir yolunu bulup katilin yakalanmasını sağlamalıydım.

Peki, ya doğruyu söylüyorsa? Katil ya Joanne’in ta kendisiyse? Yine de yakalanmasını sağlar mıydım?

Hem de hiç tereddüt etmeden...

“Hadi, Joanne. Anlat bana.” Sessizliği dağıtan sesim korku doluydu. “Katil beni ve Mia’yı da tehdit ediyor. Biz senin kardeşin değil miyiz? Diğerleri gibi bizi de öldürmesine izin mi vereceksin?”

Son söylediklerimle birlikte Joanne’in afallamış bir hâlde başını kaldırdığını görünce kafam iyiden iyiye karışmıştı. Duyduklarına şaşırmış mıydı yoksa?

“Lütfen...” Bu kez yalvaran taraf bendim. Kendim için değil, kasaba için de değil. Sadece küçük kardeşimi korumak için yalvarıyordum ona. Evet, bu yaptığım bencilceydi ama kardeşim için değil kasabayı, tüm dünyayı yakardım.

Joanne'in gözlerindeki telaşı gözümü kırpmadan takip ederken, dalıp gitmiştim. Peş peşe duyulan korna sesiyle ikimiz de korkuyla ırkildik ve aceleyle ellerimi Joanne'den çekip bir adım geriye kaçtım.

"Ki-Kim?" diye sordu panikle.

Beni buraya getiren taksinin dönüş için beklediği aklımdan tamamen çıkmıştı. Korna sesi gecenin sessizliğinde öyle bir yankılanmıştı ki ses hâlâ kulaklarımda uğulduyor, ellerim titremeye devam ediyordu.

Taksi şoförüne beklemesini söylemek için pencerenin önüne koştum. Her yeri yırtılmış, tozlu ve eski perdeyi tiksinererek araladığımda taksiciyle göz göze geldik. Elimi kaldırarak biraz daha beklemesini rica ettim ama bir işe yaramadı. Başını sallamasını beklerken, bu kez daha sert bir şekilde kornaya bastığında yüzümü buruşturarak geri çekildim. Adam beklemek istemiyordu çünkü yasak başladığında benim yüzümden onun da başı belaya girerdi. Geri dönmek için de tek şansım bu taksiydi. Eğer dönmezsem sabaha kadar burada kalmak zorundaydım ki bu en son isteyeceğim şey bile olamazdı.

Küçükken sırf daha yakın olmak için gece yarısı yanma gidip birlikte uyumak istediğim ablamın yıllar sonra yaşadığını öğrenmiştim ve şimdi ondan kaçmak istiyordum. Bir gün bir mucizenin olmasını ve onun hayata dönmesini dilerdim fakat böyle olacağını hiç tahmin etmemiştim.

Onun yanında olmaktan korkuyordum. Ondaki kaçmak istiyordum. Onu bir daha görmemeyi ve hatta ölmesini diliyordum. Hayat gerçekten garip ve acımasızdı. Kader ise insanın en büyük ve en sinsisi düşmanıydı.

"Git," dedi Joanne, kararsızlıkla oyalandığım birkaç dakikanın ardından. "Git!"

Zaten burada kalamazdım. Burada olduğum her an kendimi ölüme daha yakın hissediyordum. Kaçmalıydım. Kaçıp kurtulmalı...

"Katilin kim olduğunu öğrenmeden olmaz," dedim Joanne'in karşısına dikilip. "Her şeyi öğrenmeden olmaz." Taksi şoförü öfkeli olduğunu belli eder gibi bu kez uzun uzun kornaya bastığında çaresizce omuzlarımı düşürdüm. Kuruyan dudaklarımı yalamak için konuşmayı yarıda keserek, "Başka zaman..." dedim. "Seni tekrardan görebilecek miyim Joanne?"

Gülümsedi. Ne anlama geldiğini anlayamadığım ancak yüreğimi huzursuzlukla kaplayan bir gülüştü bu. Sanki vedalaşır gibi...

Kahrolası korna tekrar ve tekrar çalınca Joanne'i ve benden sakladığı tüm sırları ardımda bırakıp, evden koşarak ayrıldım. Arabanın arka kapısını açmamla kendimi koltuğa atmam bir oldu. Onu bir daha göremeyeceğime emindim. Belki de katil ona zarar verecekti. Belki de katil oydu ve masum insanları öldürmeye devam edecekti.

Aklımı kurcalayan onlarca soruyla birlikte bu تنها yerden ayrılırken, başımı geriye yaslayıp yol boyu hıçkırığa hıçkırığa ağladım. Keşke bu gece gerçekten ölseydim. Belki o zaman canımdan çok sevdiğim ablamı bu hâlde görmenin verdiği acıdan daha az canım yanardı.

Arabaya bindiğimden beri taksi şoförüne gecikmemle ilgili yüzlerce yalan söylemiştim. Adam sokağa çıkma yasağı yüzünden haklı olarak telaşlanmıştı ancak söylediğim şeyler yeterli gelince öfkesi dakikalar içinde dindi. Arabanın içine sessizlik hâkim olunca zihnimdeki düşüncelerin bana işkence yapması için kendi içime döndüm. Geçtiğimiz ıssız yolları aydınlatan araba farları dışında çevrede hiç ışık yoktu fakat bu beni korkutmuyordu. Bu akşam öğrendiğim şeyler en karanlık ve en ıssız yerden bile daha ürperticiydi.

Gölgeleri takip ederek geçirdiğim dakikaların ardından aklıma gelen şeyle birlikte bacaklarımın üzerine bıraktığım telefonu elime aldım. Becca'nın aramalarına ve mesajlarına henüz dönüş yapmamıştım. Onu aramadan önce en son bana gönderdiği videoyu izlemek istiyordum. Son birkaç dakikadır güçlükle sakinleşen kalbimin ritmi, *WhatsApp* uygulamasına tıkladığım an bozulup hızla çarpmaya başladı.

Kulaklarımda uğuldayan kalbimin sesini umursamadan Becca'nın mesajlarına girdim. Parmağım ekrana dokunmuştu ama videoyu oynatmak için geri çekmem gerekiyordu. Bense ekrana hınçla bastırmaya devam ediyordum. Derin derin nefes alıp versem de sakinleşemeyeceğimi anladım. Daha fazla kaçmayı bırakıp parmağımı ekrandan çektim ve video oynamaya başladı.

Tanımadığım bir evin önünde yığılmış insanlar vardı. Becca da oradaydı ve videoyu çekerken anlayamadığım şeyler söylüyordu ama kulaklığım yanımda olmadığı için dinleyemiyordum. Arabanın içi öyle sessizdi ki videonun sesini açıp taksi şoförünü daha fazla huzursuz etmek istemiyordum.

Polis arabaları sokağın tamamını kaplamıştı. Mavi ve kırmızı ışıklar videodan bile insanın gözünü alıyordu. Evin hemen önündeki ambulansın ışıkları da aynı şekilde yanıp, sönerken polis ekipleri meraklı ve öfkeli insanlarla olay yeri arasında âdeta etten bir duvar örmüştü.

Evin kapısı tamamen açıktı. Girişte de etrafı kolaçan eden bir ekip vardı. Becca kahrolası telefonu sürekli sarstığı için hiçbir şey net görünmüyordu. Dahası, araba yeterince sarsılmıyormuş gibi bir de videonun sarsılarak çekilmiş olması midemi bulandırıyor.

Becca dakikalarca insanlarla polisler arasındaki arbedeyi, eve girmek için polis ekiplerine zorluk çıkaran öfkeli insanları çekip durmuştu. Muhabirler ve haber kanalları olayı görüntülemek için birbirleriyle yarışlıyordu.

Videoyu biraz ilerletince gördüklerim karşısında şaşkınlıktan donup kaldım. Paul, ters kelepçelenmiş şekilde evden çıkarılıyordu. Muhtemelen olay yüzünden evin önüne yığılan insanları zapt etmek için önden üç polis yürüyordu. İki polis memuru ise Paul'un koluna girmiş, temkinli adımlarla arkalarından geliyordu. Sol tarafındaki polis, Paul'un boynundan bastırarak başını yere eğmişti.

Kalbimden başlayıp göğüs kafesime dolan bir sıkıntıyla gözlerimi kırptırdım. Yaşlar gözlerimi yakıyordu ancak ağlayamıyordum. İçim titriyor, ruhumu istila eden acı bedenimi uyuşturuyordu ancak ben ağlayamıyordum. Sevgilimin bir seri katil olduğu gerçeğini hazmedemiyordum. Polisler tarafından alıkoyulmasını izlerken kalbimde hissettiğim yükün altında eziliyor ancak tek damla gözyaşı dökemiyordum.

Ekran her saniye daha da buğulanıyordu. Aldığım her nefes ciğerlerime yetersiz gelirken video artık ellerimin titremesiyle daha çok sarsılıyordu. Boğulduğumu hissedince, videoyu durdurup taksinin camını sonuna kadar açtım ve başımı dışarı uzattım. Hiçbir işe yaramamıştı. Karanlığa sığınan gölgeler boğazıma sarılıyordu sanki. Nefeslerim

sıklaştı da ciğerlerim acıyla kıvranıyordu. Nihayet yaşlar gözümde
fırlar ederken, kendimi geriye atıp hıçkırır hıçkırır ağlamaya başladım.

Doğduğum ev yüzünden ağladım.

Ablamın ölmediğini öğrendiğim için ağladım.

Dünyada sevdiğim tek insanın ölmesini dilediğim için ağladım.

Yıllarca yasını tuttuğum ablamın, korkunç bir katille bağlantısı
olma ihtimalini düşündükçe ağladım.

Hayatım boyunca ilk kez birinin bana âşık olduğuna inanacak
kadar saf olduğum için ağladım.

Tenimi yakan gözyaşlarımı elimin tersiyle silerek gözlerimi aç-
tığımdaya taksi şoförüyle göz göze geldim. Dikiz aynasından gözlerini
dikmiş bana bakıyor, muhtemelen aklımı kaybettiğimi düşünüyordu.
Kim durduk yere hıçkırır hıçkırır ağlardı ki?

Hayatı boyunca sevilmemiş her insan geceleri hıçkırır hıçkırır ağlardı.

Videonun sonunda Paul, polislerin fiziksel teması engellemeye yö-
nelik tüm çabalarına rağmen insanların saldırısına maruz kalarak, polis
arabalarından birine zorla bindirilip uzaklaşıyordu.

Video sonlandığında gözyaşlarımı elimin tersiyle bir kez daha silip
telefonumun rehberine girdim. Becca'yı arayıp telefonu kulağımda
bekletirken taksi şoförüyle bir kez daha göz göze geldik ama bakışla-
rımı kaçırıp adamı umursamadım. Camdan dışarıyı izleyerek Becca'nın
telefonu açmasını bekledim. Sonuna kadar çalmasına rağmen aramam
yanıtsız kalınca, dişlerimi sıkarak telefonu kulağımdan çektim. Sabır-
sızca Becca'nın ismine dokunup ikinci kez aradım.

"Aç şunu. Aç!" diye homurdandım. "Kahretsin, neredesin?"

Taksi şoförünün gözlerindeki tedirginliği anlayamıyordum. Sokağa
çıkma yasağına dakikalar kaldığı için miydi yoksa benim yüzümde mi
böyleydi? Neyse ne. Canı cehenneme. Benim yaşadığım duygu selinin
yanında onun hissettiği şey her neyse umurumda değildi.

Taksi şoförü telefonu kulağıma götürdüğümü görünce sessizliği
bozmak için yerel radyo kanallarından birini açtı. Kahretsin ki spiker
kadın son dakika haberlerini öyle heyecanlı ve iştahlı bir ses tonuyla
anlatıyordu ki ağlama isteğim tekrar ve tekrar gözlerime hücum etti.

“Ravebelg Kasabası’ndaki sakin yaşamı aylardır cehenneme çeviren Oyuncak Katili nihayet yakalandı! Birkaç saat önce son kurbanını akıllara durgunluk veren bir vahşetle öldüren katil, kasabanın güvenlik güçleri tarafından olay yerinde yakalandı.

Kimliği sır gibi saklanan, kasabadaki huzurun süratle bozulmasına sebep olan ve çığ gibi büyüyen bir panik havası yaratan Oyuncak Katili’nin kim olduğunu birazdan hep birlikte öğreneceğiz.

Öncesinde detaylı bilgi almak üzere olay yerindeki muhabir arkadaşımıza bağlanalım.”

Kahrolası telefonum kulağımda çalmaya devam ederken dinlediğim haberle mideme yumruk yemiş gibi hissettim. Üçüncü kez arama boşa düşecek sanırken son anda telefonun diğer ucundan gelen Becca’nın sesi, beni yeniden ağlatmaya başladı.

“A- Alo?” Sesi nefes nefese, gürültülü bir ortamdan geliyordu. “Noa? Noa, iyi misin? Alo? Noa, ses ver!”

Burnumu çekerek gözyaşlarımı sildikten sonra derin bir nefes aldım. “İyiyim,” diyebilirdim sadece. Sesim öyle acınası çıkmıştı ki bu söylediğimin yalan olduğunu kim olsa anlardı. *Yıllardır ne hissettiğimi ne yaşadığımı zerre kadar umursamayan annem bile anlardı.*

“Neredesin?” Becca’nın sorusuyla aramızdaki sessizlik bozulana kadar gözlerimi kapamış, yaşların yanaklarımdan süzülmesine izin vermiştim. “Neredesin, Noa?”

Sanki nerede olduğumuzu öğrenebilecekmiş gibi karanlık yola bakarak, “Bilmiyorum,” dedim. “Yoldayım.”

“Nereye gidiyorsun? Buraya geleceksen eğer...” Arkadan gelen boğuk bir erkek sesiyle uyarılan insanların gürültüsü Becca’nın sesini yutunca, hiçbir şey anlamadan telefonu kulağımdan uzaklaştırdım.

“Alo? Becca? Ne dediğin anlaşılmıyor.”

“Paul tutuklandı. Olay yeri inceleme ekibi kadının evine geldi. Bir de kazadan bahsediyorlar ama ne olduğunu anlamadım. Şimdi de polisler bizi ve muhabirleri uzaklaştırmaya çalışıyor.”

Sesi cızırtılı olsa da söylediklerini net olarak anlayabilmiştim. Tam karşılık vermek için ağzımı açtığımda yine son dakika haberleri araya girdi ve sustum.

“Ravebelg Üniversitesi’nde öğretmen olduğu bildirilen Paul Barnley tutuklandı. Kasabadaki genç kızlara acımasız ölümler hazırlayan katil, sorgusu yapılmak üzere Ravebelg polis ekipleri eşliğinde karakola götürüldü.”

“Paul’u görmek istiyorum.”

Titreyen dudağımı dişleyerek ağlamaya devam ettim. Radyoda katilin ismi Paul olarak verilmişken son söylediğim şey yüzünden taksi şoförünün dehşete düşmüş bakışları bir kez daha dikiz aynasından beni buldu.

“Bu imkânsız, Noa,” dedi Becca. “Onu götürdüler. Görüşmeniz mümkün değil. Hem ne diye görüşeceksin? Adam psikopat bir katil!”

Benim hayatıma sahip biri için daha iyisini bekleyemezdim zaten. Elbette annem, babam, ablam gibi hayatıma giren adam da boktan olmak zorundaydı fakat bir katille sevgili olabilecek kadar şansız olduğumu elbette düşünemezdim.

Sanki tüm felaketler beni bulmak zorundaydı.

Söylediklerini umursamadım. “Yanıma gelir misin?” diye sordum. “Tek başıma olmak istemiyorum.”

“Nereye gideceksin?”

Taksi şoförü daha fazla duymasın diye kısık sesle konuşmak için çaba sarf etmeden, “Karakola,” dedim.

“Orada yapabileceğimiz hiçbir şey yok, Noa. Biliyorum, çok zor bir durum ama...”

“Becca,” dedim derin bir nefes alıp, lafını keserek. “Lütfen.”

Birkaç dakika sessiz kaldı. İsteğimin yersiz olduğunu biliyordum ama en azından orada olursam gelişmeleri ilk andan öğrenirdim. Eve gidersem eğer düşüncelerin esiri olacağımı biliyordum. Eminim ki gün doğmadan ben aklımı kaybederdim.

“Kendini daha fazla üzmemekten başka bir işe yaramayacak. Biliyorsun, değil mi?”

Becca’nın sesine karışan yabancı bir adamın sesi, herkesin evlere dağılmasını söylüyordu. Sesi öyle gür çıkıyordu ki Becca’yı anlamakta güçlük çekiyordum.

“Beş dakika içinde sokağa çıkma yasağı başlayacak. Saat dokuzda burada olan herkes tutuklanarak karakola götürülecek ve yasağı çiğneyenler idari cezalara çarptırılacak!”

Becca telaşlı bir şekilde yürümeye başlarken, “Noa, eve gitmemiz gerekiyor,” dedi. “Yarın sabah ilk iş karakola gideriz. Şimdi gidersek başımız belaya girecek.”

“Olmaz,” diyerek inat ettim.

Becca sabrı tükenmiş gibi nefes verip bıkkınlıkla, “Noa...” dedi.

“Sen istersen eve gidebilirsin, Rebecca. Ben karakola gideceğim.”

“Neden anlamak istemiyorsun? Birazdan yasak başlayacak. Bu hâlde değil karakola gitmene, sokakta yürümene bile izin vermezler. İçeri alınmazsın. Ahmaklık ediyorsun!”

“Bir yolunu bulacağım,” diyerek telefonu Becca’nın yüzüne kapadım. Kimseye ihtiyacım yoktu. Kahrolası hayatımdaki felaketlerin tamamına tek başıma göğüs germeyi nasılsa çok küçük yaşta öğrenmiştim.

Her anne, hayatı boyunca küçük kızına kol kanat gererdi. Kanatlarının gölgesi üzerinden çekileceği güne kadar kızına kendi kanatlarıyla uçmayı öğretirdi. Benim annem ise ablamın öldüğü gün kanatlarımı kesmişti. O günden sonra ne uçmayı öğrenebilmişim ne de annemin kanatlarının gölgesini üzerimde hissetmişim. O evde öğrendiğim her şeyi yalnızlığıma ve annemin nefretine borçluydum.

Telefonda konuşurken geçen sürede Joanne’le buluştuğumuz evin ıssız yolunu çoktan geçmiştik. Ravebelg Kasabası’nın levhasına yansıyan sarı ışıkla birlikte insanın içini ürperten o tuhaf histen kurtulduğuma sevindim.

Yasak çoktan başlamıştı. Trafikte çok fazla araba yoktu. Olanlar da nız limitini aşıp gaza basıyor, aceleyle evlerine ulaşmaya çalışıyordu. Nereden bildiğimi soracak olursanız kasabaya gireli beş dakika olmadan iki kez kaza yapmaktan son anda kurtulmuştuk.

Bu gece ölüm kapımda yatıyordu ama her şeyi öğrenmeden ölmeye niyetim yoktu. En azından bu gece...

Saat 21.11’i gösteriyordu. Eğer evime gidiyor olsaydım en fazla on dakika içinde evde olurdu ancak karakol, nehir tarafında kaldığı için

neredeyse yirmi dakikalık daha yolum vardı. Taksi şoförü de en az diğerleri kadar hızlı araba kullanıyor, benim yüzümden başı belaya gireceği için homurdanıp duruyordu.

Son dakika haberlerini okumak için telefonuma odaklandım. En son öldürülen kadının ve katil olarak anılan Paul'un haberleri çığ gibi büyürken tüm bunların arasında Becca'nın bahsettiği kaza haberine denk geldim ve başımdan aşağı kaynar sular döküldü.

"Trafik kazası değil, trafik cinayeti!"

Luke'un fotoğrafı vardı çünkü öldürülmüştü. Hem de kan dondurucu bir biçimde. Başına kocaman bir taş atılmıştı. Görüntüler fluydu ama haberin yorumlarında, ölen gencin boynu kırıldığını ve vücudunun üst yarısının tanınmayacak hâlde ezildiğini söylüyordu.

Tanrı'm... Bu nasıl bir manyaklıktı? Nasıl yapabiliyordu bunu? Neden yapıyordu?

Bir başka yorumda ise ilk kez bir erkek kurbanın olduğu yazılmıştı. Oyuncak Katili'yle ilgili daha fazla teori okuyacak gücüm ve midem kalmadığı için telefonu kapatıp başımı geriye yasladım.

İnsanlar birer birer öldürülüyordu. Cinsiyeti, mesleği, yaşı fark etmeksizin kurban ediliyordu ve lanet olası kasabada tek bir kişi bile bunu engelleyemiyordu. Aklımı yitirecektim. Sakinleşmek için aldığım her nefes bıçak gibi kalbime saplanıyordu.

Geçtiğimiz her sokakta insanlar biraz daha azalıyordu. Yasak saati başladığı için yavaş yavaş sönüyordu evlerin ışıkları. Karanlığa sığınıyor ve bir gün daha yaşayabilmek için Tanrı'ya yalvarıyorlardı.

Daha inançlı bir insan olabilmeyi dilerdim. Öyle olsaydı eğer bu günlerde ben de Tanrı'ya sığınır, yalnızlık hissimden kurtulurdum. Biliyordum ki inanmak güç verirdi insana. Ben her şey gibi inancımı da yıllar önce toprağa gömmüştüm.

Becca çok geçmeden, ikinci kez aradığında kırmızı tuşa dokunarak çağrıyı sonlandırdım. Ona tavır yaptığımdan ya da öfkeli olduğumdan değil, benim yüzümden başı belaya girsin istemiyordum. Buna mecbur değildi.

Başımı tekrar geriye yasladım ve yolun kalanı bir an önce bitsin diye dışarıyı izlemeye koyuldum.

“Siktir! Siktir!” diyen taksi şoförünün sesiyle başımı kaldırıp iki koltuk arasından gittiğimiz yöne baktım. Gördüklerim karşısında uğradığım şaşkınlıkla aralanan benim dudaklarımdan da, “Siktir...” diye bir fısıltı koptu.

Sokağın ilerisinde polis çevirmesi vardı ve sokakta bir tek biz vardık. El feneriyle kenarda durmamızı işaret eden polis yolun ortasına dikilmişti. Geçmemize izin vermeyeceğini belli edecek şekilde duruyordu. Sokağı aydınlatan mavi ve kırmızı siren ışıkları her geçen saniye gerginliğimi arttırıyordu.

Benim yüzümden polisle uğraşmak zorunda olduğu için taksi şoförü homurdanarak hızını azalttı ve sağ tarafa sinyal verip şerit değiştirdi. Gerginlikten nabzım öyle hızlanmıştı ki tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim. Bir yandan da dişlerimi sıkıyordum.

Bir insanın hayatı boyunca başına gelebilecek tüm kötülükler benim sadece bir gecede başıma gelmişti. Bu şanssızlıktan da öteydi. Gerçekten lanetli olduğumu düşünüyordum artık.

Araba durduğunda iki polis memuru aynı anda şoför tarafına geldi. Bir tanesi arabanın içine el feneri tutarken, orta yaşlı taksi şoförü gergin bir nefes alıp camını indirdi.

“İyi akşamlar, Memur Bey,” dedi içten bir şekilde.

“İyi akşamlar,” diye karşılık veren polis feneri arka koltuğa, yani doğrudan yüzüme tutunca elimi yüzüme siper ettim. Beyaz ışık doğrudan gözlerime saldırmıştı.

“Nereye gidiyorsunuz?”

“Yolcuyu gideceği adrese götürüyorum,” diyen taksi şoförü suçu doğrudan bana atmayı seçti. Polis memuru eğilip bana baktığında gözlerimi kaçırmamak için kendimi zor tuttum. Eğer göz teması kurarsam her şeyi yüzümden anlayacaklarmış hissi üzerime çöktü. Suçluluk hissi içimde büyüdükçe büyüdü.

“Hanımefendi, kimliğinizi alabilir miyim?”

Siktir! Neden kimliğimi istiyorsun ki?

Kelimeler boğazımda büyüdü ve ben konuşamadığım için hafifçe öksürerek boğazımı temizledim. “Tabii ki Memur Bey,” diyerek

aceleyle çantamı karıştırmaya başladım. Cüzdanımı bulup kimliğimi teslim ettim.

Kimliğimi elinde tablet olan diğer polise verdikten sonra tekrardan bana dönüp, “Nereye gidiyordunuz?” diye sordu.

“Eve.”

“Karakola.”

Aynı anda konuşmuştuk. Gerçeği söyleyerek, beni ele vermekten büyük bir keyif alan taksi şoförüne ölümcül bakışlar atarken ne diyeceğimi bilemez bir hâlde kalakaldım.

“Ne demek oluyor bu?” Polis memuru da gerilmişti. “Yalan mı söylüyorsunuz?” Soruyu doğrudan bana yöneltmişti.

“Ben... Hayır! Sadece...”

Lafı ağzımda gevelemekten başka bir şey yapamadığım için sustum. Ne diyecektim ki? Yıllardır ölü bildiğim ablamla yüzleştiğim için yasak saatini kaçırdığımı, yakaladıkları katilin de sevgilim olduğunu ve onun için karakola gittiğimi mi söyleyecektim? Tam anlamıyla sıçmıştım ve böylelikle taksi şoförü benden intikamını almış oldu.

Paul’un sevgilim olduğunu söylersem muhtemelen beni suç ortağı sanacaklardı. Eğer söylemezsem ve bu daha sonra ortaya çıkarsa o zaman gerçeği sakladığım için yine suç ortağı olduğumu düşüneceklerdi.

Kafam allak bullak olmuş bir şekilde, “Yoğun bir gün geçirdim, Memur Bey,” dedim. “Önemli bir işim vardı ve dalgın olduğum için saatin farkında değildim. İzin verirsiniz evime gideceğim.”

“Eviniz nerede?” Tam şu an koca bir *siktir* demeliydim. Evimin yoluyla karakolun olduğu yer kasabanın ayrı uçlarında kalıyordu. Yalan söylersem ve sistemden adresimi görürlerse hiç kurtulamazdım.

“Ah... Pekâlâ,” diyerek teslim oldum. “Arkadaşlarım katilin yakalandığını söylediler. Yakın zamanda öldürülen kızlardan biri, arkadaş grubumuzdan birinin kız kardeşi. Yani bizim için önemli bir olay ve bu yüzden karakola gitmek istedik.”

“Yasaktan haberiniz var mı?”

“Evet ama...”

“Sürece katkınız olacak bir yetkiniz ya da bilginiz var mı?”

“Hayır, sadece...”

“O zaman karakolda ne işiniz var?”

Çünkü daha geçen hafta katil dediğiniz kişiyle yattım, aptal herif! Hak verirsiniz ki sevgilim sandığım adamın seri katil olduğunu öğrenince, ne yapacağımı bilemeyerek karakolun yolunu tuttum. Tanrım, bu adamın nesi vardı böyle?

Öfkeyle dişlerimi sıkarak geçirdiğim sürenin ardından, “Ben sadece güvende olduğumuzu bilmek istedim,” dedim. Söyleyecek daha iyi bir yalanım olmadığı için zırvalıyordum sadece.

“Herkes güvende olmak istiyor. Bunun için karakola hücum edersen ne olur?”

Dayanılır gibi değildi. Sırf yetkisi yüzünden bu kadar üstten bakıp ukala davranmak zorunda mıydı?

Zıtlaşarak daha fazla başımı belaya sokmamak için, “Özür dilerim,” dedim. “Benim için önemli bir konu. Bu yüzden karakola gitmek istedim.”

“Evinize dönün, hanımefendi,” diyerek eğildiği camdan doğruldu. “Haberleri takip ederseniz her şeyi öğrenirsiniz. Karakolu meşgul etmenize gerek yok.”

“Ama...”

“Tek kelime daha ederseniz geceyi karakolda geçirmek zorunda kalırsınız!” diye bağırdı ve sokakta kimse olmadığı için sesi yankılandı.

Arabadan inip suratına sağlam bir yumruk indirmek istedim. Hayatımda gördüğüm en sinir bozucu adamdı. Delirmemek işten bile değildi.

Polis, kimliğimi taksi şoförüne verdikten sonra ekip arkadaşlarının yanına dönünce, taksici kimliği bana uzatıp gaza bastı. Polis benden o kadar nefret etmişti ki onunla uğraşmaya vakti kalmamıştı.

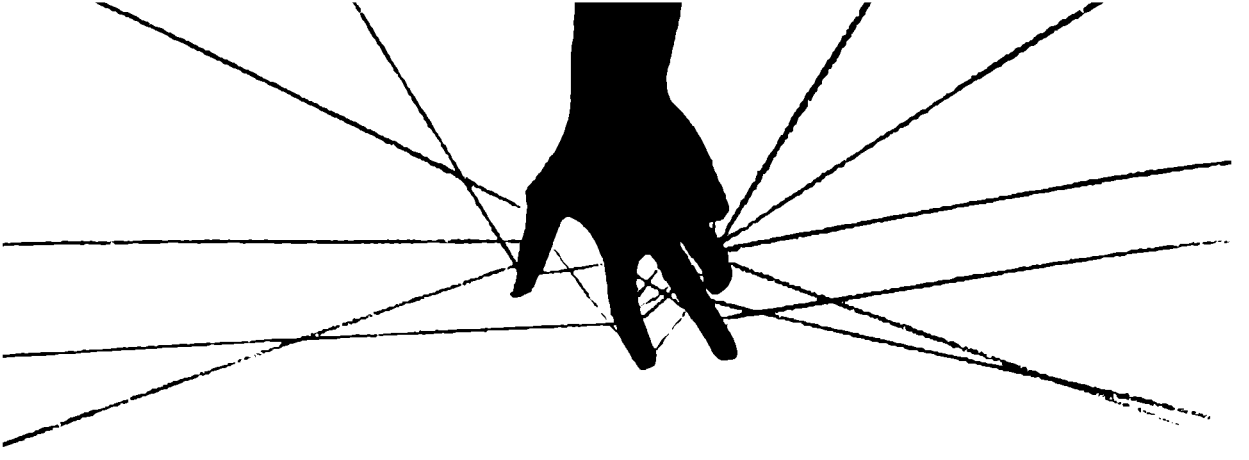
Paçayı yırttığı için keyfi yerinde görünüyordu. “Nereye gidiyoruz?” diye sordu ağır ağır ilerlerken.

Yaşadığım ikilemden sonra karakola gitme fikrinden istemeyerek de olsa vazgeçtim. Eve gidersem annemin sinirlerimi bozmasına tahammül edemeyeceğimden Becca'nın evinin adresini verdim.

Hızlıca telefonumu çıkardım. Becca'ya, "*Sana geliyorum,*" diye mesaj atıp arkama yaslandım ve yolun kalanında dışarıyı izlemeye karar verdim.

Biraz rahatlamaya ihtiyacım vardı. Sadece birkaç dakika sonra siren sesleriyle peşimize takılan polis arabasını dikiz aynasından gördüğümde anladım ki bu gece hiçbir şey yolunda gitmeyecekti.

"*Çek sağa. Çek.*"

5

SORGU

PAUL BARNLEY
Ravebelg Kasabası

Saatlerdir hapsedildiğim karanlık hücrenin kapısı aralandığında, koridorun ışığı kapı aralığından üzerime hücum etti. Yaptığım tek şey acıyan gözlerimi kahrolası sarı ışıktan korumak için elimi yüzüme siper etmek oldu.

Burada her şey kötüydü.

Burada herkes kötüydü.

Burada geçen her saniye bir ölümdü.

Nefes almayı unuttur muydu insan?

Unutmuş. Ciğerlerimin havasızlıktan sızladığı kaçınıcı saatte olduğumu unutmuştum.

Burada değil yıllarımı, birkaç saatimi geçirmek bile beni mahvetmişti. Dibi hiç görünmeyen o uçurumdan atlamışım da âciz bedenim sonsuza kadar karanlıkta yuvarlanmaya mahkûm edilmiş gibi hissediyordum.

Hücreden çıkarıldığımda her şeyin o andan sonra başlayacağını biliyordum. Ampulü patlamak üzere olduğu için ışığı cızırdayarak yanıp sönen koridorda gardiyanların zoruyla götürülüyordum.

Binanın duvarlarına günahkâr ruhların acı feryatları ve özgürce yaşanamadan yitip giden kayıp yıllar sinmişti. Rutubet kokan koridorda attığım her adımla hayatımın geriye kalan günlerini çiğniyordum.

Bedenim bir ölününkinden farksızdı şimdi. Tenim öyle soğuk ve cansızdı ki bileklerimdeki kelepçenin metal dokunuşu sıcaklık geliyordu.

Atıldığım hücreden çok daha kötü bir odaya getirildiğimde ayakta durmak bile zordu. Tek ayağı tökezleyen bir sandalye, masa ve masanın üzerinde insanın ruhunu uyuşturan renkte bir ışık sallanıyordu.

Sorgu odasına getirilmiştim ve sorgu birazdan başlayacaktı. Gardiyanlar omuzlarımdan tutup zorla sandalyeye oturtttuktan sonra beni masanın ortasındaki demire kelepçelediler. Onlarca insanı öldüren bir katilin zapt edilmesi zor olur diye düşünüyorlardı.

Ya yanlış kişiyle vakit harcıyorlarsa? Olamaz mıydı? Hiç düşünmüyorlar mıydı bunu? Beni boşu boşuna burada tutarken gerçek katil dışarıda başkalarını öldürüyor olamaz mıydı?

Ben kurban seçilmiştim. Kasabadaki insanların önüne atılan *günah keçisi* bendim.

Dirseklerimi masaya yaslayıp başımı ellerimin arasına aldım. Karşımdaki aynalı camın ardını göremiyordum ama orada bir düzine insanın sorgu esnasında tüm dikkatlerini vererek beni izleyeceklerini biliyordum. Kahrolası bir deney faresiymişim gibi...

Ravebelg Kasabası'na ne hayallerle gelmiştim. Kısa sürede hayatım tepetaklak olmuştu. Bu gece başıma gelenler akıl alır gibi değildi.

Zihnimin gürültüsüyle sağır olan kulaklarım ahşap kapının güçlükle açıldığını duyduğunda her yanıma sarmaşık gibi dolanan düşüncelerin esaretinden kurtuldum ama başımı kaldırıp bakmadım.

Vakit gelmişti.

Karşımdaki sandalyeyi çeken el bir kadına aitti. Avuçlarımla şakaklarıma baskı uygulamayı bırakıp başımı kaldırdım. Bu kadın, defalarca kez haber kanallarında gördüğüm dedektifti. Adını hatırlamıyordum fakat Oyuncak Katili dosyasıyla ilgilenmesi için kasabaya getirildiğini biliyordum.

Yüzündeki gururlu ifade ve gülüşündeki kibir bana meydan okuyordu sanki. Avını köşeye sıkıştırmış bir avcı gibi dik duruşuyla kendini sandalyeye bırakırken elinde tuttuğu dosyaları masanın üzerine sertçe bıraktı.

Karşımda, televizyonda gördüğümünden çok daha genç ve güzel bir kadın oturuyordu şimdi. Masanın üzerine bıraktığı dosyayı önüne çekerken, bir polis odanın içinde dolaşıp duruyordu. Genç adam bir an bile gözlerini üzerimden ayırmıyordu.

Dosya oldukça kabarık görünüyordu. Üzerindeki kalemle birkaç kâğıdı kenara çekip, dosyanın kapağını açarken odadaki sessizliği bozdu.

“Hak ve sorumluluklarınızın geçerli olduğunu bilmeniz gerekir. Sorguda vereceğiniz her cevap lehinize kullanılabilir. Ayrıca susma hakkına sahipsiniz ama mahkemede söyleyeceklerinizi sorguda dile getirmemeniz savunmanızı zayıflatacaktır.”

“Suçsuz olduğumu söylemem neyi değiştirir?”

“Bunun için ispatınız var mı Paul Barnley?”

“Ne olarak burada tutuluyorum?”

“Lexa Cloiden cinayetinin baş şüphelisi olarak. Aynı zamanda Luke Connor, Andy Weis, Alice Brown, Rose Ciera, Kate Waller cinayetlerinin de şüphelisi olarak tutuklusunuz.”

“Hiçbiriyle alakam yok. İspat istiyorsanız eğer kamera kayıtlarını inceleyin. Ayrıca Lexa’nın üzerinde bana dair herhangi bir iz bulamadığınızda bu ispat sayılmaz mı?”

“Otopsi sonuçları geldiğinde tekrardan konuşacağız. Yine de haklı olduğunuzu düşünüyorsanız eğer sorulara doğru cevap vererek kendinizi aklayabilirsiniz.”

“Elbette.”

“Lexa’nın evine neden gittiniz?”

“Müvekkiliyim. Ailemin buradaki eviyle ilgili birkaç haftadır kendisiyle ara sıra görüşmüştüm.”

“Mesai saatleri dışında mı görüşüyorsunuz?”

“Hayır. İlk kez böyle bir durum oldu. Bunun da sebebi Lexa’nın ricası üzerine oldu. İmzalamam gereken evraklar vardı ve onu aradığımda ofisinde olmayacağını ama istersem evine uğrayıp imzalayabileceğimi söyledi.”

Helen Lawken çoktan önündeki dosyadan iki ayrı sayfayı açıp incelemeye koyuldu. Ne olduklarını bilmiyordum ama orada neler yazdığını deli gibi merak ediyordum. Haklı olduğumu kanıtlayacak şeyler olmasını umuyordum.

“O saatte evine gitmem için beni bizzat Lexa davet etti. Yemin ederim,” diye yineledim.

Odanın içinde dolaşıp duran adama çevirdi bakışlarını.

“Lexa’nın telefon incelemelerinde başka bir müvekkiliyle olan konuşmaları var. Bu müvekkil kadının da sanırım teslim etmesi gereken evraklar varmış. Mesajında öyle yazmış. Lexa da evine uğramasını söylemiş. Kadın akşama doğru uğrayacağını yazmış ve sonra hiç konuşmamışlar.”

Her ne kadar kendi aralarında fısıldaşsalar da kulak misafiri olduğum bu konuşma içimi rahatlatmıştı. Şanslıydım ki Lexa başka bir müvekkilini de evine çağırmıştı. Hem de kadın! Bu demek oluyordu ki Lexa’nın evine benim dışımda biri daha gitmişti.

“Daha önce bir ilişkiniz ya da herhangi bir yakınlaşma durumunuz oldu mu?” diyerek yeniden bana döndü.

“Hayır. Sadece avukatım. Yani... Avukatımdı.”

“Eve nasıl girdiniz?”

“Kapısı açıktı. Açık olmasına rağmen defalarca kez kapıyı çaldım. Açmadığı için aradım ama yine karşılık bulamayınca girmek zorunda kaldım çünkü telefon sesi evden gelmesine rağmen yanıt vermemişti.”

“Onun için telaşlandınız mı?”

“Kasabada bir katil varken genç bir kadının kapısının açık olması, aramalara cevap vermemesi telaşlanmam için yeterli bir sebep değil mi?”

“Peki, onu bulduğunuzda neden polisi aramadınız?”

“Buna vaktim olmadı çünkü.”

“Eğer ekipler gelmeseydi yine de haber verir miydiniz?”

“Elbette. Ben katil değilim.”

Dedektif Helen’in önüne çektiği kâğıtlarda kamera kayıtları bulunuyordu. Lexa’nın kapısının önünde dururken çekilen kayıtlardı bunlar. Neyse ki söylediklerimle saatler uyuşuyordu.

“Cinayet saatinde orada olmanız bir tesadüf mü?”

“Cinayet saati değildi. Ben gittiğimde kimse yoktu.”

“Ama cinayet çok yeni işlenmişti. Ceset soğumamıştı bile.”

“Belki de tuzağa çekildim. Eğer cinayeti ben işlemiş olsaydım suç aletleri olmaz mıydı? Ya da beni suçlamanız için daha güçlü ve somut bir delil.”

“Orada olmanız yeterli bir delil değil mi?”

“Değil. Korkunç bir oyun ya da tesadüf. Daha fazlası değil!” Sabrım taşıdığından bağırmıştım. Aynı şeyleri konuşup duruyorduk ve bir sonuca varamıyorduk.

“Ravebelg Kasabası’na ne zaman taşınmıştınız?”

“Sanırım haziran. Mayıs sonu ya da haziran gibiydi.”

“İlk cinayetin işlendiği tarihlerde kasabadaydınız yani. Gelir gelmez kurbanlarınızı avlamaya mı başladınız?”

“Ben bir şey yapmadım!”

“Kate Waller’ı neden öldürdünüz? Başkan Katelyn Waller’ı cezalandırmak için mi?”

“Hayır.”

“İlişkiniz mi vardı?”

“Hayır. Tanımıyorum bile. İkisini de tanımıyorum.”

“Onu neden çatıdan aşağı ittiniz?”

Dedektif önüme bir fotoğraf itti. Oyuncak bebeğine sarılmış genç bir kız. *Kate Waller* yazıyordu altında.

“Oyuncak bebekler ne peki? Bir çeşit imza mı?”

“Bu korkunç bir cinayet. Katil sizinle dalga geçiyor. Oyuncak bebeklerin başka açıklaması olamaz.”

“Bizimle dalga mı geçiyorsunuz?”

Bu kez konuşan, odayı turlayan genç polis olmuştu.

“Katil olmadığımı daha kaç kez söyleyeceğim?”

“Bunu söyleyerek bir yere varamazsınız. Katil olmadığınıza inanmamız için daha net bilgiler gerekiyor.”

“Lexa Clouden’dan önce Luke Connor’ı öldürdün. Neden, Luke? Bu zamana kadar seçtiğin kurbanların hepsi kadinken bir erkeği seçme sebebin ne?”

“Ben yapmadım. Suçum yok. Neden inanmak istemiyorsunuz?”

“Derdin sadece kadınlarla değil. Ölmeyi hak edecek ne yaptı bu insanlar?”

Beni dinlemiyorlardı bile. Çapraz sorguyla beni sıkıştırıp ağzımdan laf almaya çalışıyorlardı ama boşuna uğraşıyorlardı. Onlara verebileceğim bir cevabım yoktu çünkü. Onları inandırmanın tek bir yolu vardı. O an aklıma öyle bir şey gelmişti ki bunu kullanarak kendimi kurtarabilirdim.

Annem çok inançlı bir kadındı. Beni ve kardeşimi de aynı şekilde Tanrı’ya bağlı büyütmeye çalışmıştı. Bu yüzden daha ortaokula gittiğimiz zamanlar üçümüz her hafta kiliseye gider, dua ederdik.

Büyüdükçe bu alışkanlığı terk etmiş, kardeşim ya da annem kadar inançlı olmamıştım ama her zaman kalbimin bir yerinde Tanrı’ya yer vermiştim. Belki de çocukken ettiğim duaların karşılığını vermek istemişti Tanrı. Aklıma aniden gelen ve kurtarıcım olacağına inandığım bu olayın başka bir açıklaması olamazdı.

Dedektif Helen tam bir şey söylemek üzereyken, “Bir dakika!” dedim.

Genç polis ellerini masaya yaslayıp gözlerini üzerime diktiğinde, Helen da gergin bir tavırla arkasına yaslandı. Bacak bacak üstüne attığında kalem eteğinin yırtmacından görünen bacağıının üzerinde ellerini birleştirerek yüzüme baktı.

“Bu anlatacaklarım masum olduğumun kanıtı olacak,” diyerek kendimden emin bir şekilde arkama yaslanmaya çalıştım ama masanın ortasına kelepçelendiğimi unutmuştum. Bileğime baskı yapan kelepçenin acısıyla yeniden öne eğilip dirseklerimi masanın kenarına yasladım.

“Siz anlatın, kararı biz veririz.”

Dedektif tam bir sürtük gibi davranıyordu. Küfretmekten nefret ederdim ama onlar bunu hak etmişti.

“Yaklaşık iki hafta önce katil gece yarısı evime girdi. Uyuyordum ve bir sesle uyandım. Oyalanmadan, alt kata inip odaları kolaçan ettim. Kimse yoktu. Evimde bir köpeğim var ve onun ses çıkardığını sanıp önemsemedim. Su almak için mutfığa girdim. Işıkları açma gereği duymamıştım ve bu kez adım sesleri duydum. Daha arkamı dönmeden biri sert bir cisimle başıma vurdu.”

“Yalnız mıydınız? Evinizde kamera var mı ya da katilin evinize girdiğine dair bir delil?”

“Hayır. Kız arkadaşım ile birlikteydik. Kız arkadaşım beni holde baygın hâlde buldu. Evde olmadığım zamanlar köpeğimi izleyebilmek için hole kamera taktırmıştım. İşinize yarayabilir.”

“Mutfakta olduğunuzu söylemişsiniz?”

“Öyle zaten. Başıma aldığım darbeden sonra kız arkadaşına haber vermek için direndim ama sadece hole kadar dayanabildim. Sonra bayılmışım.”

“Kamera kayıtları duruyor mu?”

“Elbette. Telefonumdan geçmiş kayıtları inceleyebiliriz hatta.”

Tek dileğim o gece kameranın açısına girebilmiş olmaktı.

“Kız arkadaşınız kim? Adı ve soyadı?”

“Noa Dayton.”

Dedektif, polise dönüp, “Ekiplere anons geçin, sorgu için şahsın adresine gidilsin,” dedi. “Karakola gelmesi bizim için daha iyi. Yardımcı olmasını rica ederseniz harika olur.”

Genç adam, Noa'nın getirilmesi için diğer polis memurlarına talimat vermek üzere kapıya yöneldiğinde aceleyle, “Yalnız...” dedim. Adam benim konuşmamla birlikte durup arkasını döndü. “Bilmeniz gereken başka bir konu daha var. Önemli.”

“Nedir?”

“Kız arkadaşım katilin kurban listesinde. Haftalardır onu rahatsız ediyor, dahası küçük kız kardeşiyle tehdit ediyor. Bana da katilin

saldırdığı gece söyledi. O gece aslında benim için değil, kız arkadaşım için gelmişti.”

“Bunu yetkili birimlere bildirdiniz mi?”

“Hayır.”

“Neden?”

“Sevgilim, kız kardeşi için endişeleniyor. Onun için çok kıymetli ve katil öldürmekle tehdit ettiği için susmak zorunda kaldık. O gece beni yaralı olarak hastaneye getirdiğinde bile hastane polislerine yalan söylemek zorunda kaldık.”

“Böyle bir konuda yalan mı söylediniz?”

“Dedektif, siz hiç sevdiklerinizi korumak için yalan söylemek zorunda kalmadınız mı?”

“Hepimiz yalan söyleriz, Paul Barnley ancak söylediğim yalan, masum kızların ölümüne sebep olacaksa söylemezdim.”

“Noa’nın kız kardeşi daha çok küçük. Bir çocuğun yaşaması için yalan söylemek suç değil. Olamaz.”

“Eğer söylediğiniz gibiyse gereken güvenlik önlemleri alınır.”

Sanki aylardır kasabanın güvenliğini sağlayabilmişler gibi konuşması mide bulandırıcıydı.

“Eğer Mia için güvenlik önlemi alınırsa bu, katili daha çok kışkırtacaktır.”

“Tabii yakalanmadıysa.”

Dedektif Helen’in imalı sözleriyle kaşlarımı çattım. Ne anlatırsam anlatayım suçsuz olduğuma inanmıyorlardı. Bu lanet odada, bileğimdeki kelepçelerle delirmemek güçtü. “Anlattığım şeyler incelendikten sonra nasılsa suçsuz olduğum ortaya çıkacak,” dedim kendimden emin bir şekilde. “Süreci hızlandırmak için hastane kayıtları da size yardımcı olacaktır. Kamera kayıtlarındaki zamanla hastaneye gittiğimiz zaman aynı.”

“Bakacağız.”

“Ayrıca...” Başımı öne eğip, ensemdeki saçları yukarı çekerek yaranın olduğu kısmı iyice açığa çıkardım. “Bakabilirsiniz. Tam buraya darbe aldım.”

İkisi birden eğilip gösterdiğim noktayı dikkatle inceledi. Hemen ardından Helen önündeki kâğıtlara hızlıca bir şeyler yazdı. Durumu not alıyor olmalıydı. Beni bir an önce serbest bırakmaları gerekiyordu. Burada bir dakika fazla durmaya niyetim yoktu.

“Aklınıza gelen başka bir şey var mı? Biraz önce de söylediğim gibi anlatacağınız her şey sizin lehinize olacak. Mahkemede söyleyeceklerinizi sorguda dile getirmemeniz, savunmanızı zayıflatacak. Doğru olsa bile...”

“Bu kadar. Tüm bildiklerimi anlattım.”

“Emin misiniz?”

Burada sağlıklı düşünmek bir yana, nefes almak bile zordu. Benden daha fazla ne istediklerini bilmiyordum. Bildiğim her şeyi anlatmış olmama rağmen kurtulmam için yeterli olup olmadığından emin değildim. Düşünmek için kendime bir dakikadan fazla zaman vermiştim. Aklıma anlattıklarım dışında başka bir şey gelmeyince tuttuğum nefesi teslim olur gibi bıraktım.

“Eminim,” diye mırıldandım. “Şimdi ne olacak?”

“Duruşmadan sonra karar verilecek. O zamana kadar tutuklu kalacaksınız,” diyen Dedektif Helen ayağa kalktı. “Götürebilirsiniz.”

6

OYUN ARKADAŞI

Bir insan, hayattayken göremediği değeri, ölümün soğuk yüzünde buluyorsa sevgiye geç kalmışız demektir.

NOA DAYTON

Ravebelg Kasabası

Gecenin karanlığını bozguna uğratan mavi ve kırmızı ışıklar gözlerimi acıtırken kulaklarımda yankılanan siren sesleri beynimi uyuşturuyordu.

Taksi şoförü arkamızdan gelen polis arabasına aynadan panikle bakarken, “Kimsin sen?” diye bağırdı. “Nereden çıktın? Başıma bela oldun!”

“Ben bir şey yapmadım,” dedim arabanın arka camından bakıp. “Bir suçum yok!” Taksi şoförü öfkeyle ve inanmayan bakışlarla dikiz aynasından yüzümü inceledi.

“Duracağım,” dedi hızla gitmeye devam ederken. “Daha fazla suça bulaşamam.” Hâlâ ne suçundan bahsediyordu bu? Neden bu akşam herkes anlayışsızdı?

“Dur!” diye öfkeyle bağırdım. “Çek kenara.”

Neden peşimize takıldıklarını tam olarak bilmiyordum ama tahminime göre Paul’la sevgili olduğumu öğrenmişler ve beni tutuklamak için peşime takılmışlardı. Belki de suç ortağı olarak tutuklanacaktım. Kahretsin! Keşke yakalanmadan önce beni de öldürseydi de bu iğrenç geceyi yaşamıyordum.

Bana yaşarken huzur yoktu. Bunu bu gece anlamıştım. Ölmek benim için tek kurtuluş yoluydu. Belki de kimseye bırakmadan kendi işimi kendim halletmeliydim. Eğer ben ölürsem herkes daha mutlu olurdu. Ablam evine döner, annem ve babam biricik kızlarına kavuşmanın sevinciyle ölümümü bile umursamazdı.

Bu geceden sonra herkes için doğru olanı yapacaktım. Şimdiye kadar daha ne kadar boka batabileceğimi merak ettiğim için yaşamıştım. Yeterince dipte değilmişim gibi sınırlarımı zorlamıştım ama artık yetmişti.

Sorun bendim ve artık ölmeliydim.

Dörtlülerini yakıp, toprak yola girerek kenarda durduktan sonra şoför sanki benden kaçır gibi doğrudan arabadan indi. Peşimizdeki iki polis arabası da hemen taksinin arkasında durunca ne yapacağımı bilemedim ve arabadan inmeye karar verdim. Üzerime doğru koca bir ekip gelmeye başlayınca, sırtımı arabanın kapısına yaslayıp hareketsiz bir şekilde bekledim. Kaç kişi olduklarını saymaya vaktim bile kalmadan yanımda bittiler.

“Noa Dayton,” dedi içlerinden biri.

Bulunduğumuz sokaktaki ışık yetersizliğinden el fenerlerini üzerime doğrulttuklarında, elimi yüzüme siper etmek zorunda kaldım.

“Buyurun,” dedim neler döndüğünü anlamaya çalışarak. “Bir sorun mu var?” Saçma bir soru olduğunu biliyordum. Elbette bir sorun olduğu için peşimden gelmişlerdi.

İlk durdurduğunda beni tersleyen polis bir adım öne çıktı. “Bizimle karakola kadar gelmeniz gerek,” dedi. “Oyuncak Katili soruşturmasıyla ilgili sizinle konuşmamız gerekiyor.”

Kelimenin tam anlamıyla sıçmıştım. Tahmin ettiğim gibi onların gözünde Paul’un suç ortağı bendim.

Yalan söylemekle ya da paçayı kurtarmaya çalışmakla uğraşmadan, olumlu anlamda başımı salladığımda polis ekibi geçmem için kenara çekilip aralarında bir koridor oluşturdu. Şaşkınlıkla yüzlerine bakıp aralarından geçtim ve öndeki polis arabasına doğru yürüdüm.

Beni suçlamıyorlardı. Öyle olsaydı kelepçe takar ya da koluma girerlerdi. Bunların hiçbirini yapmamışlardı, en azından bu iyi bir şeydi.

Filmlerdeki gibi bir sorgu odasında, polisler tarafından köşeye kısıtılıp, ağızından zorla laf almaya çalışacaklarını sanırken kendimi Dedektif Helen Lawken'in odasında bulmuştum. Ondan zerre kadar hoşlanmasam da ilk kez onun yanında olduğuma seviniyordum.

Masanın diğer tarafında ellerini çenesinin hizasında birleştirmiş oturan Helen, kaygılı bir gülümsemeyle, "Ne içersin, Noa?" diye sordu.

"Su," dedim sesimin çatallaşmasını önemsemeden. "Sadece su." Aslında acı bir kahveye hayır demezdim ama burası yeri değildi. Bir an önce neler olup bittiğini öğrenmeye ihtiyacım vardı.

Helen başını sallayarak kapının önünde dikilen ve buraya kadar bana eşlik eden polise başıyla işaret etti. Saniyeler içinde odada baş başa kaldığımızda, deri koltukta huzursuzca arkama yaslandım.

Sessizliğe daha fazla tahammül edemeyerek, "Neden buradayım?" diye sordum.

"Bildiğin gibi Oyuncak Katili bir cinayet daha işledi ve bu kez yakalandı." Doğrudan konuya girmesi iyi bir şeydi. "Bir saat önce de sorgusu yapıldı. Söylediği bazı şeyler yüzünden seninle konuşmamız gerekiyor." Ellerini masanın üzerinde birleştirdi. "Daha doğrusu yardımın gerekiyor."

Demek yardımım gerekiyor. Son görüştüğümüzde hiç öyle demiyordun ama?

"Yanlış hatırlamıyorsam son görüşmemizde bana ukalalık etmemi söylemiştin." Kibirli bir şekilde kaşlarımı kaldırdım. "Ve bildiğim kadarıyla o zaman da sana yardım etmeye çalışıyordum."

"Eğer kabalık ettiysem..."

“Evet, ettin,” diyerek lafını kestim. “O zaman beni dinleseydin belki de bu gece birileri ölmemiş olacaktı.”

“Hâlâ ukalalık ediyorsun ama,” diyerek arkasına yaslandı. “Hepimiz Ravebelg Kasabası’nın güvenliği için çalışıyoruz.”

“Sizi dinliyorum, Dedektif.”

Ona haddini bildirdiğime göre konuyu daha fazla uzatacak değildim. Meselemize dönebilirdik artık.

“Davanın baş şüphelisi, Paul Barnley. Yani erkek arkadaşın.”

“Sorguda benimle ilgili ne söyledi?” diye sordum. Merakıma yenik düşmüştüm.

“Hiç. Küçük kız kardeşin hakkındaki endişelerinden ve katilin onun evine girdiği gecedен bahsetti.” Hafifçe öksürerek boğazını temizledi. “O gece ne oldu, Noa? Katil seninle nasıl iletişim kuruyor? Bildiğin her şeyi bana anlatırsan eğer çok daha hızlı aksiyon alabiliriz.”

“Elbette,” diyerek olumlu anlamda başımı salladım. “Her şeyi anlatacağım ama bunun karşılığında tek bir şey istiyorum.”

“Nedir?”

“Kız kardeşim... Mia’nın güvende olmasını sağlayacaksınız.”

“Hiç şüphen olmasın,” derken bana içten bir gülümsemeyle güven vermek istedi.

Son anda aklıma gelen şeyle, “Ve bir şey daha...” dedim. Madem benim açıklamalarıma ihtiyaçları vardı, krizi fırsata çevirebilirdim.

“Evet?”

“Geçen hafta ablamla ilgili yanma gelmiştim. On iki yıl önce ona tecavüz edenler kasabaya geri döndü. O davayı yeniden gündeme getirip hak ettikleri cezayı almalarını sağlamanı istiyorum. Eğer bunu yaparsan bildiğim her şeyi anlatacağıma söz veriyorum.”

“Anlaştık, Noa,” dedi. Bu kez sahici bir gülümseme vardı yüzünde. “Elimden geleni yapacağım.”

Minnettar bir tebessümle karşılık verip, “Teşekkür ederim,” dedim.

“Sen anlatmaya başlamadan önce bir şey sormak istiyorum.”

“Seni dinliyorum,” dedim ve bacak bacak üstüne atıp önüme bırakılan sudan bir yudum aldım.

“Sence katil kim? Paul olabilir mi?”

Bunu soracağını biliyordum. Yemin ederim, yol boyunca düşündüğüm ve cevap bulamadığım tek soru buydu. Katil gerçekten Paul muydu?

“Bilmiyorum, Helen,” dedim birkaç dakikanın ardından. “Paul’un katil olduğu ihtimalini düşününce yapbozun çok fazla eksik parçası kalıyor.”

“Nasıl yani?” dedi. Kaşları merak ve şüpheyile çatılmıştı.

“O gece Paul’un evindeydik. Yatak odasında tek başıma uyandığımda, katil benimle konuştu. Kurbanlarından biri olduğumu ama henüz sıramın gelmediğini söyledi. Paul’u yanımda bulamayınca benimle konuşanın, yani katilin o olduğunu düşündüm ama yanıldım. Yanıma gelmeden önce alt katta Paul’a saldırmış. Katil yanımdan gittiğinde onu kanlar içinde baygın buldum.”

“Sonra hastaneye gittiniz ama olanlardan kimseye bahsetmediniz,” diyerek cümlemi tamamladı.

“Çünkü benimle konuştuğundan birine bahsedersen kız kardeşimi öldüreceğini söyledi.”

“Anladım. Peki, o gece dışında daha önce ya da sonrasında seninle iletişime geçti mi?”

“*Tumblr* uygulamasından anonim bir hesapla mesaj atmıştı.” Her şeyi anlatmaya kararlıyım fakat ablamın yaşadığını söyleyip söylememek arasında büyük bir savaş veriyordum. “Gölde parti yaptığımız gece de Becca, Nate ve ben evde otururken kapıya siyah bir kurdele ve not bırakmıştı. Ki onun için gelip ihbar etmiştik zaten.”

“Hatırlıyorum,” dedi sakince. “Başka? İyi düşün, Noa. Vereceğin her detay çok önemli. Eğer suçsuzsa Paul serbest kalabilir. Ki bu hepimizin işine gelir çünkü suçsuz biriyle uğraşırken katilin dışarıda olması hepimiz için tehlikeli.”

“Haklısın,” dedim ve düşünmek için arkama yaslanıp kendime zaman tanıdım.

Sessizliği bozan Helen, “Paul’un şüpheleneceğin türden hâlleri oldu mu hiç?” diye sordu. “Saldırgan bir tavır ya da benzeri bir şey...”

“Hayır,” dedim hiç düşünmeden. “Aksine, Paul tanıdığım en nahif insan. Bir insanı öldürmeyi bırak, sesini bile yükseltebileceğini sanmıyorum. Yakalandığını duyunca beynimden vuruldum çünkü gerçekten o çok kibar ve iyi bir adam.”

“Ya rol yapıyorsa?”

“Bilemem,” dedim şüpheyle. “Hangimiz yapmıyoruz ki?”

“Bir şey mi ima ediyorsun?”

“Hayır. Sadece gerçek bu. Paul rol yapıyor mu bilmiyorum ama birlikte geçirdiğimiz süre boyunca hiç garip bir davranışını görmedim.”

“Kamera ve hastane kayıtlarıyla Paul’un ifadesi uyuyor. Senin anlattıklarını birebir o da söyledi.”

Kaşlarımı kaldırarak, “Yani yalan söylemiyor?” dedim.

Onun suçsuz olmasını tüm kalbimle istiyordum. Kasabada aylardır yaşanan vahşetin sorumlusu olamayacak kadar iyi bir adam olduğunu tüm kalbimle hissediyordum.

“Görünüşe göre evet, söylemiyor. Evindeki kamera kayıtlarında yalpalayarak hole gelmesi, bayılması ve senin onu bulman... Anlayacağın, ifadelerinizde hiçbir açık yok.”

“Buna sevinmeli miyim bilmiyorum. Onun masum olmasına ne kadar sevinsem de katilin dışarıda olduğunu düşündükçe aklımı kaybedecek gibi oluyorum.”

Dedektif Helen’la değil de daha çok kafamın içindeki sesle konuştuğum için mırıldanmıştım.

“Son cinayet vakasındaki kayıtlara göre de Paul suçsuz. O, eve gelmeden çok önce palyaço maskesi takmış ve baştan aşağı siyah giyinmiş biri geliyor.”

Helen dirseklerini masaya yaslayıp ellerini başının arasına aldı ve derin derin soluyarak kendi içine döndü. Katil onu da köşeye sıkıştırmıştı. Kimdi bu ruh hastası manyak?

“Yani bu durumda... Paul serbest mi kalacak?”

Sadece birkaç saat önce aklıma geldiğinde kalbimi heyecanla çarptıran adama şimdi neden bu kadar yabancı hissediyordum? Şüpheler en

güçlü silahtır çünkü. Her silahın yarası kabuk bağlardı ancak şüphelerin kemirdiği yerler daima kanardı.

“Yarın otopsi sonuçları çıkar diye tahmin ediyorum. Eğer sonuçlarla Paul’un izleri eşleşmezse serbest bırakılır.”

“O kadar hızlı mı?”

Helen’in verdiği cevap beklenmedikti. Günlerce hatta haftalarca tutuklu kalacağını düşünmüştüm.

“Normalde sonuçların çıkması daha uzun sürüyor ama bu durum farklı. Değil bir gün, bir saat bile önemli bizim için. Yanlış kişiyle vakit kaybedemeyiz. Bir genç kadının daha öldürülmesini istemiyoruz. Bu yüzden otopsi raporları için doktordan elini çabuk tutmasını istedim.”

“Umarım bir an önce yakalanır. Özellikle cinayet listesinde adım olduğunu hesaba katarsak katilin elini kolunu sallayarak gezdiği her an ölüme daha çok yaklaşıyorum demektir.”

“Endişelenme, Noa. Seni de kardeşini de koruyacağım. İkinize de yaklaşamaz.”

Bunu geldiği günden beri tüm kasaba halkına vadeliyordu ama o günden beri bu kaçınıcı ölümdü, saymayı bırakmıştı.

“Teşekkür ederim,” dedim yapmacık bir gülüşle. “Eğer başka bir şey yoksa...”

“Gidebilirsin. Geldiğin için teşekkürler.”

“Yarın sonuçlar çıktığında bana da haber verir misin?” diyerek oturduğum yerden kalktım. “Erkek arkadaşımın katil olup olmadığını ne kadar hızlı öğrenirsem o kadar iyi olur.” Tek omuzumu imalı bir şekilde indirip kaldırdığımda bu ikimizi de güldürdü.

Helen, “Tabii ki,” dedi. Masanın etrafından dolaşıp yanıma geldi. “İlk işim sana haber vermek olacak.”

“Teşekkürler, Dedektif,” dedim. Ukalalık etmediğimi, aksine ona saygı duyduğumu belirtmek için böyle demiştim.

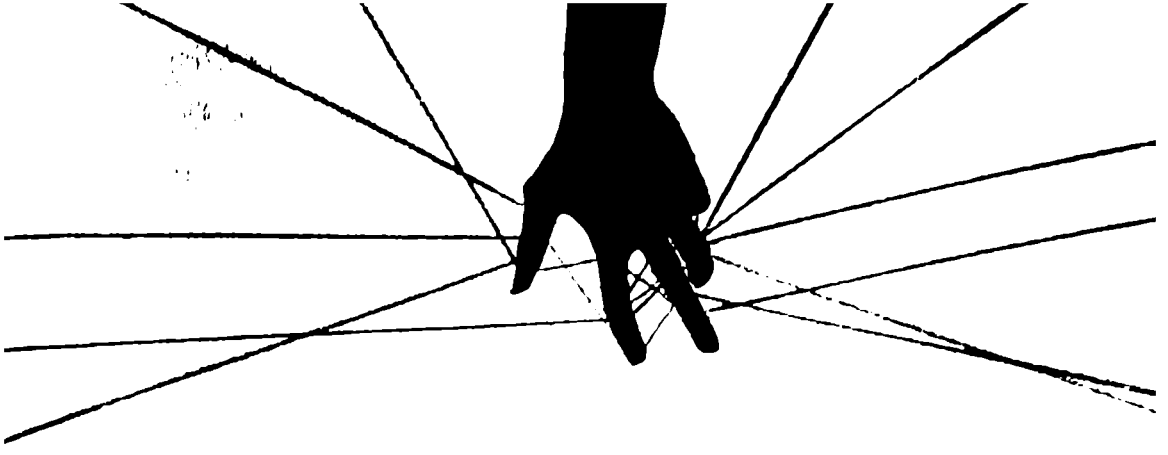
Helen’in odasından çıktığımda sakladığım gerçekleri de peşimden sürükledim. Bileklerime taktığım ve yürümekte zorluk çektiğim ağır prangalardı bunlar. Bugün ablamın yaşadığını sakladığım için günün birinde pişman olmamayı dilemekten başka bir şey yapamadım.

Belki de aptallık ettim.

Koridorun sonundan çıkış kapısına doğru döndüğümde avucumda sıkıttığım telefonum titredi ama ben gelen bildirime bakmak için dışarı çıkmayı bekledim. Gecenin serin esintisi yüzümü okşarken ekranda gördüğüm bildirim kanımı dondurdu. Oyuncak Katili'nden bir mesaj gelmişti.

@oyunbozan: *Seni çok özledim, oyun arkadaşım.*

Ve size yemin ederim, korkudan küçük dilimi yuttum.

7

OYUNBOZAN

*Yakalamak için peşinden koştuğun zaman, seni günbegün ölüme
yaklaştıran sinsî bir düşmandı aslında.*

PAUL BARNLEY
Ravebelg Kasabası

Ne çabuk geçmişti zaman?

Ne vakit güneş doğmuştu da nefes bile alamadığım hücremden çıkarılmıştım?

Hapsedildiğim karanlık delikte zaman çok mu hızlı geçmişti yoksa? Günler, aylar bir solukta geçip gitmiş miydi?

Hayır, hayır. Yalnızca gece, sabaha kavuşmuştu. Daha fazlası değil. Bir gün bile geçmemişti üzerinden. Peki, öyleyse nereye götürüyorlardı beni?

Bu izbe delikten ne kadar uzağa götürürlerse o kadar iyiydi benim için. Her şeye razıydım. Yeter ki oraya geri götürmesinlerdi. Orada olmak, ölmekle eş değerdî. Dün geceden beri sanki yaşarken ölmüşüm de mezarıma terk edilmişim gibi hissetmekten yorulmuştum.

İstediğim tek şey eski, sakın ve yalnız hayatıma geri dönebilmektir. Ravebelg Kasabası bir gecede hayatımı elimden almıştı. Peki, suçsuz olduğum kanıtlandığında benden çaldıklarını geri verebilecekler miydi?

Sanmıyorum.

Buna Tanrı'nın bile gücü yetmezdi.

Girişinde Helen Lawken yazan odanın önünde durduğumda, ilk andan beri yanımda olan gardiyanlardan biri önüme geçti. Kemerindeki anahtarları alıp, bir şey söylemeden bileklerimi acıtan kelepçenin kilidini açtığında gözlerimi şaşkınlıkla dikip genç adama baktım.

Şaşkınlığımı gizleme gereği duymadan, “Ne oluyor?” diye sordum.

“Emir böyle. Kelepçeyle durmanıza gerek yok.”

“Peki ama neden?”

Kelepçeyi alıp bir adımla geri çekildikten sonra benim yerime kapıyı tıklatıp açtı ve eliyle odanın içini işaret etti.

Epey bir süre odanın girişinde dikilip, tereddütlerle içeri bakmakla oyalansam da daha fazla vakit kaybetmeden temkinli adımlarla odaya girdim. Hemen sol taraftaki duvar saatine baktığımda şaşkınlığım daha da arttı. Hücrede uyumaktan başka yapacak bir şey olmadığı için zaman algımı kaybetmiştim. Saat öğlen üçtü.

İçerideyken ne gece vardı ne de gündüz. Her saat aynıydı ama şimdi baktığımda zamanın ne kadar hızlı geçtiğini ancak idrak edebilmiştim. Benim için yıllar geçmiş gibi gelse de daha bir gün bile olmamıştı.

“Paul Barnley.”

Dedektif Helen'in sesiyle irkilerek sağ tarafa döndüm. Masanın diğer tarafından gülümseyerek suçsuz olduğuma inanmış gibi bakıyordu.

“Dedektif.”

Odanın ortasında doğru ilerlerken, ne hâlde olduğunu bilmediğim saçlarımı elimle karıştırarak çekidüzen vermeye çalıştım. Aynı şekilde kırıışık görünen beyaz keten gömleğimi de yakalarından çekiştirerek düzelttikten sonra odanın ortasında dikilmeye devam ettim. Ne yapacağımı bilemiyordum çünkü onun gözünde hâlâ katil zanlısı mıydım yoksa aklanmış mıydım? Henüz hiçbir şeyden haberim yoktu.

“Oturun lütfen.”

Son derece kibar olan tavrı cevap niteliğindeydi. Başımla onaylayıp kendimi masanın önündeki tekli koltuğa bıraktım. Arkama yaslanırken odadaki sessizliği bozan şey, bilgisayarda açık olan, yerel haber kanalından gelen son dakika haberleriydi.

“Oyuncak Katili dün gece yakalandı. Yoksa kâbus bitiyor mu?”

Dedektif telaşlı bir şekilde uzanıp, sesi kısmaaya çalışırken nefesimi gürültülü bir şekilde bıraktım. “Benden bahsediyorlar, değil mi?” dedim. Polisler Lexa’nın evine baskına geldiğinde aklıma gelen ilk şey yaşanıyordu şimdi. Tüm kasaba benim katil olduğumu sanıyordu.

“Daha dün kadar okulumda öğretmen arkadaşlarım ve öğrencilerim tarafından çok sevilen, itibarlı bir öğretmendim. Bugünse Oyuncak Katili...”

“Gelişmeler olumlu aslında,” diyerek konuşmaya başlasa bile mahcup ifadesi her şeyi ele veriyordu. “Otopsi sonuçları, kamera görüntüleri incelemesi ve olayla ilgili alınan diğer şahısların ifadeleri doğrultusunda suçlu olmadığınız açık olarak ortaya çıktı.”

Bu kadar çabuk mu? O lanet hücrede haftalarca tutuklu kalacağımı sanıyordum.

“Öyleyse...”

“Serbestsiniz,” diyerek cümlemi tamamladı. “Anlaşılan katil, kurban olarak sizi seçmiş ve dün gece, tesadüf olamayacak kadar zekice kurgulanmış.”

“Bunu ilk söylediğimde bana kulak verseydiniz eğer...”

“Üzgünüm. Dünden beri yaşadıklarınız çok korkunç ama oklar sizi gösterirken prosedür gereği sorguya alınmanız ve gerekli incelemelerin yapılması gerekirdi.”

“Suçsuz olduğum kanıtlanınsın diye gerekirse günlerce tutuklu kalabilirdim. Sorun bu değil zaten. Sadece bundan sonrası için endişeliyim çünkü siz dün geceyle birlikte kasaba güvenliğine değil, katilin kirli oyununa hizmet edip beni halkın önüne attınız. Günah keçisi olarak seçildim ve bundan sonra kasabada güvende olmayacağım.”

“Neden böyle düşünüyorsunuz?”

Bunu öylesine sorduğuna kalıbımı basabilirdim. Cevabını gayet iyi biliyordu.

“İnsanların hedefinde artık ben varım. Sokakta karşılaştığım insanlar bana o gözle bakacak. Kimse masum olduğuma inanmayacak ve belki de biri bu olanlara son vermek için beni ortadan kaldırmak isteyecek.”

“Bunun olmasına izin vermeyiz.”

“Ancak kaldığım hücreden çıkmazsam bunu sağlayabilirsiniz. Aksi takdirde mümkün değil.”

Aptalca teselli edilmeye ihtiyacım yoktu. Üzerime atılan çamuru nasıl temizleyeceklerine dair bir şey söylemedikleri sürece başka hiçbir şey umurumda değildi.

“Kapınızda nöbet tutması için ekip yönlendireceğim.”

“Okulda işimi yaparken ya da sokakta gezerken sürekli arkamı kolayacak bir ekip olmayacak ama.”

“Gerekirse olur.”

“Gerekecek ama ben bu şekilde yaşamak zorunda değilim. Çözüm bu değil. Eski hayatımı geri verebilecek misiniz?”

Öfkem anbean büyürken, Dedektif Helen başını eğip kendi içine döndü. Muhtemelen beni bu beladan kurtarmanın bir yolunu düşünüyordu. Yani... Umarım.

Helen sıkıntılı bir şekilde nefes alarak başını kaldırdı. “Basın açıklaması yapacağım,” dedi. “Hem de hemen. Tüm gazete ve haber kanallarında paylaşılacak bir açıklama olacak.” Bu aklıma gelmemişti. Bir nebze de olsa kasabanın gözünde aklanmamı sağlardı çünkü hemen her gün insanlar yeni bir gelişme için haberleri takip ediyordu.

“Ne yaparsanız yapın üzerime attığınız çamuru temizleyemezsiniz.” Hışımla ayağa kalktım. “Eğer bana veya sevdiğim insanlara bir zarar gelirse önce suçlusu siz ve ekibiniz olacak. Haberiniz olsun.”

İlk kez bir kadına sesimi yükseltiyordum, kabalaşıyordum. Bu durumdan nefret ediyordum ama hayatım tepetaklak olmuştu ve ben ne yapacağımı bilmiyordum.

Helen, “Özür dilerim, Paul...” diyerek ayağa kalktı. “Böyle olsun istemezdim.”

“Şu saatten sonra kimsenin boş lafa ihtiyacı yok, Dedektif. İşinizi yapın ve katili bulun. Yoksa kasabada yaşayan kim varsa daha büyük bir öfkeyle karşınıza dikilecek ve o gün ben de o kalabalığın arasında olacağım.”

Bu bir meydan okumamı mıydı yoksa bir savaşın ilanı mı bilmiyordum. Sadece kalbime ağır gelen öfkemi biraz olsun dışarı vurmak istemiştim.

“Hiç şüphemiz olmasın. Çok yakında katili bulup hayatının sonuna dek ceza çekmesini sağlayacağım.”

“Umarım.”

Bakışlarımı mahcup ve üzgün gözlerinden çekip odanın çıkışına yöneldim. Gidebilir miydim bilmiyordum ama suçsuz olduğum kanıtlandığına göre kimse beni alıkoyamazdı artık.

Dedektif'in odasından çıkıp, koridorları aşarken titreyen dizlerime söz geçiremiyordum. Tepetaklak olan hayatımın enkazına dönecek ve kendime yeni bir hayat inşa etmeye başlayacaktım.

Binanın otomatik kapısı iki yana açıldığında, birkaç saat sonra batacak olan güneşin tenimi yakan dokunuşuyla olduğum yerde durdum. Özgürlüğümün değerini kendime hatırlatır gibi derin bir nefes çektim içime. Zihnimdeki kargaşayı umursamadan, merdivenleri inerken Ravebelg Kasabası'nı terk etmekten başka bir şansımın olmadığı gerçeği son basamakta tokat gibi yüzüme çarptı.

Buradan gitmeliydim. Hem de hemen.

Bu gece yarısı burayı terk edecektim.

Hüzünle eğdiğim başımı usulca kaldırırken, elimi saçlarımdan geçirip histerik bir şekilde tutamlarımı çekiştirdim. Gerçeği sanki o an idrak edebilmiş gibi kıvrıldı dudaklarım. Kafamın içinde dönen kelimelerden bir melodi oluşturup keyifle mırıldanır gibi yürümeye başladım.

Bugün herkes masum olduğumu öğrenecekti. Benim hiçbir suçum yoktu. Oyuncak Katili ben değildim. Nerede arayacaklarını, kim olduğunu ve nasıl yakalayacaklarını bilmiyorlardı.

Herkes gibi ben de neler olacağını bekleyip görecektim ama diğerlerinden tek farkım şuydu: *Ben zaten her şeyi biliyordum.*

Günlerdir yaşanan her şeye inandınız mı ahmak sürüleri?

O kadar zaman geçti, yarattığım ve yaşattığım her şeye şahit oldunuz ama yine de bir gram bile geliştiremediniz kendinizi. Aptalsınız çünkü. Gözünüzün önündeki bulmacayı çözemeyecek kadar aptal...

Suçsuz olduğuma hepiniz inandınız. Verdiğim hiçbir ipucunu takip etmediniz, öyle değil mi? Sadece birer ahmak gibi neler olacağının merakına kapılıp gittiniz.

Zavallılar sizi. Ravebelg Kasabası'ndakilere yaptığım gibi size de rol yaptım. Ne kadar da safmıssınız. Hemen de kanıp inandınız.

Ben, Paul Barnley.

Oyuncak Katili.

Ravebelg Kasabası'nın üzerine çöken gölge. Oyunbaz'ın ta kendisi. Ya da sadece oyunbozan...

Artık serbestim ve bundan sonra kimse benden şüphelenmeyecek. En güçlü kozumu kullandım. Dedektif ve ekibini kendime mahcup bıraktım. Bundan sonra kasabada yaratacağım vahşetin hiçbirinde akıllarına bile gelmeyeceğim. Aksine ben oyuncaklarımdan bir mezarlık oluştururken onlar beni ve sevdiklerimi daima korumaya çalışacak.

Peki, onları benden kim koruyacak?

Hiç kimse.

Çünkü Tanrı beni seviyor. Artık benim yanımda.

Her şey yeni başlıyor ve ben bir an önce Oyuncak Müzesi'ni tamamlamalıyım.

8

SON DAKİKA

*Doğduğu evde, ailesinden sevgi dilenen her
çocuğun bir yanı eksik kalırdı.*

NOA DAYTON
Ravebelg Kasabası

“Ben, Dedektif Helen Lawken. Belki de dün gece Ravebelg Kasabası için en uzun geceydi. Akşam saatlerinde işlenen son cinayetin ardından Paul Barnley’nin katil şüphelisi olarak tutuklanmasıyla nefesler tutuldu. Biliyorum ki hepiniz katilin yakalandığıyla ilgili net bir açıklama bekliyorsunuz. Kasabanın eski günlerine döndüğünü, herkesin güvende olduğunu ve kötü günlerin sona erdiğini duymaya ihtiyacımızın olduğunu biliyorum. Ancak... Bütün gece çeşitli birimler tarafından yapılan kapsamlı çalışma ve incelemeler gösteriyor ki Paul Barnley’nin ne dünkü cinayetle ne de ondan önce işlenen cinayetlerle bir ilgisi bulunmuyor.

Altını çizerek tekrar söylemek isterim ki Bay Paul Barnley katil değil. Tam aksine kendisi katilin kurmuş olduğu çirkin tuzağın içine çekilen bir mağdurdur. Tüm deliller incelenerek suçsuz olduğuna karar verdiğimizizi siz değerli kasaba halkına sunmayı bir borç bilirim.

Kendisi Ravebelg Üniversitesi’nde öğretmenlik yapan, süreç boyunca bildiği her şeyi bizimle paylaşarak yardımlarını esirgemeyen kıymetli bir vatandaşımızdır. Dün gece yaşanan tutuklanma olayıyla kendisine

yaşattığımız mağduriyetin farkındayız. Ben ve ekibimin daima kendisinin yanında olacağını, hakkında yapılan tüm haberlerin yanıltıcı ve kişi haklarına müdahale olduğu gerekçesiyle mahkeme kararıyla en kısa sürede yayından kaldırılacağını bilmenizi isterim. Tüm yayın mensuplarından bu konuda hassasiyet göstermelerini rica ediyorum.

Öte yandan katil hâlâ yakalanmadığı için duyduğunuz endişenin farkında olduğumuzu, vakit kaybetmeden çalışmalara kaldığımız yerden devam ettiğimizi ve güvenliğinizin Ravebelg Güvenliği ve ekibime emanet olduğunu unutmamanızı dilerim.

Çok yakında eski günlere döneceğimiz zamanlar gelecek.

İyi günler.”

Helen kürsüden inerken muhabirlerin telaşlı gürültüsü haber kanalı tarafından kesildi.

“İşte bu kadar!” diyen Becca, koltuğun kenarına bıraktığı kumandayla televizyonun sesini kısıp keyifle arkasına yaslandı.

Helen basın açıklaması için kürsünün başına geçtiği an tuttuğum nefesimi rahatlamış bir şekilde bırakırken içimin titrediğini hissettim. Bu öyle bir histi ki... Hem Paul suçsuz olduğu için mutluluktan hem de katilin hâlâ dışarıda bir yerlerde olduğunu bilmenin korkusuyla yaşadığım bir iç çekişti.

Dün geceki sorgudan sonra geceyi Becca'nın evinde, onun koltuğunda geçirmiştım. İkimizin de işi olmadığı için sabah birlikte kahvaltı yapmış ve tüm günü evde pinekleyerek geçirmiştık.

“Bu kasaba insanı delirtir,” diye mırıldandım. “Her gün başka bir olay yaşanıyor ve bundan daha kötüsü olamaz dediğimiz her seferinde daha kötüsü bizi buluyor.”

“Eğlenmeyi seviyoruz derken bundan bahsetmiyorduk,” dedi Becca da aynı bıkkınlıkla. “Her gece partilediğimiz günlere dönmek istiyorum.”

Heyecanla sırtıp, “Hadi, o zaman bir parti organize edelim?” dedim.

“Sahi mi?” Becca hışımla doğruldu. “Sahiden yapalım mı bunu?”

“Elbette hayır, Bec!” diye azarladım. “Dalga geçiyorum. Bir parti düzenlemek delilik olur.”

“Beni kandırdın.” Hayal kırıklığıyla kendini yeniden geriye bıraktı. “Ayrıca biz de pek akıllı insanlar sayılmayız.”

“Yine de böyle bir şey yapamayız. Bunu unut.” Göz devirme dürtülerimi bastırmak hiç de kolay olmadı. “Hele ki katil bizden birini tuzağına çekip, zafer kazanmışken parti düzenlemek onun için açık büfe hazırlamak olur.”

Becca endişeli bir şekilde yutkunarak söylediklerimi anladığını ve düşüncemizin saçmalık olduğunu açıkça belirtmiş oldu.

Paul yüzünden dünden beri yaşadığım stres ve korku tarif edilemezdi. Dedektif’in açıklamasından sonra kalbimin üzerine çöken kaya kaldırılmıştı. Yerini kelekler almışçasına neşeli hissediyordum. Bu yüzden Becca’ya takılarak keyifleniyordum.

“Paul’u arayacağım,” deyip hemen yanımdaki telefona sarıldım. “Onu görmek istiyorum.”

“Çıkmış mıdır ki?”

Becca’nın sorusuna *bilmiyorum* dercesine omuz silkerek telefonu kulağıma götürdüm. Birkaç saniye sonra telesekreterin konuşmasıyla yüzümü astım.

“Ulaşılamıyor,” dedim alt dudağımı üzgün bir tavırla sarkıtarak. “Çıkmamış demek ki. Ne zaman serbest kalır acaba?”

Bunun cevabını Becca’nın da bilmediğine emindim. Sadece sesli düşünmüştüm.

“Bence akşama kadar çıkarırlar. Sonuçta hiçbir suçu yok, neden daha fazla içeride tutulsun ki?”

“Bence de çıkarırlar.” Her ihtimale karşı telefonunu açtığı anda beni araması için Paul’a kısa bir mesaj bırakıp fındandaki kahvenin son yudumunu içtim. “Nate’le görüştün mü hiç?”

Birden aklıma gelmişti. En son katilin bizi tehdit ettiği gecenin ertesi günü birlikte Dedektif Helen’in bürosuna gitmiştik. Orada Andy’nin ölüm haberini aldığımızdan beri de hiç görüşmemiştik.

“Birkaç kez mesajlaştık, hepsi o kadar. Kendini iyi hissetmediği için kimseyle görüşmek istemiyormuş.”

“Andy’yle o kadar yakın arkadaş olduklarını bilmiyordum.”

Böyle bir çıkarım yapmam ne kadar doğruydı, bilmiyorum. Nate ve Becca'yla arkadaşlığımız epey ilerlemiş olsa da birbirimizi ve hayatımızdaki insanları bilecek kadar tanıımıyorduk hâlâ.

“Andy’yle değil de Benjamin’inle yakın arkadaş olduklarını biliyorum. Ben’in acısına ortak oluyor çünkü malum, kendisi de yakın zamanda kız kardeşini kaybetti. Hem de aynı manyak katil yüzünden. Rose’un ölümü ağır bir travma bırakmışken Andy’nin ölümü onu tetiklemiş olmalı.”

“Yanında olmalıyız,” dedim içimi derin bir keder kaplarken. “Neler yaşadığını düşündüğümde bile kalbim sıkışıyor. Kardeşimi, Mia’yı kaybettiğimi düşünüyorum bazen ve Tanrı’m... Yaşanan her şey korkunç ama bu... Bu çok daha fazlası, Becca.”

Dün gece eve gitmediğim için pişman olmuştum. Mia gözümün önünde olmadığı zamanlarda onu koruyamadığımı düşünüyordum ve bu düşünce beni deli ediyordu.

“Baksana,” dedi Becca, sanki zihnindeki hengameden beni kurtarmaya gelen süper kahraman gibi. “Bugün işin yoksa benimle okula gelir misin?”

Anlam veremediğim teklifine kaşlarımı çatıp, “Neden ki?” diye sordum.

“Bir nedeni yok. Biraz kafan dağılır diye düşündüm.” Dağınık siyah saçlarını sırtarak karıştırdı. “Bana da arkadaşlık edersen, fena mı? Malum, hiç arkadaşım yok.”

Becca’nın teklifini reddetmek üzereydim ki son söylediğiyle birlikte ona acıdım ve kendimi olumlu anlamda başımı sallarken buldum.

“Ama Paul ararsa ben kaçarım,” diye belirttim peşin peşin. “Baştan anlaşalım.”

“Elbette gidersin, başka ne yapacaksın?”

Fikrimi desteklercesine konuştuktan sonra ayağa kalktı.

“Bir de giderken yol üzerinde Mia’nın okuluna uğramak istiyorum. Dünden beri onu göremedim, aklım onda kaldı.”

“Olur, tatlım. Hem küçük tavşanla biz de tanışmış oluruz.”

Gülümseyerek başımı sallasam da Mia'ya *tauşan* ya da *tauşancık* denilmesinden artık hoşlanmıyordum. Aksine biri ona bu şekilde hitap ettiğinde tüylerim ürperiyordu. Ruh hastası katil yüzündendi.

Kaygılı düşüncelerimi bir kenara atıp, "Anlaştık," dedim.

"O zaman hızlıca duşa girip hazırlanayım. Senin için de havlu ve temiz kıyafetler ayarlarım. Benden sonra sen de rahatça hazırlanırsın," dediğinde çoktan salonun çıkışına ulaşmıştı.

Becca'nın odasına gidince, salonda yalnız kalıp arkama yaslandım. Her ne kadar keyfim yerinde olsa da başımda katlanılmaz bir ağrı vardı. Gece boyu neredeyse hiç uyumamış, Paul'u düşünmüştüm. Sabaha karşı bir iki saat de olsa dalmıştım ama berbat bir rüya gördüğüm için nefes nefese uyanmış, bu kez de Paul hakkında haber gelmesini beklerken kendime fazlasıyla yüklenmişim.

Joanne'i düşünmek bile istemiyordum. Kasabanın تنها yerindeki harabe bir evde yaşıyor olduğu gerçeğini düşündükçe aklımı kaybediyordum.

Annem öğrense ne yapardı?

Joanne öldüğünde ölümüne sessiz kaldığım için benden nefret eden annem, bu kez onun yaşadığı haberini versem beni yeniden sever miydi?

O beni hiç sevmemişti ki.

Doğduğu evde, ailesinden sevgi dilenen her çocuğun bir yanı eksik kalırdı. Ve hayatı boyunca kimse onları sevmezdi, sevilse bile o boşluk doldurulamazdı.

Ravebelg Kasabası'nı çok daha karanlık günlerin beklediğini tahmin etmek zor değildi. Daha kötüsü, berbat sandığım hayatımı bekleyen çok daha kötü günlerin geliyor olmasıydı.

Joanne'in yaşadığını elbet bir gün öğreneceklerdi. O gün geldiğinde Joanne, ardında bıraktığı sırlarla birlikte yıllar sonra gün yüzüne çıkacak ve ailemizi felakete sürükleyecekti. Belki de Joanne sayesinde yeniden aile gibi olabilirdik. İşte buna değerdı. En azından nasıl hissettirdiğini anlayabilirdim.

Zihnimdeki düşüncelerin telaşını bastıran ses, odaya giren Becca'nın sesiydi.

Islak saçlarını tarayarak, kendini koltuğa bırakırken, “Banyo ve oda müsait, balım,” dedi. “Rahat rahat hazırlan, keyfine bak.”

“Teşekkürler,” diyerek ayağa kalkarken şakaklarımı ovdum. “Çok sürmez zaten.”

Huzursuz hislerimi anlamış olmalı ki, “Sürse ne olacak sanki?” diye kızdı. “Dediğim gibi keyfine bak.”

“Teşekkür ederim.”

Salonun çıkışına doğru ağır adımlarla ilerlerken bir kez daha fırça yedim.

“Etme,” dedi Becca içten gülüşüyle. “Biz arkadaşız, Noa. Birbirimiz için yaptığımız hiçbir şey teşekkür istemez.”

“Haklısın.”

Becca’yla arkadaş olabileceğim aklımın ucundan bile geçmezdi ama hayat böyleydi işte. Kimse tarafından seilmeyen insanlar kötü olduğu için değil, sevilecek taraflarını gizlediği için sevilmez ve dışlanırdı. Belki de o insanların tüm hırçınlığı bu yüzdendi.

Becca’nın odasına girdiğimde derin bir nefes alarak telefonuma baktım. Paul’dan hâlâ ne bir arama ne de bir bildirim vardı. O günden sonra Oyuncak Katili’nden de hiç mesaj gelmemişti.

En son bu odada hazırlanıp Paul’un evine gitmiştim. İlk kez o akşam birbirimize olan hislerimizi açıkça konuşmuştuk ve ben Paul’un kalbine teslim olmuşum. İlişkimiz daha çok yeni olsa da onu düşündüğümde kalbimin hâlâ hızla çarpabiliyor olmasına seviniyordum.

Kendimi, sandığımdan daha çabuk kaptırmıştım ona. Katil gerçekten o olsaydı büyük bir yıkım yaşayacağımı, bu kez üstesinden glemeyeceğimi pekâlâ biliyordum.

Neyse ki buna gerek kalmamıştı.

Dayanamayıp Paul’u bir kez daha aradım fakat ulaşamadım. Hâlâ kapalıydı. Telefonu bıkkınlıkla yatağın üzerine atıp Becca’nın benim için ayarladığı havlularla birlikte banyoya girdim ve hızlıca duş aldım.

Üzerimdeki kıyafetleri değiştirmeyi düşünmüyordum ama dünü ve yaşananların yükünü üzerimde taşıyormuş hissinden kurtulmak için Becca’nın yatağın üzerine hazırladığı siyah *crop* ve pileli eteği giydim.

Tarzım olmasa da aynanın karşısına geçtiğimde gördüklerim hoşuma gitmişti.

Kendimi uzun zamandır görmüyormuş gibi inceledim. Aynanın karşısında geçirdiğim süre boyunca fark ettiğim tek şey ne kadar zayıfladığımdı. Yemekle aram pek yoktu ancak kasabadaki cinayetler yüzünden son zamanlarda neredeyse hiç yiyemez olmuştum. Genç kızların yaşadığı acıyı ve vahşeti düşündükçe midem bulanıyordu. İtiraf etmem gerekirse yaşadıklarını düşünmeden geçirdiğim tek bir an bile yoktu.

Nemli bıraktığım saçlarımı atkuyruğu şeklinde topladıktan sonra hazırlığımı tamamlamış oldum. Üniversiteye gitmeyeli yıllar oluyordu. Diğer çocukların aksine ben hiç büyümek için heveslenmezdim. Büyümekten korkardım çünkü.

Çocukluğu ellerinden alınıp küçük yaşta büyümek zorunda kalan tüm çocuklar, ellerinden çalınan zamanın açlığını çekerti. Çocukluğunu yaşayamayan her insan büyümekten nefret ederdi. Bu yüzden hayatımın sonuna kadar küçük yaşta kalıp okula gitmeyi dilerdim. Hayat o zamanlar çok daha güzel ve katlanılabiliyordu çünkü. Şimdiyse koca bir karmaşadan ibaretti.

Aynadaki görüntüme baktıkça yüzümde bir gülümseme oluşuyordu. Yaşımdan daha küçük görünüyordum.

Becca'nın makyaj masasındaki allık, rimel ve rujla yüzüme ufak dokunuşlar yaptıktan sonra onlarca parfüm arasından bir şeyi alıp farklı noktalara sıktım. Daha fazla bekletmemek için doğrudan Becca'nın yanına gittim.

Becca daha beni salonun girişinde görür görmez, "Oha!" dedi. "Kızım, çıtır olmuşsun. Bu ne? Tam bir amigo kızı güzelliği var üzerinde."

"Bana asılmıyorsun, değil mi?" diye iğnelerken, göz ucuyla saate bakar gibi yapıp bildirimlerimi kontrol ettim. Paul sessizliğini korumaya devam ediyordu.

"Delirmiş olmalısın!" Becca hışımla ayağa kalktı. "Eğer bir nebze bile kadınlara ilgim olsaydı çoktan seninle yatmanın yollarını arıyordum."

“Şapşal!” diyerek güldüm. “Neyse ki tüm benliğimle erkeklerden hoşlanıyorsun.”

“Hem de nasıl!” İç çekerek alt dudağını dişledi. “Erkek bağımlısıyım. İstediğim tek şey...”

“Lütfen bunu sesli dile getirme!” derken elimi kaldırarak cümlesini tamamlamasına engel oldum.

“Sanki sen farklı bir şey seviyorsun,” dedi. Yanımdan geçerken, omuzuma hafifçe çarpıp kıkırdadı.

“En azından bundan bahsetmiyor ya da ağzımın suyunu akıtmıyorum,” dedim ve Becca’nın peşinden giderek salondan çıktım.

“Bahsedince bile canım çekti. Tanrı’m... Biri gelip içimdeki ateşi söndürsün.”

Son söylediğine cevap vermedim. Havanın sıcaklığına rağmen kot ceket giymesine şaşkınlıkla bakarken, “Ona gerek var mı ki?” diye sordum.

“Neye?” dedikten sonra nereye baktığımı anladı. “Ah! Hava sıcak ama rahat edemiyorum. Böyle daha iyi hissettiriyor.”

Becca benden bile zayıf olabilirdi. Öyle olmasa bile fiziğiyle sorunu olacak bir karakteri de yoktu. Ceket giyerek kendine nasıl bir konfor alanı sağladığını anlamasam da üzerinde durmadım.

Okula kadar yürümeyi teklif ettiğinde hiç düşünmeden kabul ettim. Yürümek ve koşmak hayatta en sevdiğim iki şey olabilirdi. Ancak bu ikisinden birini yaparken düşünceler beni ele geçiremiyordu.

“Seninle birlikte derse girmek zorunda değilim. Kütüphanede de takılabiliyim,” diye bir teklifte bulundum. Becca’yı zor durumda bırakmak istemiyordum.

“Olur mu hiç? Bütün gün birlikteyiz, sorun yok.” Birden aramızdaki mesafeyi kapatıp, koluma girince, samimiyetini içtenlikle hissedip gülümsedim. “Baştan uyarayım. Okuldayken aklın başından gidebilir, dikkatli ol.”

“Neden?”

“Çünkü üst sınıftaki şerefsizler feci yakışıklı! İnançlı biri değilim ancak bazen karşıma öyle erkekler çıkıyor ki kendimi Tanrı’ya şükrederken buluyor ve inançlı bir Katolik olası geliyor.”

“Delisin!”

Gülüşlerimiz birbirine karıştı. Yürürken kalbime baskı uygulayan tüm meseleler uçup gitti. Sanki tek derdim üniversiteye gitmekmiş gibi Becca’yla havadan sudan konuşup kafa dağıttık. Uzun zaman sonra ilk kez kendimi yalnız hissetmemiştim. Becca’nın varlığıyla olup biteni çok daha hızlı kabullenmiştim. Sanırım bu kasabada gerçek bir arkadaşım vardı artık.

Tam anlamıyla birkaç yıl önceye gitmek ve o zamanlardaki gibi hissetmek istediğim için Becca’nın yedek sırt çantalarından birine koymuştum eşyalarımı. Kombinimle ve aksesuarlarımla tam bir üniversite öğrencisi gibi görünüyordum ama bu yeterli değildi. Sadece bir günlüğüne ailemi, kasabadaki katili ve ablamı bir kenara bırakıp Becca’nın yanında yaşıtlarım gibi keyifli zaman geçirmek istiyordum. Okuldan sonra Paul’un çıkmış olmasını ve onunla görüşme şansım olmasını umuyordum.

Güvenliğin izniyle Mia’nın okul bahçesine girdikten sonra gözlerim doğrudan Mia’yı aradı. Teneffüste oldukları için yüzlerce küçük çocuk oradan oraya koşturup oyunlar oynuyordu. Her şeyin masum ve oyundan ibaret olduğu çocukluk zamanlarımin özlemiyle okul bahçesini tarayan gözlerim Mia’yı buldu ve kocaman bir gülüş yüzüme yerleşti.

Neredeyse on adım uzağımdaki küçük kardeşime doğru koşar adımlarla ilerlerken “Mia!” diye seslendim ama o, yanındaki arkadaşıyla öyle keyifli oyun oynuyordu ki beni duymadı bile. “Mia!” dedim bir kez daha. Arkası dönük bir kızla el ele tutuşmuş, şarkı söyleyip dans ediyordu. Küçük meleğimin keyfi yerinde görünüyordu ve onun mutluluğu içimi rahatlatıyordu.

Mia arkadaşının omuzunun üstünden bana baktığında âdeta gözleri ışıldadı. “Noa!” Birden arkadaşının ellerini bırakıp bana doğru koştu ve kocaman açtığı kollarını boynuma dolayıp sıkıca sarıldı.

“Meleğim,” dedim onu sıkıca sararken. “Nasil geçiyor günün?” Dizlerimi yere koyup, onunla aynı hizaya gelerek birbirimize dakikalarca sarıldık.

İnci dişlerini görebileceğim şekilde gülerken, “Çok güzel geçiyor, Noa,” dedi. “Öğretmen çok zor bir soru sordu ama bir tek ben bilince

bana *aferin*, dedi. Hem de bana istediğim çikolatadan alacağını söyledi.”

İçten gülüşüne kayıtsız kalamayarak burnunun ucundan öptüğümde bakışları hayranlıkla beni izliyordu.

“Çok güzel olmuşsun bugün.” Minik eliyle saçlarımı okşarken, ben de aynı şekilde onun sarı buklelerinden birine parmaklarımı geçirip okşadım. Mia benim masumiyetimdi. “Bu abla kim?” Bir adım arkamda duran Becca’ya kaşlarını çatarak baktı. Gülümseyerek ayağa kalktım ve Becca’yı yanıma çekerek tanıttım.

“Bu Becca, benim arkadaşım. Seninle tanışmak için can atıyordu.”

Becca hemen Mia’nın yanına eğilip sevimli bir şekilde tanışmak için elini uzattı.

“Merhaba, küçük hanım.”

Mia hevesle elini uzatıp Becca’yla tanıştıktan sonra biraz önce oyun oynadığı arkadaşını elinden tutarak yanımıza getirdi.

“Bu da benim en sevdiğim arkadaşım,” derken arkadaşının elini sıkıca tutmaya devam etti. “Adı, Jasmine.”

“Merhaba, Jasmine,” dedim yanlarına giderek. “Ben Mia’nın ablasıyım. İsmim, Noa.”

Jasmine de tıpkı Mia gibi sarışındı. Gözleri öyle maviydi ki gün ışığı doğrudan harelerine yansıdığı anda hırçın, dalgalı bir deniz misali insanı içine çekecek gibiydi. Utangaç duruyordu ama gözleri merakla baştan aşağı bizi süzüyordu.

“Jasmine konuşmayı çok sevmiyor ama tanışan çok seversin, Noa.”

Gülümseyerek kendini kötü hissetmesin diye Jasmine’in de sarı saçlarını okşadım. Mia’ya olduğu gibi ona da aynı şekilde yakın davrandım ama bu, Jasmine’in duvarlarını aşmak için yeterli olmamıştı.

Çok soğuktu ama onu daha önce tanıyormuşum hissine kapılıyordum. Belki de Mia’ya benzettiğim için öyle hissetmişim, emin değilim.

En azından Mia’nın iyi anlaştığı bir arkadaşı olduğuna sevinmişim. Teneffüs zilinın çalmasıyla birlikte Mia ve Jasmine’i sınıflarına uğurlayıp okuldan ayrıldık. Mia’yı eve servis bırakacağı için rahattım. En azından aklım onda kalmayacaktı.

Becca'yla üniversitenin yolunu tuttuk. Artık günün kalanından daha fazla keyif alacağımı biliyordum.

Ravebelg Üniversitesi civardaki oldukça büyük, köklü bir üniversiteydi. Eğitim kalitesi yüzünden civardaki pek çok kasabadan ve şehirden gençler buraya gelirdi. Hatta ben de üniversiteyi burada okumayı isterdim ancak ablamın ölümüyle ailem için karanlık ve lanetli olan bu kasabaya dönmem o zamanlar için pek mümkün değildi.

Üniversitenin sokağına girdiğimizde kasabanın üzerindeki grilik yok olmuş, renkler yeniden gelmişti. Sanki eli kanlı bir katil hiç yokmuş gibi gençlerin keyfi yerinde görünüyor, arkadaş gruplarıyla eğlenerek kampüse doğru yürüyorlardı.

“Şimdiden yüzün gülüyor, şuna bak!”

Becca dirseğiyle kolumu dürttüğünde irkildim. Önümdeki erkek arkadaş grubundan bakışlarımı çekip ona döndüm.

“Evet,” dedim kısaca. “Gerçekten burada olmak iyi geldi.” Eğer Becca’nın teklifini reddedip evde otursaydım tüm günüm ablam Joanne’i ve Paul’u düşünmekle geçecek ve koca bir günüm mahvolacaktı. “Teklifin için teşekkür ederim,” dedim gülümseyerek.

“Ne demek, hayatım,” dedi kolumu usulca okşarken. “Sen benim arkadaşımsın. Keşke mümkün olsa da her gün birlikte gelebilsek.”

Daha okulun girişinde olmamıza rağmen o genç enerji beni de heyecanlandırmıştı.

“Açık konuşmak gerekirse burada olmak beni gaza getirdi. Tekrardan üniversite okuma heyecanıyla doldu içim.”

“Harika!” diyerek sevinç çığlığı attı Becca. “Bunu mutlaka düşün, Noa. Seninle birlikte okula gitmek harika olurdu!”

Bunun gelip geçici bir heves olduğunu ona söylemedim elbette. Bir şeye heves ettiğimde, annem o şeyi elimden almak için elinden geleni yapardı. Çünkü benim annem, hayalini kurduğum şeylerin içimde kalmasından haz duyan manyağın tekiydi. Benim hayatım bundan ibaretti.

Ravebelg Kasabası’na taşındığımızdan beri buraya üç kez gelmiştim. Sara kütüphanede çalışıyordu ve ben üç kez onu ziyarete gelip tüm günümü burada geçirmiştım. Bu yüzden kampüsün bahçesine

girdiğimde hiç yabancılık çekmedim ama yine de hevesle etrafı ve insanları inceledim.

“İyi ki sabah dersim yoktu. Hepsi öğlen ve akşam dersleri. Yoksa benimle gelmezdin ve bugün de çile gibi geçerdi.”

Sadece gülümseyerek başımı salladım.

Kenardaki kamelyalarda oturan kalabalık bir arkadaş grubunun konuşmaları oldukça hararetiydi ve istemeden kulak misafiri olduğumda duyduklarım içimi huzursuz etti. Öğretmenlerinden bahsediyorlardı. Dün gece Paul’un başına gelenlerden...

Her ne kadar Dedektif Helen’in son açıklamasından bahsediyor ve haberi olmayanlara olup biteni anlatarak Paul’un suçsuzluğunu hızla yayıyor olsalar da Paul’un bu olaylarda adının geçmesinden rahatsız oluyordum. Paul’a sandığımdan çok daha fazla değer veriyor hatta sanırım ondan çok hoşlanıyordum.

“Bak, herkes onun suçsuz olduğunu konuşuyor.” Becca da aynı grubun konuşmalarına şahit olmuştu. “Bu iyi haber. Okulda konuşmaya başlادılarsa yakında herkesin haberi olur ve Paul olaydan aklanır.”

“Evet,” dedim başımı sallayarak. “Bunu duyduğuma sevindim.”

Dersin başlamasına on dakikaya yakın bir süre vardı. Becca’yla kafeteryadan kendimize kahve aldıktan sonra doğrudan dersliğin olduğu bloka yürüdük. Geleli daha bir saat bile olmamıştı ama Becca yüzünden okulun kötü kızları olarak negatif bakışları üzerimize çekmiştik. Kimse beni tanıımıyordu ama bir kız grubundan duyduğum cümle beni güldürmüştü.

“Becca’nın yanındaki kızı gördün mü? Yeni olmalı. Tam bir sürtüğe benziyor!”

İnsanlar böyleydi işte. Kim olduğunuzla ilgilenmezlerdi. Üzerinizdeki kıyafetler, hayatınızdaki insanlar ve bulunduğunuz yerler sizin kim olduğunuzu anlatmaya yeterdi. Oysa insanı tanımak için gözlerine bakmak, kalbine ulaşmak gerekirdi.

Koridorun başındayken öğretmenin derse girmek üzere olduğunu gördük. Kapı kapanmadan yetişmek için koşmaya başladık. Becca’nın

ardından sınıfa girecekken, yaşlı kadın kapıyla arama girip yürümeme engel oldu.

Burnunun üzerinde duran gözlüğü usulca yukarı iterek, “Bir dakika, küçük hanım,” dedi. “Yeni misin?”

“Ben, şey...”

Yalan söylemeyi pek beceremezdim. Hem de böyle aniden sorulduğunda hiç beceremezdim. Yardım isteyen bakışlarla Becca’ya baktığımda, benim aksime gayet sakin ve rahat bir tavırla yanıma gelip olaya el attı.

“Profesör,” derken gülümsedi ve saygıyla kot ceketini düzeltti. “Eğer izin verirsiniz arkadaşım derste, yanımda olabilir mi?”

Bir şekilde yalan söyleyip beni kurtaracağını sanmıştım ama Becca dürüst davranmayı seçmişti.

Yaşlı kadın elindeki kitapları kolunun altına destekleyerek beni baştan aşağı süzdü. Hemen ardından donuk bakışlarını Becca’ya çevirip net bir ifadeyle, “Hayır,” dedi. “Giremez.”

“Ama...”

Becca’nın itiraz etmesine bile izin vermedi.

“Öğrenci olmayan hiç kimse benim dersime giremez.”

Kelimelerin üstüne basa basa konuştuktan sonra kapının kolunu bırakıp, Becca’nın yanından geçerek sınıfa girdi.

Becca arkasından, “Sürtük,” diye homurdandı. “Böyle zamanlarda Oyuncak Katili arkadaşım olmadığı için üzülüyorum çünkü benim yerime öldürmesini rica edeceğim insan listesi oldukça uzun.”

“Şşş!” dedim kolunu tutarak. “Söyleme öyle şeyler. Sorun yok, ders bitene kadar dışarıda oyalanırım ben.”

“Hayır. Ben de derse girmeyeceğim,” diye çıkışsa da kürsüde bekleyen profesörün gergin bakışları bizim üzerimizdeydi.

“Rebecca Monroe! Derhâl sınıfa gir ya da dersimi terk et.”

Bu alenen bir tehditti.

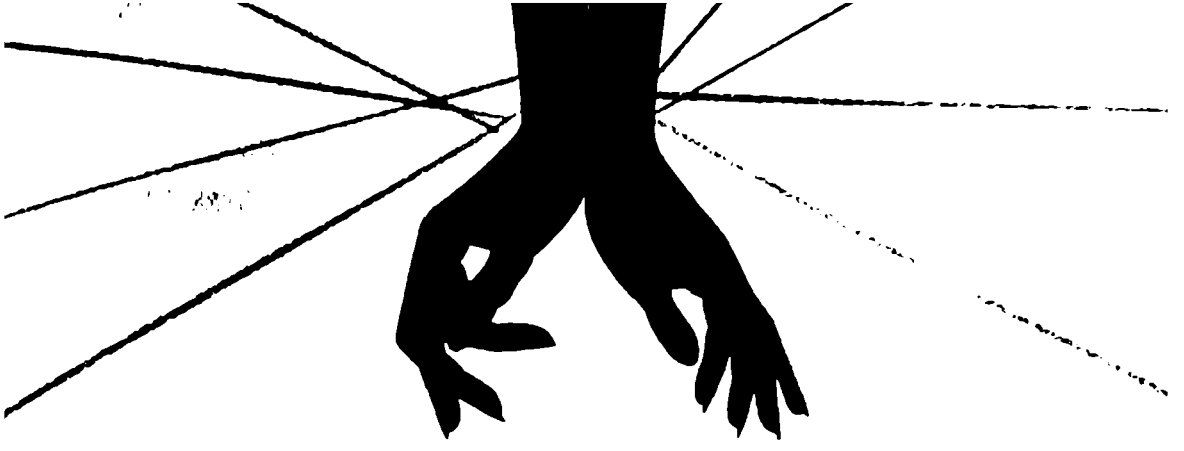
“Hadi, daha fazla göze batma, gir dersine.”

Sorun olmadığını belirtmek için daha büyük bir gülümsemeyle kolunu okşadıktan sonra bir adım geri çekildim. Becca son dakikaya

kadar bakışlarını gözlerimden ayırmadı. Kararından vazgeçmesin diye o daha kapıyı kapamadan, arkamı dönüp koridorun sonuna doğru ilerlemeye başladım.

Ve ardımdan kapı kapandı. Diğer tüm kapılar saniyeler içinde kapandığında, koridorda yalnızca ben kaldım.

Ama yanıliyordum. Biri daha vardı.

9

BİR KÜÇÜK MERHABA

*Bazı acılar vardı ki gözyaşları bile bu yükü taşıyamaz,
çaresizce inleyen kalbinin sessizliğinde ezilirdi insan.*

NOA DAYTON

Ravebelg Kasabası

Koridorun ortasında kalakaldım çünkü diğer uçta gördüğüm yüz tanıdıktı. Nabzım öyle hızlı atıyordu ki ne yapacağımı bilemez hâlde çevreme bakıp etrafta birilerinin olmasını ümit ettim.

Yoktu.

Kahrolası koridorda Tyler ve benden başka kimse yoktu. Onu en son göldeki partide görmüştüm. Bana asıldığı için Raymond haddini bildirmişti ve ondan sonra hiç görmemiştim. Ortalardan kaybolduğunu söyleyenler vardı çünkü o gece herkese rezil olmuştu.

Şimdiyse karşımda dikiliyordu. Ne kadar uzağımda olsa da gözlerindeki şeytani parıltıyı ve dudaklarındaki gülümsemeyi görebiliyordum. Tam anlamıyla iğrençti.

Aksi yöne gitmeyi çok istesem de bu kattan çıkmak için Tyler'ın olduğu yöne, yani merdivenlere doğru yürümem gerekiyordu.

Kahretsin!

Neden korkuyordum ki?

Okuldaydık ve bana hiçbir şey yapamazdı. Her yerde kameralar vardı. Var mıydı? Bu kasabaya ve içindeki kurumlara güvenmiyordum. Biraz olsun durumu ciddiye almış olsalardı katil hastanede, alışveriş merkezinde ve birçok yerde dilediği gibi hareket etmeye çekinirdi.

Hiçbir şey kasaba yöneticilerinin umurunda değildi.

Pekâlâ. Kameralar yoksa bile bir çığlıkla sınıftaki insanları koridora toplayabilirdim. Harika! Bu fikri sevmiştim.

Kendimden emin adımlarla merdivenlerin olduğu tarafa yürürken, gözlerimi Tyler'dan çekip, yere bakarak ilerledim.

Evet. Sadece birkaç adım sonra Tyler denen pisliğin yanından geçip gitmiş olacaktım. Gerginlikten nefesimi tutup adımlarımı hızlandırdım. Lanet olası gözlerini bir an bile üzerimden çekmemiş, beni âdeta bakışlarıyla taciz etmişti. Pislik. Cehenneme gitsin!

Tam yanından geçerken kolumu sertçe yakaladığında acıyla inledim.

Hınçla kolumu çekerken, “Ne yapıyorsun sen?” diye bağırdım. “Ne cüretle bana dokunuyorsun, kahrolası?”

“Sakin ol, güzelim,” dedi çarpık gülüşüyle. Boyu öyle uzundu ki kısa biri olmadığım hâlde onun yanında kısa kalıyordum. “Selam vermeden mi gidecektin?”

Bir adım öne çıkıp, üzerine yürürken, “Sakın bana bulaşmaya kalkma, Tyler,” dedim. “Pişman olursun.”

“Bak sen...” Alaycı bir tavırla kaşlarını kaldırdı. “Nasıl pişman edeceksin? Anlat bakalım.” dedikten sonra keyifle saçlarını dağıttı. “Hatta soyunma odasına gidelim de şu meseleyi rahatça anlat. Kucağымda.”

Suratına öyle bir tokat attım ki ben bile olup biteni koridorda yankılanan sestten sonra idrak edebildim. Tamamen içgüdüsel bir tepkiydi bu yaptığım ama iyi ki yapmıştım. Bir saniye bile düşünme şansım olsaydı böyle bir şey yapmaya cesaret edemezdim çünkü.

Dövmeyle kaplı elini kızaran yanağında dolaştırırken, “Çok iyiydi,” dedi. “Hırçın kızlara bayılırım.” Boynunu sağa ve sola yatırarak küttetti. “Beni fena sertleştirdin, güzelim. Dokunmak ister misin?”

Bir adım öne çıkarak neredeyse burnumun dibine kadar sokuldu. Elini yavaşça siyah kot pantolonuna götürüp önündeki kabarıklığı

okşadığında gözüm döndü. Bir tokat daha atmaya yeltendim fakat bu kez benden önce davranıp bileğimden sıkıca yakaladı.

“Bırak beni!” Kolumu çekiştirdikçe bileğimi tutan parmaklarının baskısı arttı ve elinden kurtulmama izin vermedi. “Bırak yoksa...”

“Yoksa ne?”

“Çığlık atıp herkesi başına toplarım.”

“O güzel çığlıklarını duymayı çok isterim ama burada değil. Bana gidelim, kucağımda dilediğin kadar çığlık atarsın.” Adi gülüşü midemi bulandırdı.

Belki de hayalarına sağlam bir tekme yeme vakti gelmişti. Tam kendimi bunun için hazırlarken parmakları usulca gevşedi ve beni rahat bıraktı.

“Neden benden kaçıyorsun?” diye sorduğunda gözlerim hayretle büyüdü. “Beni tanısan gerçekten seversin.” Bu cümle tanıdıktı. Onun katil olma ihtimali bir anlığına zihnimi yokladığında tenim buz kesti.

Olabilir miydi sahiden?

“Canın cehenneme, pislik!”

Öyle sinirliydim ki ağzımdan saçılan tükürüklere aldırmadım. Titreyen vücudumu ayakta tutmakta bile zorlanıyordum.

“Böyle yaptıkça beni kendine daha çok çekiyorsun.” Yüzüme çarpan nefesi sigara kokuyordu. “Çok güzelsin.”

Gözlerinin içine bakarak, “Bir daha bu şekilde yolumu kesersen yapacağım tek şey seni ihbar etmek olacak,” diye tehdit ettim. Cesur görünmeye çalışıyordum. “Taciz büyük bir suç, Tyler. Bunu unutma.”

“Kendi ayağınla bana geleceksin. Seni becermem için yalvaracaksın. Tıpkı diğer kızlar gibi.”

Kendini ne sanıyordu bu adi?

Hiçbir karşılık vermeden, yanından geçip merdivenlere ulaştım. Tyler’ın görüş alanından çıktığım anda ise koşar adımlarla kütüphaneye gittim. Kütüphanenin kapısındaki yuvarlak, küçük pencereden baktığımda kimsenin olmadığını görüp doğrudan içeri girdim. Becca’yı kimsenin olmadığı bir yerde beklemek en iyisiydi ve buradan daha iyi bir yer bulamayacağımı sanıyordum.

Ta ki çok geçmeden Sara'yı danışmada görene dek. *Tanrı'm...* Beni sevmeye başladığına inanıyordum ama belli ki yanılıyordum. "Benden nefret ediyorsun, değil mi?" diye mırıldandım yukarı doğru bakarken.

Beni annem bile sevmekken Tanrı neden sevsin ki?

Sara'yı en son gördüğümde Raymond'la birlikteydi ve beni kapının dışında bırakmışlardı. Raymond'ın her şeye rağmen Sara'nın kollarına koştugu o gece aklım başıma gelmiş ve onu kalbimden söküp atmak için doğru olanı yapmıştım. Yani Paul'la birlikte olmaya karar vermiştim.

Sara'yı gördükten sonra bunu iyi ki yapmış olduğumu düşündüm. Sara ve Raymond'dan uzak durmak, yanlarında olmaktan daha iyiydi.

Doğrudan kitapların olduğu geniş rafların arasına daldım. Masalardan birine oturmadan önce kafamı dağıtacak bir kitap seçmek istemişim. Becca'yı beklerken yapabileceğim daha iyi bir şey yoktu. Her ne kadar içimden bir ses eve gitmemi söylese de...

Kütüphanede pek kimse yoktu. Rafların arasında dolaşırken rahat değildim. Sanki biri beni izliyordu. Etrafta kimse olmamasına rağmen gözetleniyormuşum hissini üzerimden atamıyordum. Belki de buraya geldiğimden beri gözlerini üzerimden çekmeyen Sara yüzünden bu hisse kapılmıştım, emin değildim.

Önümdeki raf hıncahınç kitap doluydu. Birçoğu tepedeki pence-reden gelen güneş ışığı yüzünden sararmış, çoğunun da yıpranmaktan ismi bile okunmaz hâle gelmişti. İçlerinden birini rastgele çekip aldığım da üzerindeki tozlar yüzünden hapşırdım.

Masaların tamamı boştu. Sadece genç bir kız vardı. Kulaklık takmış, ders çalışıyordu. Onu rahatsız etmemek için en köşedeki masaya oturup kalın kitabı önüme bıraktım. Eskiden çok fazla kitap okurdum. Özellikle Ravebelg Kasabası'ndan taşındıktan sonra tek yaptığım kitap okumaktı ama buraya geri döndüğümünden beri neredeyse hiç kitap okumamıştım. Adını bilmediğim bu kitabı bile oyalanmak için almıştım aslında. Zihnim kitap okuyamayacak kadar dağınıktı.

Kitabın kapağını açıp ilk sayfasına geldim. Okumaya çalıştıkça, zihnim aynı şeyleri düşünüp duruyor ve odaklanmama engel oluyordu. Ellerim hâlâ titriyordu ve buz gibiydi. Tyler denen manyağın önümü kesmesi yetmezmiş gibi söyledikleri kan dondurucuydu.

Nasıl olur da rahatça yolumu kesip beni taciz etmeye teşebbüs ederdi? Ona haddini bildirecek bir adalet sistemi olduğunu düşünmüyordum. Bu kasaba önce masumları katleden manyağı yakalasın da sonra sıra Tyler'a gelirdi elbet.

"Noa."

Başımı ellerimin arasına almış, kitaba bakıyordum ama satırların değil, düşüncelerin arasında kaybolduğum için Sara'yı fark etmemiştim bile.

Sara izin almadan, karşımdaki sandalyeyi çekip masama oturdu. Dirseklerini yaslayıp dakikalarca onu görmezden gelmeyi bırakmamı bekledi.

Biraz sonra sabrı tükenince bir kez daha, "Noa," dedi. "Biraz konuşabilir miyiz?"

Bir süre daha kitabı okuyormuş gibi yapmaya devam ettim. Hatta bir sonraki sayfaya geçmiş gibi sayfayı çevirdikten sonra gözlerinin hapsine daha fazla dayanamayıp kitabı kapadım.

"Konuşabilir miyiz?" dedi gülümsemeye çalışarak.

"Seni dinliyorum."

"Ne oldu bize?" diye sordu arkasına yaslanırken. "Neden bu hâldeyiz? Biz seninle kardeş gibiydik. Her şeyi birlikte yapar, yaşadığımız ne varsa birbirimize anlatırdık. Neden böyle olduk?"

Aynı şekilde arkama yaslanıp, kollarımı göğsümde birleştirerek, "Umarım tüm bunları kendine soruyorsundur, Sara," dedim. "Çünkü bu soruların cevabını çok iyi biliyorsun zaten."

"Sana *annem değilsin, beni rahat bırak*, derken öyle demek istemiştim. Ben sadece..."

"Sen sadece seni korumaya çalışmamdan rahatsız oldun ve açık bir dille beni hayatında istemediğini söyledin."

"Hayır, öyle demek istemedim."

"Senin için sadece endişeleniyordum, Sara. Sırf Raymond'ı yanında tutabilmek için katil evine girmiş gibi davrandığında bunun yanlış olduğunu söyledim. Peki, sen ne yaptın? Raymond'la olduğun için seni kıskandığımı söyledin. Bunu nasıl söylersin?"

Sesimi istemeden yükselttiğimde ders çalışan kız başını kaldırıp bize baktı. Özür diler gibi elimi kaldırdığımda kız gülümseyerek önüne döndü.

“Her şeyi fazla ciddiye alıyorsun. Bu şekilde hayat geçmez. Böyle yaparak kendine yazık ediyorsun. Aynı zamanda beni de bunaltıyordun ve bundan rahatsız olduğumu dile getirdim.”

“Neredeyse her gün genç bir kız öldürülüyor bu kasabada. Ve seni korumaya çalışmamdan rahatsız mı oluyorsun cidden?”

“Raymond’ı yanımda tutamazsam uçup gidecek.”

Bunu söylerken bile gözleri dolmuştu.

“Eğer böyle bir ihtimal varsa o zaten hiç senin olmamıştır ki Sara.”

Göl partisinden sonra ormanda yaşadıklarımız aklıma gelince kalbim hızla çarpmaya başladı. Raymond’ın, ilişkileri hakkındaki itirafı... Öpüşmemiz...

O gece, bu yaptığımızın yanlış olduğunu biliyordum. Yine de hayatımın en güzel yanlışı olduğunu düşünüyordum. Ta ki Raymond’ın o gece söylediklerinden sonra yeniden Sara’nın kollarına koştüğünü görene kadar. Onları birlikte gördüğüm gün, kalbimde Raymond’a karşı ne varsa söküp atmaya karar vermiştim. Başardığım söylenemezdi ama en azından hâlâ çabalıyordum.

“Onsuz yaşayamayacağımı biliyorsun.”

“Onunla mutlu musun peki?”

Cevap vermesini istememiştim. Mutlu olmadıklarını bildiğim hâlde Sara’nın söyleyeceği yalanı duymak istemiyordum.

“Öyle olması için çabalıyorum.”

“Bunun tek taraflı olabilecek bir şey olduğunu mu sanıyorsun?”

“Bak işte. Yine aynı şeyi yapıyorsun. Kahrolası hayatımın ne kadar boktan olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Raymond’ın kalbinin bana ait olmadığını bilmiyor muyum? Sahiden o kadar aptal mıyım ben, Noa?”

Evet, aptalsın. Seni sevmeyen bir adamı yanında tutmak için bu kadar alçaldığın için aptalsın.

“Bizi ayıran şey bunlar değil, Sara. Partide serserinin teki bana saldırdı ve Raymond beni koruduğu için sen tepki gösterdin. Çünkü bencilsin. Kendinden başka hiçbir şeyi düşünmüyorsun.”

Ona karşı içimde ne varsa söylüyordum ve bu iyi hissettiriyordu.

“Bencil sürtüğün teki olduğumu biliyorum.”

“Ve bunu düzeltmek için hiçbir şey yapmıyorsun.”

Teslim olur gibi omuzlarını düşürerek, “Çabalıyorum,” dedi. “Gerçekten çabalıyorum. Bu yüzden seninle konuşmak ve özür dilemek istedim.” Mahcup bir şekilde gözlerini kaçırdı. “Ben seni çok özledim, Noa.”

Eskisi gibi olamazdık. Sara hiçbir zaman yetişkin gibi davranmazdı. Değişeceğini söylese bile asla değişmezdi. Ne yazık ki onu çok iyi tanıyordum ve artık onu hayatımda istemiyordum. İnsanlar böyleydi benim için. Bir kez hayatımdan çıkardığımda tekrardan canımı yakmasınlar diye onlardan uzak durmaya çalışırdım.

Ve bunu başaramazdım. Benim de en berbat yanımdı. Sırrımdı. Bana zarar vereceğini bildiğim hâlde insanların tekrar tekrar canımı yakmasına izin veriyordum. *Hayır* diyemiyordum. Sanki etten kemikten bir insan değildim de hayatımdaki insanların rahatça kırıp parçalara ayırabilecekleri bir oyuncaktım.

“Yeniden eskisi gibi olalım mı?” Uzanıp kitabın üzerinde duran elimi tuttu. “Ne dersin, hı?”

Çaresizce başımı sallayıp onayladım. Aynı kanı taşıyorduk. Ondan ne kadar uzak durmak istesem de özel günlerde bir araya gelmek zorundaydık. Önümüzde *Noel* vardı mesela. Nancy teyze her sene olduğu gibi mutlaka evinde toplanmamızı isterdi. Bu yüzden sorunları görmezden gelmek en iyisiydi.

“Çok sevindim,” dedi âdeta cıvıldayarak. “Seni o kadar özledim ki anlatamam.” Elimi sıkıca tutan elinin üzerine diğer elimi koyarak karşılık verdim. “Ama şimdi gitmem lazım. Kameradan izlerlerse ve bankoyu terk ettiğimi görürlerse başım belaya girebilir.”

“Tamam, sen işine bak. Sonra konuşuruz.”

Becca ve Nate'den önce tek arkadaşım oydu. Onunla barıştığımıza sevinemiyordum ama yine de bu kez düzelmesini umuyordum. Çünkü onu gerçekten seviyordum.

Sara gittikten sonra kitaba hiç dokunmadım. Arkama yaslanıp on dakikaya yakın bir süre düşüncelerle boğuştum. Masanın üzerine bıraktığım telefonuma bir bildirim geldiğinde ise korkuyla çarpan kalbim tüm düşünceleri susturmaya yetti.

Telefonu alıp *Tumblr*'dan gelen bildirime baktığımda nefesim ke-sildi. Oyuncak Katili hâlâ peşimdeydi ve benimle, kedinin fareyle oynadıgı gibi oynamaya devam ediyordu.

@oyunbozan: *En çok senin yalnızlığını seviyordum, kıymetli Noa'm.*

@oyunbozan: *Ama görüyorum ki hayatındaki insan sayısı artıyor. Bu hiç hoşuma gitmiyor.*

@oyunbozan: *Çok yakında biri daha ölecek, Noa ve sen uslu bir kız olup kimseye bir şey söylemeyeceksin.*

@oyunbozan: *Çünkü biz oyun arkadaşınız. Değil mi bir tanem?*

Boğazım öyle kurumuştı ki yutkunmaya çalıştığımda canımın acısıyla yüzümü buruşturdum. Bu bir kâbus değildi. Kötü bir şaka ya da oyun da değildi. Bu gerçeğin ta kendisiydi ve gölge misali hayatıma çökmüştü.

Benden ne istiyordu?

Sırt çantamı alıp, Sara'ya yalan söyleyerek kütüphaneden ayrıldım. Sadece bir günümü güzel geçirmek ve diğer gençler gibi takılmak istemiştım ama görüyordum ki buna bile hakkım yoktu. Sadece bir saat içinde başıma gelmeyen kalmamıştı. Tanrı'm... Aklımı kaybedecektim.

Kendimi kütüphanenin olduğu kattaki tuvalete attım. Sanırım kimse yoktu, tüm kabinlerin kapısı açıktı. Yüzümü soğuk suyla yıkayıp kalbime acı veren korkuyu üzerimden atmaya çalıştım. Pek işe yaramasa da ve her ne kadar aynadaki yansımam bunun aksini söylese de birkaç dakika öncesine göre daha iyiydim.

Hızlıca en sondaki kabine girip kapıyı kilitledim. Dersin bitmesine on beş dakika vardı ve benim de yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Klozetin kapağını kapatıp üzerine oturduktan sonra kollarımı dizlerime yaslayıp başımı koydum ve gözlerimi sıkıca yumdum. Artık

bitmesini ve bu beladan kurtulmayı istiyordum ama elimden hiçbir şey gelmiyordu.

Her an sevdiklerimin, özellikle de Mia'nın hayatı için endişelenmekten yorulmuştum. Belki de bu kasabayı terk etmeliydim.

Oyuncak Katili'nden kurtulmanın bir yolunu düşünürken, dalıp gitmiştim. Tuvaletin kapısı sertçe kapatıldığında hızla başımı kaldırıp dışarıdaki sesleri dinledim. Biri kapıyı kilitliyordu. Artık tuvalette yalnız değildim. Bir dakika. Biri tuvaletin içinde yürüyordu.

Tanrı'm! Biri hemen yanımdaki kabine girmişti. Alıp verdiği nefesleri duyabilecek kadar yakınımdaydı şimdi.

Kabinden dışarıya doğru, "Merhaba?" diye seslendim. Dışarıdaki kimdi ve kapıyı neden kilitlemişti?

Cevap gelmedi.

"Kim var orada?"

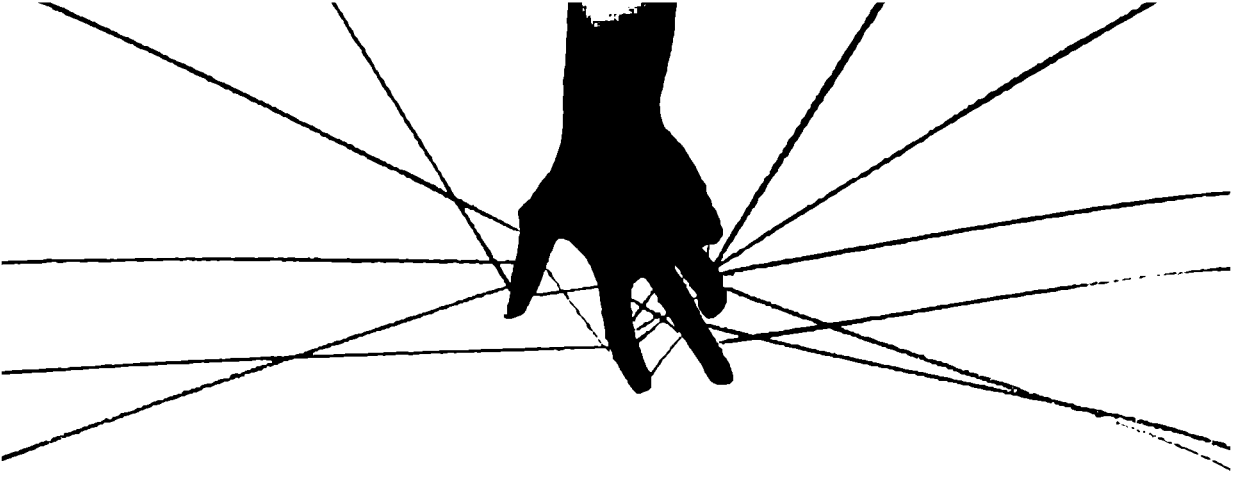
Sessizlik bir kez daha üzerime çökecekken katille aynı odada uyan-
dığım gece duyduğum metalik ses kulaklarımı tırmaladı.

"Merhaba, benim kıymetlim."

Ve kanım dondu. Oyuncak Katili yanımdaydı.

Düzenleme

Ny.ozlem

10

YENİ KURBAN

Hayatını, başkalarının ipleriyle dans etmeye adarsan; yaşayacağın hayatını, kaderini ve dahi kendi sonunu yazma hakkını bile başkalarına teslim edersin.

PAUL BARNLEY
Ravebelg Kasabası

Canı cehenneme! Ellerim kaşınıyor!

Hem oyunumun ikinci aşamasını hem de geriye kalan kurbanlarım için hazırladığım ölümleri düşündükçe ellerim deli gibi kaşınıyordu. Lexa'nın ölümünün üzerinden iki gün bile geçmeden bu kadar sabırsızlanmam akıl alır gibi değildi. Sıkıntıdan resmen ölecek gibiydim. Serbest kalalı birkaç saat olmasına rağmen kimseyi öldürmediğim için canım sıkılıyordu.

Hâlâ şaşkın olduğunuzu bildiğim için yaşananları idrak etmenizi bekliyorum. Çünkü bir sonraki kurbanımın şölenine aklınızı tamamen vermeyip yeteri kadar ilgi göstermemenizden endişe duyuyorum. Tanrı'm! Aklınız nerede sizin?

Oturduğunuz yerde, sıcacık ve güvenli sandığınız evlerinizde olup biteni algılamaya çalışıyor ama bunu bile beceremeyecek kadar ahmak olduğunuzu fark ettikçe kendi hâlinize acıyorsunuz, değil mi?

Artık bir beyninizin olduğunu bile sanmıyorum. Özellikle kim olduğumu öğrendiğinizden beri en yakınınızdaki insandan bile şüphelenir oldunuz. Herkes gibi siz de beni uzaklarda aradınız, çok uzaklarda...

Beni bir film ya da roman karakteriyle karıştırmamanız gerektiğini size çok önceden söylemiştim. Onlar kadar klişe ya da sıkıcı olmadığımı da söylemiştim. Ama siz yine de o aptal senaryolardaki gibi beni en uzaklarda aradınız. Olaylarla alakası olmayan biri olacağımı sandınız.

Oysa ben size içlerinde olduğumu söylemiştim. *Yakınlarındayım, şüphe etmeyecekleri kadar yakınlarındayım*, dedim ama çıkıp da beni suçlamadınız. Çünkü bu kasabada yaşayan sefil insanlara ders vermek için kötü olmak, kalpsiz olmak ve gizemli davranmak gerektiğini sandınız.

Yanıldınız. Bu kez büyük *sıçtınız* çünkü bunu beklemiyordunuz.

Aksine Ravebelg Kasabası'na ders verebilecek kişi tam da benim gibi biri olmalıydı. Akli başında, zeki ve ne yaptığını bilecek kadar kendinden emin... İşte o kişi benim. Eğer bu kadar iyi olmasaydım hiçbirine acımaz, onları kurtarmak için bu kadar zahmete girmezdim.

Tüm bunları neden yaptığımı ne onlar anlayacak ne de siz. İşinize gelmiyor çünkü. Her zaman böyle olur zaten. Bir kişi suçlu ilan edilip insanların önüne kurban diye atılır ve asıl suçlular kalabalığın arasına karışır. Böylece günahlar hiç bitmez, suçlar hiç azalmaz.

Ravebelg Kasabası sadece bir günlüğüne beni günah keçisi ilan edip dün gece rahat bir uyku çekmişlerdi ama bugün Dedektif Helen'ın açıklaması onlar için büyük bir hayal kırıklığından başka bir şey olmadı.

Artık tamamen özgürdüm ve sanat ancak sanatçısı özgürken sanattır. Önümüzdeki günlerde Ravebelg Kasabası gerçek sanatla tanışacaktı.

Yaşananları bir tiyatro oyunu gibi düşünün. Düne kadar olanlar ilk perdeydi. Bundan sonra yaşanacak her şey ikinci perdenin kanlı piyesi olacak. Kurbanlarımın çığlıkları eşsiz bir şaheser, korkuyla çarpan yüreklerinden akıtacağım kan ise hayatta kalanları sarhoş edecek olan zehirdi.

Geriye kalan kurbanlarım çok yalvaracaktı. En çok da Tanrı'ya yalvaracak, onlara merhamet etmem için yardım dilenecekti ancak ben zaten onlara merhamet ettiğim için orada olacaktım. Tanrı ise benim yanımda olduğu için onları duymayacaktı.

Okula girmeden önce güvenlikle selamlaşmış, ayaküstü biraz sohbet etmiştik. Neyse ki haberleri takip eden bir adam olduğu için tutuklanmamla ilgili çok konuşmamıştık. Masum olduğumu biliyordu. Okula neden geldiğimi sorduğunda dolabımdan almam gereken birkaç eşyamn olduğunu söyleyerek yalan söylemiş ve içeri girmiştım.

Buraya Noa için gelmişim. Onun buraya geleceğini biliyordum. Benim evimde kaldığı gece telefonundaki uygulamadan kendime izin vermişim ve onun konumunu takip edebiliyordum. Böylece gittiği her yerden haberim olacaktı artık.

Asıl kullandığım telefonu henüz açmamıştım. Eminim ki yüzlerce mesaj ve arama beni bekliyordu ve onlarla uğraşacak vaktim şimdilik yoktu. Güzeller güzeli Noa'mın beni özlediğini düşünüyordum. Biraz onunla ilgilenmeli, daha sonrasında yeni kurbanım için kolları sıvalmalıydım.

Kim olduğunu merak ediyorsunuz, değil mi?

Tahmin etmesi hiç de zor değil ama sizden bu kadarını bile beklemiyorum. Beceremezsiniz. Bu yüzden sırası gelene kadar kim olduğunu söylememi bekleyeceksiniz.

Başta Noa olmak üzere kimse beni tanımasın diye siyah kapüşonlu ceketimi giyip gelmişim. Nasılsa yalanım hazırды.

Mağdurum ve insanların sorularından kaçıyorum.

Ders saati olduğu için bahçede neredeyse hiç öğrenci yoktu. Dersi olmayanlar kafeterya ve spor salonunda vakit geçirdiği için ağır adımlarla yürümeye devam ettim. Hâlâ dün gece yaptıklarımı düşünüp kendimle gurur duyuyordum.

Lexa'yla avukat ve müvekkili olarak mesajlaşmamız, dahası evraklar için beni evine çağırması beklemediğim bir durumdu. Bu, işimi çok kolaylaştırmıştı. Onunla defalarca kez takıldığımız için evine oldukça hâkimdim. Mutfak tarafında kalan arka bahçede kamera olmadığını biliyordum mesela. Ki bütün planımı da bunun üzerine kurmuştum.

O yüzden Lexa'ya sürpriz yaptığımı söyleyip, kimse görmeden arka bahçeden eve girmiş, onunla işim bittiğinde de tüm evi temizleyip arka bahçeden çıkmıştım. Daha sonra müvekkili Paul Barnley olarak mesajlaştığımız saatte masumca ön kapıdan gelip zile basmıştım. Kapıyı açık bırakan da bendim. Kapının yanındaki acil butonuna basıp polisleri eve çağıran da...

Anlayacağınız kendimi ihbar etmiştim. Büyük bir riskti ama kursuz cinayet planımda her şey yerli yerinde olduğu için beni ele verecek hiçbir şey bulamadıkları yetmezmiş gibi bir de kasabanın gözünde düşürdükleri durum yüzünden bana borçlanmışlardı.

Kasaba Güvenliği'ni ve Londra'dan gelen Dedektif Helen'la ekibini oynatmak, beklediğimden daha kolaydı. Lexa'nın ölümü en tehlikeli oyundu ve ben hiçbir zarar görmeden o adımı geçmiştim. Her hatırladığımda kendimle gurur duyuyor, içimdeki heyecanın ateşine kapılıp keyifleniyordum.

Noa'nın nerede olduğunu bilmiyordum ama tahmin edebiliyordum. Kütüphanede olabilirdi çünkü yazın birkaç kez Sara'yı ziyarete geldiğinde tüm gün kütüphanede vakit geçirmişti. Artık Sara'yla eskisi gibi değillerdi. Noa'nın neden burada olduğunu merak ediyordum doğrusu. Son zamanlarda Becca ve Nate'le oldukça yakındı. Onlarla birlikte gelmiş olabilirdi, emin değildim.

Açıkçası Noa'ya sinirliydim. Her ne kadar Helen tüm kanallarda açıklama yapıp suçsuz olduğumu söylemiş olsa da hâlâ ortalarda değildim ve benim için endişelenmesi gerekirken buraya gelmesi hoş değildi.

Benden vazgeçmiş olabilir miydi? Helen'ın açıklamasına rağmen hâlâ katil olduğumu düşünüp benden şüphe ediyor muydu?

Etmemeliydi. Benden vazgeçmemeliydi. Eğer öyleyse buna pişman olurdu. Ona karşı beslediğim hislerin altında can verişini keyifle

izlemekten gocunmazdım. Dahası ona yaşatacağım ölüm, herkesi kışkandıracak kadar şairane bir ölüm olurdu.

Bunları düşünmek bile beni deliye döndürüyordu. Noa öyle biri değildi. Noa diğer insanlar gibi değildi. Başkaydı o, çok başka. Benden asla vazgeçmezdi. Ne olursa olsun yanımdaydı, beni seviyordu. Bana âşık ve bana bağlıydı. Onun hakkında böyle düşündüğüm için kendimden utanmalıyım. Noa herkesten başkaydı.

Yine de bu, cezalandırılmayı hak etmediği anlamına gelmezdi. Benim için üzölmek yerine eğlenmek için buraya gelmesinin bir bedeli olacaktı. Yaklaşık on beş yirmi dakika önce attığım mesajlara da cevap vermemişti. Bir derse ihtiyacı vardı ve aklıma harika bir fikir gelmişti.

Yaşatacaklarım onu ölmekten beter edecekti ama öncesinde onunla kedinin fareyle oynadığı gibi oynayacak, benim yerime tercih ettiğı bu okulu ona dar edecektim.

Adımlarım, düşüncelerimin ritmiyle öfkeyle hırslanırken, ellerimi kot pantolonumun cebine sokup daha hızlı yürüdüm. Kütüphanenin giriş kapısında başımı hafifçe eğip kameraların yüzümü görmesine engel oldum. Daha giriş kapısının önündeyken gördüklerim keyfimi yerine getirdi. Noa kütüphaneden çıkmış, koridorda hızla ilerliyordu. Nereye gideceğini sorgulamama fırsat vermeden koridorun sonundaki tuvaletlere girdiğinde neredeyse keyiften gülecektim ancak koridorda yalnız olduğum için sesimin yankılanmasını istemezdim.

Noa ortadan kaybolduğunda etrafı kolaçan ettim. Yalnız olduğuma emindim ama yine de kontrol etmekten zarar gelmezdi. Ellerim cebimde kızlar tuvaletine doğru ilerlerken, son bir kez daha omuzumun üzerinden arkaya bakıp kapının önünde durdum ve içeriden gelen sesleri dinledim.

Noa dışında içeride başka birinin olup olmadığını bilmiyordum. Neredeyse beş dakika boyunca kapının önünde bekledim ancak içeriden kimse çıkmayınca, eğilip tuvaleti kontrol ettim. Bir kabin dışında diğer tüm kabinlerin kapısı açıktı. Yani benim güzel oyuncağım burada yalnızdı.

Parmak ucumda adımlar atarak, tuvalete girip kapıyı arkamdan kilitledim. Kilidi her çevirdiğimde yankılanan metalik ses Noa için ür-kütücü, benim için keyif vericiydi. Attığım her adımda tuvaletin eski

fayanslarından çıkan ses eminim ki Noa'nın nabzını yükseltiyordu. Onu köşeye sıkıştırmak için daha iyi bir yer olamazdı.

Ya birden dışarı çıkarsa?

Kalbim kuşkuyla dolduğunda, hemen Noa'nın olduğu kabinin yanındaki kabine girdim ve kapıyı kilitledim. Dışarı çıkamazdı. Sessizlik öyle yoğundu ki korkuyla çarpan kalbinin gürültüsünü duyabilecek kadar yakınındaydım.

“Merhaba?” diyen Noa'nın sesini duyunca yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi. Onu sandığımdan da fazla özlemiştim meğer.

Cevap vermedim.

“Kim var orada?”

Titreyen sesindeki korkudan besleniyordum âdeta.

Sessizlik bir kez daha aramıza girdiğinde onu daha fazla cevapsız bırakmaya içim el vermedi. Cebimdeki telefonu çıkarıp daha önce onunla konuşmak için kullandığım ses değiştiren programa hızlıca söylemek istediklerimi yazdım.

“Merhaba, benim kıymetlim.”

Ve size yemin ederim, tam o an Noa'nın nefesini tuttuğunu duydum. Korkudan ölmek üzereydi. Eğer beni sinirlendirmeseydi bunların hiçbirini yaşamayacaktı ama o bunu hak etmişti. Hatta çok daha fazlasını. Ve biz yeni başlıyorduk.

“Neden susuyorsun, Noa?” Bir kez daha konuşan ben oldum. “O güzel kalbinin gürültüsünü duyabiliyorum. Korkuyor musun benden?”

Hem de deli gibi korkuyordu. Konuşmaya çalıştığında sesi pürüzlü çıktığı için öksürmek zorunda kaldı. “Ha... Hayır,” dedi kekeleyerek.

Benim güzel Noa'm. Sesin öyle titremeseydi eğer belki sana inanırdım.

“O zaman var mısın benimle yüz yüze gelmeye?”

Onu beklemediği yerden vurduğumu biliyordum. Eminim ki bir fare kadar çaresiz ve korku doluydu yüreği. Kaçacak delik arıyor ancak tüm yolları kapadığımın da farkında olduğu için kıpırdıyamıyordu bile.

“Ne? Ne istiyorsun benden?”

“Seni,” dediğimde gülümsedim. Sanki şaşkınlıkla kuşanan yüzünü görebiliyormuşum gibiydi. “Seni istiyorum, kıymetlim.”

“Öldür o hâlde.” İtiraf etmem gerekirse bu cevabı beklemiyordum. “Ne duruyorsun?”

“Öldürmeyeceğimi çok iyi biliyorsun.” Bu kahrolası yapay zekânın sesi beni bile ürkütüyordu. “Henüz senin sıran gelmedi.”

“Neden durmuyorsun?” Ağlamaklı sesi içimi burktu. “Ne istiyorsun masum insanlardan? Kim yaktı canını? Kimin yaptıklarının bedelini ödüyor bu genç kızlar?”

“Bunu zaten konuştuk, güzelim.”

İlk kez benim evimde kaldığı gece konuşmuştuk onunla. Yatağında mışıl mışıl uyurken saatlerce izlemiştim güzel yüzünü. Kollarımın arasında öyle masum ve savunmasızdı ki... Onun en güzel sanat eserim olacağını düşledikçe nasıl da heyecanlandığımı ve güzelliğinin uykumu kaçırdığını hatırlayınca bile ellerim karıncalanmıştı.

“Kimsin sen?” Dişlerini sıktığı çok belliydi. “Paul’a saldırdığın gece bir korkak gibi sakladın kendini. En azından şimdi biraz cesaretin olsun,” diye meydan okuduğunda neredeyse kahkaha atacaktım.

“Paul’a saldırdığım gece...”

Telefona kendi adımı söyletmek garip hissettirmişti. Özellikle o lanet olası sestten kendi adımı duymak hiç hoşuma gitmemişti ama o an çok merak ettiğim başka bir şey olduğundan bu konuyu umursamadım.

Acaba Noa kim olduğumu bilse ne yapardı?

“Sence ben kimim?” diye sordum ama sorumu cevapsız bıraktığı için öfkeyle soluyup yeni bir soru yönelttim. “Sevgilin bir katil mi Noa?”

“Ha-Hayır. Kesinlikle hayır!” diye bağırdı. “Ona tuzak kurduğunu biliyorum. Katil o olsaydı evine girdiğinde kanlar içinde yerde yatıyor olamazdı. Onu tuzığa çektin. Senin yüzünden...”

Sahi, siz o gecenin saldırı kısmını da çözemediniz, değil mi? Kendi evimde, kendime nasıl saldırdığım hakkında hiçbir fikrinizin olmadığına yemin edebilirim.

Sırf evin holündeki kameraya görüntü verebilmek için kendime sağlam bir vazoyla sertçe vurmak zorunda kalmıştım. Tanrı şahidim olsun ki hayatım boyunca hiç öyle bir acı yaşamamıştım. Bir insanın kendine vurmak zorunda kalmasının ne demek olduğunu bilir misiniz? Ah... Bahsedince bile boynumda katlanılmaz bir sızı hissediyorum sanki. Günlerce ağrısı geçmemişti. Gerçekten bayıltacak kadar sert bir darbe değildi. Sadece oraya hasar verip yaranın kanamasını sağlayacak kadar vurmuştum ama acısının günlerce süreceğini kestirememiştim.

Kamerada inandırıcı görünsün diye hole kadar yalpalayarak yürümüş, daha sonra kendimi yere atmıştım. Tüm bunları yapmadan önce mutfak dolaplarından birine, giydiğim deri eldiveni ve vazoyu kaldırmayı unutmamıştım.

Sorgu sırasında Helen'a gösterebileceğim bir yara oluşmuştu. Hem pansuman için gittiğimizde hastane kayıtları aklanmamı sağlamıştı hem de beyinsiz Dedektif Helen ve ekibi evin kamerasında beni izler izlemez masum olduğuma inanmıştı. Tıpkı sizin gibi...

Bazen kurbanlarımın gerçekten öldürülmeye bile değmediklerini düşünüyordum. O kadar acınası bir hâldelerdi ki bu durumda yaşamak onlar için çok daha büyük bir ceza olabilirdi sanki.

Bir dakikaya yakın süre sessiz kaldıktan sonra Noa'ya, "Beni yakaladın," dedim. "Ama bu durum hepiniz için daha korkunç değil mi? Kim olduğumu bilmemek... Hepinizi delirtiyor olmalı."

"Buna bir son vermek gerekiyor. Yalvarırım, dur artık."

Yalvarması hoşuma gitmişti. Daha fazlası için neler vermezdim ki?

"Durmam gereken zaman geldiğinde duracağım elbet. O gün gelene kadar hiç kimse beni durduramaz, en değerlim. Geriye bir tek sen kaldığında, senin şairane ölümünle birlikte tüm bunlara bir son vereceğimi."

Noa'ya söylediğim her kelime dudaklarımdaki gülüşü besledi. Cümlelerin sonuna geldiğimde kendimi sırtırken buldum.

Kabinin ahşap kenarına tırnaklarımı sürterek tuvaletin tamamında insanın içini ürperten bir ses dalgası oluşturdum. Noa korkuyla geri kaçıp, bir yere çarptığında neredeyse sesli gülüp kendimi ele verecektim.

“Benden ne istiyorsun?”

Nihayet beklediğim soru gelmişti. En çok bu yönünü seviyordum. Hiçbir şeyi uzatmayı sevmez, direkt konuya girerdi. Onunla pek çok ortak yönümüz vardı. *İşte benim zeki sevgilim...*

Hiçbir şey söylemeden iki kabinin arasının alt kısmından rulo yaptığım kâğıdı uzattığımda küçük bir çığlık attı.

“Korkma, kıymetlim. Korkma!” dedim aceleyle. “Sadece biraz eğleneceğiz.”

“Bu da ne?”

Hiç oyalanmadan, eğilip bıraktığım kâğıdı yerden aldı.

“Sana söylediğim şeyi hatırlıyor musun?” Cevap vermesini beklemeden devam ettim. “Oyun oynamayı sevdiğimi söylemiştim. Ve sen de sıran gelene kadar benim oyun arkadaşım olacaktın.”

Ona uzattığım kâğıdı açtığını duyunca, bir süre sessiz kalıp kâğıtta yazanları okumasına izin verdim.

“Sen benim oyun arkadaşımsın, Noa. Aynı zamanda suç ortağım olacaksın.”

Bu kez aynı boşluktan onun kabinine doğru kırmızı bir kalem fırlattım.

“Neden kâğıtta bu isimler yazıyor?”

Pürüzlü sesi oldukça ürkekti. Aslında sorusunun cevabını tahmin edebiliyordu ama yine de ufacık bir ihtimale tutunuyordu zavallı.

“Orada yazan isimlerden kimi seçersen Noa, o kişi sıradaki kurbanım olacak.”

İşte oyunumuz buydu. Suç ortağım olmasını istiyordum ve bunun için sıradaki cinayetin başrolünü ona seçtirecektim.

Noa kırılıyordu. Hayatı boyunca yaptığı tek şey kendi yaralarını ve kırılganlıklarını sarmaya çalışmaktı. Oysa hiçbir yara sarmakla geçmezdi. Ya sonsuza dek kanar ya da izi kalırdı.

Noa’nın en büyük yarası, ablasıydı. Yıllar önce onu elinden almakla kalbinde sonsuza dek kapanmayacak bir yaranın açılmasına sebep olmuştum fakat hiçbir kırılglığının sebebi ben olmayacaktım.

Yaralar bir gün kabuk bağlar ancak kırgınlıklar ebediyete kadar geçmezdi.

Noa'nın tek kusuru bir kalbinin olmasıydı. Ona bir ceza vermek istiyorsam kalbini taşıyamayacağı bir yükün altında bırakmalıydım. Bu yüzden sıradaki kurbanımı seçmek zorundaydı.

"Kimi seçeceksin, Noa?" Telefona yazdıklarım okunsun diye tuşa tıkladığımda keyifle sıırıttım. "Kimin ölmesini istiyorsan o kişinin ismini yuvarlak içine alacaksın." En yakınındaki isimleri sıralamıştım.

Rebecca Monroe

Mia Dayton

Sara Clark

Joanne Dayton

Buradaki herkes onun için değerliydi. Belki ablasına duyduğu öfke yüzünden onu seçerdi ama Noa'nın bunu yapabileceğini hiç sanmıyordum. Açıkçası kimi seçeceğini kestirmek güçtü.

Düşünmesi için birkaç dakika bekledikten sonra, "Fazla vaktin yok," dedim. "Ondan geriye doğru sayacağım. Sıfır dediğimde kâğıt yeniden benim kabinimde olmazsa bu gece listedeki herkes ölecek."

Ağlıyordu. İç çekişlerini duyduğumda kalbim onun acısıyla hüznü doldu ancak üzülmemi gerektirecek bir durum yoktu. Akşam kollarımın arasına alıp ona yaşadığı tüm korkuyu unutturacaktım.

Çünkü ben onun sevgilisiydim. Ravebelg denen cehennemde bizim birbirimizden başka kimsemiz yoktu.

"Tek bir kişiyi seçmek zorundasın. Birden fazla kişiyi seçersen ya da kimseyi seçmezsen... Sevdiğin herkes ölür."

Derin bir nefes alıp telefondan geri sayım için sesi ayarladım.

"On..."

Noa iç çekerek nefesini tuttu. Kırmızı kalem hâlâ bıraktığım yerdeydi, eğilip almamıştı.

"Dokuz..."

Kıpırdamıyordu.

"Sekiz..."

"Yedi..."

“Altı...”

Nihayet kalemi yerden aldığında kocaman sııttım. Bana itaat etmesi hoşuma gitmişti.

“Beş...”

“Dört...”

Alt tarafı kahrolası bir yuvarlak çizecekti. Neden bu kadar uzun sürmüştü?

“Üç...”

Daha yavaş saymaya başlamıştım.

“İki...”

Hadi, sevgilim. Neden bekletiyorsun beni?

“Bir...”

Ve Noa Dayton benim suç ortağım olmayı kabul etmişti. Kâğıt kabinin altından ayaklarımın ucuna doğru itildiğinde, zafer gülüşüm yüzümde ışıldadı.

“İyi iş çıkardın, kıymetlim.”

Eğilip kâğıdı yerden aldıktan sonra görmeyeceğini unutup onaylar gibi başımı salladım. İki kez katladığı kurban listesini açarken kırmızı kalemi de hınçla benim kabinime fırlattığında beklemediğim bu hareket karşısında irkildim. Beni korkutmayı başarmıştı.

Kimi seçtiğini deli gibi merak ediyordum. Abartmıyorum, heyecandan kalbim yerinden çıkmak üzereydi. Tanrı’m! Cinayetlerimi işlerken bile bu kadar heyecanlanmıyordum oysa.

Kâğıdı tamamen açtığımda karşılaştığım şey tokat gibi yüzüme çarptı.

Noa’nın kimseyi seçemeyeceğini düşünüyordum ama o sandığımdan çok daha cesur çıkmış ve birini seçmişti.

Rebecca Monroe

Mia Dayton

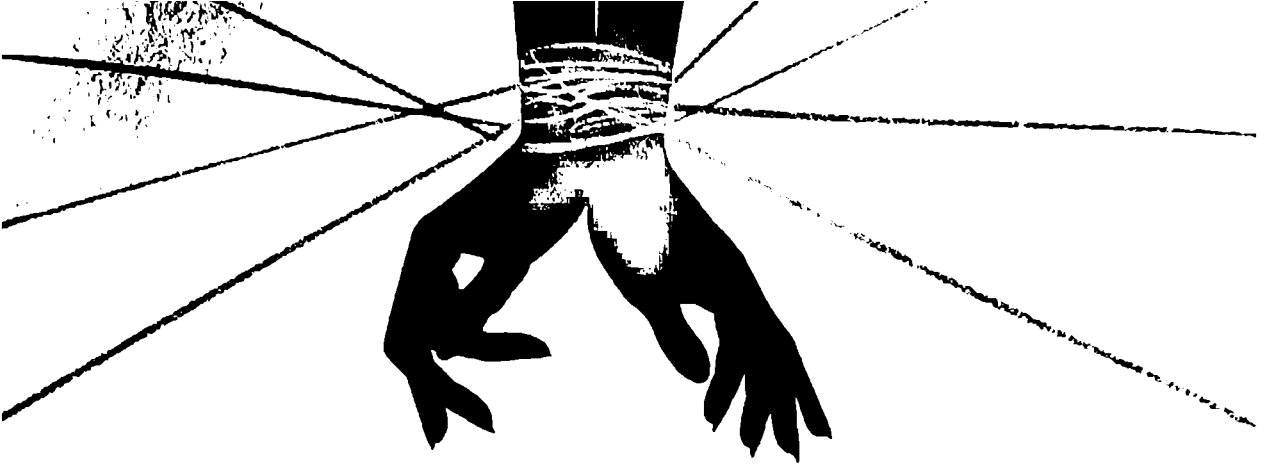
Sara Clark

Joanne Dayton

NOA DAYTON

Listedeki herkesin adının üstüne bir çizgi çekmekle kalmamış, en sona büyük harflerle kendi ismini eklemişti. Yetmezmiş gibi adını defalarca kez yuvarlak içine almıştı. Şaşkınlığım her geçen saniye daha da büyürken kâğıttan gözlerimi alamadım.

Hiç beklemediğim bu hamleyle, sevgilim resmen bana savaş açmıştı.

11

YARA BANDINI BİRDEN ÇEKMEK

Bazı duyguların yası tutulmazdı. Bazı yaraların üstü kapanmaz ve bazı gidenlerin ardından ağlanmazdı. Tüm bunları yaptığında en çok kendinden kaybederdi insan.

NOA DAYTON
Ravebelg Kasabası

Ben bugün ölüme meydan okudum. Korkusuzca... Bir an bile düşünmeden aldığım karardan pişman değildim.

Yara bandını birden çekmek gibi...

Ölmek istemediğim doğrudu. Ondan korktuğum da doğrudu.

Eğer her şeyin sonunda ölüm benim de kapımı çalacaksa birilerinin sırasını kapmamda bir sakınca yoktu. Özellikle de sevdiğim insanların yasını tutmaktansa hepsinden önce ölmeyi yeğlerdim.

Katil benden önce tuvalet kabininden çıkıp saniyeler içinde gözden kaybolmayı başarmıştı. Daha doğrusu kim olduğunu öğrenme şansımı elimin tersiyle iten bendim çünkü buna cesaretim yoktu. Kim olduğunu öğrenirsem o tuvaletten sağ çıkamazdım.

Zaten olacak olan bu değil miydi?

Ona meydan okuduğumda ne olacağını sanıyordum? Oyuncak Katili peşime düşecek ve aptalca cesaretimin bedelini bana ödetecekti. Hem de çok ağır bir şekilde. Tek dileğim sevdiklerime dokunmamasıydı.

Ruh hastası, her zamanki gibi kimseye bir şey söylememem konusunda beni kardeşimle tehdit ettiği için hiçbir şey olmamış gibi davranarak Becca'yla birlikte okulun bahçesinde yürüyordum.

Teneffüs zili çaldığından beri korkuyla çarpan kalbim biraz da olsa sakinleşti ama yine de gözlerim insan kalabalığı arasında katili arıyordu. Ne bulmayı beklediğimi bilmiyordum ama en azından garip davranan birini gözüme kestirebileceğimi umuyordum.

“Tanrı aşkına, neyin var, Noa?”

Becca bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamak için geç bile kalmıştı. Beklediğim o soruyu yönelttiğinde kocaman bir gülümsemeyle ona döndüm.

“Hiç,” dedim keyifle omuz silkerek. “Eski okul günlerimi hatırladım sadece. Garip hissediyorum.”

“Dur bir dakika,” diyerek önüme geçti ve yürümeme engel oldu. “Kesinlikle sen de bir hâller var.”

Gülüşüm yavaşça solarken gözlerimi kaçırdım. “Ne? Yok bir şey,” diye itiraz ettim.

“Hadi oradan!” Kollarını göğsünde kavuşturarak duruşunu dikleştirdi. “Tanıştığımızdan beri bir kere bile böyle gülmedin. Şimdi durduk yere kocaman sırıtıyorsun, bunu yer miyim ben?”

Ah... Bu kız neden şeytanın ta kendisi gibi davranıyordu? Bir kez olsun gözünden bir şey kaçamaz mıydı?

“İyi,” dedim omuzlarımı düşürüp, yüzümü asarak. Birkaç dakikalığına da olsa mutluymuş gibi rol yapmaktan yorulmuştum. İnsanın alışık olmadığı şeyleri yapmaya çalışırken yorulduğunu fark etmiştim.

Ben mutlu olmaya alışık değildim ve öyleymiş gibi davrandığım her an yoruluyordum.

“Hah şöyle! Gerçekleri dökül bakalım. Ne oldu? Paul’dan bir haber mi var?”

Meraklı bakışları beni incelemeye devam ederken onu tatmin edebilecek tek kozumu kullandım.

“Sen dersteyken Tyler’la karşılaştım.”

“Ne?” Heyecanla attığı çığlık kulaklarımı acıtınca yüzümü buruşturdum. “Nasıl? Neden?”

“Parti meselesi... Gölde, Raymond ona haddini bildirince kınlanmış olmalı. Beni de tek görünce rahatsız etmeye çalıştı ama yine ağzının payını verdim.”

Bu kez gururlu ve sahici bir gülüşle Becca’nın tebrik sözlerini göğüsledim.

“İşte benim kızım! Harikasın!” dedi omuzumu sıvazlayarak. “Eminim o piç kurusuna çıktığı yerin yolunu göstermişsindir!”

“Aptalsın.”

Gülüşürken hafifçe omuzunu dürttüm ve yürümeye devam ettik.

Becca’nın girmesi gereken iki dersi daha vardı. Bu süre zarfında ne yapacağımı bilmiyordum. Burada olmaktan keyif alacağımı düşünerek gelmiştim ancak bir saat içinde başıma gelmeyen kalmamıştı.

Ravebelg Kasabası’nın lanetli olduğunu söylüyorlardı ancak ben kasabadan daha lanetliydim. Sanki kötü olan her şey benim başıma gelmek zorundaymış gibi hayat her gün beni başka bir felaketle uğraştırırken diğer insanları teğet geçiyordu.

Kahretsin!

“Nate!”

Ne yapacağımı düşünmeyi bırakıp Becca’nın peşinden gittim. Okul binasına doğru yürüyen Nate’in yanına vardığımızda, ikimiz de nefes nefeseydik. Andy Weis’in ölümünden sonra ilk kez görüyorduk onu.

“Nate!”

Becca kolundan tutup onu durdurmaya çalıştı ama Nate sanki biz yokmuşuz gibi binaya doğru yürümeye devam etmek için bir adım daha attı. Becca bu kez daha sert bir şekilde kolundan tutup onu zapt ettiğinde Nate’in bakışları bize döndü.

“Kızlar.”

Sesindeki hüznün gözlerindekiyle yarıştırdı. Onu bu kadar üzen şey arkadaşının kız kardeşinin ölmesi miydi yoksa Rose'un acısı yeniden kalbine hücum mu etmişti?

Karşımda tüm enerjisi kaybolmuş, darmadağın genç bir adam duruyordu. İnsanın arkadaşı için üzülmemesinin ne demek olduğunu şimdi daha iyi anlıyordum. Nate'e gerçekten değer veriyor, onun üzüntüsünü paylaşıyordum.

"Seni çok özledik," dedi Becca.

"Ve çok endişelendik. İyi olmanı istiyoruz," dedim ama Becca'nın sözlerine eklediğim kelimeler Nate'e ulaşmıyor gibiydi.

"Nate..." Becca, Nate'in cebine soktuğu elini çıkardı ve avuçlarının arasına aldı. "İyi misin?"

Başını olumlu anlamda sallarken bile gözlerinden yalan söylediği belli oluyordu.

Nate buğulanan gözlerini bizden kaçırarak, "Ben... Ben çok kötüyüm," diye itiraf etti.

"Neyin var?" diye sorduğumuzda tedirgin bakışları içimizde binlerce soru doğuruyordu. "Andy'nin ölümü..."

"Benjamin," dediğinde beklemediğimiz bu cevap karşısında Becca'yla birbirimize baktık. Nate, cümlenin devamını getirmeden sessizliğe gömüldü. Kalbim korkuyla çarpıyordu. Kısacık geçen zamanda bir ölüm haberi daha kaldıramayacak kadar güçsüz olduğum gerçeği yüzüme tokat gibi çarpmıştı.

"Kasabadan ayrılacakmış." Bir çırpıda söylediği iki kelime gözlerini dolduracak kadar ağır gelmişti ona. "Burada daha fazla kalamayacağını söyledi. Kardeşinin ölümünden sonra güya onu kasabaya bağlayan bir şey kalmamış."

"Nate..." Arkadaşını kaybetmenin acısını yaşıyordu. "Sıkma kendini," dedim çünkü ağlamamak için alt dudağını dişliyordu.

Kendini sıktıkça kızaran gözleriyle bana döndüğünde, "Peki, biz ne olacağız?" diye sordu. Şaşkınlığım anbean içimde büyürken, doğru anlayıp anlamadığımdan emin olamadığım için sessiz kalmayı seçerek Becca'ya döndüm.

"Siz..." dedi Becca zorlukla. "Yoksa sevgilin..."

Nate daha önce erkek arkadaşının kim olduğunu söyleyemeyeceğini çünkü ailesinin bu duruma tepki göstereceğini söylemişti. Demek ki Benjamin'le sevgililerdi. Tanrı'm... Aklında yapbozun parçaları birleştikçe gerginliğim artıyordu.

Göl partisinden sonra Nate'in evinde kaldığımız gece erkek arkadaşı gelmişti ama evde Becca ve ben olduğumuz için Nate, sevgilisini göndermek zorunda kalmıştı. Kim olduğunu bilmiyorduk ve o gece, Oyuncak Katili kapıya siyah kurdeleyle not asmıştı.

Eğer Benjamin'in kız kardeşi ölmemiş olsaydı katil olduğundan şüphe ederdim ama şimdi... Sadece kafam allak bullak olmuştu. Herkesten şüphe ediyordum ve bu durumda olmaktan nefret ediyordum.

Becca hiçbir şey söylemeden Nate'e sarıldığında, aynı şekilde ikisine de sarılıp Nate'in acısına ortak oldum.

Nate, yüzünü Becca'nın boynuna gömmüş hâlde, "Onunla gideceğim," dedi. "Buraya da okulu dondurmak için geldim. Ben onsuz yapamam." Burnunu çekerek bizden ayrıldı.

"Hayır. Böyle bir şey yapamazsın, Nate," diyen ben oldum. "Okulun her şeyden önemli."

"Gittiğim yerde tekrardan başlarım. Önemli değil ama Benjamin'in tüm acılarıyla beni ve kasabayı terk etmesine izin veremem."

"Onunla konuştun mu?" diye sordum çekinerek. "Seninle gitmeyi teklif eden o mu?"

Bunu yaşayan biri olarak söylemeliyim ki insan kardeşini kaybettiğinde, hayatında kalan herkes ona yük olurdu. Kimseyi istemezdi yanında. En sevdiği insan bile ağır gelirdi ve bunu en iyi ben bilirdim.

"Hayır," dedi gözünden bir damla yaş süzülürken. "Bana... Bana yalnız kalmak istediğini söyledi ama..."

Tam da düşündüğüm gibi. İnsan kaybettiğiyle birlikte mezara girerdi ancak onu sevenler ardından gözyaşı dökmeye mahkûm edilirdi. Bu kimse için adil değildi.

"Eğer istediği buysa..."

Nate, Becca'nın kolunu tutmasına engel olarak, "Hayır!" diye itiraz etti. "Birlikte yaşadığımız yılları bu kadar kolay silip atamaz."

“Acısına saygı duymalıyız,” diyerek bir adım öne çıktım. “Biz her zaman yanındayız ama gitmek isteyenini durduramazsın, Nate. Bırak gitsin.”

“Bırakırsam gider.” Ağlıyordu artık. “Gitmesine dayanamam, Noa.”

“Bırak gitsin,” diye mırıldanırken, Nate’e sıkıca sarılıp yüzünü boynuma sakladım. Ensesindeki saçları şefkatle okşarken diğer elimle de sarılmaya çalıştım. “Herkes bir gün gider. Her giden de bir gün mutlaka geri döner.”

İşte bu tam olarak benim hikâyemdi ama yalan söylediğim bir nokta vardı. Giden geri dönse de zaman hiçbir şeyi olduğu gibi bırakmıyordu. Nate bunu bilmese iyi olurdu.

“Acını birlikte atlatacağız,” dedi Becca. Hemen yanımda durmuş teselli veriyordu. “Arkadaşların olarak yanındayız, Nate. Bunu sakın unutma.”

Benjamin ve Nate’in sevgili olduğu gerçeğini kabullenmeye fırsat bulamadan, kendimizi Nate’i okulunu dondurmaması için ikna etmeye çalışırken bulduk. Neyse ki dakikalarca dil dökmemizin sonucunda kararını gözden geçireceğini söylediği için sevinmiştik.

Nate’in kafası dağılsın diye önümüzdeki günler için bir şeyler planlarken, yabancı bir ses tarafından sohbetimiz bölününce şaşkınlıkla arkamıza döndük.

“Şuna bakın.”

Büyük bir arkadaş grubu üzerimize doğru gelirken sarışın kız kollarını göğsünde kavuşturmuş, ukala bakışlarla bize bakıyordu. Konuşan da oydu zaten.

Becca öfkeyle solurken, “Cindy,” diye homurdandı.

“Bunlar da kim?” diye sordum fakat Becca daha cevap vermeden onlar çoktan yanımıza varmıştı.

“Ucube arkadaş grubuna yeni katılan bir soytarımız varmış.”

Etrafındaki ahmaklar sarışın kızın söylediklerine kahkahalarla gülerken bahsettiği kişinin ben olduğumu çok geç anladım.

“Ne cüretle benimle böyle konuşuyorsun?” diye öne çıktığımda, sol tarafta duran uzun boylu esmer çocuk önümü kesip bana engel oldu.

“Geri dur bakalım, yeni kız.”

Ne? Beni okulda yeni sanıyorlardı ve bunun karşılığı zorbalık mıydı? Tanrım...

“Hadi ama...” Önümde dikilen çocuğun suratına yumruk atmak isterdim ancak bunun için zıplamamı gerektirecek kadar boyu uzundu. “Üniversiteye gidiyorsunuz, çocuklar. Beyninizin gelişimini tamamladığı yaşları çoktan geçtiniz. Elinizden gelen tek şey grup hâlinde dolaşıp başkalarına zorbalık yapmak mı?”

Sayabildiğim kadarıyla altı kişilik bir gruptu ve söylediklerimle birlikte hepsinin yüzü beş karış asılmıştı. Bize sataşan sarışın kız burundan soluyarak esmer çocuğun yanına vardığında, gözlerinden ateş püskürtüyordu.

“Dekanın kızına bu lafları söyleyecek kadar ahmak mısın yoksa gerçekten okula bugün mü başladın, ucube?”

“Burada öğrenci bile değilim, seni aptal.”

Sanki onu taklit eder gibi aynı ukala yüz ifadesini takınıp, kollarımı göğsümde kavuşturarak karşısında dikildim.

“Nasıl?” Şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. “O zaman burada ne işi var?”

“Benim misafirim,” diyen Becca yanıma gelip, bana arka çıkarken Nate de hemen sonra yanımıza geldi.

“Para için önüne gelenle yatan biriyle arkadaşlık ediyorsunuz. Yazık size.”

“Cindy! Kuyruk acını bu kadar belli etme. Canını yakmamı istemiyorsan ikile yoksa...”

Nate’in cümlesini tamamlamasına izin vermeyen Becca atılıp, “Yoksa bir dahaki sefere o kafanı ezerim, kime sataştığına dikkat et,” dedi.

Nate, esmer çocuğun gözlerinin içine bakarak, “Aptal sürüsü,” diye homurdandı. “Defolun hadi!”

“Yürüyün çocuklar, uğraşmaya değmez.”

Onların grubundan biri söylemişti bunu. Diğerleri de arkadaşlarına katılmış olacak ki sürü hâlinde kafeteryaya doğru ilerlemeye başladılar.

Nate aklımdan geçeni dile getirip, “Neden sana sataştı bunlar?” diye sorduğunda Becca’nın yüzü dalgalandı. Bir süre gözlerini bizimle buluşturmaktan kaçınsa da nihayet derin bir nefes alıp soruya cevap verdi.

“Geçen sene Cindy’nin erkek arkadaşıyla yattım. Onların evinde bir partide, kendi yatağında bastı bizi.”

“Ah, Tanrı’m! Bec...” Dişlerimi sıkarak konuşmuştum. “Neden sürekli en uzak durman gereken adamlarla takılıyorsun?”

“Çünkü yasak elma her zaman daha çekicidir, akıllım!”

Şımarık bir tavırla kıkırdadığında daha fazla ciddi kalamayarak güldüm.

“Delisin. Ve bu hâlin bir gün başına bela açacak. Demedi deme!” diyen Nate, Becca’nın yanağından makas alırken ilk kez keyifle güldüğünü gördüm.

Nate de ben de Becca’yı arkadaşımız olarak gördüğümüz için bilerek hata yapmasına göz yummak istemiyorduk fakat geçmişinde yaptığı bir şey yüzünden de ona tavır alacak değildik. Meseleyi daha fazla uzatmadan birlikte kahve içmeye gittik.

Nate, Paul’un erkek arkadaşım olduğunu duyduğunda şaşkınlıktan kafayı yemişti. Öyle ki onun yokluğunda olup biten her şeyi anlatmam için bir sonraki derslerine girmemişlerdi ve bir saat boyunca Paul’la ilişkimizi konuşmuştuk.

Onun suçsuz olduğunu gönül rahatlığıyla söyleyebildiğime seviniyordum ama hâlâ ondan bir haber alamadığım için huzursuzdum. Bir an önce sesini duymak, sarılmak ve kollarının arasında huzurlu birkaç saat geçirmek için can atıyordum.

“Okul çıkışı bana gelsenize,” dedi Nate arkasına yaslanırken. “Film falan izleriz. Yalnız kalmak istemiyorum.”

“Bana uyar,” dedi Becca hiç düşünmeden. Nate’in teklifini aynı rahatlıkla kabul etmek isterdim ama bu gece de eve gitmezsem annemin başıma bela olacağına emindim.

“Paul’un bugün çıkması gerekiyor. O yüzden söz veremiyorum.” Oyunbozanlık ettiğim için mahcup bakışlar atarken, “Eğer gelemesem

bana kızmazsınız, değil mi?” diye sordum. Annemin manyaklığından bahsetmek yerine Paul’u bahane etmeyi akıl ettiğime seviniyordum.

“Deli misin? Tabii ki sorun olmaz. O senin sevgilin, onun yanında olmalısın.”

Nate bunu söylerken bile sesindeki keyifsizlikten üzüntüsünü anlayabiliyordum. Erkek arkadaşı bir nevi onu terk etmişti ve canı acıyordu.

“Anlayışın için teşekkür ederim,” derken, uzanıp masanın üzerinde duran elini tuttum.

“İkimiz takılırız,” dedi Becca coşkuyla. “Hatta istersen dışarı çıkar, bir şeyler içeriz.”

“Sokağa çıkma yasağı da öyle diyordu zaten.”

Nate’in alaycı tavrıyla masamızdaki neşeli gülüşler diğer öğrencilerin dikkatini çekse de birkaç saniye sonra herkes işine bakmaya devam etti.

“Ben onu tamamen unuttum. Tanrı’m...” Becca alnını tutarak bıkkınlıkla arkasına yaslandı. “Ne zaman bitecek bu kâbus?”

Herkes dün gece Paul’un yakalanmasıyla kötü günlerin sona erdiğini düşünüp seviniyordu. Kimilerinin sevinci bir başkasının kâbusu olacaktı fakat Paul neyse ki ucuz kurtulmuştu.

Katilin hâlâ peşimde olduğunu arkadaşlarımla paylaşmayı çok istiyordum. Sanki bir nefes kadar uzağımızdaydı artık. Beni her an bir yerlerden izlediğini hissettiğim huzursuz bir dürtü kalbime batıyordu.

“Ne zaman biteceğini bilmem ama akıllı olup evlerimizde kalmalıyız,” diyen Nate, altın gibi parıldayan düz saçlarını geriye taradı. Son zamanlarda yaşadığı üzüntüyle yüz hatları hayli çökmüştü. Yorgun dursa da inkâr edilemez derecede yakışıklı olduğunu bir kez daha hatırlamış oldum.

“Bence bir süre hiçbir şey yapamaz. Daha dün biri yakalandı. Dedektiflerin ensesinde olduğunu biliyor. Adım atmaya götü yemez.”

Becca yine hayal dünyasında gibi konuşuyordu. Kasabada olup biten hiçbir şey Oyuncak Katili’ni durdurmaya yetmezdi. Dünden beri hâlâ peşimdeydi ve bu akşam birinin öleceğini açıkça bana söylemişti.

Belki de sıra gerçekten bendeydi.

“Hiç sanmıyorum,” dedim içimde tutamayıp. “Gözü dönmüş bir ruh hastasından bahsediyoruz. Onu hiçbir şey durduramaz.”

“O da bizim gibi insan. Elbette durdurulabilir. Ona bu kadar yaklaşmışken hiçbir yere kıpırdayamaz. Köpek yavrusu gibi bir köşeye sinmiş, lanet kışını kurtarmanın yollarını arıyordu. Buna eminim.”

Umarım bu söylediklerini duymuyordur, Becca.

Sadece bir saat önce burnumun ucuna kadar yaklaşan bir katilden bahsediyorduk. Belki de hâlâ etrafımızda bir yerlere saklanmış, bizi dinliyordu.

Aklımdan geçen bu ihtimal bile parmak uçlarımı üşüttüğünde korkulu gözlerim etrafı kolaçan etti. Kafe oldukça kalabalıktı ama herkes normal görünüyordu.

Peki, kahrolası gözetleniyormuşum hissi neden bir türlü geçmiyordu?

“Havuza mı gitsek?”

Nate’in teklifine çocukça bir heyecanla ilk cevap veren ben oldum. Neşeyle el çırparak, “Gidelim!” dedim.

“Ben sevmem,” dedi Becca asık suratla göz devirerek. “Gitsek bile siz yüzersiniz. Ben kenarda otururum.”

“Olmaz öyle.” Nate benden önce itiraz etmişti. “Birlikte eğlenmeliyiz.”

“Aşkım, yüzmekten hoşlanmıyorum.” Daha önce yüzmekle ilgili bir sorunu olmadığını söylemişti. Şimdi neden böyle söylediğini anlamamıştım. Ki yanlış hatırlamıyorsam eğer yüzmeyi seviyordu. Karıştırıyor muydum yoksa Becca bize yalan mı söylüyordu?

Gözlerindeki tedirginlikten hiç hoşlanmamıştım.

“Peki, o zaman başka bir şey yaparız,” diyen Nate, omuz silkerek dirseklerini masaya yasladıktan sonra kalan kahvesini tek yudumda içti.

“Bugün dışında her plana dâhil olurum,” diyerek yeniden hatırlatmamı yaptığımda, Becca ve Nate’e aynı anda gelen mesajlar yüzünden masanın üzerinde duran telefonlarının ekran ışıkları yandı. İkisi de hayretle birbirlerine baktıktan sonra neler olduğunu anlamayarak telefonlarını aldı.

Becca kendi mesajına bakmadan önce, “Kimden?” diye sordu.

“Bilmem, yabancı bir numara.”

“Bana da yabancı bir numaradan mesaj gelmiş.”

İkisinin de yüzlerindeki şaşkınlığın arttığını görebiliyordum. Dahası, onların telefonuyla birlikte başka masalardan gelen bildirim sesleri asıl ilginç olandı.

Becca ve Nate mesajlarına bakarken boş durmak yerine etrafıma bakındığımda, gördüklerim hiç hoşuma gitmemişti. Birçok öğrenci bizim masamıza bakarak kendi aralarında bir şeyler konuşuyor, bazıları telefonlarında birbirlerine her ne gösteriyorlarsa şaşkınlıkla bizim masamızı işaret ederek fısıldaşıyordu.

“Neler oluyor?” diye sordum daha fazla dayanamayarak.

Nate telefondan başını kaldırdığında solgun yüzüyle bir bana bir de telefona baktı. Becca masada yokmuş gibi ondan tarafa bir an bile dönmediğinde meselenin onunla ilgili olduğunu anladım.

Nate hiçbir şey söylemeden telefonunu bana uzattığında, telefonda birden fazla fotoğrafın olduğunu gördüm. İlk tıkladığım fotoğraftan sonuncuya geldiğimde tenim buz kesmişti.

Becca’nın elli ya da altmış yaşlarında bir adamla cinsel ilişkiye girerken çekilmiş fotoğrafları tüm okulun dilindeydi artık. Biri tüm okula servis etmişti bu durumu.

Fotoğraflardan sonra ise bir mesaj vardı.

“Para için kendini satan küçük fahişeden ders almak isteyenler, onu kimin altında bulacağını biliyor artık!”

Tanrı’m... Becca’nın düştüğü durum öyle baktandı ki kendimi onun yerine koyup empati yapmak bile midemi bulandırmıştı. Etrafımızdaki fısıltılar çığ gibi büyürken duyduklarım kusma isteğimi körüklüyordu.

Asıl merak ettiğim bu adamın kim olduğuydu.

Nate gözlerimin içine bakarak aklımdan geçen soruyu okumuş gibi, “Üniversitenin dekanı,” dediğinde beynimden vurulmuş gibi geriye yaslandım.

Kahretsin! Daha bir saat önce dekanın kızıyla okulun bahçesinde birbirine girmişken bu yaşananlar koca bir şaka olmalıydı. Kim, neden yapmıştı bunu?

“Seni adi!”

Cindy yıldırım gibi masamıza gelirken ciyaklama sesini duymamızla Becca’ya tokat atması bir olduğunda neye uğradığımızı şaşırdık.

Nate atılıp, Cindy’yi tutarken, ben sandalyeden yere düşen Becca’nın yanına koşup ona saldırmak isteyen diğer öğrencilerin önünde siper oldum.

“Sakın!” diye bağırdım öfkeli kalabalığa karşı. “Sakın karışmayın.”

“O lanet olası sürtüğü geberteceğiz!” dedi kalabalıktan biri.

“Babalarımızı baştan çıkaran orospu!”

Tanrı’m... Bu yakıştırmalar korkunçtu.

“Seni orospu! Pislik vücudunu satarak hayat sürüyorsun demek!”

Cindy’yi zapt etmek neredeyse imkânsız gibiydi. En az on kişi onu tutmakla uğraşıyor ama yine de zorlanıyordu.

Nate sakinleşmesi için dil döküyordu ama Cindy sadece ağlıyor ve küfürler savuruyordu. Onu durdurmak gücü ve kahretsin ki haklıydı.

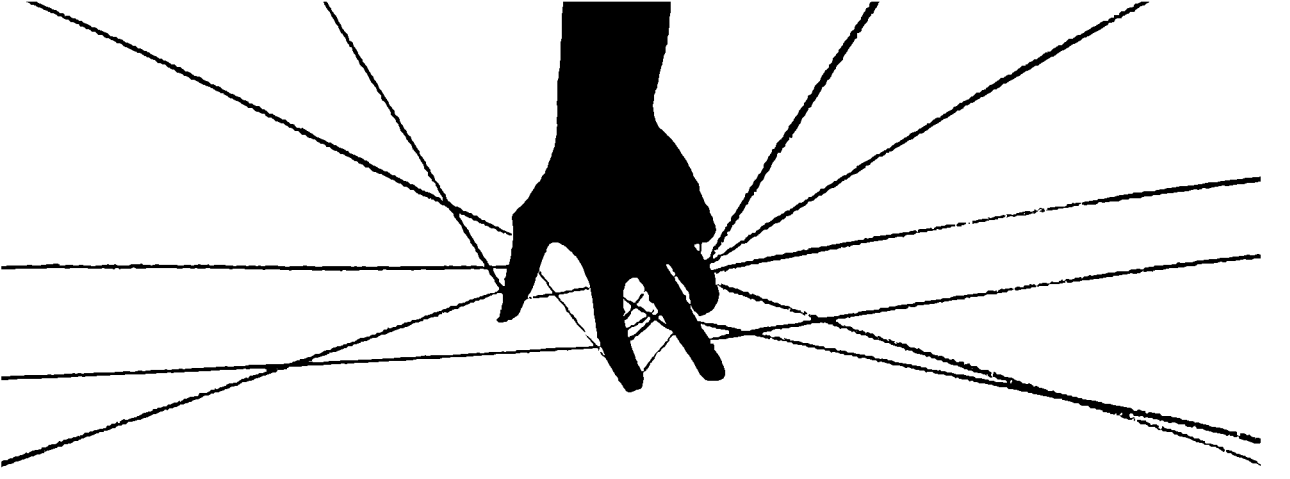
Hangi genç kız, okulundan bir kızın babasıyla yatmasını kabul edebilirdi ki? Üstelik babası okulun en üst görevlilerinden biriyken.

Asıl sorulması gereken soru şuydu:

Bunu kim yapmıştı? Oyuncak Katili mi?

Eğer öyleyse... Sıradaki kurban Becca mıydı?

12

BU GECE KİMSE SAĞ ÇIKAMAYACAK

Hayatına giren insanların açtığı derin yaraların iziyle kaybolmuş olanlar geceleri uykuya değil, sessizliğin kollarında kendi yalnızlıklarına sığınırdı.

PAUL BARNLEY
Ravebelg Kasabası

Noa'yla işimi bitirir bitirmez, oyalanmadan okuldan ayrılmak istemiştim fakat bir arkadaş grubunun yanından geçerken, beni tanımasınlar diye kapüşonumu takıp, başımı iyice öne eğerek yürümüştüm. İstemsizce tanık olduğum konuşmalar aklımı çelmişti.

Kendilerini bir şey sanan aptal veletler onları dinlediğim için bana sataşıp, okuldaki ucubelerden biri olduğu söyleyerek benimle alay etmişti. Bu ne cüret? Ben onların öğretmeniydim. Bu ergenler saygı nedir, hiç mi bilmez?

İnsanlar zaman içinde kendilerine ve diğerlerine karşı saygılarını yitirmişti ve bu da onları kötü birer insan yapmaya başlamıştı. Karşısındakinin kim olduğuyla ya da ne yaşadığıyla ilgilenmeden ağzına geleni rahatça söyleyebilme özgürlüğünü kendilerinde buluyorlardı ve bu kabul edilemezdi.

Bu şımarıklara birinin terbiye vermesi gerekiyordu ve kahrolası kasabada hiç işim yokmuş gibi bir de bununla ilgilenmeyi kendime görev edinmiştim.

Elebaşları Cindy olmak üzere peşinde kuyruk gibi gezdirdiği diğer veletlerin bu gece gizlice okulun havuzunda kaçamak yapacaklarını duymuştum. Onlar benimle alay ederken kendi aralarında konuştukları bu tatlı sır, Ravebelg Kasabası için yeni bir eğlence anlamına geliyordu.

Belki de onlara teşekkür etmeliydim çünkü kasabadakilere hâlâ burada olduğumu ve onlara bir nefes kadar yakın olduğumu kanlı bir şölenle hatırlatmak istiyordum.

Eminim ki dün geceden sonra korkup saklanacağımı düşünüyorlardı. Dedektif Helen bile buna benzer bir şey söylemişti. Kiminle dans ettiklerini bilmiyorlardı ve geç olmadan hepsi anlamalıydı.

Dahası bu şımarık ergen çetesi, bana zorbalık yapmakla kalmayıp Noa'mla arkadaşlarının da canını sıkmaya cesaret etmişti. Aralarında ne konuştuklarını tam duyamasam da kalabalığın arkasında dolaşırken Cindy'nin Becca'ya kendini satmakla ilgili ağır sözler sarf ettiğini duymuştum.

İşe, ortalığı karıştırmakla başlayabilirdim.

Güvenliğe selam verip, okuldan çıkar çıkmaz, hiç tereddüt etmeden yaptığım ilk şey Becca'nın büyük sırrını tüm okula yaymak oldu.

Noa, arkadaşının gerçek yüzünü gördüğünde belki de daha çok canın sıkılacak fakat o kızı yanında görmek istemiyorum zaten. İşini bitirmekte fayda var, kıymetlim.

Bununla birlikte tüm planım böylece değişmiş oldu. Oysa okul çıkışında çok önemli bir işim vardı ancak eğlenceyi kaçırarak değildim. İşimi yarına ertelememde bir sakınca yoktu. Artık bugün halletmem gereken çok daha önemli bir işim vardı.

Cindy, babası okulun dekanı olduğu için arkadaşlarını kolayca okula sokabileceğini, üstelik spor salonu ve havuzun olduğu binadaki kameraları devre dışı bıraktıracaklarını söylediğinde âdeta heyecandan ellerim uyuşmaya başlamıştı.

Sokağa çıkma yasağından önce burada olmalı, onlar için küçük sürprizler hazırlamalıydım. Neyse ki okulu avucumun içi gibi bildiğimden, kameraların yokluğunda işim resmen çocuk oyuncağıydı.

Bu gece Noa'ya verdiğim sözü tutamayacaktım çünkü öldürmem gereken başkaları vardı. Onlar asıl listemde bile yoktu ama hak ettikleri sona kavuşmaları için elimden geleni yapmaya hazırdım.

Bu gece yaşanacakları düşündüğümde ben bile ürperiyordum. Yarından itibaren kasabada yaşayanların kalplerine düşecek korkuyu hayal bile edemiyordum.

Sokağa çıkma yasağı on beş dakika içinde başlayacaktı. Bizden başka kimsenin olmadığı bu okuldan kimse sağ çıkamayacak, kurbanlarımın attığı çığlıklar sonsuza dek kulaklarımda yankılanan bir melodi olarak kalacaktı.

Ve siz ahmaklar, öylece durup yaptıklarımı sessizce izlemeye devam edeceksiniz, değil mi?

Hiç sıra bana gelirse ne yapacağım diye düşünmüyor musunuz?

Düşünmeyin çünkü hiçbir şey yapamayacağınızı zaten biliyorsunuz. Ölüm, tek kurtuluş ve hiçbiriniz ondan kaçamazsınız.

Orman tarafından temkinli bir şekilde okulun havuzunun olduğu binaya geldim. Kahrolası duvarı tırmanırken parmaklarımdın uçları soyulmuştu. Bu duvarların bu kadar yüksek olduğunu hiç fark etmemiştim ancak bu gece yaşayarak öğrendiğim için oldukça sinirliydim. Bütün hırsımı o küçük piçlerden çıkaracağım için seviniyordum. Aksi takdirde daha büyük bir vahşet tutkusuyla damarlarımdın patlayacak gibi atmasını istemezdim.

Sırt çantam, eldivenlerim ve maskemle birlikte duvarın öte yanına atlar atlamaz binaya doğru koştum. Kameraları çoktan kapamış olmaları gerekiyordu ama yine de basit birkaç ölüm yüzünden kendimi tehlikeye atmak istemediğim için maske ve eldivenleri çoktan giymiştim.

Binaya girerken, siyah kapüşonumla saçlarımı gizleyip arka kapıdan içeri girdim. Yarın sabah cesetlerle güne başlayan Ravebelg

Üniversitesi'nin genel idaresi ve dedektif ekibi hiçbir iz bulamadığında yüzlerinin alacağı şekli görmeyi çok isterdim.

Koridor boyunca koştuğum için nefes nefese kalarak havuza ulaştım. Lanet olası maske yüzünden nefes almak çok daha zordu ama *Bay OM* için buna katlanmak zorundaydım. Maske onun bir parçasıydı ve bundan şikâyet edemezdim.

Fazla vaktim kalmamıştı. Hızlıca işlerimi halledip sonra bir kenara çekilecek ve kimlerin hangi tuzağıma düştüğünü keyifle izleyecektim. Gecenin sonunda ise Cindy'nin tatlı bedenine birkaç ufak dokunuşum olacaktı.

Havuz başında dikilmeyi bırakıp ilk tuzağım için çantamda rulo şeklinde duran kalın ve keskin jiletleri dikkatlice elime aldım. Havuzun enine doğru belirli aralıklarla bu jiletleri yerleştirirken biraz sonra kimlerin doğranacağını deli gibi merak ediyordum. Evet, yanlış duymadığınız. Bu jiletler en keskin bıçaktan bile daha keskin ve bir insanın etini tek hamlede rahatlıkla bölebilir.

Kulağa korkunç geldiğine eminim. Bir de yaşanacakları düşünabiliyor musunuz? Biliyorum, sizden zor bir şey istedim ama en azından beyninizi biraz zorlayın ve beni yormayı kesip bir şeylerin hayalini kurmayı öğrenin.

Neyse.

Maviyi severdim ancak kırmızıya olan tutkumla yarışamazdı. Havuzun da maviliği göz yoruyordu. Bir an önce havuza girip suyu kırmızıya boyamaları için sabırsızlanıyordum.

Jiletler öyle keskindi ki sadece parmağımı dokundurduktan bir saniye sonra deli gibi kan akmaya başlamıştı. Parmağımın kesildiğini bile kanadıktan sonra anlayabilmişim. Bir işe yarar diye alıp kenara koyduğuma sevindiğim parçalardan biri bunlar olmuştu. Elimde sadece birer metre uzunluğunda üç parça olduğu için ikisini yakın mesafede yan yana ve bir tanesini de daha uzağa yerleştirdim. İyice gergin ve sağlam olduklarından emin olduktan sonra havuzun kenarlarındaki su giderlerine sıkıca sabitledim.

Böylece ilk tuzağım hazırды ancak bitmemişti. Son olarak iki kalın beze sardığım koca bir şişenin içindeki kimyasal asidi de tenime temas etmemesine dikkat ederek havuza boşalttıktan sonra hemen

uzaklaştım. Şişeyi yeniden bezlere sarıp, ortadan kaldırarak buradaki işimi halletmiş oldum.

Sanki okul bahçesinde işimi bitirmemi beklermiş gibi dışarıdan gelen sesler elimi ayağımı birbirine dolaştırsa da çoktan hazır olduğum için sorun yoktu. Aceleyle havuzun üst katında bulunan küçük balkonlardan birine çıkıp kolonun arkasına gizlendim. Birazdan eğlence başlayacaktı.

Fısıltılar her saniye gürültüye dönüşüyordu. Adım sesleri ve kahkaha sesleri koridorda yankılanarak yaklaştığında kalbim heyecanla daha sert çarpmaya başladı. Kuruyan dudaklarımı iştahla yalarken, kolonun arkasından eğilip havuzun görüş alanıma girmesini sağladım. Artık onları rahatça dikizleyebilirdim.

Beş dakika bile geçmemişti ama saatlerdir burada dikiliyormuş gibi sabırsızlanıp öfkelenmeye başlamıştım.

“Hadi artık. Hadi!” diye dişlerimi sıkarak homurdandım.

Çok geçmeden, iki kanatlı demir kapıyı gürültüyle açıp nihayet havuz tarafına geldiler. Kenara fırlattıkları çantalardan ve poşetlerden gelen sese bakılırsa alkollerini de yanlarında getirmişlerdi. Şişe sesleri koca salonda huzur kaçıran tiz bir titreşimle yankılanmıştı.

Bir dakika... Sabah ki arkadaş grubundan sadece üç kişi buradaydı. İki kız ve bir erkek vardı ama Cindy aralarında yoktu. Neredeydi?

Kahretsin! Babanla Becca'nın ifşa olayı yüzünden arkadaşlarını ve beni ektiğini söyleme sakın, sürtük.

Tanrı'm... Kalbini yerinden sökeceğim o ahmağın. Nasıl böyle bir şey yapar? Hiç mi saygısı yok. Bu kadar hazırlığı boşuna mı yaptım ben?

Yumruklarımı öyle bir sıktım ki deri eldivenlerimin gıcirtısı koridorda yankılanınca, irkilerek etrafımı kolağan ettim. Bu katta yalnız olduğumu bildiğim hâlde sanki koridorun ilerisinde birini görmüş gibi olduğumda panikle kolonun arkasına saklandım.

Olur ya hani... Karanlık bir yerdeyken gölge gördüğünü sanırsın ama aslında yalnızsındır. Kahrolası zihnim tam olarak bu tarz bir oyunla beni korkutmayı başarmıştı. Tanrı'ya şükür güvendeydim.

Havuzla girmeden önce poşetlere koydukları bira şişelerini çıkardılar. Kapaklarını aynı anda çıkardıktan sonra şişeleri keyifle tokuşturup kafalarına diktiklerinde, gülüşmeleri koridorlarda yankılandı. Kendimi istemsizce gülerken buldum. Onların keyfi dakikalar sonra bitecek ve benim eğlencem başlayacaktı. İlk kez hazırladığım bir ölümü uzaktan izleyecektim.

Her şeyin ilki heyecan verir, derlerdi. Doğruymuş. Heyecandan ağzımın içi kupkuru olmuştu. Keşke adi benciller bir şişe de bana getirseydi de soğuk birayı keyifle içseydim. Sırf bu erdemsizlikleri yüzünden bile ölmeyi hak etmişlerdi.

Aklım hâlâ Cindy de olsa da bu üçlünün enfes ölümünü düşündükçe zihnimi toparlamam kolaylaşıyordu. Bir film izler gibi ve aylarca beklediğim müthiş bir tiyatronun ilk perdesini bekler gibi ya da en sevdiğim şarkıyı dinleyerek mest olur gibi izlemeye hazırdım.

Biralarını içerek, yaptıkları aptal sohbetleri dinlerken bir yandan da içimden saniyeleri sayıyordum.

298... 299... 300...

Sikeyim! Bir avuç aptal sürüsü sırf havuza dalacak diye hayatımdan beş dakika çaldırđıđıma inanamıyordum.

“Cindy ve Cameron’ın işi uzun süreceğ anlaşılan,” diyen esmer kızın ayaklanması mı sevineyim yoksa kıkırdayarak söylediğı cümleye mi bilememiştim ancak keyiften kafayı yemek üzereydim. Demek ki gelmişti. Bu harika bir haberdi.

“Soyunma odasında Cameron’ın sikini emmekle meşguldür. Elbette işleri uzun sürer,” diyen çocuk da üzerindeki tişörtü çıkarıp ayağı kalktı ve koşarak havuz başında duran esmer kızın yanına ulaştı.

Ne olduğunu anlayamadan, kızı kalçalarından kavrayıp kucağına aldı. İştahla öpüşmeye başladılar. Çantaların yanında, yerde oturan sarışın kız hâlâ birasını yudumlarırken, karşısında sevişen bu ikiliyi ağzının suyunu akıtarak izliyordu.

Kucaktaki kız kalçalarını yukarı aşağı hareket ettirerek, genç adamın sertliğine sürtünürken, inleyerek, “Karşında sevişmemiz hoşuna mı gitti, Mary?” diye arkadaşına fısıldadı.

Mary, “Eğer gözümün önünde birbirinizi becerecekseniz...” dedi ve ellerini arkaya atarak gerindi. “Elbette izlemeye hazırım, sürtük. Hiç canlı porno izlememiştim. Bana güzel bir şölen yaşatın, köleler!”

Sahiden mi ya? Hadi ama sürtük!

“O zaman tadını çıkar.” Genç adam kucığındaki kızın saçlarından tutup başını geriye attıktan sonra yüzünü kızın iri göğüslerine gömdü. Bir yandan da sırtındaki eliyle kızın bikini ipini çekiştirerek, gevşettikten sonra tamamen üzerinden çıkarıp attı.

Mary denen kız tüm bunları izlerken kenarda oturmuş, kendini okşuyordu. Tanrı’m... Bu gençlerin aklı neden yalnızca bacak arasına çalışıyordu?

Ravebelg Kasabası’nın günahkârlığı akıl almazdı. Onların işlediği her günah, kendimi masum ve inançlı biriymişim gibi hissetmeme sebep oluyordu.

Olup biten her şey önünüzde yaşanırken neden siktiğimin gözleri sadece beni görüyordu? Siz sürtükler, tüm bu günahları görmüyormuş gibi neden yalnızca benim suçlu olduğumu düşünüyor ve bana düşmanlık ediyorsunuz ki?

Kaldı ki her şeye şahitlik eden sizsiniz. Tüm suçların ortağısınız. Günahların en büyüğünü işliyor, gözünüzün önünde işlenen suçlara sessiz kalıyorsunuz. Belki de ilk siz ölmeliydiniz.

“Hadi ama...”

Sabır dilenir gibi elimi alnıma koyup aşağıdaki ahmakların sevişmesinin bitmesini bekledim.

“Veronica... Çırılçıplak girelim mi havuza?” diye sordu çocuk, kızın alt dudağını dişlerken. “Daha önce biri seni havuzda becerdi mi?”

Elimi ağzıma kapatarak gülmemi bastırdım. Aptalların haberi bile yoktu. Birazdan içinde sevişmeyi düşündükleri havuz tarafından becerileceklerdi. Umarım havuzdaki üç jiletten biri o kahrolası aletini koparır, seni küçük piç.

Neyse ki ışıkların tamamını yakmamışlardı. Bu yüzden su yüzeyindeki jiletleri göremiyorlardı.

Veronica zavallı bir şekilde sürtünmeye devam ederek, “Olur, be-beğim,” dedi.

Genç adam kızın çıplak göğüslerini öperek havuzun kenarına geldiğinde nabzım inanılmaz bir hızda atıyordu. Daha yakından izleyebilmek için neler vermezdim ki...

Evet. Sadece saniyeler kalmıştı.

Öpüşmeye devam ederek birbirlerine kur yapıyorlardı ama çocuk o kadar uçta duruyordu ki atlaması an meselesiydi.

“Dur!” dedi kız birden. “Normal atlayalım, Henry. Böyle tehlikeli.”

Demek tehlikeli... Acaba asıl tehlikeden haberi olsa ne yapardı, zavallı?

“Canının yanmasından mı korktun?” dedi Henry, kızın köprücük kemiğinden öperken. “Birazdan canını çok fena yakacağım ama.”

Kız uzanıp, çocuğun boynunda dilini gezdirirken, “Ona her zaman hazırım,” dedi. “Sadece burnuma su kaçmasından hoşlanmıyorum.”

“Pekâlâ.”

“Ah... Hadi ama!” Kenardaki sarışın kızı unutmuştum bile. “En heyecanlı yerinde ne diye duruyorsunuz ki?” İçimden geçeni okumuş gibi konuştuğu için sarışın kıza sempati artmıştı.

Sahi, sarışın kız kenarda oturup arkadaşlarının parçalanmasını ve asitte kaynamasını mı izleyecekti?

Peki, ona ne olacaktı?

Her şeyi bilmek zorunda değilsiniz. Biraz sabrederseniz göreceksiniz zaten. Her haltı merak etmek zorunda mısınız? Tanrı'm... Size tahammül edemiyorum. Bu ne kendini bilmezlik!

Nihayet genç adamın kucağından inen kız tek hamlede bikini altını sıyırıp, ayaklarının dibine yolladığında Henry ıslık çalarak kızın kalçasına bir şaplak attı.

“Harikasın, bebeğim!” dedi keyifle.

“Sıra sende!”

Sarışın kız, Veronica'dan önce davrandığında üçü birden gülmeye başladı.

Genç adam altındaki siyah şortu tek seferde sıyırıldığında bu kez aynı şeyi kızlar yapıp, çocuğun vücudunu iştahla incelerken kıkırdadı.

Zamanının çoğunu spor salonlarında vücut geliştirmeye harcayan aptallardan olduğu sıkı kalçalarından anlaşılıyordu.

“Bu tarafa dön de şu aletini görelim. Bakalım, bahsettiğin kadar iri miymiş?” Sarışın kız Henry’nin üzerine atlamamak için zor duruyormuş gibi görünse de onları izlemekten daha çok keyif aldığı belliydi. Bu yüzden de hiçbir şey yapmamayı tercih ediyordu.

Veronica, hemen yanında duran genç adamın bacak arasına elini uzattı. Hadi ama! Bunu gerçekten izlemek zorunda mıydım? Gözlerimi bıçaklamak istiyordum artık, midemi bulandırıyorlardı.

Esmer kız, omuzunun üzerinden arkaya bakarak, “Bahsettiğinden de iriymiş!” diye ciyakladı.

Ve sarışın kız sadece açlıkla alt dudağını dişlerken bikinisinin üzerinden kendini daha sert bir şekilde okşamaya devam etti.

Eğer biraz daha havuza atlamayıp, bu saçmalığı sürdürmeye devam ederlerse aşağı inip hepsinin boğazını keyifle kesecektim.

Sanırım buna gerek kalmamıştı. Havuz başında birbirlerinin en mahrem yerlerini arsızca okşadıkları dakikalar ikisini de sabırsızlığa ittiğinden bir an önce havuza girmek ve daha fazla ileri gitmek istediklerini söylediklerinde heyecanla nefesimi tuttum.

Elbette sevişecekleri için değil, süzme salaklar sizi! Saniyeler sonra yaşanacak vahşetin kokusu şimdiden ciğerlerime ulaştığı için ruhumun eriştiği huzuru damarlarımda hissediyordum.

Kız nihayet elini çocuğun kasıklarından çektiğinde, genç adam hızlı soluklarla uzanıp kızın elini tuttu. Küçük bir öpücükle yan yana geldiklerinde havuzun kenarına iyice sokuldular. Artık su giderinden ayaklarına su gelecek noktadalardı ve bu hiç iyi değildi. Biraz daha atlamazlarsa eğer havuzdaki asitli su ayaklarının altını yakacak ve bir terslik olduğunu anlayıp atlamaktan vazgeçeceklerdi.

Parmakları birbirine kenetlenmiş hâlde dururlarken hâlâ gözlerini birbirinden alamayan bu iki beyinsiz yüzünden tüm eğlencenin içine sığılıyordu ve ben sinirden deliriyordum. Sabır dilenircesine, elimi alnıma bastırıp, gözlerimi kapatarak geçirdiğim birkaç saniye beklenmedik bir çığlığın binayı inletmesiyle son buldu. Aceleyle elimi

yüzümden çekip gözlerimi açtığımda, şahit olduğum manzara beni bile hayrete düşürecek cinstendi.

Sarışın kız ne ara oturduğu yerden kalkıp koşmaya başlamıştı, bilmiyordum ancak diğerleriyle arasında birkaç adımlık mesafe vardı şimdi.

“Yeter artık sizi budalalar, atlayın şu havuza!” diyen sarışın kız, son bir adım daha attıktan sonra ikisini de havuza itti.

Genç adamla kızın düşerken havada asılı kalan gülüşlerinin gecenin karanlığına tutunan feryatlara dönüşmesi sadece bir saniyede gerçekleşti.

Tanrı’m... Sarışın kızı belki de mükâfatlandırmalıydım. Dakikalardır onları kendi ellerimle havuza itmek için yanıp, tutuşurken bunu bir başkasının yapmasını izlemek de tarifsiz bir keyif yaşatmıştı.

Doğrusunu söylemek gerekirse gördüklerim benim için bile fazlaydı. İlk kez bir kurbanımın ölümünü izlerken midemin bulandığını hissediyordum. Hele ki bu, listemde olmayan değersiz birkaç ergenin plansız ölüm sanatıydı.

Kendime olan hayranlığımı gizleyemez hâlde alt kata inerken geride kalan sarışın kızın korku ve pişmanlık dolu çığlığı ayağımın altındaki zemini sarsacak kadar kuvvetli çıkmıştı.

İşte buna değerdı.

Özellikle bu yaşta gençlerin kendi davranışlarına dikkat etmesi çok önemliydi. Mary adlı sarışın kız, aptal bir eşek şakası yüzünden iki arkadaşının ölümüne sebep olmuştu.

Ah, Mary...

Senin yüzünden iki arkadaşın da önce jiletler yüzünden paramparça olmuş, daha sonra ise havuza düşen bedenleri muhtemelen tanınmaz hâle gelmişti.

Henüz görmemiştim ama aklımda canlandırıdığım görüntü bile yeterdi.

Tüm suç Mary’nindi. Tanrı aşkına... Bu ergenlerin etrafına zarar veren şakaları gittikçe tehlikeli bir hâl alıyordu. Anne babaların akılları neredeydi? Kendi çocuklarını eğitmek, bu kadar zor muydu?

Havuz açılan demir kapıyı iterken kalbimin tatlı telaşı adımlarımı da hızlandırdı. Yukarıdan şahit olduğum manzaranın yakından nasıl görüldüğüne bakmak için sabırsızlanıyordum.

Havuz başında dizlerinin üzerine çökmüş, hareketsizce arkadaşlarının başına gelenleri izleyen kızın arkasından sessizce yaklaştım. Daha üst kattayken, çantamdan çıkarıp yanıma aldığım bıçağımı arkamda saklıyordum.

Maskemi ve kapüşonumu takmıştım çünkü Mary'nin kim olduğumu görmesini istemiyordum. Amacım onu öldürmek değildi. Planım başkaydı ve eğer bir aptallık etmezse benimle ortaklık etmesi onun yararına olurdu.

Mary'yle aramda sadece bir adımlık mesafe kaldığında onun gibi eğildim. İtiraf etmem gerekirse havuza yaklaştıkça kan kokusu ciğerlerimi dağlıyordu. Klorla karışık kan kokusu her yerdeydi ve maskenin ardından bile bu koku midemi bulandıracak kadar güçlü bir şekilde ciğerlerime nüfuz ediyordu.

Bu kokuyu en son güzeller güzeli Rose Ciera'nın öldüğü gece içime çekmiştim. Onun narin bileklerini kestiğimde bütün kanı odasının parkesine akmış ve âdeta kan göleti oluşturmuştu. Kanının son damlası akana kadar zavallıyı başucunda beklemiştim. Muhabbeti sıkıcı olduğu için erkenden öldürmek zorunda kalmıştım ama neyse...

Fazlasını bile hak etmişken, ben onu kalbinden bıçaklayarak hızlı ve acısız bir ölümle yeni hayatına uğurlamıştım. Bana teşekkür etmeliydi ama o ailedeki her bir üyenin ne kadar nankör olduğunu iyi bilirdim.

Mary şaşkınlıktan ne hareket ediyor ne de ağlayabiliyordu. Bir ölü kadar cansız duruşuyla havuza dalıp gitmişti. Tıpkı arkadaşlarına yaptığı gibi onu havuza itmek için ellerim karıncalanıyordu ama ben onun kadar acımasız olmadığım için elbette böyle bir şaka yapmaktan kaçındım.

Bana *kötü* ya da *katil* dediğiniz için kendinizden utanıyorsunuz, değil mi?

Utanmalısınız. Asıl kötüler ortalıkta dolaşırken benimle uğraştığınız için deli gibi utanmalısınız hem de. Benim hakkımda böyle düşündüğünüz için başınıza gelen tüm felaketleri hak ediyorsunuz. Daha kötüleri gelene kadar benimle uğraşmaya devam edin, sizi ahmaklar.

Bıçağımı çekip usul usul Mary'ye doğru uzattım. Bıçağın soğuk yüzüyle Mary'nin omuzuna dokunduğumda tepkisiz kalması beklemediğim bir durumdu.

Seni küçük saygısız sürtük.

Sabırla ikinci kez, daha sert olacak şekilde omuzuna vurduğumda yine hiçbir karşılık vermedi. Kaşlarım öfkeyle çatıldı. Bu cüreti nereden buluyordu?

Üzerinde sadece bikini üstü olduğu için omuzu çıplaktı. Nasıl hissetmezdi? Arkadaşlarına yaptıklarının ağırlığı altında ezildiği için muhtemelen hissizleşmişti.

Onu kendine getirecek tek bir şey vardı.

Bıçağın keskin ucunu omuzuna batırdıktan sonra tek hamlede sırtının yarısına kadar derin bir kesik açtığımda, çığlığı da aynı şekilde kulak zarımda korkunç bir kesik açmış ve beynimi çınlatmıştı.

Acıyla yüzümü buruşturarak ayağa kalktığımda, Mary de acıdan ve korkudan çırpınarak yerinden fırladı. Dikkatsizliği yüzünden ayağı kaydı. Havuza düşmek üzereyken, son anda bileğinden yakalayıp onu geriye doğru savurdum.

Ben gerçekten iyi bir adamdım. Ravebelg Kasabası için yaptığım kaçınıcı iyilikti bu?

Sayemde güzel vücudu lime lime olmaktan kıl payı kurtulmuş oldu.

“Lütfen...” Yerden kalkacak vakti olmadığı için sürünerek geriye doğru kaçmaya başladı. “Lütfen... Lütfen...”

Başka kelime bilmiyor muydu bu?

“Merhaba, tatlı Mary.”

Erdem ve nezaket her adamda olmalıydı. Mesela görmeyeceğini bildiğim hâlde Mary'ye selam verirken en sahici gülümsememi takınmıştım. İşte bu nezakettir.

Siz ne bilirsiniz ki?

“Lütfen bana zarar verme. Yalvarırım.”

İşte en sevdiğim kısım buydu. Yalvarmaları. Bu kasabada yaşayan herkesten beklediğim buydu. Ve sizden... Bana yalvarmanızı bekliyorum. Çünkü yaptığım iyilik tam da bunu hak ediyordu.

“Pekâlâ, Mary...” Aramızdaki mesafeyi kapatıp Mary’nin yanına eğildim. Sırtını duvara yasladığı için kaçacak bir yeri kalmamıştı artık. “Seni öldürmeyeceğim.”

Mary duyduklarına inanamıyormuş gibi yüzüme bakarken titreyen eliyle yüzüne düşen saçı çekti. Mutluluktan ağlıyordu. Genç bir kızı mutlu edebildiğime seviniyordum.

“Ama bir şartım var.”

“Ne istersen... Her şeyi yaparım. İstemen yeter.” Aceleyle konuş-ruğu için ağzından çıkan kelimelere dikkat etmiyordu. Ya ondan canını istersem? Bunu hiç düşünmüyor muydu?

Merak etmeyin, diğer ikisi gibi Mary’nin de ölmesi işime yaramazdı. En azından birinin hayatta kalıp bana hizmet etmesi daha iyiydi.

Başımı sallayarak, “Kasabadakilere iletmeni istediğim bir mesaj var,” dedim. Kim olduğumu bilmesine imkân yoktu. Bu yüzden rahattım. Maskenin altından boğuk çıkan sesim daha tok çıksın diye özellikle boğazımı kasarak konuşuyordum.

Mary hiç düşünmeden, başını sallayarak onayladı. Mesajın ne olduğunu ve ne şekilde ileteceğini sormaması büyük bir cahillikti. Neyse, birazdan öğrenirdi.

Elimdeki bıçakla uzanıp Mary’nin gözünün önüne gelen saçını kenara ittim. Bunu yaparken soğuk çeliğin tenine dokunduğundan emin olmak istediğim için biraz bastırmıştım ama merak etmeyin. Hiçbir yara açılmadı. *Henüz.*

“Fazla vaktim yok, güzel Mary,” dedim bıçağı geri çekerek. “Hazırsan başlayalım.”

Mary endişeli bakışlarla bana bakarken anlamaz bir şekilde kaşlarını çatı. “Ne? Ne yapacağız?” Kekeliyordu zavallı.

“Biraz canını yakacağım.” Kenardaki tişörte uzandım. Hızlıca rulo yaptıktan sonra Mary’ye uzatıp, “Bunu dişlerinin arasına al, lazım olacak,” dedim.

Köprücük kemiklerinden başlayarak Dedektif Helen ve kasaba güvenliğine bir mesaj yazdım. Elbette bunu kendi yöntemimle, kanla yazacaktım. Ne bekliyordunuz ki?

Mary daha ilk saniyeden ağzına aldığı tişörtü parçalarcasına sıkarak ağlamaya başladı. Mesajımın epey uzun olduğunu söylemeyi unuttum. Umarım sonuna kadar dayanabilirdi.

Daha güzel bir el yazım olduğunu söylemeliydim ancak Mary'nin vücuduna bakıldığında harflerim hep yamuk yumuk olmuştu. Aptal kız sürekli çırpınıp acıya dayanamadığından bayıldığı için yazım çirkin olmuştu.

Delirmemek işten bile değildi. Beyinsizlik bu kasaba gençlerinin kronik hastalığıydı.

On beş dakika sonra mesajım nihayet hazırды. Aslında bu, aklımda yoktu. Mesajımı çok daha farklı yollarla da iletebilirdim ancak Mary arkadaşlarını havuza iterek, bana büyük bir iyilik yapıp işimi kolaylaştırdığı için ona borçlanmışım. Hayatını bağışlayarak ona borcumu ödemiş oldum çünkü borçlu olmaktan nefret ederdim.

Mary, mesajımın altına son olarak imzamı atarken bir kez daha bayılmıştı. Mesajım okunaklı ve kalıcı olsun diye bıçağı biraz bastırdığım için abartıyordu.

Yoksa sen de diğerleri gibi misin Mary? Dikkat çekmeye çalışıyorsan ya da ilgi istiyorsan böyle basit numaralar yapmak yerine doğrudan söyleyebilirsin.

Mary'yle işim bitince, onu baygın bir şekilde arkamda bırakıp havuz başına gittim. Cindy ve Cameron'ın işleri sahiden uzun sürmüştü. Mary'nin çığlıkları bile onları buraya getirmediyse bu kadar meşgul olmaları iyiydi.

Gözlerim havuzdaki manzaraya dalıp gitmişti. Böyle bir vahşete daha önce şahit olmamıştım.

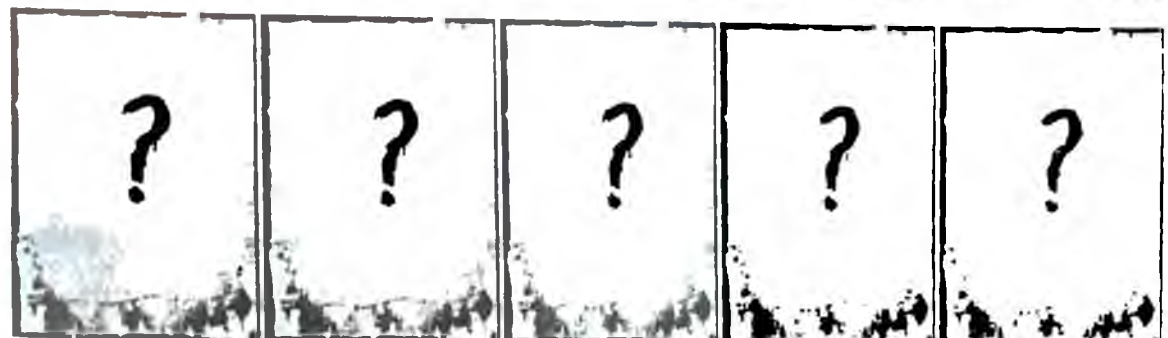
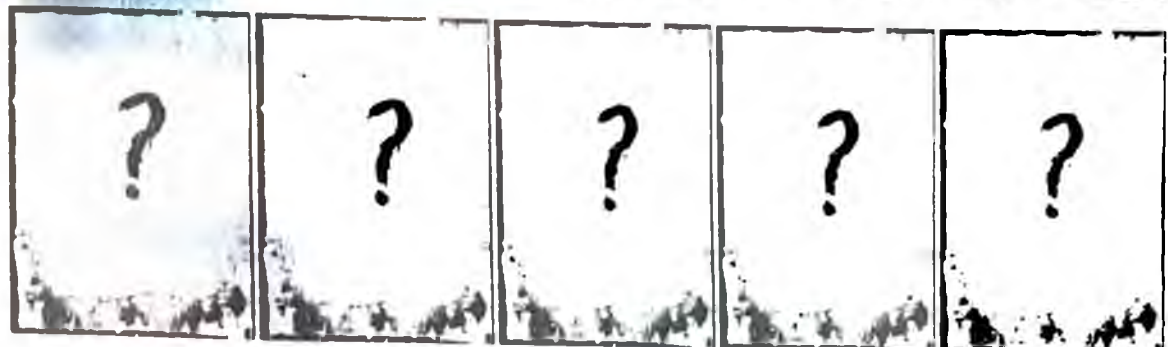
Genç adamın köprücük kemiğinden karnına kadar koca bir et parçası bedeninden ayrılmış ve jiletlerin üzerinde asılı kalmıştı. Havuz çoğunlukla onun kanıyla boyanmıştı. Esmer kız ise jiletin direkt üzerine düştüğü için karın boşluğuna saplanmış ve bağırsakları... Geriye kalan vücutları ise tanınmaz hâldeydi. Tanrı'm, cidden o tarafa bakmak güçtü.

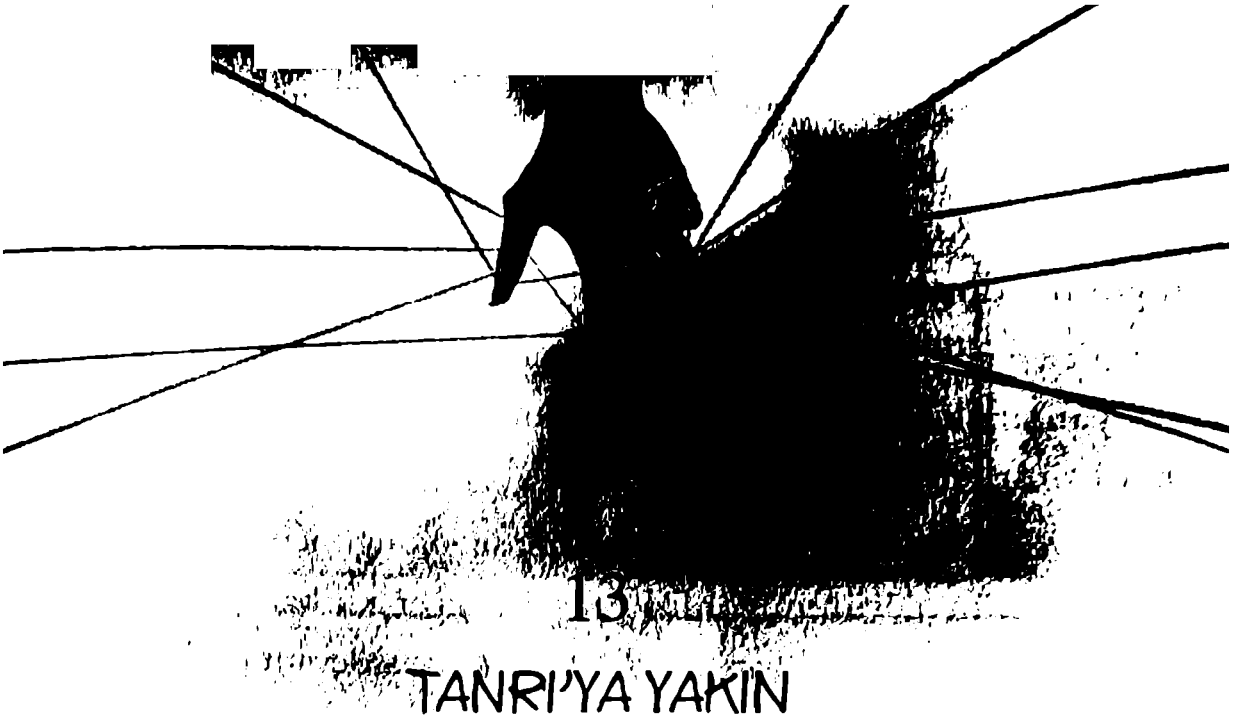
Daha şiddetli düşmüş olsaydı eğer neredeyse vücudu ikiye bölünebilirdi. Jiletlerin bu denli keskin olduğunu ben de bilmiyordum. Bu gece de bunu öğrenmiş oldum.

Havuza son bir kez daha bakıp, iç çekerek, “Tatlı uykular, çocuklar,” diye mırıldandım. “Başucunuza koyabileceğim bir oyuncak bebeğiniz olmayacak ama üzülmeyin. Sizi unutmamak için müzeme birer oyuncakınızı hazırlatacağım.”

Çünkü her ölü saygıyı hak eder. Her yaşayansa ölümü...

KURBAN LİSTESİ

13

TANRI'YA YAKIN

*"Sonra arzu gebe kalır ve günah doğurur.
Günah olgunlaşınca da ölüm getirir."*¹

PAUL BARNLEY
Ravebelg Kasabası

Gece uzundu. Bu kadar çabuk ve sıkıcı biteceğini düşünmediniz, değil mi? Tam aksine gece yeni başlıyordu. Siz de oturmuş, yaşananları merakla takip ediyorsunuz. Gözü dönmüş bir katil bile sizin kadar soğukkanlı olamaz, biliyor musunuz?

Neden sıra bir türlü size gelmiyor? Bunu hiç düşündünüz mü?

Elbette düşünmediniz ama ben size nedenini söyleyeyim. Sıra belki de size hiç gelmeyecek. Öldürülen siz olmayacaksınız çünkü ölüm bir *kurtuluştur*. Siz kurtarılmayı değil, tüm günahlarınız yüzünden cezalandırılmayı hak ediyorsunuz.

Sessiz kaldığınız her gün daha büyük suçların ortağı olmaya, izlemeye ve hafızanızdan silinmeyecek anılarla kalbinizin karartılmasına mahkûmsunuz.

¹Yakup 1:15, İncil

Rahatlamak için kollarımı iki yana açıp, iyice gerinerek havuz başında oyalanmayı bıraktım. Mary'nin yanına döndüm. Neredeyse tüm vücudu kanla kaplıydı. Mesajımın okunabilmesi için temizlenmesi gerekiyordu. Kızcağz kendi kanının üzerinde yatıyordu çünkü zemin kan gölüne dönmüştü.

Usulca yanağına dokunarak, "Uyan, Mary," dedim. "Çok işimiz var. Uyan artık." Kahrolası sürtük, domuz gibi yatmaya devam ediyor ve beni sinirlendiriyordu.

Alıp verdiği nefesler seyrek ve düzensiz olduğu için bir süre uyanması mümkün görünmüyordu. En iyisi diğer kurbanlarımla ilgilenmekti. İşimi bitirene kadar tatlı Mary uyumaya devam edebilirdi, geldiğimde ona ne yapacağını söyledim.

Bir dakika... Yanılmışım.

Mary usulca gözlerini açtığı anda acıdan nefes bile alamıyordu. Göğsü hızla inip, kalktıkça canı acıyordu. Canı acıdıkça, göğsü daha hızlı inip kalkıyor ve daha çok canı yanıyordu. Onu istemeden de olsa korkunç bir döngünün içine sokmuştum.

"Sadece bir dakikan var," diyerek doğruldum. "Hemen buradan kaç ve yarın sabah, herkese olup biteni anlat. *Oyuncak Katili kimseye acımayacak*, de onlara."

Mary dediğimi yapıp, doğrulmaya çalışırken, iyi bir adam olduğum için elinden tutup ona yardım ettim.

"Sakın başka bir şey yapmayı aklından geçirme. Aksi takdirde sabahı göremezsin."

Ağlayarak göğsünü tutuyor, titreyen vücudu yüzünden ayakta durmakta zorlanıyordu. Kanlı elleriyle duvarlara tutunarak kapıdan çıktı. Arkasından gidip onu kontrol ettim. Binadan çıkana kadar gözlerimi üzerinden ayırmadım.

Mary'yle işim bittiğinde omuzumun üstünden son kez havuza doğru baktım. Artık en ufak bir mavilik bile görünmüyordu. Havuz tamamen kırmızıya boyanmıştı. Üzerinde yüzen beden parçaları ise berbat görünüyordu.

Yarın sabah tüm kasaba, bu gece yaşananlar yüzünden çalkalanacaktı. Bu vahşeti görenlerin zihinlerinden hiçbir zaman silinmeyecek bir manzara hazırladığım için de seviniyordum.

Yakalandığımda tüm kasabanın derin bir *oh* çektiğini biliyordum. Her ne kadar Dedektif Helen suçsuz olduğumu söyleyip beni aklasa da bir süre korkacağımı düşünenlere karşı harika bir cevap olacaktı.

Kasabanın kalbine düşecek korkunun hayali, beni her geçen dakika daha da keyiflendiriyordu. Karanlık koridorda attığım her adımda soluklarım hızlanırken kalbimin ritmi yeni sanatımın adım sesleri gibi yankılanıyordu göğüs kafesimde.

Ravebelg Kasabası'nda yaşanan hiçbir ölüm öylesine değildi. Ölen her genç kız sadece kurtulmakla kalmıyor, aynı zamanda tenhalarına masum bir kadının son nefesi sinmiş, acı çığlıkları zalimlerin ayakları altında ezilmiş geçmişin karanlığına ışık oluyorlardı.

Bu kasabada hiçbir gözyaşı ölenlerin ardından akmamalıydı. Tüm duaları ve gözyaşlarını yaşamaya devam edenler hak ediyordu. Asıl cezalandırılan onlardı çünkü. Bu dünyada yaşamak, bu kasabada kapana kısılmak onların en büyük kâbusu olacaktı.

Koridorun sonundan sağa döndükten sonra bir başka koridoru hızlıca geçtim. Diğerine göre birkaç adımda biten koridorun sonunda karşıma çıkan erkeklere ait soyunma odasının kapısını usulca ittim. Kapı açılır açılmaz odanın karanlığı karşıladı beni. Odaya sessizlik hüküm sürüyordu. Burada olduklarını sanmıyordum ama yine de duş ve giyinme kabinlerini hızlıca kontrol etmek istemiştım.

Neredeyse tüm kapılar açıktı ama Cindy ve Cameron'a dair hiçbir şey bulamamıştım. Havuzda yaşananları görüp kaçmış olabilirler miydi?

Ya polise haber verirlerse?

Öyle olsa şimdiye kadar çoktan kapıya yığılırlardı. Zihnimdeki şeytanlar keyfimi kaçırmaya çalışıyordu sadece, biliyordum.

Bir türlü peşimi bırakmayan olumsuz düşünceler, soyunma odasından çıkmamla birlikte karanlığa karıştı çünkü az ileriden gelen tı-kırtılar orada birilerinin olduğunu habercisiydi.

Usul usul büyüyen gülümsemem koca bir sırtmaya dönüştüğünde avını bekleyen bir yırtıcı gibi dişlerimi sıktım. Önce onların korkularından beslenecektim. Sonra saldıracak ve son nefeslerinden ve kanlarından kendime güzel bir şölen yaşatacaktım.

Zira Ravebelg Kasabası için hazırladığım tüm oyunlar kanla yazılırdı. Kurbanlarımla ağıt ve çığlıkları orkestra, ölü bedenleri sahnedeki dekor ve bense son perdeye kadar oyunu kusursuzca oynayacak yıldız oyuncuyum.

Eğer yıldız olmak istiyorsan tasarlanan oyuna sadık kaldığın kaseti doğaçlama da yapabilmeliydin. Bu gece, oyunumun yemini perdesiydi ve ben tamamen doğaçlama gidiyordum.

Cindy hariç. O da kurbanlarımdan biriydi ancak sırtındaki ahmaklar ölümü hak ettiği için bu gece hepsi birden ölmüştü.

Cindy için şairane bir ölüm hazırlamıştım. Onun ölümü hem düşündürecek hem de bizi geçmişe götürecekti. Neden bahsettiğimi merak etmeye başladığınızı biliyorum.

Ama bilmediğim ve merak ettiğim bir şey var. Ölüme olan düşkünlüğünüzün sebebi ne? Her seferinde nefesinizi tutup kurbanlarımla ölüme giden yolu yürümesini izliyorsunuz.

En azından aptal çenenizi kapalı tutabiliyorsunuz. Birilerine anlatacak olsanız bile size kim inanır ki? Müzemin yerini bile bilmiyorsunuz. Hiçbir zaman da öğrenemeyeceksiniz.

Kızların soyunma odasıyla aramda çok az bir mesafe kaldığında fısıltılar ve tıkırtılar daha yüksek şekilde kulağıma ilişmeye başladı. Sesler yükseldikçe adımlarımla ritmi de artıyordu.

Kapı kapalıydı ancak içeride birilerinin olduğunu biliyordum. Seslerle birlikte kapının alt kısmından karanlık koridora sarı loş ışık sızıyordu. Kafese tıkılmış kurbanlarım ölmek için güzel bir gece seçmişti ve eminim ki sabırsızlıkla beni bekliyorlardı.

Kapıyı usulca açtım. Duymalarını istemediğim için nefesimi bile istemsizce tutmuştum. Gözlerim karanlığa o kadar alışmıştı ki kapıyı araladığım an sarı ışık âdeta gözlerime saldırmıştı.

Tek elimle arkamda sakladığım bıçağımı iyice sırtıma yaslamıştım. Kendimi öyle kasmıştım ki bıçak sırtımı acıtana kadar bunu fark etmemiştim bile.

Kapıyı bedenimin sığacağı kadar araladıktan sonra başımı uzatıp içeri baktım. Beni görebilecek durumda olmadıklarını görmemle tuttuğum nefesimi bırakıp rahatladım.

Dolapların önünde yan yana duran ahşap oturma yerlerini birleştirip üzerine uzanmışlardı. Cameron, Cindy'nin üzerinde yarı çıplak bir şekilde yatıyordu. Bir yandan Cindy'ye sürtünüyor, diğer yandan öpüşüyorlardı.

Aylardır öğretmenleri olarak derslerine girdiğim öğrencilerimin arsız tutkularını bu gece yeterince yakından görmüş ve tanımıştım. Öğrencilerimi daha fazla birbirlerini becerirken izlemek istemiyordum artık.

Diğerlerine verdiğim süreyi bunlara vermeyi düşünmüyordum. Bir an önce onlarla işimi halletmek ve evime gidip kendimi gecenin huzurlu kollarına bırakmak istiyordum. Dinlensem iyi olacaktı çünkü yarın da çok önemli bir işim vardı.

Duyduğunuzda aklınızı kaybedeceksiniz, biliyor musunuz? Uzun zamandır bunu saklı tutmak belki de dünyanın en zor şeyiydi ancak o günler geride kaldı. Yarından sonra büyük sırlarımdan bir tanesini öğreneceksiniz ve ne tepki vereceğiniz sikimde bile değil.

Dolaplara doğru attığım her adımdan sonra durup her şeyin yolunda olduğundan emin olmaya çalışıyordum. Cindy, Cameron'ın altında kıvranıyordu. Cameron denen ucube ise kızın içine girme arzusuyla yanıp tutuştuğu için beni duyacak hâlde değildi.

Sadece bir adım uzaklarındaydım. Gölge üzerlerine düşmüştü ama onlar bunun farkında değildi. Ölümün soluğu ve gölgesi enselerinde titrerken sadece birkaç dakika sonra olacıklardan habersiz birbirlerini düzüyorlardı.

Cameron kollarını Cindy'nin iki yanına sabitlemiş, iri gövdesiyle kızcağızı hapsedmişti. Şehvetli öpüşmeleri soyunma odasında yankılandıkça düzensiz nefeslerim nabzımı zorluyordu.

Son bir adım kalmıştı. Cindy'yle baş başa kalmak için son bir adım...

Cameron'a dokunmadan, üzerinden eğilip Mary'nin kanıyla sulanmış bıçağımı kulağının hemen arkasına dayadım. Ne olduğunu anlamaya fırsat bile tanımadan boğazını boydan boya kestiğimde, son soluğu hırıltılı bir şekilde boğazındaki kesikten taşıdı.

Cameron'ın iri bedeni gürültülü bir şekilde Cindy'nin üzerinden yere yığılırken boğazından fışkıran kanlarla Cindy'nin yüzünü boyadı. Cindy çığlık attıkça ağzına ölü sevgilisinin kanı doluyordu. Şahit olduğum en sanatsal sahnelerden biri de bu olabilirdi. Size yemin ederim ki keyiften ellerim uyuşmuştu.

Cameron sırtüstü yere düşmüştü. Bedeni her çırpınıp titrediğinde boğazındaki kesikten kan püskürmeye devam ediyor ve böylece son nefesini verirken kendi kanında boğuluyordu. Cindy ise kanlar içindeki yüzünü elleriyle silerken, cansız sevgilisine bakıp bakıp ağlıyordu.

Bir adım geriye çıkıp bir kurbanımı daha ölüme uğurladığım anları heyecanla izledim. Biricik oyun arkadaşım olan bıçağımın ne kadar derin kestiğini gördükçe kalbim daha sert bir şekilde göğüs kafesimi yumrukluyordu.

Her şeye rağmen nezaketimi bozmadan, "Merhaba, Cindy," dedim. "Rahatsız etmedim sizi, değil mi?" Başımı mahcup bir şekilde salladım. "Cameron biraz rahatsızlanmış gibi görünüyor ama her şey yolundadır umarım." Tanrı'm... Her konuya ait farklı olan yeteneklerim tartışmaya kapalı olacak kadar kusursuzdu. Şu hayatta en çok kendime gü-lüyordum. Bayılıyordum kendime.

Tıpkı siz ahmaklar gibi... Beni sevmemeniz konusunda sizi defalarca kez uyardığım hâlde kim olduğumu bilmeden beni sevdiniz. Belki de çoğunuz platonik şekilde bana âşık, emin değilim. Paul *yapmaz* dediniz. Her zaman o düşük kaliteli dizi, film ya da basitçe kurgulanmış romanlardaki ucube katillerden sandınız beni. Size ne dediğimi çabucak unuttunuz.

Beni kimseyle kıyaslamamanız gerektiğini söylemiştim. Benim hayatım da hikâyem de kimseninkine benzemez. Hele ki bu kasaba için yapacaklarım... Eşsiz olduğunu söylemiştim. Peki, siz ne yaptınız? Verdiğim ipuçlarını takip etmek yerine her şeyi çok basit sandınız.

İzlediğiniz korku filmlerindeki gibi olacak sandınız. Beklenmedik biri olacağımı düşündünüz ya da kasabadaki en gizemli, en sert kişinin katil çıkacağını... Beyniniz çalışmıyor çünkü. Kim olduğumla ilgili yanıltmaca yapmakla uğraşacağımı mı sandınız? Sizin o küçük aklınıza gelen şeylerle uğraşacak kadar zavallı mıyım ben? Daima gözünüzün önünde olduğumu söyledikçe siz sözlerimin aksi yönüne gitmeyi seçtiniz.

Çünkü aptalsınız. Aptal. APTAL!

Neyse ki keyfim oldukça yerinde. Sizinle uğraşamayacağım.

“Sen de kimsin?” diye sordu ağlamaya devam ederken. “Ne istiyorsun?” Hadi ama... Neden tüm kurbanlarım ölmeden önce bana ne istediğimi soruyor ki? Bir şey istiyor gibi mi duruyorum ya da bir şeye ihtiyacım varmış gibi mi geliyor size? Bu ne sersemlik?

“Sadece ölmeni istiyorum,” dedim tereddüt etmeden. “Ölüm bu kez senin adını fısıldıyor, Cindy. Duymuyor musun?”

“Hayır... Hayır... Lütfen!” Sarı saçları sevgilisinin kanıyla kızıla boyanmıştı. Ağladıkça gözlerinden kırmızı yaşlar süzülüyordu çünkü gözlerinin içine bile Cameron’ın kanı sızmıştı. “Ben sana bir şey yapmadım,” dedi ellerini havaya kaldırarak.

“Sen yapmadın, doğru,” diyerek başımı salladım. “Ben de sana zarar vermek için burada değilim, güzelim. Sana yeni bir hayat vermeye geldim. İstemez misin Cindy? Bu fırsatı geri mi tepeceksin cidden?” Maske yüzümdeyken her konuştuğumda sesim beni bile ürkütüyordu. Sanki duyduğum en korkunç sesmiş gibi.

Cindy titreyen ellerini çenesinin hizasında tutarak, aklınca kendini koruduğunu sanarken usulca oturduğu yerden kalktı. *Crop* atletinin dakikalar önce Cameron tarafından yukarı sıyrıldığını henüz hatırlamış olmalı ki telaşla üzerini düzeltme gereği duydu.

“Çok param var. Babam herkesi tanır. Ne istersen vermeye hazırız. Yeter ki...” Çenesi titriyordu. “Yeter ki... Canımı bağışla. Yalvarırım. Yalvarırım, canımı bağışla.”

Başımı iki yana sallarken, “Çok kıracısın,” dedim. “Her zaman hırçın ve saygısız bir çocuk oldun. Neden, Cindy? Ailen seni en pahalı bakıcıların elinde büyütmüşken neden böyle kötü bir kız oldun ki sen?”

“Sadece miktar söyle. Para, ev, araba, arsa...”

Sandığımdan çok daha beyinsiz bir kızmış bu. Bir de sürtüğün dersimden geçmesini bekliyordum. İyi ki bu gece ölecek ve bir daha derslerimde bu küçük fahişeyi görmeyeceğim.

Tanrı'm... Son zamanlarda seni fazla anar oldum. Ravebelg Kasabası belki de çocukken kaybettiğim inançlarımı yeniden bulmama sebep oluyor. Sanırım buna seviniyorum.

Daha fazla dayanamayıp, “Seni ahmak!” diye bağırdım. “İstediğim şeyin lanet olası paranız olduğunu sana düşündüren şey ne?”

“Öyleyse neden öldürüyorsun insanları? Para için değilse ne için?”

Sizin için orospu, sizin için!

“Bunu ancak öldüğünde anlayacaksın.”

Bir adımla aramızdaki mesafeyi kapadığında beklediğimden daha cesur çıktı ve birden atılıp yüzümdeki maskeyi çekti. Cindy gördüğü yüz karşısında şaşkınlıkla donup kalmışken dudağımın kenarı çarpık bir gülüşle kıvrıldı. Kurbanlarımın yüzlerinde görmeyi en çok sevdiğim ikinci ifade kesinlikle buydu. *Şaşkınlık!*

Birincisi elbette açık arayla korkuydu.

“Merhaba, benim güzel öğrencim,” derken sırtımdan duramadım. “Ölmeden önce kim olduğumu öğrenmene sevindim.”

“Bay Paul Barnley... Siz...”

Evet, benim.

“Başka birini mi görmeyi bekliyordun, Cindy?” diye sordum. “Şaşırttım mı seni, tatlım?”

Sevimsiz yüzü her geçen saniye şaşkınlıkla kuşanmaya devam ediyordu.

“Neden? Neden yapıyorsunuz bunu?”

Kasabadaki herkes beni çok severdi. Özellikle öğrencilerim bana bayılırdı. Hatta bununla kalmaz beni bir kahraman gibi görürlerdi.

Peki, kahramanlar ne yapardı? Masum insanları kurtarırdı. Eh, öyleyse bir kahraman olduğumu söylememe gerek yok, değil mi?

“Katil!”

İşte bir de böyle nankörler vardı. Kendisini kurtarmak için gelen birine *katil* demek nasıl bir saygısızlıktı? Kulaklarıma inanamıyorum!

“Karşında öğretmenin duruyor, Cindy. Eğer ağzından çıkanlara dikkat etmezsen yıl sonu notların için şimdiden endişelensen iyi olur.” İşaret parmağımı tehditkâr bir tavırla sallarken aniden aklıma bir şey gelmiş gibi irkildim. “Ah! Doğru ya. Sen yıl sonu aramızda olamayacaksın. Bunları düşünüp boş yere dert etmene gerek yok. Nasıl da unutkanım ama... Bu gece öleceğini nasıl unutum?” Son dakikaya kadar ciddi tavrımı muhafaza ettikten sonra şeytanı dize getirecek kadar sarsıcı ve sinsi bir gülüşle cümlemi sonlandırdım.

Cindy’nin beyaz tenindeki tüylerin tamamının ayaklandığını görebiliyordum. Öyle ürpermişti ki hareleri bile korkudan titriyordu.

“Psikopat, orospu çocuğu!” dedi öfkeyle. “Herkes seni sevip saygı duyuyor. Demek insanları kandırdın, ha? Kimse senden şüphelenmesin diye rol kestin. Babam sana o işi hiç vermemeliydi. Bu okula geldiğin güne lanet olsun.”

“Cık. Cık. Cık.” Ağır ağır başımı salladım. “Ne kadar saygısızsın. Baban, büyüklerinle ve özellikle öğretmenle böyle konuştuğunu duysa eminim ki seni cezalandırırdı. Öfke problemleri olan bir babanın kızıysan katı cezalar korkulu rüyan olur. Öyle değil mi Cindy?”

“Cehenneme git ve kendini becer, adi!”

“Cameron denen ucubenin sürtüğü olmaktansa kendimi becermeyi seçerim.”

Liseli bir velet gibi ona laf yetiştirdiğime inanamıyordum. Tanrı’m, bu kasaba insanın zekâsını küçülten hastalıklı bir kafesten başka bir şey değildi.

“Aşağılık!” Cindy tam da ondan beklediğim gibi davranıyordu. Sinirlenince karşısındakinin kim olduğunu unutuyor ve ağzına geleni söylemekten çekinmiyordu. “Beni öldürdüğünden emin ol, şerefsiz. Eğer kurtulursam kasabadaki herkese kim olduğunu söyleyip senin hayatını bitirmekten keyif alacağım!”

Son kelimesi ağzından çıkar çıkmaz elimdeki bıçağı sol gözüne sapladım ve sürtüğün ağzı açık kaldı. Bıçağımı beynine kadar soktumdan emin olduktan sonra gözünün içinde bir tur çevirdiğim bıçağı çekmemle Cindy geriye düştü.

Ah! Sessizlik ne güzel şeymiş. Aptal bir ergenin sesinden daha berbat bir şey duymamıştım. Gerçekten beyin nöronlarım bile nabzımdan daha hızlı bir şekilde atıyor, şakaklarıma saplanan korkunç ağrıyla destekliyordu.

Ama bitmişti.

Böylece bir diğer kurbanımın da Ravebelg Kasabası'ndaki hayatını sona erdirmenin huzuruyla gerindim. Yapacaklarım bitmemişti. Bu yüzden çantamda onun için sakladığım oyuncak bebeği henüz çıkarmadım çünkü önce onunla sanatımı icra etmeliydim.

Cameron'ın üzerinden atlayıp Cindy'nin ölü bedeninin yanına eğildim. Parçalanmış gözünden akan kan yavaşça zemine sızıyor ve sevgilisinin kanına doğru hızla yol alıyordu.

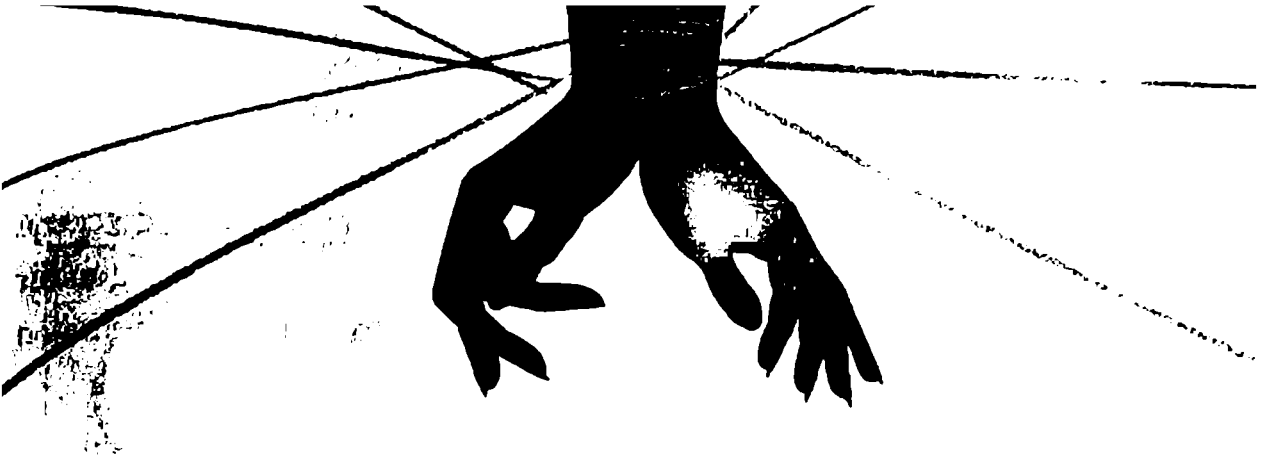
"Müzeme hoş geldin, benim hırçın kurbanım," dedim nezaketli bir gülümsemeyle. "Yarın büyük gün. Kusursuz görüldüğünden emin olmalıyız."

Her saniye solup giden teni güzelliğine gölge düşürürken gördüğü son yüzün dehşeti dudaklarında asılı kalmıştı.

KURBAN LİSTESİ

14

YARA İZİ

Her yara sarmakla geçmez, her iz yıkamakla gitmezdi. Bazı yaraların merhemi zamanıydı, sürdükçe daha çok kanardı. Bazı izlerin yeri derindi, kazısan da kurtulamazdın.

NOA DAYTON

Ravebelg Kasabası

Gece boyu gözüme uyku girmemişti. Bütün gün Paul'dan haber beklemiştim ama ondan ses seda çıkmamıştı. İşlemler uzun sürüyor olmalıydı. Yoksa çıktığında beni arardı, biliyordum. Merak etmeme ve endişelenmeme dayanamazdı.

Paul'la buluşma hayallerim suya düşünce akşama kadar Nate'le birlikte Becca'nın evinde kalmıştık. Okuldaki ifşa olaylarından sonra onu yalnız bırakmak istememiştik. Sokağa çıkma yasağı başladıktan sonra ben eve dönmek istemiştim ama neyse ki Nate bütün gece yanında kalmıştı.

Arkadaşımı yalnız bıraktığım için mutlu değildim elbet ama eğer anneniz manyağın tekiyse ve hayatınızı cehenneme çeviren bir ruh hastasıysa ne olursa olsun günün sonunda o lanet eve dönmek zorundaydınız.

Hem Mia'yı görmeliydim. Uyuyana kadar başucunda oturup ona masal okumuş, derin bir uykuya daldığından emin olduktan sonra odama dönmüştüm.

Annem koridorda önüme çıkıp, yine ağzına geleni söylese de çareyi onu duymazlıktan gelerek odama kaçmakta buldum. Birkaç gündür denk gelemiyorduk. İçini boşaltmaya ihtiyacı olduğunu bildiğimden yanıma gelemesin diye kapımı kilitlemiş, ucuz kurtulmuştum.

Daha fazla direnemeyip uykuya dalacak hâle gelene kadar telefonu elimden bırakmadım. Belki bir umut Paul arar ya da mesaj atar diye bekledim. Saat gece yarısı ikiye geçtiğinde, hayal kırıklığı göğsüme bıçak gibi saplanmıştı.

Ama bu gece tam umudumu kaybettiğim an, mutsuz uyumamı istemiyormuş gibi Paul'dan gelen bildirim sadece birkaç saniyeliğine beni dünyanın en güzel insanı yapmıştı.

Paul: *Suçsuz olduğumu anladılar, sevgilim. Yakalanma haberimi aldığımda yaşadığın hayal kırıklığını tahmin edebiliyorum ama masumum. Katil her kimse üzerime suç atmaya çalıştı ama Tanrı'ya şükür, aklandım. Geç bıraktılar. Seni kollarımın arasına alıp uyumanın hayalini kuruyordum ancak geç oldu, sokağa çıkma yasağı başladı. Yarın okuldan sonra seninim, bebeğim. Seni tüm kalbimle, dünyalar kadar seviyorum. Ve ne kadar özlediğimi tahmin bile edemezsin. Yarın görüşürüz, bir tanem.*

Upuzun bir mesajdı ama ben uykuya dalana kadar tekrar tekrar okumaktan sıkılmamıştım. Ve size yemin ederim ki uyuduğumda bile yüzümdeki o aptal gülümsemenin bozulmadığına emindim.

Gecemi güzelleştiren mesajın sabahına elbette huzurla uyanmıştım. Belki de uzun zamandır yüzümde böyle güller açarak uyanmamıştım. Becca'yı dinlememin doğru olduğunu düşünerek yatağımdan çıkmıştım. İyi ki arkadaşımı dinleyip doğru adama şans vermiştim.

Paul gerçekten bana iyi gelmişti. Öyle iyi gelmişti ki Raymond'ı günlerdir görmüyordum ama merak bile etmemiştim. Nerede, kiminle, ne yaptığını umursamıyordum. Sara'yla birlikte beni o kapının ardında bıraktıkları gece, ben onu kalbimin en derinlerine bir daha çıkarmamak üzere gömmüştüm.

Raymond benim çocukluğum olabilirdi. Acılarımın ve gözyaşlarımın mezarlığı da olabilirdi. Onu tanıdığımdan beri bana çok fazla

şey öğretmişti. Raymond bana en çok yalnızlığı öğretmişti. Kalabalığın arasındayken bile yalnız olabilmeyi... O kapıyı yüzüme kapadığı gün kalbimi binbir parçaya ayırmıştı.

Raymond beni kalbimden yaralamıştı.

Her yara sarmakla geçmez, her iz yıkamakla gitmezdi.

Bazı yaraların merhemi zamandı, sürdükçe daha çok kanardı.

Bazı izlerin yeri derindi, kazısan da kurtulamazdın.

Paul benim yara bandım değildi çünkü yara bandı ancak yarayı gizlerdi. Paul yaralarımın merhem olmuştu. İşte... İkisi arasındaki en büyük fark da buydu.

Çığlık sesleri yankılanıyordu. Bu eskiden çok sık yaşadığım bir şeydi. Bazen zihnimde yankılanan geçmişin çığlıklarını duyardım. Yine aynı şekilde bir çığlık tüm evde yankılanıyordu. Tek fark, bu kez ses zihnimden değil, alt kattan geliyordu.

Veteriner kliniğine gitmek için hazırlanmıştım. Son olarak makyaj yapıyordum ancak korkudan tüm vücudumu titreten ağıt seslerini duyar duymaz, fırlayarak odamdan çıktım ve merdivenlere yöneldim.

Çığlıklar anneme aitti. Salonun girişinde kendini yere atmış, kah-redici ağırtlarıyla evi inletirken babam yanına çökmüş, onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Girişteki dresuarın üzerinde duran büyük cam vazoyu ve etrafındakileri duvara atıp kırmıştı.

Yine en kolay yolu seçmiş, bir şeyleri kırıp dökerek hislerini açığa vurmuştu. Zaten hep böyle yapardı. Ya bir *şeyleri* kırıp dökerdi ya da en yakınındaki insanları. En çok da beni kırmak onu yatıştırırdı.

Mia kenarda okula gitmek için hazır bir şekilde durmuş, korkudan ağlıyordu. Annemin hâlinden korkuyor, hiçbir şey anlamadığı için sadece küçük yüreğinin anladığı kadarına ağlıyordu.

Bir annenin gözyaşı evlatlarını boğar, derlerdi. Diğer anneler çocuklarını üzmemek için gözyaşlarını daima gizlerdi. Benim annem ise bize hiçbir zaman değer vermediği için tüm duygularını gözümüzün önünde yaşamayı tercih ederdi. En çok da biz boğulalım, hüznün bize en yakın duygu olsun diye acılarını gizlemez; bize hep izletirdi.

Merdivenleri hızla inerken tırabzanlar sayesinde düşmekten son anda kurtuldum. Elim ayağım birbirine girmişti. Annemi delirten şeyin ne olduğunu bilmiyordum. Bu kez benimle ilgili bir şey değildi.

Sanırım.

Ya öyleyse?

Paul'la ilişkimizi öğrenmiş olabilir miydi? Ya da Becca'yla arkadaş olduğumu...

Siktir! Siktir! Siktir!

Joanne'in yaşadığını öğrendiyse ve eğer benim bildiğimi biliyorsa bu kez hiç şansım yoktu. Tanrı şahidim olsun ki beni kendi elleriyle öldürmekten çekinmezdi.

Annemle babamın yanına gitmek yerine doğrudan Mia'ya sarıldım. "Geçti ablacığım, geçti." Onu kucağıma alıp, saçlarını okşarken bir yandan da sesleri işitmesin diye kulaklarını kapadım. "Gel. Okula gitme vakti." Neşeli bir ses tonuyla konuşmaya çalışıyordum ama sıcıp batırdığıma emindim.

"Annem neden ağlıyor?" diye sorarken kendisi de hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu.

"Anneler bazen duygusal patlamalar yaşayabilir, meleşim," diyerek zırvalamaya başladım. "Bu yüzden ortada hiçbir sebep olmasa bile geçmişte yaşadığı şeylere duygulanıp ağlayabilir."

"Ablam öldüğü için mi ağlıyor yine?"

Yine... Küçük yaşında annemin öyle krizlerine şahit oldu ki geçmişte kaldığını sandığı korkunç günlerin tekrarını yaşadığını düşünmekte çok haklıydı. Tıpkı ablamın öldüğü zamanlardaki gibi ağlıyordu çünkü.

"Hayır, bir tanem," dedim. "Önemli bir şey yok. Dedim ya, sadece duygusal bir gün geçiriyor. Ben hemen öğreneceğim. Sen hiç merak etme ve okuluna gidip güzelce derslerine odaklan. Arkadaşlarınla bolca oyunlar oyna, olur mu tavşanım?"

Minik elleriyle gözyaşlarını silerken usul usul başını salladı. O an ki gülümsemesi öyle eşsizdi ki onun güzel yüzündeki tebessüm sayesinde tüm acılarımı unuttum.

Neyse ki okul servisi tam zamanında gelmekle bana dünyaları vermiş oldu. Hiç vakit kaybetmeden, kapıyı açıp Mia'yla birlikte evden ayrıldım. Kucağımda Mia, elimde okul çantasıyla koşar adımlarla servise ulaştım. Güzel bir gün geçirmesi için tatlı dileklerde bulunarak, sarı buklelerinin arasına kocaman bir öpücük kondurup servise uğurladım.

Servis hareket eder etmez, Mia'ya el sallayıp eve döndüm. Beni nasıl bir krizin beklediğini bilmiyordum ancak defalarca kez uyardığım hâlde Mia'nın önünde yaptığı bu saçmalığın hesabını ona soracaktım.

Sebebi her ne olursa olsun istediği cehenneme gidip ağlayabilirdi. İsterse canına zarar versin, umurumda bile olmazdı. Ama Mia'nın önünde yapamazdı. Joanne'le bana yaptığını Mia'ya yapamazdı.

Kapıyı öyle sert çarptım ki ağlamayı kesti ve babamla birlikte bakışları beni buldu.

Öfkeyle kaşlarımı çatıp, "Neler oluyor?" diye sordum. "Ne bu gürültü? Hem de Mia'nın önünde. O daha çok küçük!"

"Ablanın katilleri..." Ağlamaktan kıpkırmızı olmuş gözlerle bana baktı. "Ablanın katilleri kasabaya dönmüş!" Babamın göğsünü yumruklayarak ağlamaya devam etti.

Bu benim haftalar önce öğrendiğim bir şeydi. Paul'u hastaneye götürdüğüm gece onlarla karşılaşmış, dünyanın başıma yıkıldığını sanmıştım. Oysa dünyam, ablamın hayatta olduğunu ve bunu yıllardır bizden sakladığını öğrendiğim gün yıkılmıştı.

Kahrolası sırların hepsi benim yükümdü. Ne birine söyleyebiliyordum ne de bu sırlardan kaçabiliyordum. Sırlar taşıyamayacağım kadar fazla ve ağırdı. Joanne yetmezmiş gibi bir de Oyuncak Katili bana yaşattığı tüm korkuları saklamamı bekliyordu.

"Sen..." Tepkisizliğim babamın dikkatini çekti. "Sen biliyor muydun?"

Yalan söylemekle uğraşacak değildim. Usulca başımı sallarken, "Birkaç gün önce öğrendim," diye itiraf ettim. "Hatta vakit kaybetmeden Londra'dan gelen dedektiften yardım istedim. Dosyanın yeniden açılmasını sağlayacak."

"İyi düşünmüşsün."

Bir babanın kızını onaylaması bizim için dünyadaki paha biçilemez şeylerin başında gelirdi. Babalarımız bizim ilk aşkımızdı çünkü. Onların ağzından çıkan her kelime çiçek ya da kurşundu.

Babam hayatım boyunca benden hem çiçeklerini hem de kurşunlarını esirgedi. Çiçeksiz kalmaya razıydım. Keşke kurşunla bile olsa bir babam olduğunu hissettirebilseydi.

Yapamadı. Babamla aynı evin içinde yaşıyorduk ama o bizi yıllar önce terk etmişti.

Babamın cevabına gülümsedikten sonra annemin yanına eğildim. Her şeye rağmen gözyaşlarını usulca silip, “Üzülme,” dedim. “Yakalanmaları için elimden geleni yapacağım.”

Ve o an, babamın benimle gurur duyduğunu belli eden bakışlarını bir saniyeliğine de olsa görmek kalbimi huzurla doldurdu. Artık iş gitmem gerekiyordu. Anneme içine düştüğü keder kuyusundan çıkması için telkin edici cümleler kurarak evden ayrıldım.

Mia eve geldiğinde annem buhranını aşmış olmalıydı. Joanne’le bir kez daha görüştükten sonra katille bağlantısı her neyse onu kurtarıp eve getirmenin bir yolunu bulacaktım. İstese de istemese de.

Annemle güne yine bir sebeple kavga ederek başlayacağımıza emindim. Ki eğer o adi pislikleri görmemiş olsaydı peşimi bırakmazdı. Buna sevinmeli miydim, bilmiyordum ama kafamda dönen yüzlerce dert varken bir süre benden uzak durması ikimiz için de en iyisiydi.

Veteriner kliniğine kadar yürümeyi seçtim. Mevsimin değiştiğini hissedecek kadar serin olsa da güneş hâlâ tüm parlaklığıyla kasabamızı ısıtıyordu. Yine de Ravebelg Kasabası bu sene, yıllar öncesine göre yazın renkli cıvıltısını erkenden üzerinden atmış ve çok daha hızlı griye boyanmıştı.

Daha ekim ayının son haftasına girmişken kalın bir *sweatshirt* ve kot şortumla yürümek hoşuma gidiyordu. En sevdiğim mevsim hep sonbahar olmuştu ve eskiden Ravebelg Kasabası’na sonbahar gelmek bilmezdi. Geldiğinde de hep çok sert geçerdi ve sanki kışla birlikte o üç dört aylık süreç yıllarca sürer, bitmek bilmezdi.

Sonbahar kalp kırıklığıydı. Odamın karanlığında, içimden dökülen yaprakların yığnında kaybolduğum anlardan ibaretti. Ben en büyük acılarımı hep sonbaharda yaşamıştım.

Ablamı bir sonbahar gecesi kaybetmiştim.

Doğup büyüdüğüm kasabayı bir sonbahar günü terk etmiştim.

Raymond'a bir sonbahar esintisinde bağlanmıştım. Ve yine bir sonbahar akşamı ondan vazgeçmeye karar vermiştim.

Joanne'in yaşadığını yine bu sonbaharda, birkaç gün önce öğrenmiştim.

Belki de insan, kendisine acı veren şeylere daha çok bağlanıyordu. Acılar insanı hayatta tutuyordu çünkü. Bu yüzdendir ki sonbaharı hep daha çok seviyordum. Zira sonbahar acılarımın anı defteriydi. Onları sevmemek ve unutmak, kendimi yitirmekle eş değerdı.

Kalbime çöreklenen sersem depresyonum yol arkadaşım olmuştu. Kliniğe gelene kadar geçmişin acı hatıralarında dolaşmıştım. Paul'la buluşacağım için mutlu başladığım günüm yine boğuluyormuş gibi hissetmemle devam ediyordu.

Kliniğe girmeden, kapıda durup Becca'yı aradım. Çıkışta yanına uğramak istiyordum ama Paul'la buluşmadan önce eve gidip hazırlanmam gerekiyordu. Belki yoğun bir gün olmazsa erken çıkardım.

Telefonu açar açmaz ilk konuşan Becca oldu. "Alo?" dedi.

"Bec..." dedim derin bir nefes alarak. "Selam. Bugün nasılsın?"

"Nasıl olmamı bekliyorsun ki?" diye sorduğunda ses tonu her şeyi anlatmıştı aslında. Haklıydı. Nasıl olmasını bekliyordum ki? Sesi bok gibi geliyordu.

"Dün eve dönmek zorunda kaldığım için..."

"Lütfen özür dileme," diyerek lafımı kesti.

"Seni yalnız bırakmak istemiyordum."

"Yalnız değildim," dedi düz bir sesle. "Nate yanımdaydı."

"Şimdi yalnız mısın?"

"Benjamin'in yanına gitmesini istedim. Bana destek olmak istiyor ama kendisi de boktan bir hâlde. Bütün gece yanımda ağladı. İyi olmasını istiyorum. Bu yüzden gitmesini söyledim."

Becca kendini öyle sert bir kayanın arkasına hapsetmişti ki görünmekten korkuyordu. Aslında muhteşem bir insan, muhteşem bir arkadaştı. Belki de tanıdığım en fedakâr insandı. Dünkü ifşa olayından sonra bile arkadaşının iyi olmasını dileyecek kadar harika bir kızdı.

“Bugün klinikte sabahçıyım. Erken çıkıp yanına gelmemi ister misin?” Sorar sormaz pişman olmuştum. Bunu sormam aptalcaydı. Onun yerine *geleceğim* ya da *yanında olmak istiyorum*, demeliydim. Sallaklık etmiştim.

“Gerek yok. Okula gideceğim zaten,” dediğinde gözlerim dehşetle açıldı.

Aklını mı kaçırmıştı? Dün Cindy resmen üzerine saldırmıştı. Sadece onunla kalsa neyse... Tüm okul Becca’dan nefret ediyordu. Okula gittiği an hepsi bir olup üzerine gidecekti. Bunu yapmasına izin vermezdim.

Titrek bir nefes verip, çekinerek, “Okula gitmek için çok erken değil mi Bec?” diye sordum. “Biraz zaman geçmesine izin vermelisin.”

“Okulu bırakmaya gideceğim. Merak etme, orada işim yok artık.”

Sesi sakın çıkıyordu ama aslında içinde fırtınalar estiği belliydi.

“Ne demek oluyor bu?” diye sordum telaşla. “Bunu yapmana izin vereceğimi mi sanıyorsun?”

“Senden izin istemiyorum.” Uzun zamandır ilk kez bu kadar mesafeli konuşmuştu benimle. “Bana engel olamazsın.”

“Olurum,” diye inatlaştım. “Sen benim arkadaşımsın ve senin iyiliğin için ne gerekiyorsa onu yaparım. Sana rağmen bile...”

“Kendini boşa yorma. Artık o okula gidemem. Her şey ortaya dökmüşken kim siker okulu? Gitmeyeceğim.”

“Gideceksin, Becca. Geleceğini bir olay yüzünden çöpe atamazsın.”

Ses tonum kızgın ve yüksek çıkmıştı. Geç bile kalmıştım. Bu tavrı dakikalar önce göstermeliydim.

“Bir olay yüzünden diyerek olayı küçük bir şeymiş gibi gösteremezsin, Noa. Ben okulun dekanıyla yatıyorum. Hem de ne için?”

Ağlamak üzere olduğu için sustu ve burnunu çekerek derin bir nefes aldı.

“Sana geliyorum. Hiçbir yere ayrılma.”

“Noa, ha-”

Telefonu yüzüne kapadım.

Bu şekilde halledilecek bir durum değildi. Arkadaşımin yanında olmalıydım. Onun sayesinde büyük bir hatanın eşiğinden dönmüş ve Paul’u hayatımdan çıkarmamış, ona bir şans vermişim. Becca en kötü zamanımda yanımda olmuştu ve şimdi sıra bendeydi.

Hey! Linda. Biliyorum, birkaç gündür kliniği çok boşladım ve tüm işleri üzerine yığdım. Bunun için ne kadar üzgün olduğumu anlatacak bir kelimem yok. Tanrı’m... Olaylar her zaman üst üste geliyor ve bundan nefret ediyorum. Lütfen bana bugün de izin ver. Yarından sonra haftanın tüm günü klinikle ben ilgileneceğim ve tatil yapman için seni rahat bırakacağım. Söz veriyorum. Benim güzel patronum, seni çok seviyorum.

Linda’ya yeterince yalakalık yaptığım uzunca bir mesaj attıktan sonra yoldan geçen ilk taksiye atlayıp Becca’nın evine doğru yola çıktım. Saat sabahın onuydu.

Yol beklediğimden daha hızlı bittiği için mutlulukla taksinin ödemesini yapıp indim. Daha önce gittiğimiz hamburgercinin yanındaki kafeden iki kahve ve tatlı almıştım. Ufak da olsa Becca’nın yüzünde bir gülümsemeye sebep olabilmeyi umuyordum.

Becca üçüncü çalışmada kapıyı açtı. Karşılaştığım yüz ifadesi tüm keyfimi kaçırmıştı. Bütün gece uyumadığı her hâlden belli oluyordu. Yüzünü gördüğüm an yaşadığım şaşkınlığı gizleyemedim. Neyse ki Becca’nın bana bakacak hâli olmadığından yaşadığım duygu değişimini görmedi.

Hiçbir şey söylemeden, beni arkasında bırakıp salona gitti. Kapıyı kapatıp aceleyle yanına gittim. Elimdeki paketleri orta sehpaye bırakıp kanepeye, Becca’nın yanına oturdum.

Koltuğun yanındaki sehpanın üzerinde duran kül tablasından izmaritler yerlere taşmıştı. Alkol şişeleri etrafa saçılmıştı ve oda berbat kokuyordu.

“Bu ne hâl, kızım?” Kendisini karanlığa hapsettiği için perdeleri tamamen çekmişti. İlk işim perdeleri açmak oldu ve odaya güneş girmesini sağladım. “Bunu kendine yapmamalısın.”

“Doğru diyorsun. Bu yeterli değil. Belki de ölmeliyim.”

Bir sigara daha yakmaya yeltendi. Her ne kadar içmesini istemesem de ona engel olmaya çalışmadım.

“İnsanlar hata yapar. Herkes hata yapar.”

“Benim varoluşum bir hata. Hayatta olduğum her gün hatalar silsilesi.”

“İnsanların hayatına dokunduğunu, seni seven insanların olduğunu bilmelisin,” diyerek yeniden yanına oturdum. “Değerini önce sen bilmezsen bir başkası nasıl bilir, Bec?”

“Bu laflara kanacak noktayı çoktan geçtim.” Sigarasından bir nefes çekti. “Boktan biriyim. Kimin hayatına girsem bataklık gibi kendi karanlığıma çekiyorum. Bu yüzden etrafımda kimse kalmadı. Bu yüzden herkes benden nefret ediyor. Bu yüzden benden uzak duruyorlar. Bence sen de onlar gibi yapmalısın.”

“Sikerler! İnsanların ne düşündüğü kimin umurunda? Sen benim arkadaşımsın. Son zamanlarda yanımda olduğu için mutlu olduğum ve varlığıyla güçlendiğim tek arkadaşımsın, Becca. Bunu görmüyor musun? Tavsiyelerinle, yanımda oluşunla en boktan anlarımda elimden tutup ayağa kaldırıyorsun.”

Söylediklerimi ağzı açık dinliyor, sanki bir başkasından bahsediyormuş gibi mesafeli bakışları hayretle yumuşuyordu.

“Tanıp elimi çıplak omuzuna koydum ve usulca sırtını sıvazladım. Yanında olduğumu hissetmesini istiyordum. Üzerinde siyah bir *crop* vardı ve teninde hissettiğim pürüzler... Tanrı'm, yara mıydı onlar?”

Kaşlarım hayretle çatıldığında Becca durumu fark etmemişti. Sigarasını içmekle ve yerdeki halıya dalıp gitmekle meşguldü. Eğilip sırtına baktığımda onlarca yara olduğunu gördüm.

“Becca... Bunlar ne?” Atletinin askısını aşağı doğru çektiğimde çok daha fazla yarayla karşılaşmak nabzımın hızla çarpmasına sebep oldu. “Ne yarası bunlar?”

Başını iki yana sallayarak gülmeye başladı. Aynı zamanda ağlıyordu. Bir şeyler mırıldandı ama anlayamayınca daha da yanma sokuldu.

“Bana her şeyi anlat, Becca. Seni seviyorum ve iyi olmanı istiyorum. Neler olduğunu anlatır mısın bana?”

Becca usulca başını kaldırdığında gözyaşları sicim sicim yanaklarına dökülüyordu. “O adamla birlikte olduğum doğru. Dünkü gördüğün görüntüler... Hepsi para için.” Dudakları titrediği için konuşmakta zorlanıyordu. “Köhne evimin kirasını ödeyebilmek için ve yemek param olsun diye. Okulumu bitirip kendi mesleğimi yapana kadar elimden gelen bu. Kahrolası bedenimi satarak para kazanmak.”

Sırf bu yüzden birçok kişi onu yargıladı. Bir işe girip çalışabileceğini, bunun kendi tercihi olduğunu ya da zayıf olduğunu söyleyip bir tekme daha vururdu ama ben onlar gibi değildim. Değer verdiğim insanları yargılamak değil, yaralarını sarmak istiyordum. Hatalarına ve yanlış seçimlerine rağmen arkadaşımın yanında olmalıydım.

“Bu yaraları o mu yaptı?” diye sordum usulca. “Canını mı yakıyor?”

“Vücudumda sigara söndürmekten keyif alıyor. Fantezisi buymuş. Eğer izin verirsem daha fazla para vereceğini söylüyordu. Ben de fazla param olursa daha rahat ederim diye...”

“Onun bu zalimliğine katlanıyorsun.”

Usulca başını sallayarak söylediğimi onayladı.

“Zorundayım.”

Birden aklıma gelen düşünceyle boğazım düğümlendi. “Demek bu yüzden havalar sıcak olmasına rağmen sürekli ceket giyiyorsun,” dedim. Parçalar yerine oturdukça kanım çekiliyormuş gibi hissediyordum.

“Yüzmeyi çok severim ama yaralarımı görmenizden çekindiğim için sevmiyormuş gibi davranıyordum,” dedi titreyen sesiyle.

Yutkunamadım.

Birkaç aydır arkadaştık. Belki kısa bir süreydi ama bu kadar sık görüşmemize rağmen nasıl olur da onun ne hâlde olduğunu anlayamam diye kendime kızmadan edemiyordum.

“Artık hiçbir şey yapmak zorunda değilsin. Ben yanıdayım. Nate de öyle. Kimse sana böyle davranamaz.”

“Hani diyorsun ya, ailem beni hiç sevmiyor diye. Keşke bir ailem olsaydı da benden nefret etselerdi. Buna bile razı olurum. Kimsesizlik dünyanın en berbat şeyi ve bunun yeri asla doldurulamaz.”

Sevgisiz büyüyen çocuklar mı daha kırgın olurdu hayata yoksa kimsesiz büyüyen çocuklar mı?

Ağlamaya başladım. En yakın arkadaşımın aynı yerden yaralandığımız için ağladım. İkimizin de elinden çalınan bir çocukluğunun oluşuna, hayatın bize aile sevgisi borçlu olmasına ağladım ama gözyaşlarımı silip duruşumu dikleştirmem gerektiğinden kalan yaşları içime akıttım.

“Haklısın,” dedim burnumu çekerek. “Çok haklısın, güzelim. Özür dilerim. İnsan başkasının yarasını görene kadar en büyük yara kendi yarası sanar. Aptallık ettim.”

“Ailemi hiç tanımadım. Beni seven, sahip çıkan bir akrabam olmadı. Arkadaşım olmadı hiç. Biraz olsun sevilmek içindi bütün bu telaşım. Tek gayem biraz olsun sevilmek ve anlaşılmaktı. İnsanlar bu hırçınlığımı yanlış anladı, Noa. Ben sevilmek istedikçe onlar benden nefret etti. Her düştüğümde elimden tutup kaldırmak şöyle dursun, bir tekme de onlar attı. Hayatıma giren herkes sadece daha da dibe itti.”

Becca’ya kız kardeşime sarılır gibi sımsıkı sarıldığımda kulağına eğilip, “Sen istesen de istemesen de ben hep yanımdayım,” dedim. “Seni çok seviyorum. Tüm zorluklara karşı arkanda değil, yanında olacağım.”

Becca önce sarılmama karşılık vermemişken son söylediklerimden sonra kolları sıkıca bedenime sarılmıştı. Başını omuzuma yaslamasıyla hıçkırı hıçkırı ağlaması bir oldu.

“Yaralarını birlikte saracağız. Söz veriyorum.”

Daha bir dakika bile geçmemişken kapı öyle hiddetli çalındı ki ikimiz de korkuyla yerimizden sıçradık.

Merakla yüzünü incelerken, “Birini mi bekliyordun?” diye sordum.

“Ha- Hayır.” Becca da şaşkınlıktan kekelemişti. “Kimseyi beklemiyordum. Nate mi geldi acaba?”

“Bilmem,” diyerek omuz silktim.

Becca telaşla yerinden kalkıp koşar adımlarla kapıya gitti. Salondan çıkana kadar sırtındaki yara izlerini inceledim. Her yara bir diğerinden daha kötü görünüyordu. O acıları çekerken yapayalnız ve çaresiz olduğunu düşündükçe kahroluyordum. Onun yaşında bir genç kızın yaşayacağı şeyler değildi bunlar.

Hayatın bu kadar acımasız ve adaletsiz olmasından nefret ediyordum. Bu dünya kimsesizler için cehennemdi. Özellikle kimsesiz genç kızlar için...

Kapı kırılır gibi açıldığında Becca'nın çığlığıyla yerimden fırladım.
"Bec!"

Kendimi saniyeler içinde koridorda bulmuştum.

Becca'nın ifşasının çıktığı yaşlı adam, Becca'ya saldırıyordu. İri bedeniyle onu duvarla kendi arasına sıkıştırıp kolunu da boğazına yaslamıştı.

"Sen yaptın!" diye bağırdı ağzından tükürükler saçarak. "Senin yüzünden hayatım mahvolacak."

Becca'yı adamdan kurtarmaya çalışıyordum ama çelikten bir duvar gibi kıpırdamıyordu bile.

"Bırak, lanet olası!" Omuzuna attığım yumruklar da faydasızdı. "Çek o pis ellerini üzerinden."

"Asıl senin yüzünden benim hayatım mahvoldu!" Becca ürkek bir kuş gibi tir tir titrerken ağlıyordu. "Bitti artık. Ben hiçbir şey yapmadım. Uzak dur benden. Hayatımın içine sıçtın."

"Seni orospu! Paraları cebe indirirken böyle konuşmuyordun ama."

Her attığım yumrukta daha sert olmaya çalışmamın karşılığını nihayet almıştım. Üniversitenin dekanı Becca'yı bırakıp bir adım geri çekildi. Takım elbisesinin ceketini düzelterip bembeyaz saçlarını geriye taradı.

"Eğer beni rahat bırakmazsan bütün kasaba diğer yaptıklarını da öğrenir. Mesela dün gece yaptığını!"

Ağzımdan istemsizce, "Ne yaptı?" diye bir soru çıktı.

"Hiç," dedi adam yüzüme bile bakmadan. "Hiçbir şey."

"Sarhoş kafayla evime gelip bana saldırdın." Becca dişlerini sıkarak konuşuyor ve ağlıyordu. "Bana tecavüz ettin!" Gözlerimin önünde eriyen arkadaşım, yıllar önce yaşamaktan günbegün vazgeçen ablamı görüyordum. Bu beni kahrediyordu. En çok da elimden bir şey gelmesine kahroluyordum.

“Hayır,” dedi adam telaşla. “Hayır, ben bir şey yapmadım. Saldırmadım. Yalan söylüyor!” dediğinde ilk kez bana bakarak konuştu. “Benim istediğim sadece...”

Becca boğazı yırtılır gibi, “Neydi?” diye bağırdı.

“Ben... Sadece...”

“İstediğin şey beni sikkmek değil miydi? Becermek için gelmedin mi buraya? Parayla düzeceğin oyuncağınım nasılsa. İşini bitirir, paramı kenara atıp gidersin. Karşı koyarsam zorla halledersin ama önünde sonunda istediğini alırsın, değil mi?”

Becca’nın ağzından çıkan her kelime kalbime saplanıyordu.

Pislik adam tüm pişkinliğiyle, “Ben öyle demezdim,” dedi.

“Tabii ya, öyle demezdin. Ne dediğinin bir önemi var mı sanki? Sonuçta istediğin şey bana sahip olmaktı. Kölenmişim gibi... Satılık bir eşyaymışım gibi... Hepiniz kadınlardan aynı şeyi istiyorsunuz. Size hizmet edecek birer köle olmamızı istiyorsunuz!”

“Bunun için para alıyorsun, fahişe!”

Adam daha fazla çekimser kalamayıp gerçek yüzünü ortaya çıkardığında gözüm döndü. Ona gücüm yetmezdi ama gününü göstermenin pek çok yolu vardı.

“Polisi arayacağım,” diyerek hemen arka cebimden telefonu çıkardım.

“Git buradan,” diye tısladı Becca. “Senin yüzünü bile görmek istemiyorum artık. Hayatımı sikip attın. Defol!”

Adam polis lafını duyduğunda korkudan arkasına bile bakmadan, koşarak evden ayrıldı. Çıkarken tehditkâr cümleler kurdu ama umurumuzda bile değildi. Yapacağımız ilk şey mesleğinden menedilmesi için dilekçe yazmak ve akabinde şikâyetle bulunmak olacaktı.

Becca hâlâ duvara yaslanmış bir hâlde duruyordu. Adam gider gitmez kendini bırakıp yere düştü.

Hızla yanına gidip dizlerimin üzerine çöktüm.

“Yanımdayım. Her şey yoluna girecek, Bec. İnan bana tüm bunlar geçecek.”

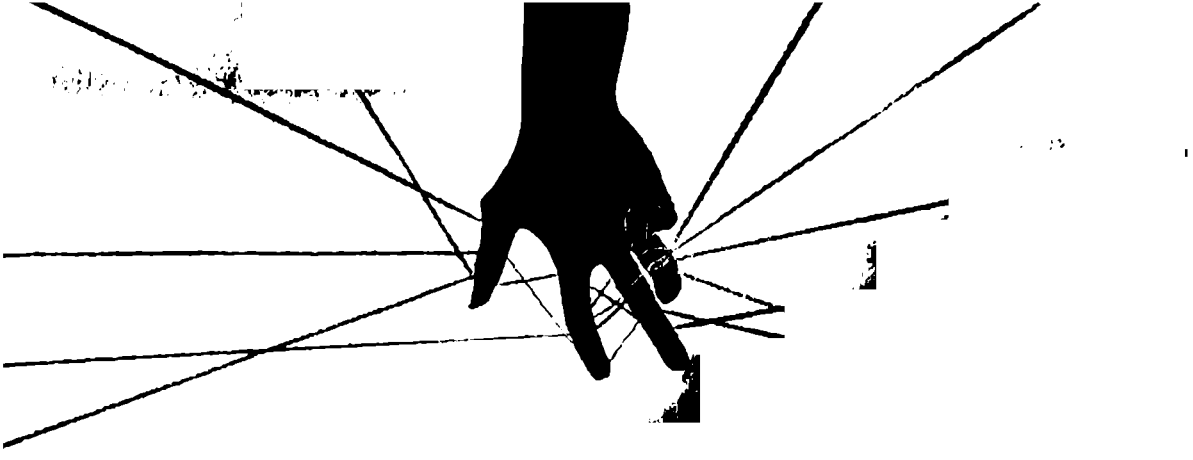
Ellerini yüzüne kapatıp, ağlarken, “Geçmeyecek,” dedi. “Geçmeyecek. Ölmek istiyorum!”

“Şşş!”

Başını göğsüme yasladım. Dakikalarca o şekilde durup gözyaşlarının dinmesini bekledim. Sessiz kalıp, yanında olduğumu anlaması için sınıksız sarılarak bekledim. Yarım saati aşkın bir süre boyunca Becca’nın acısına o koridorda eşlik ettim. Biraz olsun toparlandığında ise hazırlanması için onu ikna ettim. Daha fazla ertelemek istemiyordum. O pisliğin cezasını vermek için kaybedecek zamanımız yoktu.

Dünyada bunu yaşayan tüm kadınların yanında olamazdım. Masum kadınlara bunları yaşatan erkeklerin tamamıyla da savaşılamazdım belki. Ama hayatımda bu rezilliğe maruz kalan herkesi gücüm yettiğince koruyup yanında olacaktım.

Becca’yla birlikte evden çıkıp doğrudan üniversitenin yolunu tuttuk.

PAUL BARNLEY

PAUL BARNLEY
Ravebelg Kasabası

Bugün çok önemli bir işim vardı. Evet, dün gece bahsettiğim sırrımdan bahsediyorum. Onunla ilgili. Merak etmeyin, bu kez sizden saklamayacağım. Mademki benim suç ortağımız, bazı şeyleri bilmeniz gerekiyor.

Bunu öğrenmenin sizi ölüme bir adım daha yaklaştıracaklarını söylememe gerek yok, öyle değil mi?

Sırlar, insan ruhunun hastalığıdır. Her sır, ölüme kesilmiş bir bilettir ve sır taşıyanların, sırtında hedef tahtasıyla gezdiğini söylerler. Bu yüzden ki sırlar insanın celladıdır.

Bu sırrı özellikle Noa bilmemeli. Hepsinden önemlisi bu ve siz zaten o lanet çenelerinizi kapalı tutmanız gerektiğini çok iyi biliyorsunuz. Aksi takdirde yaşayacaklarınızı hayal dahi edemezsiniz.

Sahi, sevgilimin sesini duysam iyi olurdu. Telefonu çıkarıp rehberden adını buldum ve arama tuşuna bastım. Birkaç kez çaldıktan

sonra açılmasını beklediğim aramam meşgule düşünce kaşlarım istemsizce çatıldı. Hapisten çıktığımdan beri ilk kez sesimi duyma şansı yakalamışken o, lanet olası telefonu yüzüme kapamayı mı seçmişti?

Delirmemek işten bile değildi. Derdi neydi bunun?

Aceleyle rehberden çıkıp Noa'nın konumunu takip edebildiğim uygulamaya tıkladım. Nerede olduğunu öğrenmeliydim. Bir dakika... Ravebelg Üniversitesi'nde ne halt ediyordu?

Bana bu sabah kliniğe gideceğini söylemişti. Yalan mı söylemişti?

Ayrıca dün geceki cinayetlerden haberi olmamış mıydı? Belki de olay yerini merak eden sürtük arkadaşı Becca yüzünden olup biteni öğrenmek için zorla götürülmüştü. Yoksa kıymetli sevgilim bana yalan söylemezdi.

Söylemezdi, değil mi?

Yok, elbette söylemezdi. Eğer beni sinirlendirirse başına neler geleceğini bilirdi. Güzel Noa'm aptal bir kız değildi. Beni kendine âşık eden en önemli özelliği zekâsıydı.

Zihnimdeki şeytanlar Noa'yı kötüleyerek huzurumu bozmaya çalışıyordu ama yemezlerdi. Akşam nasılsa her şeyi bana anlatırdı.

Gelelim size. Ne diyordum en son? Ah! Doğru. Ne olduğunu anlatmadan önce susmak bilmeyen Rahibe J. Anitta'nın kahrolası çenesini kapamasını bekliyordum.

Okuldan sonra iki saatlik mesafede bulunan Sant Bouren Kasabası'nın merkezindeki tarihî kilise de işimi bitirip elimdeki evraklarla rahip odasından çıkıtım. Ravebelg Kasabası'na taşınmadan önce başlattığım sürecin nihayet bugün sona erdiğine seviniyordum.

J. Anitta'dan çocuk hakkında son bilgileri de aldıktan sonra kibar bir şekilde teşekkür edip kiliseden ayrıldım. Çenesi düşük sürtüğün eğitim verdiği çocuk ne kadar sağlıklı olabilirdi ki?

Yolun karşısına park ettiğim arabama ulaştım. Şoför koltuğuna yerleştikten sonra gaza basmadan önce elimde tuttuğum evrakları keyifle inceledim. Benim küçük meleğim. Sağ köşedeki çerçeveye dünyalar tatlısı vesikalığını yapıştırmışlardı. Son gördüğümünden bu yana ne çok büyümüş ve güzelleşmişti öyle.

Jasmine Barnley.

Ah! Evet, size söyleyeceğim o büyük sır tam olarak buydu. On bir yaşında bir kızım vardı ve onu yeniden yanıma almanın mutluluğunu yaşıyordum. Son iki yılda Jasmine'i kilisenin yatılı okuluna vermek zorunda kalmıştım.

Bu kararı almak hiç de kolay olmamıştı. Ravebelg Kasabası'na taşındığımda bir süre daha orada kalmaya devam etse de on gün önce Jasmine de temelli Ravebelg Kasabası'na getirilmişti. Kilise görevlileri tarafından Jasmine ve annesi için tuttuğum küçük, şirin evine getirilmiş, burada yaşatları gibi normal bir okula başlamıştı.

Size söylemiştim.

Artık her şeyi bildiğinizi sanıyorsunuz ancak hâlâ bir şey bildiğiniz yok. Adımı öğrenmiş olmanız hiçbir şeyi değiştirmez. Hâlâ gözünüzü dört açmaya, yastığınızın altına bir bıçak saklamaya devam etseniz iyi edersiniz çünkü sıradaki kurbanımın kim olduğunu ve ona neler yapacağımı kestirmeniz mümkün değil.

En son kiralamak için geldiğimde bomboş ve pislik içinde olan daire şimdi sıcacık bir yuvayı andırıyordu. Jasmine için istediğim şey de buydu zaten. Sahip olamadığım her şeye onun sahip olmasını istiyordum.

Ravebelg Kasabası'nın kanlı elleri arasında, kirli yüzlere bakan masum gözlerinin hiçbir zaman gerçekleri görmesine izin vermeyecektim.

Jasmine diğer çocuklar gibi değildi. O farklıydı çünkü sonsuza dek yanında olacak ve onu tüm kötülüklerden koruyacak biri vardı yanında. Onu son nefesime kadar korumaya yemin etmiştim. Ailemin bana yapmadığı ne varsa ona yapacak, hiçbir şeyin eksikliğini yaşamasına izin vermeyecektim.

Ardımdan kapıyı kapatıp doğrudan salona girdiğimde onu kasabanın dışındaki köhne evdeki gibi buldum yine. Pencerenin önüne dizdiği onlarca çeşit çiçeğin başında oturmuş, dışarıyı izliyordu.

“Joanne.”

Gün ışııyla aydınlanan beyaz teni ılık ılık parlıyordu ama omuzunun üstünden bana baktığında, gözlerinde gördüğüm hüznün bütün ışıkları söndürdü. Bir yandan da ondan istediğim yeni oyuncak bebeği hazırlıyordu.

Noa'yla karşılaştığından beri benimle hiç konuşmamıştı. Kekeme olduğu için hiç uzun uzun sohbet etmezdik ama en azından gülümser ya da birkaç cümle söylerdi. Şimdi hüznün kaplı gözleri benimle konuşuyordu.

Joanne'e âşık değildim. Aklınıza salakça fikirler getirip beni sinirlendirmezseniz iyi edersiniz. Ona acıdığım için yanımdaydı. Yıllar önce onu kurtarmış ve intikamını alacağıma, onun yaşadığını yaşayan tüm kadınları koruyacağıma söz vermişim.

O beton beyinlerinizin içinde hâlâ benim kötü olduğumu söyleyen kahrolası sesi duyuyor musunuz? Kötü olduğumu düşünüyor musunuz? Söyleyin bana.

Katilsin, deyin.

Suçlusun, günahkârsın, deyin.

Hepiniz gerçeği biliyorsunuz. Amacımı da onlara yaptığım iyiliği de biliyorsunuz. Bu yüzden susuyorsunuz zaten. Beni hâlâ ifşa etmenizin sebebi tam da bu, öyle değil mi?

Noa'yla Joanne'in neler konuştuğunu henüz bilmiyordum. Dinleyememişim. Konuşmalarını kaydetmesi için yerleştirdiğim cihazı almaya gitmem gerekiyordu ama buna bir türlü fırsat bulamamışım.

Joanne kasabada olup biten her şeyden habersizdi. Oyuncak bebekleri ne için yaptığını bile bilmiyordu. Jasmine gibi küçük kızları mutlu etmek için hazırladığını sanıyordu. Noa'yla karşılaşmasından sonra eski evde kalması mümkün değildi. Tüm kurbanlarımdan bir şekilde kurtulana kadar saklanmaya devam etmesi gerektiği için de aklıma böyle bir şey gelmişti.

Noa ablasını dışarıda, uzaklarda ararken onunla aynı kasabada hatta on beş dakika uzaklıkta yaşadığını asla bilemeyecekti. Bu yüzden evde televizyon yoktu ve dışarıdan hiçbir şekilde gazete getirmiyordum.

Joanne yaşadığı travmalar yüzünden zaten dışarıya adım atamazdı. Kimseyle konuşmaz ya da görüşmezdi. İçimin rahat olmasının sebebi

de buydu. Jasmine'in ise yaşı küçüktü. Annesiyle sürekli sohbet eder, yalnızca okuduğu masallardan, okuldaki öğretmenlerinden ya da arkadaşlarından bahsederdi. Bir de kilisede gördüğü iki yıllık eğitim sürecinde öğrendiği dinle ilgili şeyleri anlatırdı.

Kilisenin daima katı bir eğitim sistemi vardı. Jasmine için en iyisinin onlara güvenmek olduğunu düşünmüştüm ama yine de bazen beyninin yıkandığını, küçük yaşta maruz kaldığı eğitimin ağır olduğunu düşüneneğim konulardan bahsetmesi tadımı kaçırıyordu.

Yeni okulunda, arkadaşları sayesinde kısa sürede sıradan çocuklar gibi olacağını ümit ediyordum. Annesi Joanne gibi konuşmakla ilgili bir sıkıntısı yoktu. Aksine tanıdığım en sosyal çocuklardan biri olabildi. Herkes ona bayılırdı. Tıpkı babasına, yani bana bayıldıkları gibi.

Joanne'in karşısındaki tekli koltuğa oturarak, "Güzel haberlerim var sana," dedim. "Yakında intikamını almış olacağız. Sana bunu yaşatanlar cezasını çekecek."

Şaşkınlıkla bakan gözleri yaşadığı acının kederinde boğulsa da dudakları zayıf bir tebessümle kıvrıldı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı gözyaşını silerek.

"Her şey senin ve kızımız için."

Uzanıp, elini tutarken ona en sahici gülümsememle karşılık verdim.

Burada bir aile olduğumuza ve her şeyin yolunda gittiğine inanmıyordı. Ama doğrusunu söylemek gerekirse... Sıra Joanne'e de gelecekti. Kusursuz cinayet listemin sonlarında onun ismi de yer alıyordu.

Noa benim son kurbanımdı ve ben, kıymetlimden önce ablasını öldürecektim. Zorundaydım. Belki prensesim, Jasmine'im çok üzülecekti ama acılar onu büyütecek ve güçlendirecekti.

Benim kızım çok güçlü olacaktı.

Her şeye ve herkese karşı.

16

BİR KEZ DAHA

Söz konusu kendi hayatı olduğunda, daha fazla yaşayabilmek için bir şeyler feda etmeye başlar insan. Ve işe, önce sevmediklerinden başlar.

16

NOA DAYTON

Ravebelg Kasabası

Üniversitenin sokağına ulaşmıştık. Becca koluma girmişti. Okula doğru yürürken kendi aralarında konuşan bir erkek grubunun hedef tahtası olduk.

“Okulun ücretli fahişesi de gelmiş!”

“Neden yüzün asık, güzelim? Keyfin yerine gelsin istiyorsan gelip o güzel ağzınla sikimi emebilirsin.”

“Yeterince zıplarsan paranı ona göre yüksek alırsın, orospu!”

Becca’nın daha fazla üzülmesini istemediğim için adi pisliklere cevap vermek yerine yürümeye devam ettim. Becca konuşacak hâlde olmadığı için eminim ki onları duymamıştı bile.

“Nereye kaçıyorsunuz? Buraya gelin!”

“Arkadaşını da eğittin mi bari? Hemen diz çöküp yalamaya başlarsanız sağlam para kaldıracaksınız. Fırsatı kaçırmayın, kızlar!”

Orospu çocukları! Bu kadar rahat davranmaya nasıl cüret ediyorlardı? Bazen böyle pislikler yüzünden Oyuncak Katili'ni kıskanıyor, onun yerinde ya da yanında olabilmeyi diliyordum.

Sahi, Oyuncak Katili neden suçluları değil de çoğunlukla masum kızları öldürüyordu?

Cevabını merak ettiğim tek soru bu olabilirdi. Dünden beri sesi soluğu çıkmıyordu. Belki de bir sonraki konuşmamızda bu soruları doğrudan ona sormalıydim.

Oyuncak Katili'ni aklıma getirince en son tuvalette konuştuklarımızı düşündüm. Ona meydan okuduğumu tamamen unutmuştum. Bunu hatırlamam hiç iyi olmamıştı çünkü kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki nabzımın gürültüsü kulaklarımda yankılanıyordu.

Hâlâ sessizliğini koruyordu. İsteddiği tek şey benimle kedinin fareyle oynadığı gibi oynamaktı. Dünkü söylediklerinin tamamı bir aldatmacaydı.

Okulun giriş kapısına yaklaştığımızda, ekip araçlarının etrafını saran meraklı kalabalığın yanından zor da olsa geçip okula girdik. Tüm öğrenciler bahçeye yığılmış, anlamadığım konulardan bahsediyordu.

Havuz, soyunma odası gibi şeyler duyuyordum sürekli. Öğrencilerin arasında kavga çıkmış olmalıydı. Sabahın köründe polislerin müdahale etmesini gerektirecek kadar büyük ne yaşanmış olabilirdi ki?

Becca da olup biteni anlamaya çalışıyor, etrafta konuşulanları dinliyordu. Fakültenin önüne çekilen olay yeri inceleme şeritlerinin ardında gördüğüm tanıdık yüz, ellerimin titremesine sebep oldu.

Bu basit bir öğrenci kavgası değildi. Polislerle birlikte olay yeri inceleme ekibi ve Dedektif Helen'in ekibi buradaydı. Yoksa...

Yeni bir cinayet haberini artık kalbim kaldırmazdı. Bu kâbusun bitmesi için her gece Tanrı'ya yalvarıyordum. Eminim ki bütün kasaba halkı uykuya dalmadan önce bu felaketin sona ermesi için dualar ediyordu.

Peki, Tanrı ne yapıyordu? Neden korumuyordu bizleri?

Becca'yla birlikte hızlıca şeritlerin önüne ulaştık. Helen karşısındaki orta yaşlı adama talimatlar yağdırıyor, ekipteki diğer kişilere titizlikle

inceleme yapmalarını söylüyordu. Saçlarını savurduğu an benimle göz göze geldi ancak hemen önüne dönüp konuşmaya devam etti.

Beni görmezden geleceğini sanmıştım ama işini bitirir bitirmez yanıma geldi. Selamlaşmayı çok hızlı geçip burada neler olduğunu sorduğumda, aldığım cevap ayakta durmamı bile güçleştirecek bir darbe indirmişti bana.

“Dün gece burada dört öğrenci öldürüldü, Noa. Bir öğrenciyi ise mesajını bize iletmesi için sağ bırakmış.”

Beş genç insan. Bir gecede hayallerine ve onları bekleyen gelecek güzel günlere veda eden beş masum... Oyuncak Katili yine beklenmeyi yapmıştı. Herkes onun sinmiş ve korkmuş olduğunu söylerken, o vakit kaybetmeden kurbanlarını avlamaya devam ediyordu.

“Hepsi kız mı?” diye sordum. Titreyen sesim Helen’in dikkatini çekmemi sağlamıştı.

Saçını kulağının arkasına atarken, “Hayır,” dedi. “Bu kez iki erkek, iki kız öldürüldü. İçlerinden biri dekanın kızı. Ve...”

“Evet?”

“Ölenler arasında bir tek onun yanına oyuncak bebek bırakmış. Diğerlerinde yoktu. Sanki asıl kurban Cindy’ymiş ve diğerleri ona giderken yolda harcanan kişilermiş gibi geldi bana.”

Cindy’nin öldüğünü duyduğumuz andan beri Becca’yla birbirimize bakıyor, bizi kısı kıvrak yakalayan dehşetin kollarından kurtulmaya çalışıyorduk ama bu mümkün görünmüyordu.

Daha dün dekanın sırrı ifşa olmuş, kızı Cindy de Becca’ya saldırmıştı. Bugün ise bu ölüm haberi... Oyuncak Katili gerçekten içimizden biriydi. Bize bir nefes kadar yakındı. Bunun bir tesadüf olduğuna inanacak değildim.

Peki, kimdi? Kahrolası katil kimdi? Neredeydi?

Hâlâ izlendiğimi hissediyordum. Gözlerini dikmiş, her adımımızı uzaktan izliyordu sanki. Hepimiz oyuncakları gibiydik ve iplerimiz tamamen onun elinde görünüyordu. Hayatımızı da bizleri de yöneten oydu. Kahretsin!

“Bu sefer ki vahşetin hiçbir açıklaması yok, Noa,” diyen Helen’in bana karşı tavrı artık daha dostçaydı. Sorgu için gittiğimden beri değişmişti.

En son Avukat Lexa’yı öldürdükten sonra gözlerini ve ağzını dikmişti. Bundan daha manyakça bir şey yapması mümkün müydü? Ya da birini buz pateninde üç parçaya ayırmaktan daha kötü ne yapabilirdi?

“Havuza jilet ve asit koymuş, inanabiliyor musun? Kızlardan ve erkeklerden biri bu şekilde parçalanmış, cesetleri asit yüzünden kaynamış hâlde bulundu. Tanınmaz bir hâlde...” Kusmamak için kendimi zor tutuyordum. Duyduklarımın koca bir şaka olmasını dilemekten başka bir şey yapamıyordum. “Soyunma odasında Cindy’nin erkek arkadaşının boğazını kesmiş.”

Helen’in mesleği gereği her günü bu tarz olaylarla ilgilenerek geçiyordu ama yine de böylesi bir vahşetten bahsederken doğal olarak zorlanıyordu. Her kelimesinden sonra susup yutkunuyor ve sözlerine devam etmeye çalışıyordu.

Hasta ruhlu Oyuncak Katili’nin psikolojisi bambaşka bir boyuta ulaşmıştı. Zihninde tasarladığı vahşetin durdurulması imkânsızdı artık. Böylesini hayatım boyunca hiçbir katil belgeselinde, filmlerde ya da romanlarda görmemiştim.

Kurgu yapımlarda izleyip, okuduklarımı fazla bulurken gerçek hayatta yaşanılır olması kanımı donduruyordu. Hele ki katilin kurbanlarından biri olmak...

Tanrı’m, beni koru!

Becca çatallı bir sesle benden önce davranıp, “Peki, Cindy?” diye sordu.

“Neden bilmiyorum ama onu İsa gibi çarmıha gererek cezalandırmış. Soyunma odasındaki dolaplara ellerinden ve ayaklarından çivileyerek ters asmış ve...”

“Ne?” dedim dehşetle. Kendi sesimi dahi duymakta güçlük çekiyordum.

“Kızcağızın gözlerini oymuş. İki gözünden de bıçaklamış. Tanrı’m. Rezalet. Bunları masum insanlara yapmaya nasıl bir öldürme güdüsü sebep olur? Aklım almıyor.” Dedektif Helen elini alnına koyup

önümüzde çaresizce volta atmaya başladı. “Bu kadar çabuk harekete geçmesini beklemiyorduk. Her şey karmakarışık bir hâl aldı.”

“Peki, kurtulan kişi ne mesajı getirdi?”

Becca depresyonundan çıkmış görünüyordu. Helen’in söylediklerinden sonra insan kendi dertlerini nasıl önemseyebilirdi ki?

“Bir nefes kadar uzağınızdayım hâlâ. Kim olduğumu bulmaya cesaretiniz varsa düşün peşime ama pişman olacaksınız. Oyun yeni başlıyor, ahmaklar. Ve bana Oyuncak Katili demenizden hiç hoşlanmıyorum. Bay OM, demelisiniz. Nedenini merak edecek olursanız da... Günahkâr kalplerinizden kötülüğü söküp atın ve ilahi olana kulak verin. Ne anlama geldiğini o vakit öğreneceksiniz.”

Kızın göğsüne bıçakla kazıdığını öğrendiğimde kusma isteğiyle kasılan mideme basınç uyguladım. Kızın yoğun bakımda olduğunu öğrenince kendimi daha da kötü hissettim. Bu, ölmekten daha beter olmalıydı. Hayatın boyunca sapkın bir mesajın bıçak izlerini vücudunda taşımak... Kulağa korkunç geliyordu.

“OM da ne demek?”

Bu bir soru değildi, sadece sesli düşünmüştüm.

“Önce Cindy’yi ters bir şekilde çarmıha geriyor. Sonra da *ilahi olana kulak verin*, diye mesaj veriyor. Bu zamana kadar diğer kurbanlarının ölümünde dinî bir mesaj vermemiştii. Yani...”

Becca olup biteni sesli düşünerek yapbozu birleştirmeye çalışıyordu. Bizimle konuşmuyordu aslında.

“Yani?”

Dedektif Helen da Becca’nın sonucu nereye bağlayacağını merakla bekliyordu.

“Yani burada iki seçenek var: Katil ya dinine düşkün biri ya da bizim öyle düşünmemizi istiyor. Daha birkaç gün önce Paul’u suçlu gösterdiği gibi yine hedef şaşırtmaya çalışarak sizi oyalıyor.”

Helen’la birbirimize bakarken bir yandan da Becca’nın ihtimallerini zihnimde tartıyordum. İkinci söylediği çok daha mantıklı gelmişti.

“İkinci söylediğine katılıyorum. Cinayetlerin dinle alakası olsaydı şimdiye kadar ölen kızlarda da bu tarz mesajlar verirdi,” dediğinde Helen’in söylediğine başımı sallayarak destek verdim.

“Sahiden de kurbanlarının cesetlerine *Bay OM* imzası kazımdan başka bir şey yapmadı. *OM* her ne demekse onun bir bağlantısı olabilir bence.”

Becca’yla kafa kafaya vermiş, kasabadaki cinayetlerin sırlarını çözmeye çalışıyorduk ve bunun için çağırılmış Dedektif Helen da bize katılmıştı. Dakikalarca süren konuşmanın sonu, Helen’in bu yaptığığın doğru olmadığını idrak etmesiyle son buldu.

“En fenası da kameraların dün gece kayıt dışı kalması. Bunu yapan da kim, biliyor musunuz?” diyen Helen, ellerini beline yaslayıp vücut ağırlığını sol bacağına verdi.

Becca benden önce davranıp, “Kim?” diye sordu.

“Okulun dekanı.”

Duyduklarımın şaşkınlığıyla kuruyan boğazım yüzünden büyükçe yutkunarak Becca’ya döndüm. Çoktan gözlerini dikmiş bana bakıyordu ama aklının dekada olduğu belliydi.

Buraya, dekanın Becca’ya yaptıkları yüzünden şikâyet dilekçesi vermeye gelmiştik. Ama onu tutuklanmış şekilde polisler eşliğinde götürülürken görmek tüyler ürperticiydi.

Becca dehşetle, “Katil olarak mı yargılanacak?” diye sordu.

“Hayır. Ama suç ortaklığına kadar gidecek bir yargı süreci onu bekliyor. İdarede çalışan kızlar kameraların onun talimatıyla kapatıldığını söyledi. Yani anlayacağınız... Sıçtı.”

Becca’nın rahatladığını gözlerine baktığım an anlayabiliyordum. İntikamını almışçasına duruşunu dikleştirdiğinde dudakları usulca kıvrıldı. Ne yalan söyleyeyim o pislik herifin hayatını bitirenler biz olsak daha mutlu olurduk fakat böylesi bir sonu olduğu için de yeterince mutluydum.

Kızı Cindy, her ne kadar delinin teki olsa da bu şekilde öldürüldüğü için yine de üzgündüm. Kimse böyle bir ölümü hak etmezdi. Düşmanım olsa bile.

“Bir dakika!” Aklıma aniden bir şey geldiği için düşünmeden sesli tepki vermiş oldum. “Gözümüzden kaçan bir detay var.” Cindy ve diğerlerinin ölümünü düşünürken aklıma gelen bir şeydi bu.

Helen kollarını göğsünün altında kavuşturup, “Nedir?” diye sordu.

“Oyuncak Katili ilk kez kendine erkek kurban seçti. Bu zamana kadar hep genç kızları nedef alırken bu kez iki erkek öldürdü. Neden?”

“Yanlışın var, tatlım. Luke Connor’ı da öldüren oydu. Oyuncak Katili.”

Kısa sürede öyle çok insan ölmüştü ki aklımda tutamaz olmuştum. Bu korkunçtu. Ölüme alıştırılmak, kabul edilemezdi.

“Ayrıca erkekleri hedef şaşırtmak için seçiyor olabilir. Çemberin daraldığının farkında ve yakalanmaktan korktuğu için bizi farklı yöne sürüklemeye çalışıyor.”

Becca’nın fikri mantıklı gelmişti. Kurbanlarını neye göre seçtiğini anlamayalım diye kızların yanında erkekleri de öldürüyor olabilirdi.

“Doğru,” diyerek ağır ağır başımı salladım. “Ayrıca öldürülen erkeklerin kurbanları arasında olduğunu sanmıyorum. Oyuncak Katili bu zamana kadar kurbanlarının yanına hep oyuncak bebekler koydu. Dün gece ölenlerden de sadece Cindy’nin yanına oyuncak bebeğini bıraktı. Bana kalırsa diğer kızın ve iki erkeğin ölümü planlı değildi.”

“Havuzda asit ve jilet bulundu diyorum ya... Planlı olmaması mümkün olabilir mi hiç?”

Olamazdı.

Helen bu söylediğiyle sunduğum tezi çürütmüş oldu.

“Davanın detaylarını sizlerle paylaşmam etik değil. Bu yaptığım çok yanlış, lütfen aramızda kalsın. Farkında olmadan halkı korku ve paniğe sürükleyecek bilgiler paylaştım. Bunun için üzgünüm.”

Helen’in gözlerindeki çaresizlik insanın içini parçalayan türdendi. Oyuncak Katili’nin bana yaşattıklarını düşününce Helen’i da oyuncak gibi oynattığını tahmin edebiliyordum. İnsanların psikolojileriyle oynamaktan keyif alıyordu.

“Hiç merak etme,” derken bize güvendiği için teşekkür eder gibi başımı salladım. “Sen söylemesen de bu kasabada her şey bir şekilde ortaya çıkıyor ve herkes her şeyden haberdar oluyor. Kendini kötü hissetmene gerek yok.”

“Orası öyle...” Dalgınlığı yüzünden okunuyordu. “Neyse. Siz yine de anlattığım her şeyi unutun.” Başından savar gibi elini sallayarak,

ekip arkadaşlarının yanına gidip Becca'yla beni şeridin diğer tarafında yalnız bıraktı.

Becca, "Doğruyu söylemem gerekirse şok oldum," dedi. Gözlerinde mahcup bir ifade vardı. "Katil feci göt etti beni. Tüm kasaba peşindeyken göz göre göre bu kadar rahat cinayet işlemesi akıl alır gibi değil. Bir kişi de değil... Dört kişi birden. Tanrı'm!" Olup biteni öğrendiğinden beri kendi dertlerini unutmuştu.

Benim gibi...

Anlamadığım bir şey vardı. Neden sıradaki kurbanı bana seçtiği hâlde bir başkasını öldürmüştü? Bana saldıracağını, yeni hedefi olacağımı içten içe hissederken bu yaptığıyla bir kez daha düşüncelerimi alaşağı etmişti.

Oyuncak Katili benden ne istiyordu?

Sadece korkmamı istiyordu. Diğer insanları neden öldürdüğünü bilmesem de kesin olan bir şey varsa o da benim korkumdan beslendiği. Peki, diğer soruya geçelim.

Ablam Joanne'le bağlantısı neydi?

Becca şeridin diğer tarafında olanları izlemek için gözlerini benden çekmişti. Odağının başka yerde olmasını fırsat bilip cebimden telefonu çıkardım. Oyuncak Katili'nin en son bana *Tumblr*'dan mesaj attığı hesabına tıklayıp hızlıca bir mesaj yazdım.

@çiçeklermezarlıktasolar: *Onu yeniden görmeliyim. Joanne'le görüşmemi sağla.*

@çiçeklermezarlıktasolar: *Lütfen.*

Telefonu hemen cebime attım. Herkes Oyuncak Katili'nin peşindeyken ben onunla mesajlaşıyordum. Her fırsatta burnumun dibine kadar girip benimle uğraşıyordu ve ben bunların tamamını gizliyordum.

Tanrı'm... Aklımı yitirmek üzereydim. Bu yaptığım tam bir delilikti. Eğer biri öğrenirse belki de başım belaya girerdi. Belki de istediği buydu. Oyun arkadaşı olduğumuzu söylemişti. Beni suçlarına ortak etmeye çalışıyordu. Kahretsın!

Düşünmekten şakaklarıma saplanan acının tarifi mümkün değildi. Acıyla başımı ovarken, gözlerimi kapatıp zihnimi rahatlatmaya çalıştım.

Becca, dekanın polis arabası eşliğinde sorgu için götürülmesini izlemeye gitmişti. Yeniden yanıma geldiğinde, “Sanırım artık dilekçe vermemiz gerekmiyor,” dedi. Keyfi yerine gelmiş gibi görünüyordu.

Afalladığımı belli olmasın diye, “Asla kurtulamaz,” diyerek omuz silktilim. “Ama biz yine de hakkında suç duyurusunda bulunalım. Öğrenciler yüzünden yargılanırken sana yaptıkları yüzünden de yargılanmalı. Hatta hastaneye gidip yaraların için rapor almalıyız.”

Bu işin peşini bırakmaya niyetim yoktu. Becca bıraksa bile ben bırakmazdım.

Becca’nın bu konuyla ilgili hırslanmasını, en azından her zaman olduğu gibi küfrederek içini dökmesini beklemiştim ama o beni şaşırtmayı seçti. Birdenbire aramızdaki mesafeyi kapatıp kollarını sıkıca bana sardığında, önce karşılık veremedim. “İyi ki seni tanımışım,” diye mırıldandığını duyana kadar tepkisiz kalmaya devam etsem de nihayetinde arkadaşşıma tüm içtenliğimle sarıldım.

“Sen de iyi ki varsın,” diye kulağına fısıldadım. “İyi ki arkadaşşımsın.”

“Hayatım boyunca ilk kez biri yanımda duruyor. Her şeye ve herkese rağmen...” Ağlıyor muydu sahiden? “Bu yaptığını ölsem de unutmam, Noa.” Geriye çekilirken aceleyle gözyaşlarını sildi. “Sadece bir kez değil, defalarca kez götümü kollamak için yanımda oldun. Aylar önceki partide ölenler yüzünden katil olduğumu söyleyerek üzerime geldiklerinde, bütün kasaba benden fahişe diye bahsettiğinde sen hep benim yanımda oldun. Dünden beri olanlara rağmen hâlâ yanımdasın.”

“Arkadaşlar bugünler içindir.”

Yaptığım şeyler pek çok insan için önemsiz sayılabilirdi ancak Becca ve benim gibi hayatı boyunca sevgi nedir bilmeden büyümüş kızlar için çok kıymetliydi.

Becca'yla birbirimizi öyle büyük bir kucaklamayla sarmıştık ki eğer telefonum çalmamış olsaydı günlerce böyle kalabilirmişiz gibi hissetmiştim.

"Aç sen telefonu," derken, burnunu çekerek gözyaşlarını bir kez daha sildi. "Duygusallaştık birden."

Ekranda Paul'un ismini gördüğümde mutluluktan çığlık atmak üzereyken son anda ağzımı kapadım. Telefonu Becca'ya çevirdiğimde, mutluluğuma eşlik eder gibi gözlerinin içi parlamıştı.

Hapisten çıktığından beri ilk kez konuşacaktık. Bunun verdiği heyecan ve gerginlik yüzünden ellerim titrerken telefonu açtım.

"A- Alo?" Kahretsin, kekelemiştim. "Paul?"

"Sevgilim."

Bana bunu her böyle seslendiğinde dizlerimin bağı çözülüyordu.

"Paul," dedim titreyen sesimle. Ona hâlâ sevgiliymişiz gibi hitap edemiyordum. *Sevgilim, aşkım, bebeğim...* Hayatım boyunca kimseden duymadığım sözcüklere sadece birkaç haftada alışmam imkânsızdı.

Bana kırılmaması için Paul'a bunu en başta söylemiştim. Bazı şeylerin zaman alacağını biliyordu. Bekleyeceğini söylemişti. Ben yanında olduğum sürece başka hiçbir şeyin önemi olmadığını söylemesi bile onun ne kadar doğru bir adam olduğunu açıkça gösteriyordu.

"Seni özledim," diyerek yine de onu mutlu edebilmeyi umdum. "Serbest kaldığın için çok mutluyum."

"Ben de öyle. Seni ne kadar özlediğimi bilemezsin. Sensiz geçen bir gün sanki benden yıllarımı alıp götürdü. Zaman geçmek bilmedi, inan bana."

Anlatırken bile yaşadıklarının ağırlığı sesinden açıkça anlaşılıyordu. Paul gibi muhteşem bir adamın böyle bir oyuna kurban edilmesi insanın aklına durgunluk verecek türdendi.

Daima böyle olmaz mıydı zaten? Hep en saf ve masum olanlar kirli oyunların içine çekilirdi.

"Geçip gitti. Herkes senin suçsuz olduğunu biliyor ya, önemli olan da bu. Sen masumsun."

“Haklısın.” Gülüşü beni de gülümsetti. “Bunları düşünerek daha fazla zaman kaybetmek istemiyorum. Belki de sadece seninle bu kasabada geçireceğim güzel günlere odaklanmalıyım.”

“Aynen öyle,” diyerek ayaklarım yerden kesilmiş gibi kendi etrafımda döndüm fakat zihnimin bir kısmını esir alan kötü ve karanlık sesi bastırmaya gücüm yetmedi.

Ravebelg Kasabası’nda yaşıyorduk ve kasabada bir seri katil vardı. Hâl böyleyken Paul’un bahsettiği güzel günler neredeydi?

Bunların hepsi bir palavraydı. Kahretsin ki Paul yaşadığı buhrandan kurtulmak için kendini de beni de bunlarla avutuyordu ama bu lanet olası kasabada her geçen gün daha boktan bir hâle düşüyorduk.

Eminim ki Oyuncak Katili, kendisi yerine Paul’u tutuklatarak bizi düşürdüğü tuzak yüzünden sarsılmaz bir öz güven kazanmıştı. Bu da demek oluyordu ki asıl felaket bundan sonra başlayacaktı.

“Neredesin bakalım?” diye sorarak konuyu değiştirdi. Nihayet normal bir çift gibi konuşacağımız kısım gelmişti.

“Becca’yla okula geldik. Kız kıza birlikte vakit geçirmek istedik.”

Canı yeterince sıkındı. Sabah evde olanlardan ya da okuldaki cinayetlerden bahsedip keyfini iyice kaçırmak istemiyordum. En fazla birkaç saat sonra öğreneceğini bilsem de benden duysun istemiyordum. Tıpkı onun benim hayatımda olduğu gibi ben de onun hayatında iyi hissettiren ve mutlu eden kişi olmak istiyordum.

“İyi yapmışsınız, bir tanem. Benim de halletmem gereken birkaç ufak işim var. Sonra okula gideceğim. Bugün yalnızca iki derse gireceğim. Sonra seninim.”

Bir kez daha güldüğünü duyunca sevindim. Gülüşünü gözümün önünde canlandırmak beni de gülümsetti.

“Heyecanla işlerinin bitmesini bekleyeceğim.”

Mutluluktan saçımdan bir tutamı parmağıma dolayıp duruyordum. Dışarıdan ne kadar şapşal göründüğümü tahmin edebiliyordum ama umurumda değildi. Harika bir adamla mutlu bir ilişkim vardı ve hiçbir şey mutluluğumun içine sığamazdı. Elbette buna izin vermeyecektim.

“Tekrardan haberleşiriz, sevgilim. Lütfen dikkatli ol.”

“Merak etme. Kalabalık yerlerde dolaşıyoruz.”

Tabii ya! Tanınmaz hâldeki dört cesedin götürüldüğü öğrenci kalabalığının arasındayız. Burada başımıza bir şey gelmezdi, değil mi?

“Harika. O hâlde görüşürüz. Öpüyorum kocaman.”

“Öptüm. Görüşürüz,” dedim ve telefonu kulağımdan çekip aramayı sonlandırdım.

Becca’yla göz göze geldiğimizde, birbirimize şapşal bir sırtışıla bakıp kıkırdadık.

“Kızım, resmen yüzün gülüyor!” Coşkuyla konuştu. “Seni böyle görmeye o kadar alışık değilim ki... Dakikalardır şaşkınlık içinde seni izliyorum.”

“Eğer karşımda bir ayna olsaydı ben de kendimi dehşet içinde izlerdim. Gülümsemenin ne demek olduğunu unutmuşum,” derken bile sırtıtmaya devam ediyordum. “Tanrı’m... Resmen yanaklarım ağrıyor. İnanamıyorum. Gülmek böyle bir şeymiş!”

Becca, “Abarttın,” diyerek omuzuma hafifçe vurdu. “Ne zaman buluşacaksınız?”

“Akşam.”

“Bak sen...” İmalı bakışlarla kaşlarını kaldırdı. “Demek bazıları yasaklı saatlerini sevgilisinin kollarında geçirecek.” Omuz atarak yanıma geldi. “Sen bunu hak ettin, kızım. Git ve sevgilinin tadını çıkar!”

“Tanrı’m... Bec!” Utançtan yüzümün kıpkırmızı kesildiğine emindim. Göz devirerek Becca’nın koluna vursam da Paul’un kolları arasında olduğumu düşünmek bile vücuduma sıcak basmasına neden oldu. Onu çok özlemiştim. Her anlamda...

Dün gece kasabada işlenen dört öğrencinin cinayeti Ravebelg Üniversitesi’ni derinden sarsmıştı. Tüm öğretmenler ve öğrenciler süratle evlerine gönderilirken, olay yeri inceleme ekipleri alanı iyice genişletip insanları dışarıda bıraktı.

Becca, dekanla ilgili şikâyetini Helen sayesinde alandaki polis memurlarından biriyle hallettiği için ayrıca karakola gitmemize gerek kalmamıştı. Böylece o pislik herif bundan sonra Becca’ya yaklaşılamazdı. Bunun verdiği rahatlıkla okuldan ayrıldık.

Önümüzdeki bir saatimizi soğuk kahvelerimizi içerken sohbet etmekle harcadıktan sonra Becca’nın moralinin daha iyi olduğunu

gördüm. Linda'yı yeterince yalnız bırakmıştım. Onu daha fazla iş yüküyle baş başa bırakamazdım.

Becca'ya durumu anlatıp yanından ayrıldıktan sonra kliniğin yolunu tuttum. Saat öğleden sonra üçü geçiyordu. En azından akşam yediye, kapanış saatine kadar kliniğe göz kulak olmak istiyordum. Linda da günün kalanını evinde geçirse iyi olurdu.

Elbette söz konusu Linda'yı klinikten göndermek olduğunda epey uğraşmam gerekiyordu. İşkolik bir kadın olduğu için tüm gününü çalışarak geçirmek istiyordu. Onu güç bela evine gidip dinlenmesi konusunda ikna etmeyi başardıktan yarım saat sonra klinikte yalnız kaldım.

Kasabanın bugünkü gündemi öldürülen dört öğrenciden ibaretti. Sadece birkaç saat içinde çığ gibi büyüyen haberlerle insanların korkusu kasabanın havasına bulaşmıştı. Aldığım her nefeste bir el boğazımı sıkıp nefesimi kesiyordu sanki.

Eskiden Ravebelg, civarda en gelişmiş ve en çok sevilen kasabaydı. Şimdilerde ise *Ölüm Kasabası* diye anılıyordu. Özellikle sosyal medyada her yeni cinayetin altında bu başlığı görmek kaçınılmazdı.

Ölüm Kasabası...

Ölümün ele geçirdiği karanlık topraklar. Ravebelg Kasabası.

Çocukluğum.

Telefonun ekranını her kaydırduğımda ölen dört öğrenciyle ilgili yeni ve kan dondurucu şeyler öğreniyordum. Ravebelg Üniversitesi için açılan sayfanın son paylaşımında okuduğum birkaç yorumda Becca'yı suçlayanları görmek tüm keyfimi kaçırmıştı.

Cindy'yle kavgalarının ve dekanla ilişkisinin ifşa olduğu günün gecesinde, Cindy'nin ölümünün ardında Becca olduğunu söyleyenler vardı. Lanet olsun ki bu kasabada her ihtimal kulağa doğruymuş ve herkes suçluymuş gibi geliyordu.

Becca'nın katil olmadığına emindim. İnsanlar yine en kolay olanı seçiyordu. Söz konusu kendi hayatı olduğu zaman daha fazla yaşayabilmek için bir şeyler feda etmeye başlardı insan. Ve işe, önce sevmediklerinden başlardı.

Çıkan haberler yüzünden insanlar panik hâlindeydi. Gün boyunca kliniğe tek bir kişi bile girmemişti. Linda on dakika önce arayıp, saat

altı gibi kapatıp eve gidebileceğimi söylemişti. Nasılsa kimse gelmiyordu. Boşuna burada durmamın bir anlamı yoktu. Zaten hava artık daha erken karardığı için tedirgin oluyordum. Eve erken gitmem en iyisiydi.

Gün sonuna bıraktığım evrak işlerimi hallettim. Son olarak yarına iş kalmasın diye etrafı hızlıca toparlayıp temizlediğimde saat 18.30'u gösteriyordu. Zaman ne ara geçmişti bilmiyordum ama cam kapıdan dışarı baktığımda havanın karardığını görmek, içimde derin bir huzursuzluk hissi yaratmıştı.

Şalteri indirip, kapıları kapadıktan sonra geriye çekilip kliniği uzaktan kontrol ettim. Unuttuğum herhangi bir şey kalmadığından emin olduktan sonra şimdiden ıssızlaşan sokakta, ellerimi cebime koyup yürümeye başladım.

Atkuyruğu yaptığım hâlde rüzgârın savurduğu saçlarım yüzüme çarpıp duruyordu. Her seferinde, dalıp gittiğim düşüncelerden irkilerek kendime geliyordum. Sanki birisi beni uzaktan gözetliyormuş hissi neden yakamı bırakmıyordu?

Bu kahrolası his yüzünden birkaç adımda bir durup etrafı kolaçan ediyordum. Her an biri arkamdan bana saldıracakmış gibiydi. Gözümü açıp kapasam katil burnumun dibinde bitecek ve hatta Cindy'ye yaptığı gibi beni yüzümden bıçaklayacakmış gibi hissediyordum.

Gençlere yaptığı vahşi katliamları düşündükçe kanım donuyordu. Haberlerde okurken bile içimin ürperdiği olayları masum insanlar acı çeke çeke yaşıyor, ruh hastasının biri tüm bu vahşeti kendi elleriyle yaratıyordu.

Böyle bir şeyin gerçekliğini aklım almıyordu. Kim, neden yapardı ki?

Tanrı'm... Yardım et.

Hayatımın tamamında, son birkaç aydır ettiğim kadar dua etmediğime emindim. Özellikle son bir iki haftadır inançlı biri olmanın manevi desteğini fazlasıyla hissediyordum. Bir şeye sığınmak, bir yaratıcının varlığından güç ve destek almaya çalışmak insanın ruhuna garip bir huzur hissi veriyordu.

Yolun bir kısmını şarkı bir kısmını da dua mırıldanarak evime birkaç sokak öteye geldim. Bir an önce eve gidip üzerimi değiştirmek ve sonra Paul'un evine gidip kendimi huzur bulacağım kolların arasına atmak istiyordum. Gözlerimi her kapadığımda Paul'un sıcak teni rüzgârın üşüttüğü bedenimi ısıtıyordu sanki. Belki de bir saat sonra kavuşacaktım ama feci sabırsızlanıyordum. Sanırım Paul'dan çok hoşlanıyordum. Ona olan bağlılığım sandığımdan çok daha hızlı artmıştı anlaşılan. Bu iyi bir haberdirdi.

Annemlerden önce hazırlanıp çıkmak istiyordum. Kimseye hesap verecek hâlim yoktu. Neyse ki en fazla on dakika sonra evde olacaktım. Hava öyle hızlı kararmıştı ki bir an saatlerdir yürüyormuşum gibi hissettim.

Evimin sokağına doğru yürürken sol taraftaki ağaçların arasından gelen bir hışırtı ıssızlığın ortasında ödümü kopardı. İç çekerek geriye çekildim. Sokakta benden başka kimsenin olmadığına yemin edebildim. Daha kötüsü de... Orada birinin olduğuna da yemin edebildim!

Tanrı'm. Günlerdir birinin beni izlediği düşüncesini kendi paranoiam sanırken hislerimin gerçek olması korkunçtu.

Oyuncak Katili peşimdeydi çünkü ona meydan okumanın bedelini ödeyecektim. Sıra bendeydi, biliyordum.

Ne yapmalıydım?

Daha önce koşu yolundayken de aynı şeyi yaşamıştım ve kaçmaya çalışırken neredeyse canımdan oluyordum. Bu kez ne yapacaktım?

Kaçabilir miydim? Ondan kaçmak mümkün müydü?

Peki, kaçmasam ne yapabilirdim? Onun karşısında durmaya gücüm yeter miydi?

Karanlığa esir düşmüş ağaçların arasındaki silüetin kıpırdadığını görünce bir adım geriye çekildim ve Tanrı şahidim olsun ki hayatımın en dehşet verici anlarından birini yaşadım.

Arkamda biri vardı.

Bunun farkında bile değildim ama geriye çekilmemle iri bir bedene çarptım.

17

BİR GIDIŞ, TERK EDİŞ

*Bir biç geçmeyecek. İzi kalacak ve sonsuza dek seninle olacak.
gördüğünde hatırla diye, hem yarayı hem yaralayanı...*

NOA DAYTON

Ravebelg Kasabası

“Bak sen şu işe. Yavru kuşu gökte ararken kucağıma kondu.

Çarptığım kişi her kimse iri kollarıyla beni kucakladı. Ağaçların arasından çıkan yabancıya doğru taşırken çığlıklarım sokak boyunca yankılandı.

Bu üç pislik ve benden başka kimse olmadığı için çığlıklarım akşamın ayazına karışıp gitse de arkadaş grubunun midemi bulandıran kahkahaları sessizliği bozdu. Oyuncak Katili’nin peşimde olması bile daha az midemi bulandırırıldı. Bu sabah okula giderken Becca ve beni taciz eden serserilerdi bunlar.

“Şerefsiz!” diye bağırdım kucağında çırpınarak. “Bırak beni. Çek o pis ellerini üzerimden!”

Hem kaslı hem de kilolu tiplerdendi beni kucaklayan. Öyle iri ve güçlüydü ki çırpınmalarım umurunda bile değildi. Aptal herifin spor salonunda kaldırdığı dambıl kadardım belki de.

“Keşke vücudun kadar beynini de geliştirmiş olsaydın da bu yaptığının alenen taciz olduğunu bilseydin. Pislik!”

Yolun kenarına ulaştığında beni yere bıraktı. Ağaçların arasından çıkanın yüzündeki tekinsizlik ödümü patlatıyordu.

“Orospu arkadaşından bin kat daha güzelsin,” dedi. Yanağımı okşamaya yeltendiğinde eline sertçe vurarak savuşturdum.

“Sakın deneme bile.”

“Biraz nazlıyız sanki?”

Grubun üçüncüsü de sol tarafımda durunca beni kısmen abluka altına almış oldular.

Göğsüm korkudan ve gerginlikten öyle hızlı inip kalkıyordu ki aldığım nefesler ciğerlerime ulaşamadan, boğazımı yakarak sönüyordu. Ne yapacağımı bilmiyordum. Evimin bulunduğu semt normal zamanda bile çok sakın ve sessizdi. Şimdiyse sokağa çıkma yasağına birkaç saat kalmışken burada birilerini bulmak mucizeydi.

Üniversitedekilerin Becca’ya olan nefreti tahminimin de ötesindeydi. Tanımadığın bir insandan böylesine nefret etmek akıl işi değildi. Kaldı ki o insanın yanında gördüklerine bile saldıracak kadar büyük bir nefrete sahiplerdi.

Sadece iki gün okula gittiğim için günlerim bu pislikler yüzünden berbat geçiyordu. Kim bilir Becca yıllardır neler çekiyordu?

“Son kez uyarıyorum,” dedim derin bir nefes alarak. “Bana dokunacak olursanız sizi buna pişman ederim. Eğer beni rahat bırakırsanız sizi şikâyet etmeyeceğim.”

Elbette edeceğim. İlk iş Helen’a koşacağım hatta.

Arkamda duran, “Sürtük bir de yüce gönüllü çıktı!” deyince üçü birden kahkahalara boğuldu. İğrenç sesleri sokakta yankılandıkça kapana kısılıyormuş gibi hissediyordum.

Önümdeki birden atılıp bileğimden yakaladığında acı bir çığlık boğazımı parçaladı.

“Bırak. Dokunma!” Debelendikçe daha çok canım acıyordu. “Çek o lanet olası ellerini. Bırak!” Boşta olan elimle çocuğun suratına öyle bir yumruk indirdim ki... Hayatım boyunca ilk kez birine yumruk atmıştım.

Tanrı'm... Kemiklerim kırılmıştı sanki. Acıdan ağlamak istiyordum. Bileğimden çekiştiren çocuğu yere sermenin mutluluğuyla geriye kaçarken bu kez soldaki üzerime atıldı ve o an birine yumruk atmamdan daha şok edici bir şey yaşandı.

Tanrı bir kurtarıcı gönderip bana yardım elini uzatmıştı. Arkadaşına göre epey zayıf ama uzun boylu olan çocuk üzerime atılıp beni zapt etmeye çalıştığına pişman olacak bir yumrukla yere serildiğinde ağzım açık kalmıştı.

Başımı kaldırıp beni kurtaran kişiye baktım.

Raymond...

En çok canımı yakan da sensin. En ihtiyacım olduğu zamanda yardıma koşan da...

Neden böylesin? Neden unutamıyorum seni. Unuttuğumu sandığım zamanlarda ise karşıma çıkıp kendini hatırlatıyorsun. Neden yapıyorsun bunu? Senden nefret etmek istiyorum, Ray. Senden nefret etmenin ne demek olduğunu bile bile bunu istiyorum.

Raymond benim en derin yaramdı.

Raymond benim şifamdı.

Raymond geçmek nedir bilmeyen en güzel geçmişimdi.

Ve kahretsin ki onu gördüğüm her an hızla çarpan kalbimden nefret ediyordum.

“Sen kimsin, lan?”

Geriye kalan iri arkadaşları dışında diğer ikisi yerde kıvranıyordu. Biri patlayan dudağından yere akan kanı silmekle meşguldü. Diğer benden yumruk yediği için daha az hasar almıştı ve ayağa kalkmaya çalışıyordu.

Raymond'ın gözleri ise sadece beni görüyordu. “İyi misin?” diye sordu.

Değilim. Kahretsin, değilim!

“İyiyim.”

Yalan söylemek en iyisiydi. Hem ne diyecektim ki?

Sana olan kahrolası bağılılığımdan kurtulamadığım için kendimi bok gibi hissediyorum. Keşke beni kurtarmasaydın. Benden uzak dur, seni unutmalıyım.

“Ray, dikkat et!”

Yerden hışımla kalkan serseri, Raymond’a saldıracakken suratına yediği tekmeyle bir daha kalkmamak üzere yere serildi ve sanırım bu kez bayıldı.

İri olanla teke tek kaldıklarında bile Raymond’ın yüzünde en ufak bir korku ya da gerginlik belirtisi yoktu. Yüreğim ağzımdan çıkacakken onun böylesine rahat olmasını aklım almıyordu. Hiçbir şeyden korkmaz mıydı bu?

“Ne duruyorsun, piç! Gelsene,” diyen Raymond, çocuk çağırır gibi ellerini salladı ve alay edercesine güldü.

Size yemin ederim, iki metre boyunda ve neredeyse yüz otuz kilo olan genç adamın korkudan eli ayağı birbirine dolanmış, ne yapacağını düşünmeye dalıp gitmişti. Oysa Raymond bile onun iri bedeninin yanında ufak kalıyordu.

Raymond sabırsızca boynunu sağa sola hareket ettirip rahat adımlarla çocuğa yaklaştı. Gözlerini bir an olsun çocuğun gözlerinden ayırmıyordu. Tıpkı avına kilitlenmiş bir yırtıcı gibi gözleriyle korku salıyordu.

Ne yapacağını bilmeden merak ve endişeyle Raymond’a bakıyordum. Bir saniye bile beklemeden çocuğun önce karnına sağlam bir yumruk geçirdi. Çocuk beklemediği bu yumruk karşısında acıdan iki büklüm olurken asıl darbeyi yediğinde çoktan yere serilmişti.

Raymond yumrukla birlikte öne eğilen çocuğun yüzüne, diziyle öyle sağlam geçirdi ki burnunun kırıldığını yalnızca ben değil, eminim ki sokaktaki tüm canlılar duymuştu. O ses dakikalarca kulaklarımda yankılanmaya devam edecekti.

Raymond çocuğun üzerinden atlayıp yanıma geldiğinde insanı dehşete düşüren yüz ifadesi yumuşadı ve endişeli bir hâl aldı. Alışık olduğum o kişiyi görmek, buz kesmiş yüreğimi bir nebze ısıtmıştı ve bu hiç iyi değildi.

“Noa?” Kollarımı tutan elleri sıcacıktı. Bense korkudan uyuşmuş hâldeydim. “İyi misin güzelim?”

Hadi ama... Tanrı'm!

“İyi- İyiyim,” dedim kekeleyerek. “Bir şey yok, iyiyim.” Soğuk davranmaya çalışırken daha çok sersem gibi görüldüğüme emindim. Sürekli gözlerimi kaçırıyor, kekeliyordum. Böyle olmasından nefret ediyordum.

“Gel. Bana gidelim.” Elini belime atıp, bedenimi kendi vücuduna yasladığında irkilerek geriye çekildim.

“Gerek yok. İyiyim ben.”

Onu neden azarladığımı bilmiyordum. Biraz önce beni serserilerin elinden kurtardığı için ona teşekkür etmeliydim oysa ama bana iyi davranmasından nefret ediyordum. Daha doğrusu yanımda olmasına muhtaçmışım gibi hissedecek kadar zayıf bir yanımın ona tutunmasından nefret ediyordum.

“Solgun görünüyorsun. Bir kahve içelim, kendine gelersin.”

“Evim şurası zaten. Giderim.”

Bir sokak ötesinden bahsediyordum. Burası ise Raymond'ın evine dönen sokaktı.

“Uzatma, Noa. Benimle geliyorsun.”

Eli bu kez daha sert bir şekilde belimi kavradığında benimle beraber yürümeye başladı.

“Sözün dinlenmediğinde ya da senin istediğin olmadığına gözün nasıl dönüyor ama...” diyerek alay eder gibi başımı iki yana salladım. “Hiç değişmeyeceksin, değil mi?”

“Sana karşı hayır.”

Bu da ne demekti?

“Yalnız bu boktan bir özellik. Haberin olsun,” dedim. Açık sözlülüğümle gurur duyar gibi sııttım.

“Sen de hep böyleydin. Kalbinde olan şeyleri rahatça dile getirmekten çekinmiyorsun.”

Sen öyle san, sersem.

Kalbimdeki kıyametin zerresinden haberin olsaydı bir daha yanıma yaklaşmaktan korkardın. Bu bağlılık ikimizin de sonu olurdu ama senin bundan haberin bile olmadığı için yalnızca benim sonumu getirecek.

Söylediğini cevapsız bıraktığım için konuyu değiştirip, “Senden ne istiyordu o serseriler?” diye sordu.

“Rahatsız ettiler. Tanımıyorum bile. Tek dertleri...” Söylememe gerek kalmadan, Raymond durup öfkeyle burnundan soludu.

“Onları öldürmeliydim!”

Biraz önceki yere doğru yeltendiğinde onu telaşla bileğinden yakalayıp güç bela durdurdum.

“Ray! Dur!” Gözlerimin içine bakmıyordu. Öfkeliyken hiç bakmazdı bana. Onu öyle görmemden hoşlanmazdı çünkü. “Bırak. Önemsizdi.”

“Sana dokunmaya çalışan eli kırarım, Noa.”

Peki, kalbimi kıran sana ne yapmalı, Raymond?

“Bir avuç beyni gelişmemiş ergenden bahsediyoruz. Bırak, gitsinler.”

Bir insanın özgürlüğüne el uzatmak, taciz etmek korkunç bir şeydi. Olay hiç de ağzımdan çıktığı kadar basit değildi ama Raymond’ın öfke kontrol probleminin başımıza büyük bir bela açacağını bildiğimden öyle söylemek zorunda kalmıştım.

Sanırım bu kasabadan nefret ediyordum. Doğrusu insanların olduğu her yerden... Keşke Oyuncak Katili masum insanların yerine, böyle pislikleri kurban olarak seçseydi.

Aklımdan böyle bir şey geçirmem bile hataydı. Kendime karşı öfkelenerek kaşlarımı çattım. Başımı iki yana sallayarak aklımdan bu korkunç düşünceyi savdım. İyi ya da kötü fark etmeksizin hiç kimse ölmeyi hak etmezdi.

Raymond’ın evine kadar hiç konuşmadık. Yarıtı açık olan garaj kapısından girip, doğrudan salona açılan kapıyı kullanarak kendimizi evde bulduk. Raymond boş vakitlerinde garajda bir şeyler tamir eder ya da köşeye kurduğu spor alanında ağırlık çalışırdı.

Yol boyunca belime sardığı kolunun sertliğinden sporu aksatmadığı açıkça belliydi. Keşke o kollar Sara’nın değil, benim çatım olabilseydi.

Düşüncelerimden nefret ediyordum ama düşünmeden de edemiyordum. Hem kendime hem Paul'a haksızlık ettiğimi bildiğim hâlde böyle düşünmekten kendimi alıkoyamıyordum. Sanki kafamın içinde küçük bir şeytan vardı ve bana bu korkunç düşünceleri fısıldıyordu.

Dakikalardır kendimle kavga etmekten yorulmuş bir şekilde kendimi Raymond'ın salonundaki yeşil koltuğa bıraktım. Raymond, eve girer girmez mutfığa gitmişti. Muhtemelen kahve yapıyordu ama hiçbir şey içecek durumda değildim. Hâlâ ellerim titriyordu ve başıma gelen saçmalığı idrak etmeye çalışıyordum.

Beni asıl kötü hissettiren şey bu evde olmaktı. Ondan uzak durmalıydım fakat ondan her kaçtığımda da çocukluğumu terk ediyormuş gibi hissediyordum.

İnsan kendini terk eder miydi?

Zorunda kalırsa ederdi. Ve bir kez kendini terk ettiğinde bir daha yolunu bulamazdın. Işıklar sönerdi ve kendinden geçerdin.

Elinde iki fincanla salona girdiğinde kahretsin ki onu incelemekten edemedim. Nedendir bilmem, onu her gördüğümde ilk kez gördüğüm biriymiş ve sanki bir daha hiç göremeyecekmiş gibi bakıyordum. Onu bir daha görememekten korkuyordum. Bu yüzden de her seferinde onunla vedalaşıyordum.

Vedalar zordu. Her veda yüreğinden bir parça koparırdı insanın. Raymond'la daha kaç kez vedalaşacağımı bilmiyordum. Belki de bir gün kalbimden kopacak bir parça kalmadığında Raymond'la son kez vedalaşmış olacaktım ama o günün ne zaman geleceğini hiçbir zaman bilemeyecektim.

Onu en son gördüğümde bu yana birkaç hafta geçmişti. Sanki daha uzun bir zaman geçmiş gibi hatırladığımdan değişik gelmişti. Saçları üç numara değildi mesela. Epey uzamıştı ve dalgalı saçları alnına düşmüştü. Böyle çok daha genç görünüyordu.

Sakalları hâlâ aynıydı. Kirli sakal ona daha ciddi bir görüntü kazandırıyor ve bunu seviyordum. Gizemli duruşuna yakışan bir çehre oluşturunuyordu.

Onu incelemeye dalıp gittiğim için bana uzattığı fincanı görmemiştim.

“Kahve?”

Beni kendime getirdiğinde fincanı irkilerek aldım ve zoraki bir şekilde gülümsedim.

“Teşekkür ederim.”

Cevap vermeden önümden geçti. Beni kurtarmaya geldiğinde içinde siyah bir atlet ve üzerinde oduncu gömleği vardı. Salona gelmeden önce gömleğini çıkarmıştı. Vücuduna yapışan atletine bakılırsa onu son gördüğümünden bu yana biraz zayıflamış görünüyordu. Formu yerindeydi ama eskisi kadar iri görünmüyordu kolları.

“Spor aksatıyor gibisin,” diye laf atmak geldi içimden.

Usulca yanıma otururken, kendi fincanını orta sehpaye bırakıp arkasına yaslandı.

“Spor yapıyorum da son günlerde beslenme konusunda pek iyi gittiğim söylenemez.” Umursamaz bir tavırla omuz silktilti. “Toparlarım ama sorun değil.”

İkimiz de gözlerimizi kaçırıyorduk. Söylemek istediğimiz şeyler başkaydı ama dilimizde saçma sapan konuları geveleyip duruyorduk. Bu da bizim kaçış yolumuzdu ve bu durum baktandı.

“Sen neler yapıyorsun?” diyerek konuyu değiştirmiş oldu.

“Aynı. Evden işe. Değişen bir şey yok.”

“Evde durumlar nasıl?”

Ah... Annemin kimse doğum gününü kutlamadı diye evi yıktığı geceden sonra bunu sorması çok normaldi. Her günümün berbat olduğunu bilmiyordu tabii.

“Normal. Birbirimize bulaşmadan, yaşayıp gitmeye çalışıyoruz. Garip bir aileyiz ama üstesinden gelebiliyoruz. Sanırım.”

Raymond’a bakmak yerine sık sık kahvemden minik yudumlar alıp karşıya bakıyordum.

“Bu da iyi bir şey. En azından sorun çıkmaması yani...”

Kendince teselli vermeye çalışıyordu ama başarabildiği söylene- mezdi. Raymond’ın kelimelerle arası iyi değildi. O, gözleriyle konu- şurdu, sarılmalarıyla ve sessizliğiyle... Bütün tesellisi bunlardan ibaretti.

“Peki, sen? Sen neler yapıyorsun? Sara’yla ilişkiniz ne âlemde?”

Bunu sormak, içimi derin bir kedere boğsa da tepkisini merak ediyordum. Beni ormanda öptüğü o geceden sonra bu soruya ne cevap verecekti bakalım.

“İyi,” diyerek kestirip atmaya çalıştı. “Aynı. Bildiğin gibi.”

Yani boktan bir ilişkinin ortasında boğuluyorsun, Ray.

“Anladım.” Başımı usulca sallarken kısa bir anlığına ona baktığımda keyifle sıırıttım. “Tırnak mı yiyorsun?”

“Yemiyorum,” dedi ve elini aceleyle ağzından çekip çocuksu bakışlarla yüzümü inceledi.

Kıkırdayarak, “Bunu elin ağzındayken söylediğinin farkındasındır umarım,” dediğimde kızaran yüzü beni daha çok güldürdü.

“Ben tırnak yemem.”

“Elini uzat.”

Ellerine bakmak istedim. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum ama tedirgin hâli fazla sevimli gelmişti. Onunla uğraşmak istemiştim biraz.

“Konuyu kapat.”

Öfkeyle çattığı kaşlarının arasında oluşan gergin çizgi ne kadar ciddi olduğunu belirtince, ısrar etmeyi bırakıp kahveme yöneldim.

Aramızda oluşan sessizliği sevmiyordum. Her ne kadar gerilsem de onunla konuştuğumda düşünceler karanlığa saklanırdı fakat ne zaman sessizlik oluşsa düşünceler zihnime hücum eder, yok saydığım ne varsa kalbimden taşardı.

Gözlerimi Raymond’dan kaçırmak için kucağımda duran ellerimi incelerken avucumda kabuk bağlayan yarayı soymaya başladım.

Raymond uzanıp, yaralı elimi kucağına çekerek, “Dokunma,” dedi. “Kabuk bağlamasına izin vermelisin.”

Raymond’ın, Sara’nın evine gidip de beni kapıda bıraktığı gece orada uzun uzun dikilmiştim. Kapı çoktan yüzüme kapansa da ben o ıssız sokakta yalnızlığımla baş başa kalmıştım. Hiç sahip olmadığım o adamın bir kez daha benden gidişini, terk edilişimi izlemiştim. Ayakta durmak zor gelmiş ve kendimi kaldırımın kenarına atmıştım. O an ruhumda kocaman bir gedik açılırken kalbimde hiç dinmeyecek sandığım bir sızı belirmişti.

O gece kaldırımın kenarına tutunurken elimi kesen cam kırığı yüzünden ağlamaya başlamıştım. Sorun ne elimde açılan yaraydı ne de canımı yakan cam kırığı...

Sadece ağlamıştım işte. O geceyi hiç unutmayayım diye bir iz bırakılmıştı sanki avucuma.

Ve ben o geceyi hiç unutamadım.

“Kabuk bağlayan yara soyulmaz.”

Avucumdaki yara umurunda bile değildi oysa. Gözlerinde anlam veremediğim bir uçurum vardı ve kenarında ikimiz duruyorduk. Yıllar önceki bizden bahsediyordu. Kollarının arasına aldığı kızın yaralarına dokunmamı istemiyordu.

“Yaralar iyileştiğinde unuttur insan. İzi kalmalı ki daima hatırlayabilsin yaralandığı günü. Aynı yanlışta tekrar düşmesin.”

Tam da bu yüzden bazı yaralarım kabuk bağladıkça onları koparır, iz kalana kadar soymaya devam ederdim. Aksi takdirde nasıl hatırlardım kalp kırıklıklarımı?

Ama itiraf etmeliyim ki kalbim Raymond’ın açtığı yaraların izleriyle dolu olsa da tekrar tekrar düştüğüm tek yanlış yine oydu.

Bana çiçekler alacağını söylerdi. Oysa tek derdi çiçeklerimi soldurmakmış.

O geceyi hatırlamak için elimde bir yara olmasına gerek yoktu. Kalbim kırılmıştı. Her yara bir gün iyileşirdi de kalp kırıklığı hiç geçmezdi.

Söylediklerim Raymond’ı incitmiş gibi görünüyordu. Endişeli bir şekilde dizine yasladığı elimi tutan parmakları birden gevşeyince anladım.

“Bana kızgınsın, değil mi?”

Hiç beklemediğim bu soru karşısında afalladığım belli olmasın diye başımı eğdim. Avucumdaki kan sızmasın diye koltuktan çekip yeniden dizime koydum ve parmaklarımı kapadım.

“Neden?” diye sordum. Sesim pürüzlü çıkmıştı. Bakışlarım yerde oyalanmaya devam etti, başımı kaldırmadım.

“O gece... Seni öptüğüm için.” Kelimeleri sarf ederken yorulmuş gibi derin bir nefes aldı. Onun içine çektiği nefes beni boğmuştu. “O gece söylediklerime rağmen hâlâ Sara’yla birlikte olmaya devam ettiğim için.”

Titrediğim belli olmasın diye ellerimi bacaklarımın arasına saklayıp, “Önemi yok, Ray,” dedim. “Doğru olanı yapıyorsun. Sara seni seviyor. Sen de onu. Başka türlü olması mümkün değil zaten.”

“Tekrar düşmekten korktuğun yanlış ne, Noa?” Çeneme dokunan parmaklarının sıcaklığıyla hırıltılı nefesimi tuttum ve onun istediği gibi başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım. “Ben miyim senin yanlışın?”

Neden yapıyordu bunu bana?

Kendime daha fazla engel olmak yerine, “Yanlış olan sen değilsin,” diye konuşmaya başladım. “Yanlış olan ben de değilim. Burası.” Kananayan avucumu göğsüme bastırdım. “Benim en büyük yanlışım burası.”

Çenemdeki eli gözümün kıyısına uzanıp, usulca yanağıma doğru kayarken “Ve burası...” dedi. “Bana böyle bakan gözlerden kaçmak zorunda oluşum...”

Bunun son bulması için yalvarmaya hazırdım. Bitsin istiyordum. Kalbim bu kadar hızlı çarpmasın, ellerim terlemesin ve vücudum ateşlerde yanmasın istiyordum.

Durmuyordu.

Bitmiyordu.

Azalmıyordu. Kahretsin!

Uzanıp kalbime bastırdığım elimin üzerine diğer elini bastırdı. “Burada yanlış bir şey yok,” dedi.

Ona karşı koymak istiyordum. Kendimi daha fazla boktan hissetmeyecektim. Kendime bunu yapamazdım.

“Gitmeliyim.”

Ayağa kalkmaya yeltendiğimde elimden tuttu.

“Biliyorum, başka bir ihtimal mümkün değil.” Dudaklarını birbirine bastırarak güçlkle yutkundu. Onu ilk kez böyle dağılmış görüyordum. Gözleri her şeyi ele veriyordu. “Ama sadece bana böyle

bakmanı istemiyorum, Noa. Gözlerine her baktığımda seni nasıl kırdığımı görüyorum ve bu beni kahrediyor.”

“Kırgınlığım seninle ilgili değil, Ray.”

Kırgınlıklarım da düş kırıklıklarım da senden önce başladı. Senin hiçbir şeyden haberin yokken bile ben sana kırgındım, Ray. Seninle olmadığım her gün ben biraz daha kırıldım.

“Beni affedebilir misin?”

Kahretsin! Neden ağlıyordum ki?

“Her şeyi affedebilseydim şu an bir annem olurdu.”

Hayatım boyunca yalnızca kırılmayı öğrenmişim ben. Kimse affetmekten bahsetmemişti ki. İnsan, nasıl affederdi?

Arkamı dönüp, salonun çıkışına doğru yürürken gözyaşlarımı zapt etmek imkânsız hâle geldi. Ağladım, ağladım ve ağladım.

Ondan uzaklaşmak için attığım adımlar zihnimde bir karmaşaya neden oldu. Raymond’ın o gece bana söyledikleri tokat gibi yüzüme çarptığında gözlerimi yumdum.

“Bataklıktan çıkman gerekiyor,” dediğinde ona çıkmak için çok çırpındığımı ama her seferinde çıkıp geri düştüğümü söylemişim. Ve o bana şöyle demişti:

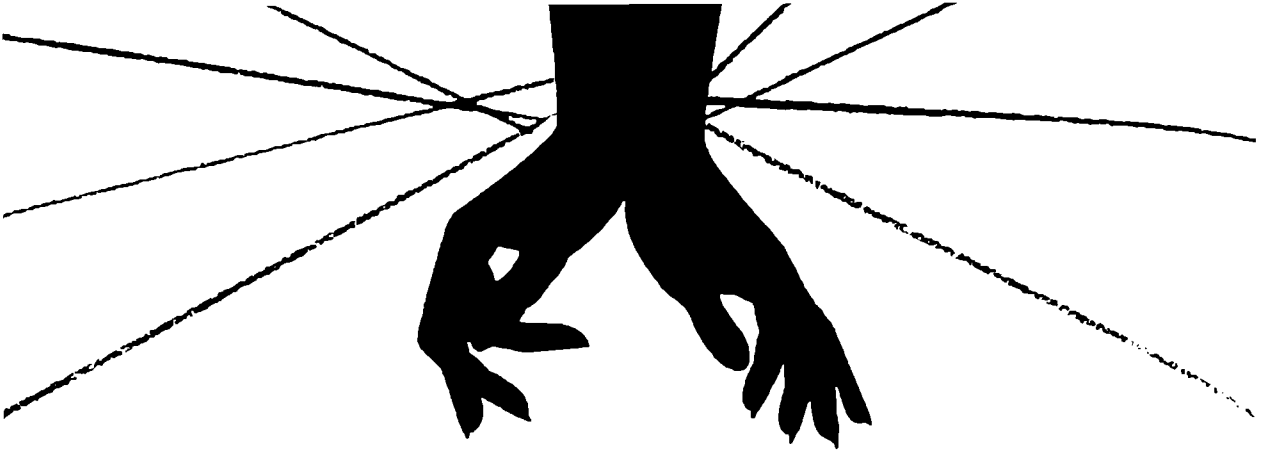
“Düşüyorsun çünkü uzaklaşmıyorsun. Çıktığını sanıyorsun ama bataklığın başında durup dikilmeye devam ettiğin için kurtulamıyorsun. Oysa arkanı dönüp yürümelisin.”

Ben bu gece Raymond’ın söylediğine kulak vermiş ve bataklıktan çıkmışım. Arkamı dönüp yürüyordum şimdi.

Ben ilk kez Raymond’ı terk etmişim.

Size yemin ederim, birini terk etmenin acısı öyle ağırmış ki terk edildiğinde kırılan kalbin, birini terk ettiğin vakit binbir parçaya ayrılıyormuş. Anladım.

Ben bu gece, yıllar önce ölümü arzulayan kızı terk etmişim.

18

YALAN

İnsanlar sevgiyi hak etmez. En çok da kalabalığın arasında bile yalnız olabileceğinizi size hissettiren insanlar seilmeyi hiç hak etmez.

NOA DAYTON
Ravebelg Kasabası

Salondan çıkış kapısına ulaşmak sanki günler sürmüştü. Raymond arkamdan gelmiyordu. Hole çıkar çıkmaz, durup gözyaşlarımın akmasına izin verdim. Kesik kesik alıp verdiğim nefesimin düzelmesini bekledim.

Cebimdeki telefon titreyerek çalmaya başladığında, üzüntüyle sarılan kalbim telaşla çarpmaya başladı. Gözyaşlarımı silmemle telefonu çıkarıp bakmam bir oldu.

Paul'un ismini gördüğüm an kalbime çöken hissin tarifi yoktu. Onunla sevgili olduğumuz hâlde bu evde olduğum ve Raymond yüzünden gözyaşı döktüğüm için kendimden nefret ediyordum.

Paul'a haksızlık ediyordum ama onu kaybedeceğim diye de ödüm kopuyordu. Haftalardır Raymond'ı görmediğim için işler yolunda giderken neden karşıma çıkmıştı ki?

Paul'la buluşacağım için mutluydum. Şimdiyse dağılmış hâldeydim. Bu şekilde nasıl karşıma çıkacaktım?

Hayatımın bitmek bilmeyen karmaşasından nefret ediyordum.

Peki, bir türlü susmayan telefonu açtığımda ne diyecektim? Raymond'la olduğumu mu?

Onun kim olduğunu sorduğunda ne diyecektim? Birine âşık olmaktan çok daha farklı bir bağlılığımın olduğu kişi olduğunu mu?

Hastalıklı bir kalbe ve zihne sahip olduğumu düşünürdü. Hayatımdan çıkmak isterdi ve onu durdurmaya yüzüm bile olmazdı. Bu yüzden her ne olursa olsun bu gecenin geri dönüşü yoktu.

Raymond'ı terk etmek en zor olandı ve ben bunu yapabilmiştim. Bundan sonrası daha kolaydı artık. Yapmam gereken tek şey bataklıktan uzak durmak ve her şeyi arkamda bırakmaktı.

Kapıyı açtığım gibi aceleyle evden çıktım. Telefon ikinci kez çalmaya başlamıştı. Verandanın merdivenlerini inerken ısrarla çalan telefonu yanıtladım.

"A- Alo?"

Sadece birkaç basamak inmeme rağmen nefes nefeseydim ve Paul'un bunu fark etmemesine imkân yoktu.

"Noa? İyi misin?" Tam da beklediğim gibi bir gariplik olduğunu fark etmişti. "Neden nefes nefesesin?"

"Klinikten eve yürüdüğüm için."

Sustum ve her şey yolunda sansın diye gülmeye çalıştım.

"Evde misin?"

"Evet. Tam da eve giriyordum şimdi."

Evimden bir sokak kadar uzaktaydım. Bu yüzden yalan söylemiş sayılmazdım, değil mi?

"Ben de telefonu açmadığın için bir sorun var sanıp endişelendim."

Aynı şekilde güldüğünü duydum.

"Merak etme. Her şey yolunda. Hazırlanmak için eve geldim."

Raymond'ın garajının önünde dikilmeye devam ediyordum. İçeriden bana bakıp, bakmadığını merak ederek omuzumun üstünden eve baktığımda tüm perdelerin kapalı olduğunu gördüm.

"Ne zaman geleceksin?" Onun evinde buluşmaya karar vermiştik. "Seninle buluşmak için can atıyorum."

“Ben de sabırsızlanıyorum.” Saatin kaç olduğuna bakmak için telefonu kulağımdan çektim. Saat 19.40’tı. Zamanın bu kadar hızlı geçtiğinin farkında değildim, şaşkınlıkla telefonu yeniden kulağıma götürdüğümde ne diyeceğimi bilemedim. “İşim uzun sürmez. Hızlıca hazırlanıp çıkarım.”

Daha fazla olduğum yerde durarak vakit kaybetmemeliydim. Yürümeye başlamadan önce Paul’un sessizliğinden rahatsız olarak, “Paul?” dedim. “Orada mısın?”

Bir gariplik vardı, yine cevap vermemişti.

“Paul?”

“Evde misin Noa?”

Neden sorduğunu anlamamıştım. Kaşlarımı çatıp, yalan söylemenin mahcubiyetiyle yutkunarak, “Evet,” dedim.

“Noa?”

Sesi bir garip gelmişti. Sanki telefondan değil de yakınlardan geliyor gibiydi.

Bir dakika... Siktir!

Tanrı’m! Lütfen gördüğüm, aklıma gelen şey olmasın.

Sokak lambasının altında dikildiğim için üzerime birinin gölgesi düşüyordu. Arkamda duran, uzun boylu birinin gölgesi... Sesi yakından gelen kişi... Paul!

Yerin dibine girmeyi dileyerek geçirdiğim bir dakikaya yakın sürenin ardından arkamı döndüğümde Paul gözlerini dikmiş, bana bakıyordu. Yüzüne düşen gölgelerin ardında gördüğüm ifadeyle ürperdim.

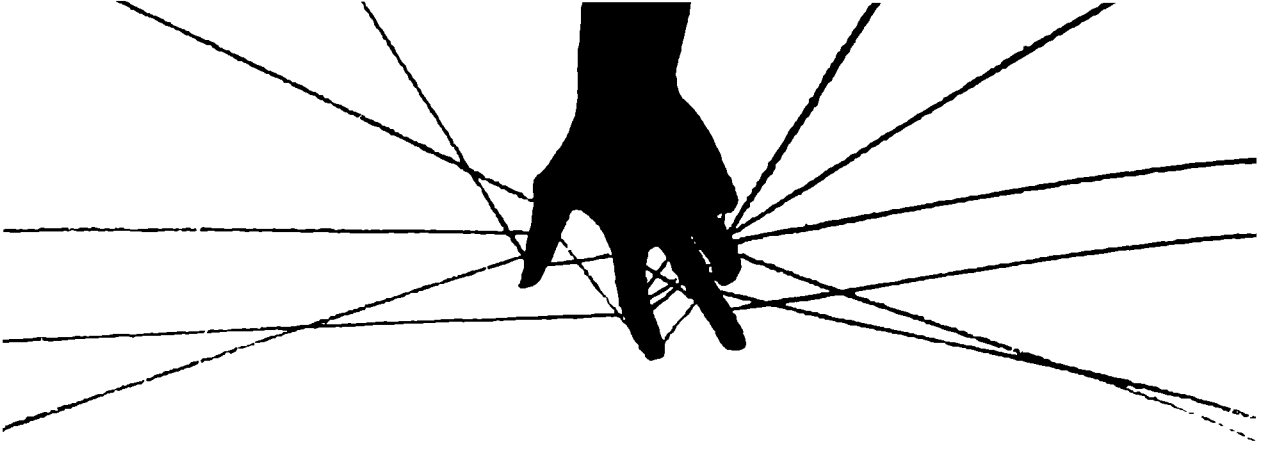
Gördüğüm ifadenin bir tarifi yoktu. Ne gördüğümde de emin değildim. Gözlerinde aradığım hayal kırıklığını bulamamıştım. Yüzü öfkeyle gerilmemişti ama yine de bir şey vardı. Çözemediğim bir ifadeyle bana bakan gözlerine takılıp kaldığımda kuruyan dudaklarımı çekimserlikle yaladım.

“Paul?”

Telefon hâlâ ikimizin de kulağında durduğu için sesim defalarca kez yankılanmıştı.

Sessizliğiyle boğdu beni ve o an yaptığım tek şey içimden kendime küfürler yağdırmak oldu.

Bu gece hayatımın en büyük sıçışını gerçekleştirmiştım. Paul gibi bir adama yalan söyleyerek hayatımda güzel olan tek şeye, ilişkimize zarar verdim.

19

YALANA KANMAK

*Günahın koynunda, sadakatsizlikle örülen her ihanetin gölgesinde
gizlenen masumiyet, ruhun en derin yarasıdır.*

PAUL BARNLEY
Ravebelg Kasabası

Bir kez ihanet eden, daima ihanet ederdi.

Noa, bu gece bana ihanet etmişti. Hem yalan söyleyerek hem de Raymond denen pisliğin evinden çıkarak.

Tanrı aşkına, siktiğimin telefonunda bana yalan söylerken o küçük beyninden ne geçiriyordun, Noa? Söylesene bana!

Ravebelg Kasabası'nda masum olan tek şey sendin. Dokunmaya kıyamadığım, sevdiğim ve hayran olduğum tek kadın sendin. Diğer herkes... Yaşlı, genç, kadın, erkek herkes günahkârdı. Bir sen farklıydın onlardan.

Yanılmışım. Sen de onlar gibiymişsin.

Tanrı'm! Delirmek üzereydim. Ellerim uyuşurken sırtımdan soğuk terler akıyordu. Parmak uçlarım neden buz kesmişti ki?

Öfkeyle alıp verdiğim her nefes ciğerlerimi dağlarken zihnimi tırılmalayan kelimeler boğazımda tıkanıyor, nefes almamı zorlaştırıyordu.

Yalan.

İhanet.

Sadakatsizlik.

Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin!

Benden çok mu seviyorsun o piç kurusunu?

Kuzenin sevgilisiyle yatmayı mı arzuluyorsun, sevgilim?

Beni sevdiğini söylerken, benimle sevişirken ve benim kollarımın arasında uyurken o adi herifi mi düşünüyorsun?

Bunları düşünmek bile beni kahrederken tüm bunların gerçek olmasına ve Noa'nın kalbinin bunlar için atıyor olmasına tahammül edemiyordum. Noa'nın bazı hislerinin olduğunu biliyordum ancak geçmişte kaldığına, artık beni sevdiğine inancım tamdı.

Aptalmışım meğer. Beni kandırmaktan başka bir şey yapmamış.

Yalancı. Yalancı!

Tüm bunlar olurken siz neredeydiniz? Tıpkı bana yaptığınız gibi onların sırlarına da eşlik edip susmayı seçtiniz. Sizin gibileri iyi bilirim ben.

Adiler.

Benim yaptıklarımla onların yaptığını bir mi tuttunuz sahidem? Ben kimseye ihanet etmezken onlar göz göre göre beni aptal yerine koymayı seçti. Tanrı bile en çok sadakat isterken sizler sadakatsizliğe mi göz yumdunuz?

Midemi bulandırıyor sunuz. Size yapacaklarımı aklınız almayacak. Sadece sıranızı bekleyin. Hepinizi pişman edeceğim.

İçime derin bir nefes çekerken sakinleşmeye çalıştım. Dakikalardır tepkisiz kalmak için sarf ettiğim çabanın haddi hesabı yoktu. Gözlerini gözlerime dikmiş, bir an bile ayırmıyordu. Bilerek yapıyordu, biliyorum. Gözünü bile kırpmıyordu.

Ama asla. Asla ona gerçek düşüncelerimi belli etmeye niyetim yoktu. Bana yalan söyleyerek aklından geçen her neyse ona inanmış gibi davranacaktım. Şimdi bir şey söylersem inkâr edeceğine emindim. Nasılsa bir gün yeniden ihanet edecekti ve ben o gün... Size yemin ederim ikisini de yok edecektim.

Sessizliğin huzursuz kollarından kendimi almak için sahici gülümsememle Noa'ya doğru bir adım attım.

Bir adım önünde durup, gözlerinin içine bakarak, "Noa," dedim. "Burada ne yapıyorsun, sevgilim?"

Bana ne yalan söyleyeceksin acaba?

Gözleri benim dışımda her yere bakıyordu. Küçük beyninle ne yalan söyleyeceğini düşünüyordu resmen.

"Eve yürüyordum," dediğinde, telefonda evde olduğunu söylediğini unuttuğunu hiç sanmıyordum. "Sen? Asıl sen ne yapıyorsun burada?" Kendini yeterince ele verdiği yetmezmiş gibi bir de kekeleyip duruyordu.

Belki de Noa'yı abartan bendim. Ne sandığım kadar zekiydi ne de masum. O gerçek bir Ravebelg'liydi.

Tam da bu yüzden listemdeki son kişi oydu ya zaten. Tıpkı diğerleri gibi sırası geldiğinde o da hem cezasını hem mükâfatını alacaktı.

Ölen kimse yaptığım iyiliğin karşısında minnet duymazdı ancak ne yaptığımı anladıklarında gökyüzünden bana gülümseyecek, ışıklı yollarda yürürken tüm dualarını benim için edeceklerdi. Buna eminim.

"Okulda bazı olaylar yaşandı bugün. Derslerim iptal edildi. Benim de dışarıda bazı işlerim vardı. Onları hallettim. Yakınlardaydım. Eve birlikte gideriz diye düşünüp seni almaya gelmiştim." Uzun ve sıkıcı açıklamamı yaparken bir an olsun gülümsememi soldurmadım. "Sürpriz yapmak istedim ama sanırım beceremedim." Tüm kızların bayıldığı o erkekler gibi davranmıştım. Toksik olmayan, gülümseyen, hesap sormak yerine açıklama yapan ve sevgilisini düşündüğünü belli eden erkekler gibi.

Noa bana inanmıştı, çok belliydi. Yüzünde öyle şapşal bir gülümseme vardı ki her hâlimden belli oluyordu. Keşke sadece beni sevdiği için böyle gülümsüyor olsaydı ama eminim ki bir salak olduğumu ve yalanıyla beni kandırabildiğini sandığı için bu hâldeydi.

Noa benim için sevgi ve hayranlığı temsil ederken bu akşam sadece hayal kırıklığına eş değerdı. Böyle olmasından nefret ediyordum. Tam da bu yüzden tüm insanlardan nefret ediyordum ya zaten.

Hepsi aynı boktu. Heveslerini alana kadar seninle olur, daha sonra ilk fırsatta ihanetine kılıf uydururdu.

Noa da öyleydi. Herkes gibi... En çok da sizin gibi.

“Aksine hiç beklemiyordum, gerçekten sürpriz oldu.”

Beklemediğim anda aramızdaki mesafeyi kapatıp sımsıkı sarıldığında, ne yapacağımı bilemez hâlde kalakaldım. Bir gariplik olduğunu anlamasın diye de hiç oyalanmadan, kollarımı zarif bedenine sarıp yüzümü boynuna gömdüm.

Aldığım her nefeste ciğerlerime dolan kokusu, en ufak hücremi bile sakinleştirmeye yetmişti. Noa Dayton... Sevgilim efsunluydu. Onun kokusunun karıştığı tek nefes bile bütün öfkemi yatıştırarak kadar güçlüydü.

Kollarımın baskısını arttırıp, bedenini iyice göğsüme bastırarak, “Öyleyse sevindim,” dedim. “Ama aklıma bir şey takıldı.” Usulca birbirimizden ayrıldık ama el ele tutuşmaya devam ettik. “Telefonda bana evde olduğunu söylemiştin diye hatırlıyorum. Öyle değil mi?” Ortada olan yalanını apaçık yok sayarsam da dikkat çekebilirdi. O yüzden ılımlı bir tavırla sormakta sorun yoktu.

“Evet. Bir sokak ilerisi zaten. Dışarıda olduğumda telaşlanıyorsun diye evdeyim demiştim ama yalancı durumuna düşmüş oldum. Özür dilerim.”

Eğer sürpriz yapmamış olsaydım bunların hiçbirinden haberim olmayacaktı. İnanabiliyor musunuz?

“Haber vermeliydim. Benim hatam, üzgünüm,” dedim. Karşınızdaki sizden özür diliyorsa onun yükünü hafifletmek için siz de özür dileyin. Kusursuz insan imajı çizirken mütevazı görünmek çok önemlidir. Küçük aklınızdan çıkarmayın bunu.

“Biz sevgiliyiz, Paul. Bunun için özür dileme lütfen.”

Karşısına çıktığımdan beri ilk kez telaştan uzak, içten bir gülümseme görebildiğime seviniyordum. Hayranlıkla onu izlediğim için karşılık vermeyi tamamen unutmuştum.

Noa yanakları kızarmış hâlde gülümsemeye devam ederken, “Arabanı bir yere mi park ettin?” diye sordu.

“Hayır. Yani... Aslında arabayla çıkmak istemedim bugün. İşlerimi dersten sonra halletmeyi planlıyordum ve araba ayak bağı olur diye almadım. Taksiyle geçeriz bana, sorun yok.”

Omuz silkerek ellerimi cebime attım.

“Gidelim mi o hâlde?”

“Eve uğramak istiyor musun hâlâ?” diye sordum.

“Gerek yok sanırım,” dedi koluma girerek. “Yeterince ayrı kaldık ve zaman kaybettik. Daha fazla oylanmak istemiyorum.” Parmakları sıkıca tenime tutunduğunda sıcaklığı beni baştan çıkarmaya yetmişti.

“Seni seviyorum.”

Uzanıp alnına usulca bir öpücük kondurdum.

“Seni seviyorum.”

Parmak ucunda yükselip, dudaklarımdan öptüğünde gözlerimi kapatıp dudaklarının tadını çıkardım. Kısacık bir anlığına olsa bile...

Daha rahat taksi bulacağımızı düşünerek sokağın sonuna doğru yürümeye başladık. Birkaç adım uzaklaştıktan sonra Noa'ya belli etmeden omuzumun üzerinden arkaya baktım. Karşılaştığım manzara yüzünden keyiften kafayı yemek üzereydim.

Raymond ucubesi pencerenin önünde dikilmiş, bizi izliyordu. Sahip olmak istediği kadın benim kollarımdayken, onu doyasıya öperken izlemesi paha biçilemez bir zevk yaşatmıştı bana.

Tanrı'ya şükürler olsun!

Noa'nın yaptığına karşı ancak böyle bir şey öfkemi tamamen yatıştırmaya yeterdi. Gecenin kalanında burada olanlar yüzünden kendimi doldurmak yerine, sevgilimle birlikte geçireceğim zamanın tadını çıkaracağım için mutluydum.

“Klinikten erken çıkacağını söylemiştin. Her zamanki saatinde mi çıktın? Saat sekize geliyor çünkü.”

Yürürken, bir yandan da sohbet edermiş gibi yapıp aklımdaki soruların cevabını almaya çalışıyordum.

“Yok, hayır. Yarım saat erken çıktım ama eve yürürken Raymond'la karşılaştık.”

“Raymond?” dedim. Tanımazlıktan gelerek kaşlarımı çattım.

“Evet. Bahsetmiştim ya. Kuzenim Sara’nın sevgilisi. Onunla karşılaştık. Kahve için evine davet etti.”

Neden dürüstçe her şeyi anlatıyordu? İnkâr etmesi ya da yalan söylemesi gerekmez miydi? Sonuçta onu evden çıkarken gördüğümü bilmiyordu. Sahiden Tanrı benim yanımda olmalıydı. Aksi takdirde birkaç saniye bile gecikmiş olsam o evden çıkışını göremeyecektim.

“Ah! Evet, hatırladım. İkisiyle de tanışmak için can atıyorum!” *Ve tanıştıktan sonra canlarını almak için zor duruyorum. İç sesim yine beni keyiflendirmek için komik şakalarına başlamıştı.*

Noa etrafa bakarak yürüyordu. Bu durumu fırsat bilerek gülme isteğimi bastırmak için rahatça sııttım. Kahkaha atmamak için zor duruyordum.

“En kısa zamanda tanışmanızı sağlayacağım. Seni çok seveceklerine eminim.”

“Senin değer verdiğin ve hayatında tuttuğun herkes benim için de önemli. Bu yüzden seveceğimden şüphem yok.”

Özellikle Raymond’la iyi anlaşacağımdan şüphen olmasın, güzelim.

El işaretimle durdurduğum taksiye binmesi için önce Noa’nın kapısını açtım. Sonra arabanın etrafını koşar adımlarla dolaşıp diğer taraftan bindim. Evimin adresini söylememle taksi şoförü gaza bastı.

Noa camdan dışarıyı izlerken, koltukta duran elini tutup dizimin üzerine koydum. Gülümseyerek bana baktığında gözlerindeki ışıltı beni dünyanın en mutlu adamı yaptı.

Raymond’la arasındaki sikik ilişkiyi merak etmiyordum. Ona karşı beslediği hislerin tamamı tozlu raflardaydı. Artık beni seviyordu çünkü. Bakışları öyle eşsizdi ki içimi eritiyordu.

İnsan yalnızca sevdiği birine böyle bakabilirdi. Noa beni gerçekten seviyordu. Çok seviyordu hem de. Harelerindeki ışıltının başka bir açıklaması olamazdı.

Tam bir salaktı. Kimi sevdiğinin farkında olsa yine beni sever miydi acaba?

Ravebelg Kasabası’na cehennemi kalbinde getiren kişiyim ben, sevgilim. Ellerime kan bulaştı. Ben olduğumu sandığın o masum ve nahif

adamım ama bu kasabaya geldiğimden beri kalbim karanlığın soğuk yüzünde kaldı.

Daha buraya geldiğim ilk gün kalbimi söküp attım ve her şeyi aklıma devrettim. Attığım her adım onun isteğiyle oluyordu. Bir tek, Noa... Kalbimde bir tek sana yer açtım. Sen de bana ihanet edersen kalbimde açılacak boşluk senin mezarın olacak.

Bunu isteyeceğinden emin değilim. Senin yüzünden şu hâlimi gören biri saplantılı, ruh hastasının teki olduğumu sanacak. Oysa bunların hiçbirisi değilim ben. Yalnızca sevgilimden sadık olmasını bekliyorum.

Siz aptallar hiçbir şeyi anlamadığınız gibi bunu da anlamaz, benim saplantılı bir âşık olduğumu sanırsınız.

Sanmayın.

Taksi yarım saatin sonunda evimin önünde durdu. Ödemem gereken tutarın fazlasını şoföre uzatıp indim. Daha yola çıktığımız an eve iki kutu pizza siparişi vermiştim. Kurye motoruyla birlikte kapıda bekliyordu. Sokağa çıkma yasağı yüzünden çok daha hızlı bir şekilde getirildiğine sevinliyordum.

Eve girer girmez ikimiz de doğrudan mutfağın yolunu tuttuk. Noa'daki durgunluğun açlıktan kaynaklı olduğunu düşünmek istiyordum. Bu yüzden hiç üstelemiyordum. İki kadeh kırmızı şarapla pizzaları masaya koyduktan sonra güzel bir şarkı açıp sevgilimin karşısına oturdum.

“Epey acıkmışım.”

Tabağıma koyup kesmekle uğraşamayacak kadar aç olduğum için elimde tuttuğum dilimden koca bir ısırık aldım.

Şapşal bir gülümsemeyle beni izlemekle meşguldü. Bazen bana bakan gözleri dalıp giderdi. İşte o zaman küçük bir çocuk kadar şımarık ve mutlu hissederdim kendimi.

Ben, Paul Barnley'ydim. Bu kasabada hiçbir şey beni alt edemezdi ancak ben sadece Noa'nın eşsiz gözlerine yeniliyordum.

“Hadi sevgilim. Neden yemiyorsun?”

Tabağına aldığı pizzadan küçük bir lokmayı bıçağıyla kesmiş ama hâlâ yememişti. Neden durgundu? Raymond'ı mı düşünüyordu?

Eğer öyleyse hemen şimdi Noa'nın işini bitirebilirdim ama bundan hiçbir zaman emin olamazdım ki. Kahretsın!

“Bugün okulda bazı olaylar yaşandığını söyledin. Neler oldu?”

Dirseklerini masaya koyup ellerini çenesinin altında birleştirdiğinde, yüzündeki ifade hiç hoşuma gitmedi. Merak ettiği şeyi bilmiyordum ancak bir şeyler bildiği belliydi. Bu, cevabını merak ettiği bir soru değildi. Zaten biliyordu.

“Üzülmeni istemiyorum. Tadımızın kaçmasını da. Bahsetmesek bunlardan, olmaz mı?”

“Bu kasaba bizim evimiz, Paul. Olup bitenlerden haberimiz olmalı. Kendimiz için... Sevdiklerimizin iyiliği için buna mecburuz.”

Keşke her şeyi seninle paylaşabilsem kıymetlim. Bahsederken bile ellerinin titredığı Oyuncak Katili'yle sevgili olduğunu söyleyebilsem sana. Yine de benden korkar mıydın Noa?

“Katil...” Derin bir iç çekişle cümlemi tamamlamaktan vazgeçmiş gibi davrandım. “Yine ortaya çıktı ve bu kez okulda dört öğrenciyi öldürdü.” Üzüntüyle arkama yaslanıp başımı eğdim. Elimdeki pizza dilimini de tabağa bırakıp yeniden iç çektim.

Başımı kaldırıp Noa'ya baktığımda şaşırmadığını gördüm. Tam da tahmin ettiğim gibi olup bitenden haberi vardı. Ama nasıl?

Keşke benim yanımda olsan kıymetlim. Ravebelg Kasabası'nın felaketi olurken sen de benimle olsan. Masum insanları kurtarıırken, günahkârların hayatını cehenneme çevirirken bana yardım etsen kimse sırtımızı yere getiremez.

Hayallere dalıp gittiğim için Noa'nın benimle konuştuğunu duymadım bile.

“Efendim?” Panikle başımı iki yana sallayıp dalgınlığımı savdım. “Dalmışım birden, ne söylediğini kaçırdım.”

“Cinayetlerden haberim var,” diye tekrarladı. “Becca'yla okula gitmiştim bugün. Olay yeri inceleme ve dedektif ekibi de oradaydı. Her şeyi orada öğrendim.”

Gözlerinde gördüğüm korkuya tahammül edemiyordum. Benden korkması hem hoşuma gidiyor hem de keyfimi kaçıırıyordu.

Diğer kimseye göstermediğim ilgi ve alakayı en başından beri ona göstermişken yine de Oyuncak Katili'nden korkuyor olması saçmalıktı.

Defalarca kez burnunun ucuna kadar girebildiğimi ispatlamışken hâlâ neyi anlamıyordu, ahmak?

“Onlara beni tutukladıklarında yanlış kişiyle zaman kaybettiklerini söylemiştim. Dinlemediler beni.”

Üzgün görünmeliydim. Gerginliğimi yansıtmak için elimi boyuma götürdüm. Ensemdeki saçları kaşırken, iç çekerek sessizliği bozmam yeterli oldu.

“En başından beri masum olduğumu biliyordum. Benim tek korkum bunu ispatlayamamaktı. Oyuncak Katili seni korkunç bir oyuna alet etmek istedi. O kadının evine gitmeni sağladıysa suçlu görünmen için her şeyi planlamıştır diye düşünmekten kafayı yemiştım.”

Kıyamam. Nasıl da içten ve endişeli anlatıyor. Bu kadını gerçekten seviyordum ve benim için endişelenmesi hoşuma gidiyordu.

Kocaman bir gülümsemeyle uzanıp masanın üzerinde duran elini tuttum.

“Geçti,” diye fısıldayıp usulca elini öptüm. “Bundan sonra her şey daha güzel olacak, bir tanem.” Bir kez daha öptüm ama bu kez dudaklarım bir süre teninden ayrılmadı.

Gözlerimi yumduğumda, ilk kez içimde o canımı yakan sızıyı hissettim. Benim son kurbanım artık sevgilimdi. Noa’ya nasıl zarar verirdim? Her şeye rağmen onun için heyecanlanan kalbim, aynı zamanda intikam için çarpıyordu. Bu savaşın kazananı kim olacaktı?

Aklım mı? Kalbim mi?

Belki de her ikisinin de kazanması mümkündü. *Birlikte yaşayan ve birlikte ölen âşıklar sonsuza dek kazanmış sayılır*, derlerdi. Bilirsiniz.

“Seninle olduğum için çok mutluyum,” diyen Noa, avucumun içinde duran zarif eliyle daha sıkı tutundu elime. Sevgisini göstermek ister gibiydi.

“Seni karşıma çıkardığı için Tanrı’ya her gün şükrettiğimi bilmelisin,” dedim. İnançlı erkekleri herkes severdi. Özellikle kadınlar. Kendilerini daha güvende hissederlerdi.

Yalnız bana güven, kıymetli sevgilim. Yalnız beni sev. Benim yanımda ol.

Söylediklerim onu gülümsettiğinde, akşam vakti sanki dudaklarının kenarında güneşi doğurdu ve ben bir manzarayı seyrederek gibi dalıp gittim.

Ama bir terslik vardı. Noa'nın gülüşü yavaş yavaş solmaya başladığında kalbim paniklemişti. Ne yapacağımı bilemez hâlde kaşlarımı çattım. Bu hâline kayıtsız kalamayarak, "Bir şey mi oldu, Noa?" diye sordum.

"Hiç..." Omuz silkerek verdiği cevap alenen yalandı. "Bir şey olmadı." Gözlerini benden kaçırıyordu.

Uzanıp, dirseklerimi masaya yaslayarak diğer elini de tuttum. "Anlat bana," dedim. "Biz sevgiliyiz ve sana iyi gelmek istiyorum."

İki günden beri Ravebelg Üniversitesi'nde yaşadığı ne varsa anlattı. Dahası anlattıkça olayları tekrar yaşamış, korkudan yüzü bembeyaz olmuştu. Katile olan öfkesinden başka pek bir şeyden bahsetmemişti.

Sara'yla barışmasını, Becca sürtüğünün olaylarını, katilin onunla uğraşmasını ve en son okuldaki cinayetler hakkında Dedektif Helen'dan öğrendiklerini anlattı.

Aferin, güzelim. Bildiğin her şeyi bana anlat. Anlat ki kusursuz oyunumu bozacak hiçbir şey olmasın.

"OM ne demek sence?" Bıraktığım mesaj onu epey düşündürmüş olmalıydı. Karşımda oturmuş, kara kara Bay OM'un ne demek olduğunu düşünüyordu. "Ruh hastası, Bay OM'un ne olduğunu bulmamızla ilgili kızın vücuduna mesajını kazımış."

"Kurbanlarının vücuduna da aynı şeyi yazıyordu zaten. Bir nevi bu onun imzası. Adıyla ilgili olabilir mi?"

Elbette değil. Ben o kadar salak mıyım?

"Evet ama adıyla ilgili olduğunu sanmıyorum." Yüzü asıldı. "Çünkü mesajında *ilahi olana kulak verin* gibisinden bir şeyler zırvaladı. İlk kez dinî bir yaklaşımla kurbanlarını öldürdü."

"Din mi?" Kaşlarımı çattım. "OM harflerinin dinle ne ilgisi olabilir ki?"

"Bilmiyorum. Bilmiyorum." Ellerini yüzüne bastırarak iç çekti. "Neyi neden yaptığını bilmiyorum. Düşündükçe de kafayı yiyecem gibi oluyorum. Her şeyi bir kenara bırakıyorum ama tek bir soruda

boğuluyorum, Paul.” Sabırla konuşmaya devam etmesini bekledim. “Neden sadece kadınları öldürüyor? Tüm o genç kızlardan ne istiyor? Derdi ne?” Gözyaşlarına yenik düştü. “Dünya böyle bir yer ve ben bu cehennemden nefret ediyorum. Bu iğrenç düzenin tüm pisliğini kadınların çekmesi yetmezmiş gibi bir de üstüne katil ne istiyor bizden? Neden biz?”

“Bunu anlamak için bir katil gibi düşünebilmek gerekir ve bu da imkânsız. Aklımı karıştıran şeylerden biri, dün gece iki erkek öldürüldü. Daha önce yanlış hatırlamıyorsam arkadaşın Nate’i öldürmek istedi ama başaramadı.”

Sakın ola ki başaramadığımı sanmayın, sizi budalalar. Eğer isteseydim Nate denen zavallı çoktan ölmüş olurdu.

“Demem o ki katilin kurbanlarına baktığımızda çoğunluğu genç kızlardan oluşsa da bu doğrultuda gitmek yanıltıcı olabilir çünkü sadece genç kızları hedef almıyor. Hem erkekler var hem de genç kızların dışında Lexa var. Tam bilmesem de otuzlu yaşlarında olduğuna eminim. Bu zamana kadar yaşı en büyük olan kurbanı oydu. Diğerlerinden farkı neydi?”

Noa ağlamayı bıraktı. Söylediklerimle aklını öyle bir karıştırmıştım ki darmadağın görünüyordu. Tam da istediğim gibi...

Her hâlinle çok güzelsin, sevgilim.

“Doğru diyorsun. Hiç o açıdan düşünmemiştim ben.” İç çekerken nefesi titredi. “Bu kâbus hepimiz ölene kadar bitmeyecek mi? Nasıl kurtulacağız?” Ağlamaklı sesi içimi parçalamıştı.

Gerçekten onu üzüyor muydu yaptıklarım?

Tüm bunları neden yaptığımın o da mı farkında değildi?

Eğer onu bu kadar üzüyorsam... Belki de bir son vermeliydim. İntikam bir bataklıkta ve ben her kurbanımdan sonra biraz daha batıyordum. Başka bir hayat mümkün müydü?

Noa’yla mutlu bir hayat... Hayali bile bulutların üzerine çıkarıyordu beni.

Son vermeliydim. Son vermeli... Değil mi?

Elbette değil, sizi ucubeler!

İnandınız mı yoksa? Bu kasabaya ve içinde yaşayanlara şairane bir ölüm valsi yaşatmak varken onları bırakacağıma inandınız mı?

Bir anlık bile olsa bunu aklınızdan geçirdiyseniz cehenneme kadar yolunuz var çünkü beni hiç tanımamışsınız demektir. Eminim ki Ravebelg Kasabası'ndakiler gibi siz de kendime neden *Bay OM* dediğimi bilmiyorsunuz. En ufak bir tahmininiz olsaydı bile benim yanımda olurdunuz.

Ahmaksınız. Başından beri asalak gibi peşimden geliyorsunuz ama bir boka yaramıyorsunuz. Beni delirteceksiniz!

“Ablam Joanne, yıllar önce sevgilisinin ve arkadaşlarının ona tecavüz etmesine dayanamadığı için intihar etti.”

Bunu daha önce konuştuğumuz hâlde ilk kez söylüyormuş gibi zorlandı. Ayrıca... Joanne'in ölmediğini bana söylemeyecek miydi? Hiç mi güvenmiyordu bana? Kalbimi kırdığının farkına varmasını umuyordum. Bütün tadımı kaçırmıştı çünkü.

“Arkadaşım Becca, üniversitenin dekanı tarafından cinsel saldırı ve istismara uğruyormuş. Düne kadar haberimiz yoktu. Kızın iki günde hayatı mahvoldu ve dilediği tek şey ölmek.”

Vah vah! Keşke ne dilediğine dikkat etse.

Joanne masumdu ancak Becca denen sürtük bunu para için yapıyordu. Sadece para için de değil, her önüne gelenle yatmayı seviyordu. Kasabaya ilk geldiğim zamanlarda yaz festivalindeyken karşılaşmıştım onunla.

Hatta benim masum meleğim, Kate'le konuşurken bir yandan da festivalde çalışıyordum. Tuvaletlerin arka tarafında, herifin tekinin kucağında kendini düzdürmesi dün gibi aklımdaydı. Dahası beni de aralarına davet etmişlerdi.

O kız zır delinin tekiydi!

“Kalbimde öyle bir ateş yanıyor ki Paul... Ablamı kaybettiğim günden beri varlığına inanmadığım cehennemi kalbimde taşıyorum ben.” Öfkeyle sıktığı dişlerinin gıcırtısını duydum. “Keşke Oyuncak Katili masum insanları değil, günahkârları öldürüyor olsa.” Bunu bana söylemekten ziyade dua eder gibi mırıldanmıştı.

Sevgilim, keşke yaptığım şeyin bu olduğunu bilsen. Sadece yaptığım şeyin derinliğine inebilsen aramızda hiçbir sorun kalmayacak.

Oturduğum yerden kalkıp, masanın etrafını dolaşarak Noa'nın yanına gittim. Arkasından sarılıp kollarımın arasına aldım sevdiğim kadını. Yüzümü saçlarına gömerken derin bir iç çekişle öpücük kondurdum. "Kokun, tenin, sesin..." Bir kez daha nefes aldım ve hiç bırakmak istemedim. "Bu kadar kısa zamanda nasıl da âşık ettin beni kendine?"

Pek de kısa bir zaman sayılmaz aslında. Seni öyle uzun yıllardır seviyor ve bekliyorum ki Noa, bilemezsin.

Göğsünde kavuşturduğum ellerimi ellerinin arasına aldı.

"Öyle bir zamanda hayatıma girdin ki... Sen olmasaydın ne yapardım, hiç bilmiyorum."

Hem sürekli onu sevdiğimden ve güzelliğinden bahsetmek istiyordum hem de daha fazla konuşmakla vakit kaybetmek yerine, kollarımın arasında olmasını arzuluyordum.

Ben daha önce hiçbir tende, onda bulduğumu bulamamıştım. Ravebelg Kasabası'nda yaşanan her şey benim planımdı. Benim istemediğim hiçbir şey yaşanamazdı fakat bu kasabada beklenmedik olan tek şey Noa'ya olan bağlılığımı.

Joanne sayesinde yıllardır Noa'yı tanıyor, takip ediyor ve hakkındaki her şeyi öğreniyordum. Ne zaman ki onunla gerçekten tanıştık, ben o günden beri bu kıza deli gibi âşık oldum.

Keşke onu bu kadar çok sevmeseydim. Sıra ona geldiğinde ve ben onu kaybettiğimde benden geriye hiçbir şey kalmayacaktı.

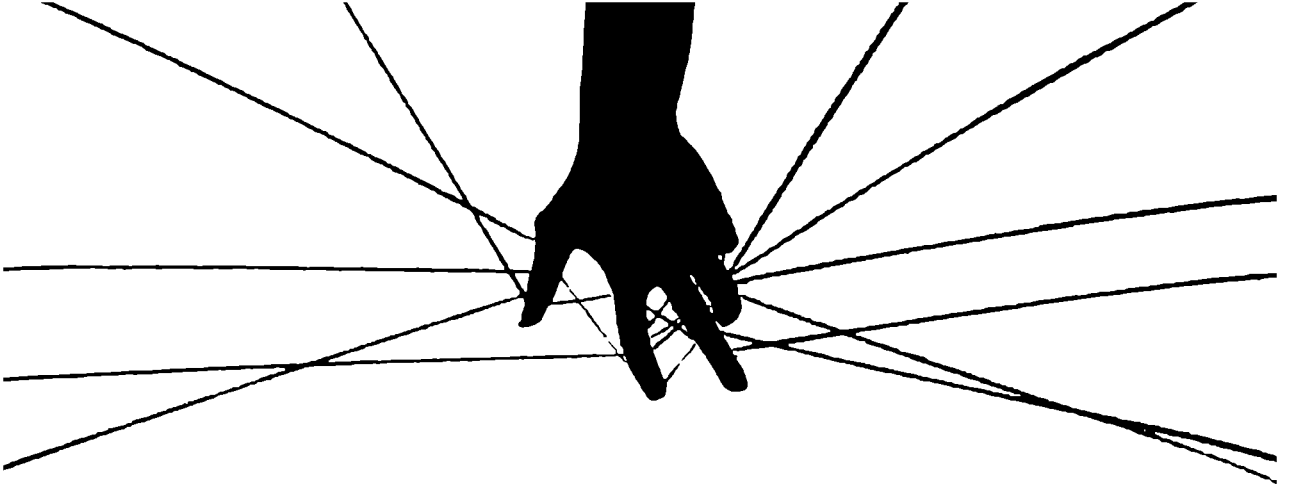
Tek bir ihtimalle Noa'yı öldürmem gerekmezdi. Eğer Noa benim yanımda olursa...

Onu tanıyordum ve böyle bir şeyi asla yapmayacağını da biliyordum. Beni kahreden de buydu zaten. Onu öldürmekten başka şansım yoktu.

"Mutsuz olmana dayanamıyorum." Elinden tutup ayağa kaldırdım. Tam karşımda duran güzel yüzünü incelerken dudakları yavaş yavaş kıvrıldı ve gülümsemesi bana bulaştı. Parmaklarım, âşık olduğum yüzünde dolaşmaya devam ettikçe teninin sıcaklığıyla mest oldum. "Gülüşün öyle eşsiz ki Noa... Beni cennetin var olabileceğine inandırdı."

Başparmağımla dudağının kenarını okşarken, “Benden her şeyi al ama bu gülüşünü asla,” diye fısıldadım.

Sessizliğe karışan kalp atışlarını duyabiliyordum. Elimin altındaki teninin her saniye daha da ısındığını hissedebiliyordum. Öpmeye doymadığım dudaklarına yavaş yavaş eğildim. Her anın tadını çıkarırken, Noa benden önce davranıp kollarıma tutundu ve beni şehvetle öpmeye başladı.

20

DUDAKLARINDAN BİR YUDUM İÇMEK

*Âşık olduğu tende zehir olsa içerdi insan.
Baktığı gözlerde her gün biraz daha öldüğünü bilirdi nasılsa.*

PAUL BARNLEY
Ravebelg Kasabası

Noa yemek masasının üzerinde cırılçıplak uzanıyordu. Şarap kadehi dışında her şeyi dakikalar önce yere sermiştim.

Sanki pilli bir oyuncakmış ve ben onu altımda kıvrılmaya ayarlamışım gibi bacaklarını belime sarmıştı. Her seferinde kalçalarımın baskı uygulayarak kendini sertliğime bastırıyor ve bundan aldığı zevkle inliyordu.

Benim en güzel oyuncağım... Seninle bütün gece oynamak istiyorum.

Bacaklarının arasından uzanıp çıplak göğüslerini ağır ağır öptüm. Dudaklarımı meme uçlarına bastırdıkça kendinden geçişini duyuyordum. Ellerini saçlarıma daldırmıştı ve her minik ısırışında sertçe çekiştiriyordu.

Yumuşak öpücüklerim göğüslerinden karnına doğru inerken, Noa beklemediğim bir anda uzanıp, gömleğimi çekiştirerek açtı. Kopan

düğmeler etrafa saçılırken, parmak uçları karın kaslarımı okşayarak tüm vücudumu keşfe çıktı.

Tanrı'm... İçimdeki dürtülere engel olmak ve onun canını yarmadan sevişmek istiyordum. Bunun benim için ne kadar zor olduğunu ilk kez anlıyordum.

En son Lexa'ya yaptıklarımı düşündüm de... Noa'ya zerresini bile yapamazdım. Ona karşı sonsuz bir nezaketle yaklaşmalıyım. O benim sevgilimdi. Bir başkasıyla kıyasladığım için kendimden utanmalıyım.

Lexa'yla sevişmek keyifliydi ama kısacık sürede Noa'ya öyle bağlanmışım ki ondan başka bir kadınla olma fikri midemi bulandırıyor. Sadakatsizlikten nefret ederdim ve bunu Noa'ya asla yaşatmazdım.

İyi ki öldün, Lexa.

Seninle veda seksimizi hiç unutmayacağım. Tatlı tenin ve sıcaklığın... Her daim aklımın bir kenarında kalacak. Seni ömrümün sonuna kadar iyi hatırlayacağımı bilmelisin. Benim için kıymetli olmasaydın öldüğünde bile öylesine güzel görünür müydün hiç?

Elbette, sürtük! Gittiğin yerde bile bana minnet duymalı ve benim için dua etmelisin. Nankör değilsen eğer...

Düşünceleri aptal kafamdan kovup sevgilime odaklandım ve uzanıp dudaklarını iştahla öpmeye devam ettim. Dilim arsızca dudaklarının arasından sızarken davetkâr bir karşılamayla dili dudaklarıma dokundu.

Öpüşmeye devam ederken, Noa sabırsızca uzanıp pantolonumu çıkarmaya başladığında kendimi ona daha fazla bastırdım. Bunu her yaptığımda dudaklarından dökülen küçük inilti beni mest ediyordu.

Fermuarımı güçlükle açtığına, kot pantolon yüzünden canımın daha fazla acımadığına seviniyordum. Noa'dan önce davranıp gevşeyen pantolonu tek seferde dizlerime kadar sıyırdım. Masanın üzerine doğru eğilip, Noa'yı çıplak bedenimle masa arasında sıkıştırarak daha hırçın öpmeye başladım. Vücudu alev alev yanıyordu. Ki benim de ondan farkım olduğu söylenemezdi.

Öpücüklerimle Noa'nın boynundan köprücük kemiklerine ve göğsünün arasından aşağı doğru bir yol izleyip, kasıklarına kadar acele etmeden ulaştım. Vücudunu keşfe çıkmışım gibi dudaklarımı yavaşça

dokunduruyordum tenine. Bazı noktalarda dilimle ıslak dokunuşlarda bulunup sevişmemizin tadını çıkarmasına izin veriyordum.

Ona yapacaklarımı düşündükçe sabrım tükeniyordu ama bu gece ağırdan almayı planlıyordum. Daha çok Noa'nın memnun olmasını istediğim bir akşamdı. Onun her anımızdan zevk almasını ve ayrı kaldığımız zamanın acısını çıkarmayı istiyordum.

Bacaklarının arasına iyice sokulduktan sonra kasıklarına doğru küçük öpücüklerle ilerlemeye devam ettim. Hem sert hem de kibar davranmayı seviyordum ve bunun onu delirttiğini net bir şekilde görebiliyordum. Bacak içlerine ufak ısırtıklar bıraktıkça inlemeyle karışık attığı çığlıklar, vücudumdaki tüm kanın erkekliğime hücum etmesini sağlıyordu.

Bacaklarında oyalanmaya devam ederken parmaklarım aşağıdaki yerini aldı ve onu hazırlamak için usulca okşamaya başladı. Omuzlarımda sabitlediğim bacakları öyle titriyordu ki o kasıldıkça, parmaklarımın ritmi artıp daha ileri gidiyordu.

Noa'nın zevk aldığını hissettiğim her an daha fazlasını yapmak istiyor ve edepsiz bir dürtüyle ilerliyordum. Bundan hoşlandığını biliyordum. Tanrı'm... Onu memnun etmeye bayılıyordum. Özellikle kendini bana bastırduğu ve yalvarır gibi gözlerimin içine baktığı her an zevkten gözüm dönüyordu. Onu öyle sert becermek istiyordum ki kavuşmayı ertelediğim her an aletim daha da sızlıyordu.

Parmaklarım onun ıslaklığıyla daha rahat hareket ettiğinde, Noa acı hissetmeyi bıraktı ve zevk almaya başladı. Yeniden uzanıp kasıklarına öpücükler bıraktım ve dilim aşağı doğru arsızca inmeye başladı.

"Paul..." Bacakları öyle kasılmıştı ki beni tüm gücüyle sarmalayıp sıkıyordu. "Lütfen..." İniltileri arasında fısıldadığı kelimeler tahrik ediciydi. İsteddiği şeyin ne olduğunu biliyor ve bunun için yalvarmasını istiyordum.

Onu duymazlıktan gelerek bacak arasında oyalanmaya devam ettim. Daha hızlı, daha ıslak ve daha sert hareketlerle onu mest ettim.

"Bırak kendini, güzelim," diye fısıldadım. Noa nefes nefese kalmıştı ve sanki bu durum bulaşıcıymış gibi nefes alıp verişim düzensizleşti. "Benim için gelebilir misin Noa?"

Parmaklarım öyle hızlı muamele ediyordu ki bana cevap verecek hâlde değildi. Sadece inliyor ve kesik kesik nefes alıp veriyordu.

Noa'yla ilk zamanlarda yaptığımız gibi sıkıcı ve sıradan sekslerimiz olsun istemiyordum. Her seferinde ikimiz için de unutulmaz anlar yaşanmalıydı sanki.

Noa'nın iniltileri küçük çığlıklara dönüşmeye başladığında zirveye ulaşmasına ne kadar yakın olduğunu anladım. Dizlerimin üzerinden kalkıp biraz önceki gibi Noa'nın üzerine eğildim.

Parmaklarım içinde gidip gelmeye devam ederken çığlıklarını bastırmak için sert ısırıklarla dudaklarını öpüyordum. Bir yandan da ıslaklığına sürttüğüm aletimi doruklarda gezintiye çıkarmıştım.

“Paul...” Yanında duran koluma tırnaklarını geçirirken başını geriye yasladı. “Lütfen... Lütfen... Ben... Daha fazla...”

Hadi güzelim. İstedğim tek şey unutulmaz bir orgazm yaşamayı ve gecenin kalanına güzel bir başlangıç yapmayı. Zevkten inledikçe bana neler yaşattığını bir bilsen aklın hayalin durur, sevgilim.

Noa yüzünü boynuma gömerek son bir kez kasıldığında, dudaklarından kopan çığlıklar tenimde asılı kaldı. Tırnakları omuzlarımı acıtan çizikler atarken, parmaklarım arsızca hareket etmeyi bırakıp daha sakin ve yavaş şekilde tatmin etmeye devam etti.

Noa ulaştığı zirveden kendini aşağı bırakmanın telaşıyla hızlı hızlı nefes alıp verirken vücudu titremeye devam ediyordu.

Dudaklarım çıplak göğsünde, boynunda ve nefes alabilmek için araladığı iri dudaklarında oyalanıyordu hâlâ.

Kulağına doğru eğilip, “Çok güzeldin,” diye fısıldadım. Omuzuma çarpan sıcak nefesi içimi kavuruyordu.

Ona yapmak istediğim öyle çok şey vardı ki kalbimin en ücra köşelerinden başlayan isyan ateşi bedenimi yakıp küle çevirse de gecenin ilerleyen saatlerini sabırla beklemekte kararlıydım.

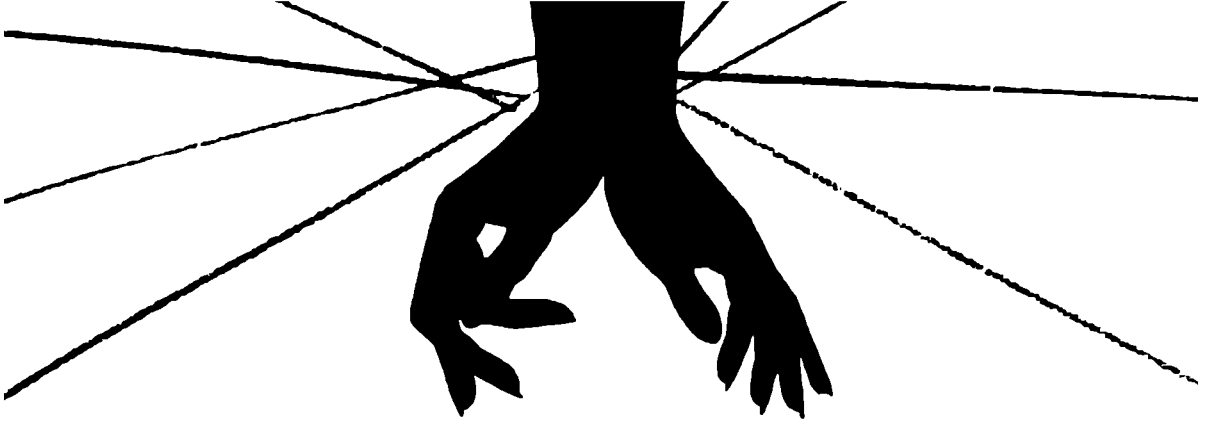
Ravebelg Kasabası'nın kaderini de kıyametini de belirleyen bendim.

Yolunda gitmeyen tek bir şey vardı:

Noa Dayton'la ne yapacaktım?

Daha doğrusu onsuz ne yapacaktım? Noa'yı öldürdükten sonra geriye ne kalacaktı ki?

İşte o zaman oyun sona erecekti.

21

SANMAK

*En derin yaralar, kabuk bağlayan yaralardır.
Bir yara ancak derinliği kadar iz bırakır.*

NOA DAYTON
Ravebelg Kasabası

Dünyadaki en kötü şey *sanmak*.

Hayatının güzel olacağını sanmak.

Sevildiğini sanmak.

Doğru kişi olduğunu sanmak.

Ve iyi sandığın her olay seni yere serdiğinde sanmaktan vazgeçeceğini sanmak.

İnsanı mahveden tek şey buydu işte...

Sanmak...

Paul'un evinde, herkesten ve her şeyden uzakta geçirdiğimiz günler hayatımın en güzel günleriydi. Ravebelg cehenneminde değil de dünyanın bambaşka bir yerinde, sevdiğim adamla beraber mutlu bir hayat yaşıyor gibiydim.

Onunla yaşadığım her an, bitmesini hiç istemediğim bir masaldı.

Onun kollarında daldığım her uyku, tüm dertlerimi kurutan bir şifaydı.

Onun güzel yüzünde, gülüşünde, sesinde ve sıcaklığında hissettiğim her duygu, hayatın her zaman boktan olmadığını öğretti.

Paul bu hayatta ve kasabada sahip olduğum en güzel şeydi.

Bir haftadan fazla olmuştu, Paul'un evinde kalıyordum. Kaybettiğim yaşama arzusunu bulmuş gibi hissediyordum. Her gece huzurla uykuya dalıyor ve yeniden Paul'un kollarında neşeye uyanıyordum.

Sabahın ilk ışıkları Paul'un odasına haylazca sokulup tenimizi yakıyordu. Yaz değildi ancak yine de güneş her sabah tüm sıcaklığıyla tenimizi okşayarak uyandırıyordu. Bir dakika... Bu sıcaklık güneşin değil, Paul'un dokunuşlarıydı.

Gözlerimi güçlükle aralarken ellerim Paul'un sert göğsüne dokundu. Sabaha karşı Paul'a sokularak uyumuş ve hiç kıpırdamamıştım. Böyle uyumayı seviyordum. Ve böyle uyanmayı da...

Başımı hafifçe yukarı kaldırdığımda Paul'un ışıldayan gülüşü karşıladı beni. "Günaydın," dedim istemsizce gülümseyerek.

"Günaydın, sevgilim."

Bana her *sevgilim* dediğinde bunu öylesine söylemiyordu. Tüm kalbiyle haykırdığı bir gerçek gibi dökülüyordu bu kelime dudaklarından. Eşsiz bir melodi gibi.

"Yine erken uyanmışsın," dedim. Beni rahatça izleyebileceği kadar doğrulmuş, yatakta uzanıyordu.

İlk kez bana bakarken gözünün içi gülen birini hayatıma almıştım. Nefretle, öfkeyle bakmayan bir çift göz...

"Senden önce uyanmayı seviyorum," diye fısıldayıp dudaklarını alnıma usulca bastırdı. "Seni uyurken izlemeyi... Kollarımın arasına alıp kokunu içime çekmeyi..."

Karnımın üzerinde duran eli yavaşça belime sarılıp beni iyice kendine çekti. Bacağımı bacaklarının arasına yerleştirdiğimde, ikimizin de çıplak olduğunu hatırladım ve bu durum hızla yanaklarımı kızarttı. Dizim Paul'un erkekliğiyle buluştuğunda nefesimi tutmuştum. Sabaha kadar sevişmiş olmamıza rağmen nasıl tek bir dokunuş ikimizin içinde de aynı ateşi yakabiliyordu?

Sanırım aşk böyle bir şeydi.

Tanrı'm... Sırtımdan başlayıp, tüm vücuduma yayılan ürpertiyle ele geçirildiğimde dizimi biraz daha yukarı çekerek haylazlık yapmak istedim. Hafif kıpırtılarla erkekliğini okşuyor, onu uyandırmaya çalışıyordum.

Paul, ne yapmaya çalıştığımı anladığında keyifle gülmeye başladı. Başını destekleyen elini çekip kollarıyla beni hapsettiğinde kahkahalarım odada yankılandı. Yüzümü Paul'un göğsüne saklayıp kokusuyla ciğerlerimi doldurdum.

Bir eli kalçama uzanırken, diğeri kasıklarım da daireler çizerek çoktan keşfe çıkmıştı. Bacaklarımı soluk soluğa birbirine bastırdığımda, elini araya koyup bunu yapmamı engelledi.

Her seferinde ilk kez sevişiyormuşuz gibi hissettiriyordu bana. Ne yapması gerektiğini ve beni mutlu etmeyi çok iyi biliyordu.

Zamanımızın çoğunu yatakta geçirdiğimiz koca bir haftanın yorgunluğu üzerimdeyken haylazlık yaptığım için kendime içten içe kızmak istiyordum ama kahretsin ki bedenim bile bana karşı duruyor ve onu istiyordu.

Paul'la renklerimiz birbirine karıştıkça ben karanlığımdan ve griliğimden kurtuluyordum. Benim renklerim yoktu. Paul'un tenine her dokunduğumda üzerime çöken karanlığın kasvetinden arındığımı hissediyordum. Belki de bu yüzden her daim onu arzuluyordum.

Dakikalar önce bacağımanın dokunduğu yer artık hareketsiz ve yumuşak değildi. Tanrı'm! Her saniye daha da sertleşen erkekliği karnıma dokunuyordu ve ben yanıyordum. Kendime engel olmaya çalıştıkça sanki bir el beni ona itiyordu ve kendimi kor gibi yanan erkekliğine bastırıyordum.

Paul'un uzun parmakları usul usul içime kayarken bedenimi ne kadar sıksam da bacaklarımın arasındaki iri kolu kendimi kapamama engel oluyordu.

Başımı geriye atarak, "Çok edepsizsin," diye inledim. "Ve ben bundan çok hoşlanıyorum." Parmakları her hamlesinde biraz daha yer ediniyordu içimde.

“Bunu isteyen sendin.” Hareketleri daha sertçe ve hızlı olmaya başladığında inlemelerim ona zevk veriyordu. “Evet, bebeğim. İşte böyle... Kendini bana bırak.”

Boşta duran elim ne yapacağını bilemeyerek Paul’un benimle oynayan koluna tutunduğunda acı bir inleme duydum. Gözlerimi açtığımda Paul kocaman gülümsüyordu.

“Canını mı yaktım?” diye sordum. Kendimi fazla kastığım için tırnaklarımı etine saplamıştım.

“Hayır, güzelim,” dedikten sonra bacağımanın iç kısmına küçük bir öpücük bıraktı.

Paul hızlandıkça, düzensiz soluklarım onun hızla alıp verdiği nefesine karışıyordu. Bir eliyle beni doruklara ulaştırırken diğer eli saçlarımı okşuyordu. Birden uzandım ve Paul’u kendime çekip iştahla öpmeye başladım.

Vücudu üzerime kapandığında, sert ve kaslı vücudunun sıcaklığı altında olmak beni iyice baştan çıkarmaya yetmişti. Saçlarımı okşayan eli boşta duran elime uzandığında öpüşmeye devam ediyorduk. Dudaklarına bıraktığım küçük ısırıklarla bana yaşattığı zevkin ne denli büyük olduğunu anlamasını istiyordum.

Parmakları kolumdan aşağı doğru yavaş yavaş kaydı. İçimde haylazlık eden parmaklarının aksine bileğimi nazikçe tuttu. Ne yapacağını ilk anda kestiremesem de elimin Paul’un kasıklarına doğru sürüklendiğini anlayınca içimi karşı koyamadığım bir heyecan sardı. Avucuma bastırdığı sertliğin sıcaklığı en ufak hücremi bile yaktığında titreyen nefesim dudaklarımdan döküldü. Parmaklarım istemsizce kapandığında erkekliğini öyle bir kavradım ki sanki ona hükmedecek gücü elime almış gibi okşadım.

Paul’un uzun parmakları, sertliğini kavrayan elimin üzerine kapandı ve daha sıkı okşamam için aşağı yukarı yönde hareket ettirerek yol göstericim oldu. Her seferinde aptal heyecanımı yenemediğim için böyle kalakalıyordum ve Paul bunu bildiği için bana ne yapacağımı göstermekten keyif alıyordu.

Avucumun içinde büyük bir zevkle kasıldığında vücuduma yayılan enerjiye yenik düşüp, kendimi daha da kasarak Paul’un parmaklarını içime hapsettım. Kasılmalarımdan aldığı zevkle dudaklarımı öpmeye

başladığında iri aletini okşamaya devam ettim. Elim iyice yukarı kaydığında erkekliğinin uç kısmına doğru artan sıcaklığı beni durdurdu ve kıvrımlarında oyalandım. Avucumun içinde öyle büyük bir güç vardı ki içimde olmasının arzusuyla bir kez daha inledim.

Duraksadığım için Paul kendini itip geri çekmeye başladı. Kendini her ittiğinde avucumu daha da sıkıyor, yaşadığım zevkin tüm bedene eşit yayılması için onun her hareketini hissetmeye çalışıyordum.

Avucumun içinde her gidip geldiğinde kasılıp gözlerini yumuyor ve sonra yeniden bakışları beni buluyordu. Yatakta öylece uzanan ve onu arzulayan bedenimi iştahla süzerken bana yapmak istediği şeyleri gözlerinden okuyabiliyordum. Geçirdiğimiz bir hafta bana bunu öğretmişti.

Paul birden bacak aramdaki elini çektiğinde şaşkınlıkla gözlerimi açtım. Başımı kaldırdığımda basit bir hamleyle belimden kavrayıp beni yatağın ortasına doğru tek seferde çekiverdi.

Dizini bacaklarımın arasına yerleştirip ağır ağır üzerime tırmandığında içten içe sevinç çığlıkları atmaya başladım. Nihayet! Nihayet onu içime alıp en uç noktalarıma dokunmasına izin verecektim.

Kaslı kollarını iki yanıma sabitleyip, usul usul üzerime gelirken, sevgilimin beni arzulayan gözlerine dalıp gittim. İştahla yutkunurken kusursuz vücudunu inceledim. Kaslı vücudu insanı irite edecek kadar dev ve yapay durmadığı için Tanrı'ya şükrediyordum. Öyle yakışıklı bir yüzü vardı ki kaslı bir vücuda ihtiyacı bile yoktu ama Paul'da ikisi de vardı.

Nihayet yüzü benimkiyle aynı hizaya geldiğinde sıcak nefesi dudaklarıma çarptı. Sanki bu bir işaretmiş gibi eğilip öpmeye başladı. Çok daha hırçın ve arzuluydu bu kez.

Bedenimi yatakla kendi vücudunun arasına sıkıştırmak için iyice üzerime abandığında sertliğini hâlâ kaybetmemişti. İri erkekliğini karnımın üzerinde hissettiğim an nefesimi tuttum ve heyecanla karnımı içime çektim.

Beklediğimin aksine öpüşmemiz kısa sürdü. Paul yavaşça çenemden boynuma ve oradan göğüslerime doğru ıslak öpücükler bırakarak kendine bir yol çizdi. Meme uçlarımı dişlediği her an bir çığlık koptu

dudaklarımdan. Parmaklarımı saçına daldırıp, her ısırığında tutamlarını çekiştirerek karşılık verdim.

Sıcak nefesini ve öpücüklerini tenimde hissediyordum. Ah... Dışlerinin arasına aldığı meme ucumu her ısırığında kaslı vücudunun altında acı ve zevkle kıvranıyordum.

Her anın tadını çıkararak, vücudumu keşfederken zamanı umursamadı. Kasıklarımı öperek ulaştığı yer, beni asıl mest edecek noktaydı. Islak öpücükleri iyice aşağı kaydığında bacaklarımdan arasındaki kıvrımlarda dolaşan dili arsızca her yanı kuşatmıştı.

Titreyen bacaklarımı sıkıca birbirine bastırmak ve beni mahveden bu kasılma yüzünden biraz soluklanmak istiyordum ama Paul baldırlarımı öyle sert tutuyordu ki hareket etmem imkânsızdı.

Bunu yapmasına bayılıyor, onun gibi bir adamla birlikte olduğuma inanamıyordum. Böylesi kusursuz bir adamla... İniltir boğazımı yakıyor, nefesim dudaklarıma ulaşmadan boğazımda buharlaşıyordu.

Paul'un saçlarına daldırdığım ellerimle onu kendime daha sert bastırdım. Takatsiz kalan bacaklarımı omuzlarına bıraktığımda kendini yukarı iterek kalçamın hafifçe havaya kalkmasını sağladı ve yaptığı eyle beni zevkten delirtmeye devam etti.

Onu kendime bastırmam cezalandırılmalıymış gibi dili daha iştahlı ve arsızca dolaşırken, parmağının tekini içime soktuğunda canını yakmayı umursamadan saçlarını çekiştirdim.

Tanrı'm! Bu adam beni mahvediyordu ama zevkten!

Başını geriye çektiğinde sıcak nefesiyle beni karşı koyulamaz bir dürtünün pençesine atmıştı. Yay gibi gerilen vücudum öyle titriyordu ki zapt edilemez bir hâldeydim.

Paul yeniden üzerime tırmandı. Ellerini başımın iki yanına gelecek şekilde koyduğunda erkekliği bacak aramda bekliyordu. Heyecandan deli gibi çarpan kalbim göğüs kafesimi sızlatıyordu.

Kalın kollarına tutunarak ona sessiz bir emir verdim. Gözlerini gözlerimden ayırmadan erkekliğinin ucuyla kıvrımlarımı yokluyor ama yine de istediğim şeyi ertelemeye devam ediyordu.

Yalvarır gibi bakmam ona zevk veriyordu. Onu arzuladığımı görmek iyice irileşmesine neden oluyordu.

İkimizin de sabrının tükendiği o an geldiğinde Paul yavaşça içime girdi. Hafif bir acıyla çığlık atarken tırnaklarımı kollarına geçirdim. Alışmamı beklerken, kendini hafifçe bastırıp geri çekiyordu. Acı çığlıklarım inlemelere dönüştükçe Paul daha rahat hareket ediyor ve iyice ileri gidiyordu.

Yeniden ve bu kez tamamen kendini içime ittiğinde, ikimizin de kasıkları birbirine iyice yapıştı. Onu tümüyle içimde hissetmenin verdiği hafif bir acıyla çığlık attım.

Paul gözlerimin içine bakarak bir daha bastırdı. Bir daha... Hızlanmaya başladı. İyice hızlandı. İyice ve sertçe bastırıyordu. Harelerine düşen karanlığın sebebi ikimizi de esir alan şehvetin gölgesi miydi?

Neden öyle bakıyordu bana?

Tanrı'm... Böyle çok daha yakışıklı ve baştan çıkarıcı görüldüğünü söylesem delirdiğimi düşünür müydü? Paul'un nahifliğine bayılıyordum ancak bu tekinsiz ve sert görüntüsü, en az sertçe içimde kayan erkekliği kadar baştan çıkarıcıydı.

Kasıklarımız yapışana kadar bastırıyor, düzensiz nefeslerimiz kadar hızlı gidip geliyordu artık. Dudaklarımdan kopan her inilti ona daha sert ve hızlı olmasını emreder gibiydi ve Paul tam da ona göre davranıyordu.

Alnında biriken teri silerek elimi saçlarına daldırdığımda nemli tutamlarını okşadım. Paul'un her hamlesinde inlemek istiyordum ama onu delicesine arzuladığımı bilmesinden çekindiğim için dudaklarımı dişleyip duruyordum.

Beklemediğim bir şekilde kendini iyice bastırıp, tek hamlede bedenimi yataktan ayırarak ayağa kalktı. Eli sıkıca belimi kavrarken, kollarımı boynuna dolayıp iştahla öpmeye devam ettim.

Yatağın etrafını dolaşırken, hafif hareketlerle Paul'un içimde gidip gelmesine yardımcı oluyordum. Nihayet yeniden yatağa ulaştığımızda, Paul sırtını yatak başlığına yasladı ve ellerini belime koyarak beni kucağında yönlendirdi.

İçimi ürperten bakışlarından gözlerimi kaçırarak yumdum. Kollarımı yeniden boynuna sardığımda çıplak göğüslerimi öperek içimdeki hareketlerine sertçe devam etti.

Paul'un inleyerek kasılmaları gittikçe artıyordu. Kolları sıkıca belime sarılıp, hareketleri nefesimi kesecek kadar hızlandığında Paul aceleyle beni eskisi gibi sırtüstü yatağa atıp üzerimde hareketlerine devam etti. Dakikalar sonra sık kasılmalarla kendini iyice içime ittiğinde oluk oluk akan sıcaklığı beni de aynı doruğa ulaştırdı.

Paul üzerime yığıldığında, ikimiz de nefes nefeseydik.

Biraz da olsa nefes alıp verişlerimiz düzene girdiğinde Paul kendini usulca geri çekerek yanımdaki boşluğa uzandı. Hemen sonra uzanıp beni kolunun altına aldı. Dakikalar önce dehşet verici sertlikte olan erkekliği şimdi uysal ve tehlikesiz duruyordu.

Başımı kaldırdığımda beni izlediğini görüp gülmeye başladım ama o uzanıp beni gülüşümden öptü.

"*Seni seviyorum* demek bile basit geliyor artık," diye mırıldandı hırıltılı nefesiyle. "Sana bağımlıyım ben, Noa."

Terli göğsüne dudaklarımı bastırarak beni sözcüklerle bile bu kadar mutlu etmeyi başardığı için ona teşekkür ettim. "*Seni seviyorum*," diye fısıldadım hemen sonra. "Hayatıma kattığın bütün güzellikler için sana minnettarım."

Işıltılı gülüşüyle bir kez daha aklımı başımdan alarak gözlerini yumduğunda uzun kirpikleri turkuaz gözlerini gölgeledi.

Sanırım sabahları sevişmenin en güzel yanlarından biri, sevdiğin adamın kollarında yorgunlukla daldığın o kısacık uykunun verdiği huzurdu.

"Değerli Ravebelg Kasabası sakinleri ve üniversitemizin kıymetli öğrencileri. Sizlere güzel bir haber veremediğimiz her gün için acı ve utanç duyduğumuzu bilmenizi isteriz. Kasabamızda yaşanan tek bir cinayete bile tahammülümüz yokken geçtiğimiz hafta Ravebelg Üniversitesi'nde yaşanan kan dondurucu dört cinayet hepimizi derin bir buhrana sürükledi."

Aldığımız tüm güvenlik önlemlerine karşı Oyuncak Katili kötü bir ruh gibi kurnazca aramızda dolaşıyor, kana ve intikama doymadan, bizden canlarımızı alarak kasabamızı karanlık günlere mahkûm ediyor.

Fakat o ruh hastası katilin unuttuğu önemli bir şey var: Çember daralıyor. Sona yaklaştığını ve yakalandığı takdirde onu sonsuz bir acıya mahkûm edecek yargımızın beklediğini bilmeli.

Siz halkımızın güvende olması her şeyden önemli. Sokağa çıkma yasası hâlâ yürürlükte olup tedbirlerimize bir yenisini daha eklediğimizi söylemeliyim.

Dört öğrencimizin kaybı, hayatta kalan değerli öğrencilerimizin kıymetini bir kez daha gösterdi. Bu nedenle Oyuncak Katili yakalanana kadar Ravebelg Üniversitesi'nin eğitim faaliyetine geçici olarak son verilecek, öğrencilerimizin eğitimini aksatmamak için önümüzdeki hafta pazartesi itibarıyla uzaktan eğitime geçilecektir.

Bir kez daha söylüyorum. Siz ve güvenliğiniz her şeyden önemli. Buradaki varlığımız da çabamız da Ravebelg Kasabası için. Saygılar.

Dedektif Helen Lawken.”

Paul'un elinden kumandayı alıp televizyonu kapadım. Aylardır kasabadaki insanları oyalamaktan ve beceriksizliklerine kılıf uydurmaktan başka hiçbir şey yaptıkları yoktu. Helen'la son zamanlarda aramızdaki buzları eritmiş olsak da bu, gerçekleri söylemeyeceğim anlamına gelmiyordu.

Kahvaltımızın sonuna gelmiştik. Masada öylece sohbet ederken Paul'a bir başka öğretmen arkadaşından gelen mesaj yüzünden haberleri açtığımız için tatlı sohbetimiz yine kasabanın kaotik gerçeğini hatırlamamızla mahvoldu.

“Oyuncak Katili de olmasa beceriksizliklerini nasıl örtecekler, çok merak ediyorum!” dedim. Burnumdan soluyordum resmen. “Bizi koruması gerekenler öyle sorumsuz ki herkes katilin zeki olduğunu sanıyor. Oysa tek sorunumuz yönetimin ihmalkâr olması!”

Bir süre daha saydırmaya devam ettikten sonra Paul'un sessizliğini fark edip sustum ve dikkatimi ona verdim.

“Özür dilerim,” diye mırıldandım daha sakın bir tonda. “Tadımızı kaçırmak istemezdim. Sadece insanların böyle canice ölmesine katlanamıyorum artık.”

“Haklısın. Sessizliğimin sebebi de bu zaten. Senden rahatsız olduğum için değil, olup bitenlere söylenecek hiçbir söz kalmadığı için susuyorum sadece. Ne elimizden bir şey geliyor ne dilimizden...”

İç çekerek sessizliğine geri döndü.

“Ben artık çok korkuyorum. Tanıdığım tanımadığım herkes için öyle korkuyorum ki...”

Her katil konusu açıldığında şakaklarıma saplanan ağrı bir kez daha saldırdığında acıyla yüzümü buruşturdum.

“Her şeyi onlardan beklemek yerine kendi tedbirimizi almalıyız. Çok dikkatli olmanı istiyorum. Lütfen...”

“Artık sen de tehlikedesin. Özellikle seni tuzağa çekmek istediğine göre mutlaka aklında bir şeyler olmalı. Belki de hedeflerinden biri de sensin.” Elimi göğsüme bastırarak, “Tanrı korusun,” diye mırıldandım. “Bu yüzden aynı özveriyi senden de bekliyorum, Paul. Bir kez daha sevdiğim birini kaybedemem.”

Oysa bir haftadır ne kadar mutluydum. Tüm sorunlardan uzakta, cennetin bir köşesinde gibi hissediyordum. Ne annemi düşünüyordum ne ablam Joanne’i. Ne Oyuncak Katili’ni ne de canımı sıkacak başka dertleri... Hepsi kapının ardında kalmıştı.

Bu haberle birlikte rüyadan uyanıp gerçeğe döndüğüm için kalbim sancıyordu yine.

“Merak ediyorum da...” Paul neşeden yoksun bir ifadeyle bana bakıyordu. Gözlerindeki anlam veremediğim burukluk canımı sıkmıştı. “Benden şüphe ettin mi hiç?” Çekinerek sorduğu soru karşısında afallamıştım.

“Neden?” dedim. Anlamamış gibi davranmak kolay gelmişti.

“Tutuklandığım gece... İçeride tutulduğum süre boyunca benden şüphe ettin mi hiç?”

“Asla,” dedim başımı net bir tavırla iki yana sallayarak. “Asla senden şüphe etmedim, Paul. Bir an bile şüphelenmedim. Böyle bir şey mümkün mü?”

Uzanıp ellerini tuttuğumda yapmacık bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Sen, benim bu hayatta tanıdığım en kusursuz adamsın. Kalbi seninki kadar güzel olan tek bir insan bile tanımadım ben. Nasıl olur da tüm o vahşeti senin yaptığından şüphe ederim? Aklımı yitirmiş olmayım bunun için.”

“İçeride tutulduğum her saniye düşündüğüm tek şey buydu. Benden şüphe etme ihtimalin. Kahroluyordum. Kalbinde bana karşı aşktan başka bir duygu oluşacak düşüncesi beni mahvediyor, Noa.”

Bu konuyu neden konuştuğumuzu bilmiyordum. Yaşadığı şeyler kolay değildi ve onda bıraktığı travmanın da farkındaydım. Sabır ve sakinlikle konuşup zamanla içinden atmasını sağlamaktan başka şansımız yoktu.

“Seni seviyorum. Seni tüm kalbimle seviyorum ve sevgiden başka hiçbir duygu olamaz. Sen tanıdığım en muhteşem adamsın çünkü.”

Ellerimi sıkıca tutarak havaya kaldırdı ve öptü. Teşekkür eder gibiydi.

“Seni seviyorum,” dediğinde keyfi yerinde görünüyordu. “Peki... Eğer katil olsaydım yine beni sever miydin?” Aramızda öyle soğuk bir sessizlik oldu ki içimi ürperten soru karşısında irkildim.

Ne cevap vermem gerektiğini bilmiyordum. Böyle bir şaka yapması bile garip ve ürkütücüydü.

Paul birden gülmeye başlayıp, “Sen gerçekten sosyal medya kullanmıyorsun, sevgilim!” diyerek benimle alay etti. “Gençler arasında bu bir akım. Her hâlükârda beni sever misin tarzında zırvalıklar işte. Ben de gerginliğimiz dağılsın diye öyle bir sorayım dedim ama yersiz bir şaka oldu sanırım.”

“Biraz,” dedim zoraki bir şekilde gülerek. “Anlayamadım zaten. Donup kaldım birden.” Kalp atışım bile hızlanmıştı.

“Bu akşam da gelecek misin?” diye sorarak konuyu tamamen değiştirdi. “Seninle yaşamaya çok alıştım ben. Aslında... Neden yanıma taşınmıyorsun ki?”

Geçirdiğimiz yaklaşık on günlük süreçte bu teklifi kaç kez ettiğini saymayı bırakmıştım. Annem gibi bir belaya rağmen o evde durmamın

tek sebebi Mia'ydı. Paul'un sorusunu doğrudan reddetmek dışında elimden ne yazık ki başka bir şey gelmiyordu.

"Bu meseleyi defalarca kez konuştuk, Paul," dedim bıkkınlıkla nefes vererek. "Seninle yaşamayı çok istesem de uzunca bir süre bu mümkün değil."

"Biliyorum."

Üzüntülü bir şekilde başını eğdiğinde sevimli görüntüsüne kayıtsız kalamadım. Neredeyse küçük bir çocuk gibi alt dudağını büzecek kadar üzülmüştü. Şapşal sevgilim!

Burada kaldığım süre boyunca kimseye haber vermemiştim. Annem, ablamın ölümüne sebep olan Kevin'in kasabaya dönüşüyle hâlâ derin bir buhran geçiriyordu. Bu yüzden günlerdir eve uğramadığım hâlde beni bir kez olsun aramamıştı. Babam zaten hiç umursamazdı. Değil bir hafta, aylarca eve gitmesem yokluğum gözüne batmazdı.

Kliniğe tüm hafta buradan gitmiş, iş giriş ya da çıkış saatlerime göre de Mia'yı görmek için okuluna uğramıştım. Jasmine en sevdiği arkadaşıydı artık. Okuldaki vakitlerini bu kadar keyifli geçirdiği için mutluydum. Aslında benim aksime erken yaşlarında bir arkadaş edinebildiği için seviniyordum.

"Bu akşam Becca'nın evinde olacağız. Nate'in sevgilisi Benjamin kasabayı terk etmiş. Oyuncak Katili ikisinin de kız kardeşini öldürdü. Benjamin kasabada daha fazla kalmak istememiş. Nate biraz kafa dağıtsın diye buluşmaya karar verdik."

"İyi yapmışsınız."

Doğruyu söylemek gerekirse bu Becca'nın fikriydi. Bencilce olacaktı ama bu geçtiğimiz hafta kimseyle konuşmadığım için arkadaşlarımdan ne durumda olduğundan haberim yoktu. Becca'nın böyle bir plan yapması iyi olmuştu.

"Ordan da eve geçerim artık. Mia dün beni özlediğini söyledi. Evden hiç bu kadar ayrı kalmamıştım. Üzülmesin."

"Haklısın." Oturduğu yerden kalkıp kahvaltı masasını toplamaya başladı. "Nasıl istersen sevgilim. Bildiğin gibi ben artık evden çalışan bir öğretmenim. O yüzden ne zaman istersen gelip burada kalabilirsin. Ben daima evde, seni bekliyor olacağım."

Gülümseyerek karşılık verdim ve birkaç tabakla birlikte peşinden mutfığa gittim.

Konuyu birden bambaşka bir yere getirip, “Doğum gününe de az kaldı,” dedi.

“Hatırlıyor musun ne zaman olduğunu?”

“Elbette!” dedi coşkulu bir tonla. “29 Aralık. Unutur muyum hiç?”

Kahretsin! Ben onun doğum gününü hatırlamıyordum. Söylemiş miydi daha önce? Paul’un doğum günü ne zamandı? Hatırlamazsam bencil bir sürtük gibi görünecektim. İnanamıyorum!

“Şey...”

Kıvranıp duruyordum. Doğum gününü unuttuğumu nasıl söyleyeceğimi düşünmekle meşguldüm.

İnci gibi dişlerini göstererek güldü. “11 Ocak, sevgilim,” dedi. “11 Ocak’ta doğdum.”

“Özür dilerim,” dedim mahcup bir şekilde.

Söylediğimi duymazlıktan gelerek, “Belki yıl sonunda bir yerlere kaçarız,” dedi keyifle.

Şımarık bir tavırla tezgâha oturarak, “Nereye mesela?” diye sordum.

“Strazburg’e ne dersin?” dedi hiç düşünmeden. Daha önce hiç gitmemiştim ama Fransa’yı severdim. Eminim ki bahsettiği şehri de beğenirdim. “Bir dönem orada bulunmuştum. Özellikle Noel zamanı harika oluyor.” Hem doğum günümü hem de Noel’i orada kutlama fikrine bayılmışım.

Paul bacaklarımın arasına girip durduğunda, “Nereye istersen gelirim seninle,” diye fısıldadım.

Cevabını dudaklarıma ateşli bir öpücük bırakarak vermişti. Yaklaşık iki ay vardı ama bu seneki doğum günü planım için şimdiden sabırsızlanmaya başlamışım.

Paul beni merkeze bırakmak istediği için evden birlikte çıkacaktık. Bu yüzden acelemiz yoktu ve mutfakta öpüşmek aşırı zevkliydi.

Her ne kadar bunu Paul’a söylemesem de sanırım onunla yaşamaya çok alışmışım ve onunla birlikte yaşamamın mümkün olmadığını düşündükçe içimi derin bir üzüntü kaplıyordu.

“Kasabadan neden taşınmıştınız?”

Paul dikkatle arabayı kullanmaya devam ederken diğer eli kucağında, elimi tutuyordu. Yol boyunca merak ettiklerimiz hakkında sorular sorup birbirimizi daha iyi tanımaya çalışıyorduk.

“Yaklaşık on iki yıl önce... Unutmuyorum, babam o sene kasabanın başkan adayydı. Tüm yıl bunun için hazırlanmıştı ancak ablamın olayı yaşanınca kasabadan aceleyle taşınmak zorunda kaldık. Mecburduk. Çok zengin ve itibarlı bir aileydik. Ablamın olaylı ölümüyle itibarımız güya zedelenmişti. Ailem için büyük bir yıkımdı. Kasabayı birkaç hafta içinde terk ettik.”

İki elimin arasında duran zarif parmaklarına parmaklarımı kenetleyerek sıkıca tuttum. Gülümseyerek ellerimize baktıktan sonra ifadesiz bir şekilde gözlerimin içine baktı.

“Keyfini kaçırdıysam özür dilerim.”

Başımı iki yana sallayarak, “Hayır, hayır...” dedim. “Geçmişte kaldı. O zamanki kadar canımı yakmıyor artık.”

Çünkü ablamın hâlâ hayatta olduğunu biliyorum, Paul. Üzülebileceğim bir kayıp yok ortada.

Belki de ablamın bir katilin oyuncağı olmasına üzülmeliydim.

“Hem keyfimizi kaçırarak başka bir aile gündemimiz var,” dedim omuz silkerek. Meraklı bakışlarla ne olduğunu sorguladı. “Ablama tecavüz eden pislik... Kevin kasabaya geri döndü.”

Şaşkın bir ifadeyle bana bakarken neredeyse diğer şeritteki arabaya çarpıyorduk. Son anda direksiyonu kırarak şeritten çıkmaktan kurtuldu.

“Hapiste olması gerekmiyor mu?” diye sordu hayretle.

“Sırf on sekiz yaşından küçük olduğu için hiçbir ceza almadı. Bir de o yıl kasabayı terk edip paçayı kurtardı ve şimdi yıllar sonra hiçbir şey olmamış gibi geri döndü. Annem de bunu öğrenip ortalığı yıktı.”

Anlattıkça öfkeden kalbimin ritmi hızlanıyordu.

“Bu çok kötü. Büyük haksızlık.”

“Öyle.” Üzüntülü bir iç çekişle başımı eğdim. “Helen bu davada yardımcı olacağını söyledi, bakalım neler olacak.” Başımı kaldırıp, keyfimizi kaçırdığım için rahatsızlık duyarak gülümsedim. Harika geçen bir hafta bu şekilde hüznle gölgelensin istemiyordum. “Anlayacağın, başımda büyük bir dert var ve ben bununla nasıl baş edeceğimi bilmiyorum.”

“Sen her şeyden önemlisin ve ben yanıdayım. Yalnız değilsin. Birlikte her şeyin üstesinden geliriz.” Yolu takip etmeye devam ederken, elimi kendine doğru çekip öptü. “Bunu sakın unutma, olur mu?”

Paul, bir film ya da kitap karakteri kadar kusursuzdu. Onunla geçirdiğim her dakika düşünebildiğim tek şey buydu. Belki de çektiğim tüm acıların karşılığında Tanrı hâlime acıdığı için onu bana göndermişti.

Yolun kalanında, arabadaki sessizliği dağıtmak için Paul’un telefonundan karışık bir çalma listesi açıp arkama yaslandım. Paul’un evinden kasabaya giden yol, seyretmeye değer bir manzara sunuyordu.

Gölün yanından geçerken, gülümseyerek Paul’a döndüm.

“Karşı tarafı görüyor musun? Koşuya çıktığım zaman seninle ilk orada karşılaşmıştık.”

“Seninle ilgili en ufak bir detayı bile unuttur muyum hiç, değerlim?”

Değerlim...

İçten gülüşümü alaşağı eden bu söz karşısında kanım çekilmişti. Oyuncak Katili, Paul’un evine girdiği gece o kahrolası yapay zekâ sesiyle bana bu şekilde hitap etmişti ve o metalik ses hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu.

Paul’un *her şey yolunda mı* diye attığı bakışlara yakalanmamak için önüme dönsem de bana öyle hitap etmesinden nefret etmiştim.

Kafamı dağıtmak için telefonumu elime aldım. Bir haftadır mecbur kalmadıkça aklıma bile gelmemişti. Bugün de ilk kez telefonumla ilgilenmek istemiştım ve bildirim panelinde iki saat önce *Tumblr*’dan gelen bildirim ellerimi terletmeye başladı.

Paul’la sevişirken mi gelmişti bu mesaj? Duymamıştım bile.

Göz ucuyla Paul'a baktığımda dikkatinin yolda olduğunu gördüm. Gerginliğim içimde çığ gibi büyürken, korkuyla yutkunarak bildirime tıkladım ve Oyuncak Katili'nden gelen mesajları okudum.

@oyunbozan: *Ablanla elbet görüşebilirsin ama şimdi değil. Ben ne zaman uygun görürsem... Önce yarım bıraktığımız oyunu tamamlamalıyız, Noa.*

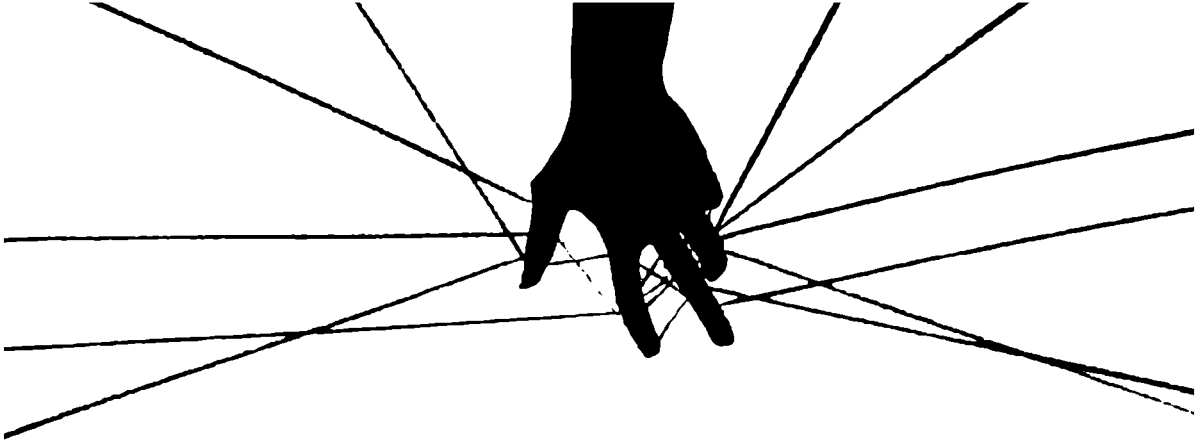
@oyunbozan: *Tavşan Kaç!*

@oyunbozan: *Bitirelim şu oyunu artık, çok sıkıldım.*

@oyunbozan: *Kaldığımız yerden devam etmeye hazır mısın?*

@oyunbozan: *O gün bana meydan okuyarak kendi hamleni yaptın, güzelim. Şimdi benim sıram :)*

Telefonu çaresizce kucağıma bıraktım. Bundan kurtuluş yoktu, biliyordum. Felaketimi beklemekten başka şansım yoktu.

22

ÖLÜM KOKUSU

En kötüsü de kimsesiz ölmektir.

Zira yalnız ölen bütün ruhlar sonsuza dek acı çekerdi.

PAUL BARNLEY

Ravebelg Kasabası

Deliriyorsunuz, değil mi?

Zavallı hayatlarınızda öylece oturup mutluluğumu izlediğiniz için kafayı yiyorsunuz. Noa'yla geçirdiğim muhteşem günlerin başrolünde olamadığınız her an için sefil hayatınızdan ve kendinizden nefret ediyorsunuz.

Yazık.

Beş kuruş etmez canınızı gelip almaya bile tenezzül etmediğim için benden nefret ediyorsunuz.

Boktan bir kasabada, sevdiği kadına cenneti yaşatacak kadar kumsursuz bir adam olduğum için benden ve benimle birlikte olduğu için Noa'dan nefret ediyorsunuz.

Yaptığım şeyler yüzünden beni suçlarken içten içe doğru yolda yürüdüğümü bildiğiniz için kendinizden nefret ediyorsunuz.

Etmekte haklısınız çünkü değersiz varlığınız ancak nefret edilmeyi hak eder.

Sakin olmalıydım. Harika başlayan bir gün nasıl böyle boka sarmıştı, bilmiyorum ama öfkeyle hareket etmek istemiyordum. Merak etmeyin, bu kez size sinirli değilim.

Noa'ya kendimi öyle kaptırmıştım ki Paul olduğumu unutup sanki *Bay OM* gibi ona *değerlim* demiştim. Tam bir ahmaktım, ahmak!

Nasıl böyle dikkatsizce davranabildiğimi aklım almıyordu ama Noa tepki vermemişti. Fark etmiş olsaydı en azından yüzünde bir şaşkınlık ya da ona benzer lanet bir ifade olurdu, değil mi?

Oysa Noa sadece gülümsemişti. Hatta ona değerlim dediğim için mutlu olmuş görünüyordu.

Tanrı'm... Sinirden kendimi bıçaklamak istiyordum.

Derin derin nefesler alıp verdim. Sakinleşene kadar bunu tekrarladım ve gerçekten de nabzım kısa sürede düzene girdi.

Noa'yı kliniğe bıraktıktan sonra doğrudan küçük prensesime kavuşmak için yola koyuldum. Okuldan çıkmasına az kalmıştı. Birlikte alışveriş merkezine gidip baba kız güzelce vakit geçirmek istiyordum.

Bu genç yaşımda baba olduğuma inanamıyorsunuz, değil mi? Yalan söylemeyeceğim. Sizinle aynı tarafta olmaktan midem bulanıyor ama yine de sizinle aynı fikirdeyim. Ben de bazen bir kızım olduğuna inanmıyorum.

Enerjisi yüksek bir müzik açıp yola koyulmuştum ama aklım bambaşka bir şeyle meşguldü. Her ne kadar günümün kalanını kızım ile keyifli vakit geçirmeye ayırsam da zihnime söz geçiremiyordum.

Joanne'in tecavüzcüsü ve katili... Kevin geri dönmüştü.

Hiç hesapta olmayan bir kurban olacaktı benim için ama önemliydi. Ona öyle şeyler yaşatacaktım ki öldükten sonra bile Tanrı'nın gazabına uğrayıp, cehennemin her katında işkence görürken bile son anında ona yaşattıklarımı hatırlayacaktı.

Biliyorum, Kevin listemde değildi ama kasabaya döndüğü iyi olmuştu. Onun ölümü işimi oldukça kolaylaştıracaktı. Nasılsa Kevin yıllar önce yetişkin olmayan bir kıza tecavüz edip intihar etmesine sebep olduğu için tüm kasabanın gözünde pislik bir suçluydu.

Onu öldürdüğüm için Ravebelg Kasabası'nın gözünde *Bay OM* sempati kazanacaktı. Belki de beni sevmeye başlardı, kim bilir? Kasaba halkının gözünde bir katil değil, bir kahramana dönüşürdüm.

Oyuncak Katili kötülerini avlıyor!

Harika bir haber başlığı olurdu, eminim. Ravebelg Kasabası'ndaki günahkârlara sıra geldiğinde kalanların gözünde halk kahramanı olacak, cinayetlerimi ise sevenlerimin alkışları eşliğinde işleyecektim.

Evet! Bu fikir hoşuma gitmişti.

Sahnede olmak benim işimdi. Işıkların üzerimde olmasına bayılırdım. Tüm bunlara sahiptim ama yanında biraz alkış hiç fena olmazdı, değil mi?

Güzeller güzeli meleğim Jasmine, öğretmeniyle birlikte okulun çıkışına ulaşmıştı. Öğretmenin bir yanında Jasmine vardı, diğer yanında ise Mia.

Talihsiz Mia... Dünyada cehennemin içine doğan zavallı çocuklardandı. Küçük yaşta başına gelmiş ve gelecek olan her şey ailesinin bir yansıması olacaktı. Belki de onu ablası Noa ve benden başka seven kimse yoktu. Ne annesi ne babası ne de ablası Joanne.

Noa için bu hayatta önemli olan tek kişi Mia'ydı. Benimse en büyük kozum. Eğer o olmasaydı Noa'yı böyle rahat yönetemezdim ve bu da hiç eğlenceli olmazdı.

Kendine iyi bak, güzel Mia. Jasmine'le bir süre daha arkadaşlığına devam edip kızımın keyifli vakit geçirmesini sağla. Şimdilik oyundaki rolün bu, tatlım.

Arabadan inip gömleğimin düğmelerinden birini ilikledim. Küçük çocukların ve genç bir kadın öğretmenin karşısında Noa'nın göğsümde bıraktığı minik tırnak izlerini sergileyemezdim.

Siz bir de sırtımdaki çizikleri görün. *Benim vahşi kızım...*

Ah... Ne haftaydı ama. Noa'yla böylesine tutkulu bir ten uyumu yakalayacağımızı hiç sanmıyordum. Hayattan bezmiş hâli beni öyle endişelendiriyordu ki onunla sevgili olarak hata ettiğimi ve hayatımın kalanında kendi elimi becermek zorunda kalacağımı sanıyordum.

Beni feci yanıltmıştı. Sevgilimin içinde büyük bir hazine saklıymış meğer.

Benim gibi sevişmeye düşkün ve bundan keyif almasını bilen, eşsiz bir kadındı. Böyle edepsiz düşünceleri aklımdan uzaklaştırmazsam pantolonumdaki kabarıklık beni rezil edecekti. İnsan içinde ereksiyon olacak değildim ama Noa'yı kollarımın arasında düşünmek bile iştahımı kabartıyordu.

Mia servisine binene kadar onları uzaktan izlemeyi tercih ettim. Mia'yla Jasmine'i ilk kez yan yana görüyordum ve fark ettiğim şey beni hayrete düşürmüştü.

İkisi birbirine öyle çok benziyordu ki... Mia zaten en çok Joanne'e benziyordu. Jasmine de annesinin tıpatıp aynısıydı. Umarım bu benzerlik Noa'nın dikkatini çekmezdi.

Mia'nın servisi okulun önünden ayrılırken ben yolun karşısına geçmek üzere yürümeye başladım. Çok geçmeden, Jasmine heyecanla öğretmenine bir şeyler anlatıp, gülüşürken beni gördü ve sevinç çığlığını bastı.

"Kelebeğim."

Jasmine için tek dizimin üzerine çöküp kollarımı iki yana açmıştım. Minicik kolları boynuma sarıldığında onu havalandırdım ve etrafımızda dönerken gülüştük.

"Babacığım!" dedi sımsıkı sarılmaya devam ederken. "Seni çok özledim!"

Kimse şüphe etmesin diye birkaç kez öğretmenine görünsem iyi olurdu. Zira kimsesiz bir çocuğu herkes merak eder ve araştırmaya başlardı. Jasmine'i araştırmaları pek iyi sonuçlar vermeyeceği gibi bir de başımı belaya sokabilirdi.

Bu yüzden öğretmeniyile tanışmakta fayda vardı. Hatta... Eğer bir sevgilim olmasaydı bu genç ve güzel kadınla yatabilirdim bile.

Esmer güzeli bir kadındı ve benimle göz göze geldiği an yaptığı ilk şey omuzlarındaki saçları geriye atarak göğüslerini açığa çıkarmak oldu. Duruşunu dikleştirip, ağır adımlarla salına salına yanımıza geldi.

Bembeyaz dişleriyle kocaman gülümseyerek, "Merhaba," dedi. "Ben Jasmine'in öğretmeni, Lane Shelby."

"Merhaba, Lane." Tek elimle Jasmine'i sıkıca tutup diğer elimle Lane'in uzattığı eli sıktım. "Paul Barnley. Memnun oldum." Kızımla

özenli bir şekilde ilgilenmesi için baştan çıkartıcı gülüşümü kullanmaktan çekinmedim.

“Memnun oldum. Jasmine’in babası olmalısınız, değil mi?”

Jasmine’in şımarık gülüşüyle ikimizin de dikkati ona döndü. Kızarmış yanağına kocaman bir öpücük bıraktıktan sonra başımı sallayarak öğretmene döndüm.

“Evet, babasıyım.”

“Çok zeki ve güzel bir çocuk yetiştirmişsiniz. Daha şimdiden Jasmine sınıfta arkadaşlarına örnek oluyor. Hem derse olan ilgi ve katılımıyla hem de herkesle iyi geçinmesiyle harika bir öğrenci. Sizi tebrik ederim.”

“Ah... Güzel sözlerinizle beni gururlandırdınız. Ne kadar teşekkür etsem az. Annesi de ben de onun iyi bir insan olması için çok çaba ediyoruz. Eğer kızımızı en doğru şekilde eğitebiliyorsak daha ne isteriz ki?”

“Değil mi?” Kadın içtenlikle güldü. “Çocuk sahibi olmak ve yetiştirmek çok zor ve önemli. Jasmine çok şanslı bir çocuk çünkü sizin gibi ebeveynleri var. Ne yazık ki herkes onun kadar şanslı olmuyor.”

“Mia’nın annesi hep ağlıyormuş, babacığım. Ablasına sürekli bağııyormuş ve kötü söz söylüyormuş.”

Her şey sona erdiğinde, Noa’ma yaşattıkları yüzünden annesi olacak o Susan sürtüğüne iyi bir ders vermeliydim belki de. Anne olmayı hak etmeyen, kızlarının felaketine sebep olan bir zavallıydı o kadın.

“Tanrı’m...” Lane tedirginlikle öne çıkıp Jasmine’in yanağını okşadı. “Jasmine. Arkadaşlarımızın üzülmemesi için bunları dile getirmemeliyiz. Seninle konuşmuştuk, hatırlıyor musun? Bazen anneler çocuklarına sinirlenebilir ya da çocuklar annelerini üzebilir. Bunlar normal şeyler.”

“Evet, öğretmenim. Biliyorum ama sadece...”

Jasmine’in mahcubiyetini görünce, “Bir sorun yok,” diyerek araya girdim. “Ben gereken konuşmayı bir kez daha yapacağım, Bayan Lane. Emin olabilirsiniz.”

“Sevinirim. Mia zor bir süreçten geçiyor ve Jasmine’le çok yakın arkadaşlar. En ufak bir söz kalbini kırabilir. Bunun olmasını istemeyiz, değil mi?”

“Elbette,” dedikten sonra öğretmenle vedalaşıp Jasmine’le birlikte arabaya bindik.

Yol boyunca güzel bir dille gereken uyarılarımı yaptım ve meseleyi tatlıya bağladık. Gerçekten onun yaşında bu kadar zeki başka bir çocuk görmemiştim. Onunla gerçekten gurur duyuyordum. Büyüdüğünde benim gibi zeki ve kendini bilen bir insan olacaktı.

Akşam saat yediye kadar -yani alışveriş merkezinin kapanış saatine kadar- Jasmine’in istediği her şeyi yapmıştık.

Oyun alanında çeşit çeşit oyunlar oynamış, tatlı yemiş, bir sürü yeni kıyafet ve oyuncak almıştık. Daha bu yaşta o kadar çok kitap almıştık ki okuma alışkanlığını benden almasının sevinci kalbimi ferahlatmıştı.

Jasmine bu hayattaki her anını değerli ve dolu dolu hissederek geçirsin istiyordum. Ve görünen o ki zamanının kıymetini bilen bir çocuktu.

Onun insanlardan çok hayvanları sevmesini istiyordum. *Petshop’a* uğradığımızda bir balık istedi ama bana en son nankörlük eden Turuncu yüzünden balıkları eskisi kadar sevdiğim söylenemezdi.

Bu yüzden sadece içerideki hayvanlara bakıp çıkmıştık. Yapacak hiçbir şeyimiz kalmadığında ise baba kız güzel bir yemek yedik ve en nihayetinde sıra benim istediğim bir şeyi yapmaya geldi.

Merak etmeyin, kimseyi öldürmedik. Sadece bütün gün kahve içmediğim için giriş kısmındaki kafeye oturduk. Kendime sağlam bir acı kahve, Jasmine’e de az buzlu bir limonata sipariş ettik.

Alışveriş merkezindeki insan sayısı sokağa çıkma yasağı yaklaştıkça azalıyordu. Kafede yalnızca dört beş masa doluydu. Geldiğimizden beri cam kenarındaki masada oturan genç kız dikkatimi çekmişti.

En fazla on sekiz yaşlarında görünüyordu ve bir saattir burada olmamıza rağmen bir kez olsun başını kaldırmadan elindeki kitabı okuyor, yetmezmiş gibi masanın üzerinde açık bekleyen deftere sürekli bir şeyler not alıyordu.

Ödev yapıyordu belki de. Başka türlü neden bu kadar gergin ve stresli görünsün ki? Elindeki yeşil kapaklı kitaba bakılacak olursa romana benziyordu.

Neyse ne. Aptal bir ergenin ne bok yediğiyle de ilgilenecek değildim. Uğraşacak bir ton iş vardı başımda.

Jasmine, limonatasının son yudumunu da iştahla içine çekerek, “Teşekkür ederim, babacığım,” dedi. “Çok güzel bir gün geçirdik. Beni çok mutlu ettin.”

“Asıl sen beni mutlu ettin, prensesim,” dedim burnunun ucuna dokunarak. “Bugün öğretmeninden duyduğum övgülerle ne kadar mutlu olduğumu bilemezsin. Uslu bir kız olduğun için teşekkür ederim.”

“Seni seviyorum, babacığım.”

Minik elleriyle uzanıp masanın üzerinde duran elimi tuttu. Daima onun yanında olacağıma inanmasını söyler gibi ellerimin arasına aldığım minik elini sıktım.

Dünya üzerinde gördüğüm en masum yüze karşı gülümseyerek, “Seni seviyorum, meleğim,” dedim.

Garson masamızdaki boşları toplamak için geldiğinde baba kız sadetimizi bozdu. Başımı kaldırdığımda cam kenarındaki kızın orada olmadığını görüp şaşırdım. Kimsenin çıktığını görmemiştim. Ne ara gitmişti ki?

Ravebelg Kasabası’nın ucube ergenlerine kafayı takacak kadar işsiz değildim. Sadece hayatı boyunca ergenleri eğitmeye çalışan bir öğretmen olduğum için ister istemez garip davranışları dikkatimi çekiyordu.

Alışveriş merkezinin kapanmasına dakikalar kalmıştı. İnsanlar etrafı toparlamaya başladığında hesabı ödeyip çıktık ve arabamıza binip evin yolunu tuttuk.

Jasmine eve girer girmez önce öğretmeni Lane’in onun hakkında söylediklerini, daha sonra tüm gün birlikte neler yaptığımızı annesine

coşkuyla anlattı. Joanne onu dinlemiyor gibi görünüyordu. Bazen öyle dalgın görüyordum ki Jasmine'i sevmediğini düşünüyordum.

Bazen ben de saçmalayabiliyordum, sizin gibi.

Günün yorgunluğunu atmak için Jasmine ve Joanne'i yalnız bırakıp duşa girmiştim. Üzerime rahat bir eşofman altıyla siyah tişört giydiğimde hissettiğim rahatlık anlatılamazdı. Ne kadar yorulduğumu yeni anlayabiliyordum.

Salona girdiğimde Joanne'i, Jasmine'e sarılmış hâlde buldum. Kanepede mutlu bir tablo oluşturmuşlardı. Kızımın mutluluğu, bir ömür izlemeye değerdi.

"Gel, babacığım. Anneme neler yaptığımızı anlatıyordum."

Keyifle yanına gidip yüzümü saçlarına daldırdım ve derin bir nefes içime çekerek kocaman öptüm.

Yanlarındaki boşluğa oturduktan sonra Jasmine'i kucağıma çektim. Ravebelg Kasabası'na taşınmadan önce her günümüz böyle geçiyordu. Birlikte ve mutlu...

Eskisi gibi bir arada olduğumuz için seviniyordum.

"Ar- Artık yatağa."

Joanne'in hâline bakılırsa keyifsiz görünüyordu. Benimle konuşmak istediği bir şey olduğunu bir kez bile bana bakmamasından anlayabiliyordum.

"Hadi, meleğim. Gidip güzelce uyu."

Dudaklarımı alnına bastırduğimde sevinçle kıkırdayıp kucağımdan indi. Annesine iyi geceler öpücüğü verdikten sonra doğrudan odasına gidip kapısını kapadı.

"Bir mesele mi var, Joanne?" Arkasına yaslanmış, öylece karşı duvarı izliyordu. "Joanne?" Sakince seslendim. Sorun çıkmasını istemiyordum. Özellikle Ravebelg Kasabası için yaptığımız planla ilgili hiçbir sorun çıkmamalıydı çünkü Jasmine gerçeği öğrensin istemiyordum.

"On gündür neredesin, Paul?" Kollarını göğsünde birleştirip, kekeleyerek hesap sormuştu. "Ne- Neden bizimle kalmıyorsun?"

Kız kardeşin Noa'yla sevgiliyiz ve evde olmadığım zamanlar onunla harika vakit geçiriyoruz. Duymak istediğin bu mu sersem?

“Kendi evimde kalıyorum. Olması gerektiği gibi. Senin de bildiğin gibi. Bir sorun mu var?”

Sabrım taşmasın diye anlayışlı bir şekilde dinleyip karşılık vermeye gayret gösterdim.

“Evet, var. Bizi buraya taşıdığında senin de yanımızda olacağını düşündüm.” Benim aksime hayli öfkeli davranıyordu. “Ama sen Jasmine’le beni yalnız bırakıyorsun.”

“Senin intikamın için verdiğim bir savaş var. Unuttun mu?”

Ravebelg Kasabası için yaptığım planın Joanne’le ilgisi yoktu. Ben bambaşka bir yolda ilerliyordum ancak *İplikçi* olarak bana hizmet etmesi gerekiyordu ve intikamını almak için çabaladığını sanıyordu.

Yalan sayılmazdı aslında. Yakında Kevin’i öldürdüğümde intikamını almış olacaktım. Böylece ne onu kandırmış olacaktım ne de yoluma engel olacaktı.

“Masum insanlar zarar görmüyor, değil mi?”

Konumuzla hiçbir alakası olmayan bu soru karşısında afallasam da ona belli etmemek için elimden geleni yaptım.

Buraya geldiğimiz ilk zamanlar intikam oyununun bir parçası olduğu ve Jasmine’den ayrı kaldığı için benimle neredeyse hiç konuşmazdı. Tıpkı dilsiz gibi ağzından tek kelime çıkmazdı ama şimdi karşısına geçmiş, bana hesap soruyordu.

Bir şeyleri sorgulamaya başlaması hiç iyi değildi.

Jasmine olmasaydı ve oyuncak bebekleri hâlâ hazırlanmamış kurbanlarım olmasaydı cinayet listemi gözden geçirip Joanne’e ölüm sırasında öncelik tanırdım.

“Ne? Asla!” diyerek hemen inkâr ettim. “Elbette masumlarla işim yok benim. Hem sana hem de bana zarar verenlerden hesap soruyorum. Hepsi bu.”

Noa’yla ses kayıtlarını dinlemiştim. Noa’nın söyledikleri yüzünden akıllı karışmış görünüyordu ama manipüle etmesi kolay biriydi. Ne söylesem inanmak zorundaydı, başka çaresi yoktu. Evden çıkamazdı zaten. Dışarıda olup biten hiçbir şeyden haberdar olamazdı.

“Noa dedi ki...”

“Ne dediyse dedi. Bir önemi yok. Burada benden başka kimseye güvenemezsin, Joanne. Ailemiz için en doğru olanı yapıyorum. Eğer bundan bir an bile kuşku duyacak olursan bizi de kızımızı da tehlikeye atarsın.”

“Kızıma en ufak bir zarar gelirse Paul...”

“Kızımıza,” dedim dişlerimi sıkarak. En hassas noktamdan bu şekilde bahsetmesi beni delirtiyordu.

“O benim kızım!” dedi titreyen sesiyle. “Bir babası olmadığı için ona sahip çıkıyorsun sadece.”

Fısıltısı kurşun gibi göğsüme saplanmış ve ben tüm vücuduma yayılan sızı yüzünden sessiz kalmıştım.

Benimle nasıl böyle konuşurdu? Buna nasıl cüret ederdi? Onu Noa’yla buluşturmak iyi bir fikir değildi anlaşılan. Tamamen beyni sulanmıştı. Resmen canımı sıkmak için konuşuyordu. Öfkeyle ve nefretle bakıyordu yüzüme. Nankör fahişe!

Benim gibi bir adam, Joanne gibi bir zavallıyla birlikte olup ikimize ait bir parça dünyaya getirecek değildi. Kevin’in tecavüzünden doğan bir çocuktan Jasmine. Ravebelg Kasabası’ndaki günahkârların işlediği bir suçun en masum sonucuydu.

Benim güzel prensesim. Onu hayatı boyunca yalnız bırakmamaya vemin etmişim ben. Hiçbir zaman sahip olamayacağı babası olmaya adanmıştım kendimi. Gerekirse Joanne’i erkenden ortadan kaldırır, kızıyla arama girmesine izin vermezdim.

Ben Jasmine’de hiçbir zaman sahip olamadığım çocukluğumu bulmuştum. Bir çocuğun yaşamaması gereken şeyler yaşamıştı küçük Paul ve erken yaşta büyümek zorunda kalmıştı. Ravebelg Kasabası her şeyden önce bana benden çaldığı çocukluğumu borçluydu.

Daha on yedi yaşındaydım Joanne’le tanıştığımda. Tıpkı Kate gibi onunla sosyal medyada tanışmıştık ve ikimizin de hesapları anonimdi. Bana her şeyi anlatmıştı. Kimseyle paylaşamadığı acısını benimle paylaşınca bir nebze de olsa dindiğini söylemişti.

Sürekli intihar edeceğini söylerdi bana.

Ne zaman bilmiyorum ama bir gün kendimi öldüreceğim.

Onunla uzun bir süre konuşmuştum. Birbirimize her şeyimizi anlatmıştık. Ben de ona annemden ve ailemin başına gelenlerden bahsetmiştim. Sırlarımı ondan başka bilen yoktu. Ravebelg cehenneminin günahlarını bir tek ona anlatmıştım.

Joanne intihar etmeden birkaç gün önce hamile olduğunu söylemişti bana. Onu ölme arzusuna sürükleyen son nokta da bu olmuştu. Tecavüzcüsünden hamile kalmak... Bununla yaşamaktansa ölmeyi seçmişti.

O zamanlar Sant Bouren Kasabası'nda tek başıma yaşıyordum. Ravebelg Kasabası benden her şeyimi çalmıştı çünkü. Bu lanet kasabayı ve içinde yaşayanları birer kukla, birer oyuncak gibi oynatmanın planlarını o zamanlardan itibaren yapmaya başlamıştım.

Şimdi anlıyor musunuz neden beni yakalayamadıklarını?

Kusursuz oyunumun en ufak bir açığı bile yok. Yıllarımı verdim çünkü. Şairane ölümler tasarladım. Kurbanlarımın her haltını öğrenmek için ilmek ilmek hazırladım sonlarını.

Joanne son gece bana veda edene kadar sürekli ölümden bahsetti. Veda ettiğinde ise yapacağı şeyi anlayıp yola çıkmıştım ama gecenin o saatinde Sant Bouren Kasabası'ndan Ravebelg Kasabası'na gelmek çok zordu.

Buna rağmen iki saate yakın Joanne'i oyaladım. Ne yapacağını öğrendim ahmaktan. Sanki onunla birlikte ölmek istiyormuş ve ona çok âşıkmiş gibi davrandım. Köprüden atlayacağını itiraf ettirerek onu kurtarmaya gitmiştim.

Belki de bir mucizeydi ama başarmıştım.

Joanne sürtüğünü o nehrin kıyısında bulduğumda tek bir düşünce geçiyordu aklımdan. Karnındaki bebeğin yaşıyor olması ve annemin intikamını alırken yanımda tutacağım bir suç ortağı...

Jasmine benim masumiyetimdi. Çocukluğum... Ona iyi baktıkça kendime borçlu olduğum çocukluğu yaşıtıyordum ben. Ona kimse dokunamazdı. Kahrolası annesi de dâhil kimse.

Tam da bu yüzden yanıma aldığım nankör Joanne, şimdi benim canımı yakmaya çalışıyordu. Elbette bunun bedelini çok ağır ödeyecekti. Belki de hayatı boyunca kullanamadığı o dilini, hayatını borçlu

olduğu insana karşı kullandığı için -Alice'e yaptığım gibi- kökünden kesmeliydim.

Buna sonra karar verirdim elbet.

“Sen ister kabul et ister etme... Jasmine benim de kızım. Bir daha bana bunu söylersen senin canını yakarım, Joanne.” *Adi sürtük. Kes se-sini ve Ravebelg Kasabası'na yaşattığım şölen sona erene kadar bana sorun çıkarma.* “Yaşadığımız acıları nasıl unutursun? Birbirimize söz verdik biz.”

Mahcubiyetle başını eğip, “Özür dilerim,” dedi. İşte böyle... Ağzımızın tadı kaçmasın, yeter.

Uzanıp elini tuttum ve şefkatle okşadım. Hemen manipüle olmuştu. Bu kadar basitti işte.

Lanet oyuncak bebeğinle birlikte pis cesedini kasabanın orta yerine atana kadar seni sevdiğimi sanman iyi olur, Joanne.

Yakında kendi oyuncak bebeğini dikeceğinden haberi bile yoktu. Zavallı.

23

TAVŞAN KAÇ

Hayat, sınavlar ve sınamalar üzerine kurulu boktan bir parkurdu. Her sınav aşılabilirdi ancak sevdiklerinle sınandığında çaresizlik en büyük düşmanın olurdu.

NOA DAYTON

Ravebelg Kasabası

Dört gecedir Becca'nın ya da Nate'in evinde toplanıp film gecesi yapıyorduk. Becca ifşa olayını atlatamamıştı hâlâ. Nate ise sevgilisi Ben'in kasabayı terk etmesini hazmedemiyordu.

Benimse tek derdim, ruh hastası manyak katilin sessizliğini bozup ablamla beni buluşturmasıydı. İki günden beri Paul'un uzaktan eğitim dersleri yoğun bir şekilde başladığı için gündüzleri görüşemiyorduk. Gece ise bu iki şapşalla buluştuğum için fırsatımız olmuyordu.

Anlayacağınız, masal gibi geçen bir haftanın ardından boktan günler geçiriyordum ve sabrım tükeniyordu.

"Tanrı'm... Korku filmi izlemek hangi sürtüğün fikriydi?" diyen Nate, elini göğsüne bastırarak dehşetle açılmış gözleriyle bir bana bir de Becca'ya bakıyordu.

Becca gururla elini kaldırdı. Heyecanla yerinde kıpırdanarak, “Başka bir film daha var,” dedi. “Eğer bundan korktuysanız onu izlerken can verirsiniz!” İkisi de körkütük sarhoştı ve ağızlarını yayarak konuşuyordu.

“Yaşadığımız kasaba yeterince korkunç değilmiş gibi bir de sabaha kadar korku filmi mi izleyeceğiz sahiden?”

Yine bana huysuz ve oyunbozan diyeceklerdi, biliyordum ama bu arkadaş grubunun gerçekleri söyleyen tarafı bendim.

“Ve bu izlediğimiz korku değil, cinayet filmiydi. Daha isabetli bir seçim yapamazdın, Becca. Kasabamızı kamera kaydına almışlar gibiydi.”

Becca kadehindeki son yudumu da kafasına dikerek, “Başarılıydı,” dedi.

Becca’nın evine geldiğimde, Nate’le birlikte keder bombası gibi do-laştıklarını gördüm. Yüzleri asık, gözleri buğulu ve enerjileri düşüktü. Gece boyu o kadar çok içmişlerdi ki ikisi de saçma sapan şeylere gülüp duruyordu.

Biraz önce Nate, filmde ölen birine hıçkırığa hıçkırığa ağlamıştı. Yetmezmiş gibi ölen karaktere, “Neden ölüp sevdiklerini terk ediyorsun?” diyerek kızmıştı. Oysa tek derdi Benjamin’in onu terk etmesiydi.

İki deliyle başım dertteydi. Boktan hayatımda depresyona bile girmeye fırsatım yoktu çünkü en yakın iki arkadaşım berbat hâldeydi ve benim onların arkasını toplamam gerekiyordu.

“Bir şişe daha?” Becca ortaya attığı soruya cevap verilmeden, ayağa kalkıp mutfığa doğru yürümeye başladı. Ayakta duracak hâlde değildi ama hâlâ alkol tüketmek istiyordu. Böyle giderse Oyuncak Katili’ne kalmadan, alkol komasına girip sonumuzu kendimiz getirecektik.

Onlar benim de içtiğimi sanıyordu ama ben o kadar fazla içmemiştim. Aksi takdirde ben de dağıtırsam arkamızı kim toplardı?

Oysa en çok benim içmeye ihtiyacım vardı. Bilincimi yitirene kadar... Zihnimdeki tüm sesler susana kadar...

Becca ne söylersem söyleyeyim beni dinlemezdi. Yeni şişeyi getirmesine sessiz kaldım. Nasılsa en fazla iki kadeh daha içebilecek ve sonrasında sızacaklardı.

Henüz üçüncü kadehte olduğum için son yudumu kafama diktim. Becca'nın bir sakarlık yapmasını istemediğim için şişeyi elinden alıp üçümüzün de kadehini doldurdum.

O sırada Becca bir sigara yaktı. Normalde sigara içmediği hâlde Nate de bir tane yaktı ve sessizce içip ağlamaya başladılar.

“Neden herkes benden nefret ediyor?” Dakikalar sonra Becca'nın ilk söylediği şey bu olmuştu. “Ben insan değil miyim? Hiç mi sevilecek bir yanı yok. Sırf acıdıkları için bile kimse iyi davranmaya layık görmüyor.”

“Hayır, güzelim,” dedim elini tutarak. “Kendini bile sevmeyi bilmeyen insanların seni sevmesini nasıl beklersin? Bu ahmaklık olurdu, Becca. Öyle değil mi?”

“Yaşadığımı sevgisizliğin hiçbir açıklaması yok.”

“Biz seni seviyoruz.”

Bana destek versin diye Nate'e baktım ama o çoktan başını geriye atıp düşüncelere dalmıştı.

“Yalan söyleme bana. Sırf acıdığın için yalan söyleme!” Burnunu çekerek kadehi başına dikti. “Ben bile sevmiyorum kendimi, kızım. Sen mi seveceksin?”

“Becca, lütfen... Şu an sarhoşsun ve ne dediğini bilmiyorsun.”

“Sen biliyorsun bir tek, değil mi?” Neden üzerime geldiğini anlamıyordum. Doğrusu insanlar her sarhoş olduğunda neden hıncını benden çıkarıyordu, bilmiyordum. “Ben para için kendini satan zavallı sürtüğün tekiyim. Arkamda biri olmadan ayakta duramayan bir âcizim.”

“Kendine böyle söyleme, Becca. Yarın sabah bu yaptığına pişman olacaksın.”

Becca yeterince kendini kaybetmemiş gibi birden odaklanarak sehpanın köşesindeki şişeye uzandı. Kadehini yeterli miktarda doldurup şişeyi sakince yerine bıraktığında şaşkınlıkla onu izledim.

Nate başını kaldırdı bu kez. “Peki, ya ben? Ben ne yapacağım bundan sonra?” dedi. “Sırf ailesi gay olduğunu bilmediği için ilişkimizi yıllardır gizli yaşadık. Peki, o ne yaptı? Beni terk etti. Beni yapayalnız

bıraktı. Rose'dan sonra tutunduğum tek dalı da elimden aldı, adi herif. Onu hiç affetmeyeceğim.” Nate öfkesini ağlayarak çıkarıyordu.

Erkek arkadaşını kaybettiği için kalbi kırıldı ve sanırım onunla daha rahat empati yapabiliyordum artık. Paul'u kaybetme düşüncesi bile yüreğime taşıyamayacağım bir ağırlık çökertiyordu.

“Biraz zaman ver, tatlım. Kendini toparladığında sana ihtiyacı olacak ve geri dönecek. Bunu sen de biliyorsun. Gerçek sevgi mutlaka bir gün yeniden kavuşmayı hak eder.”

Nate, “Bu kızın felsefe yapmasına bayılıyorum ya,” diyerek benimle alay etti. “Her boka bir felsefe yapabiliyor. Sıçamıyorum desem bokumu güzelleyecek. Tanrı'm... Şu hayatta senin kadar saf ve salak olmak vardı.”

İkisi de üzgün ve kırgındı.

İkisi de hıncını benden çıkarıyordu. Sarhoş olmasalardı eğer bunu yapmalarına asla izin vermezdim ama şimdilik sesimi çıkarmamayı seçiyordum.

“İşemem gerek.”

Nate birden ayaklanıp salondan çıktı. Etrafa tutunarak yürüdüğü için biraz uzun sürmüştü ama bir kaza çıkmadan tuvalete ulaşmayı başarmıştı.

Bir iki dakikalık sessizliğin ardından Becca yine kadehini başına dikip, ayağa kalkınca bu kez endişelendim çünkü hiçbir şey söylemeden kalkmıştı.

“Nereye?”

“Geleceğim hemen,” diyerek beni başından savdı.

“Nereye gidiyorsun, Bec?”

Endişeli çıkan sesimi umursamadan, Nate'in aksine daha rahat bir şekilde yürüyerek salondan çıktı. Bir delilik yapmadıkları sürece sorun yoktu.

Nate geldikten on dakika sonra Becca salonun girişinde belirdi. Nate'le sessizce otururken, ayak seslerini duyar duymaz ona doğru döndük.

Becca yüzü kanlar içinde kapıda dikilirken sersemlemiş hâlde sallanıyordu. Ayakta duramıyor ve bilinci yerinde değil gibi görünüyordu.

“Becca?” Hışımla yerimden fırlayıp, yanına koşarken Becca, çoktan yere yığılmıştı. “Becca!”

Yüzüstü baygın bir şekilde uzanıyordu. Yanına oturup sırtüstü gelecek şekilde onu kucağıma aldıktan sonra neler olduğunu anlamak için yüzünü inceledim.

Burnunu delmişti. Neden böyle bir şey yaptığına anlam verememiştim. Burnuna *piercing* takmıştı. Hem de *piercing* ucuyla kendi burnunu zorla delerek... Bu yaptığı delilikti!

Bayılma sebebi de bu olmalıydı. O kadar fazla içtikten sonra canını yakınca muhtemelen tansiyonu düşmüştü. Nate’in de yardımıyla Becca’yı yatağına taşıırken, bu kez daha fazla kan görmeye dayanamayan Nate koşarak kusmaya gitti.

Sahiden kâbus gibi bir geceydi ve bir an önce bitmesinden başka istediğim bir şey yoktu. Uzunca bir süre bu iki sersemle görüşmek istemediğime emindim. Tüm dertlerimin arasında bir de bunlarla uğraştığıma inanamıyordum.

Yanağına usulca tokat atarken, “Bec...” dedim. “Becca. İyi misin?” Homurdanarak arkasını döndü. Yüzündeki kanları güçlükle temizlemiş olsam da hâlâ *piercingin* altından kan sızmaya devam ediyordu.

“Uyumak istiyorum,” diye homurdandı. “Yalnız bırak beni.”

Üzerini ince bir battaniyeyle örterek, ışığını kapatıp odasından çıktım. Koridora geldiğimde, Nate’in öğürme sesleri benim de midemi bulandırmaya başlayınca koşar adımlarla salona gittim.

Onlar kadar asla değildim ama benim de hafif başım dönüyordu. Nate’in gelmesini beklerken telefonda oyalanmaya başladım. Gece saat 00.00 olmuştu.

Nate salona girip, kendini yüzüstü kanepeye bıraktığında sızıp kalmıştı. Koca evde tek başıma kalmıştım. Sokağa çıkma yasağı yüzünden eve gidemediğim için uykum gelene kadar oyalanmaya devam ettim.

Sara’nın Instagram hesabında gezinip Raymond’la beraber paylaştığı sahte mutluluk pozlarını inceliyordum. Ta ki yukarıdan gelen o bildirime kadar...

Son mesajlarına cevap vermediğim için günlerdir bana bulaşmayan Oyuncak Katili'nden yeni bir mesaj gelmişti.

@oyunbozan: *Neden evde değilsin sen?*

Bu da ne demek oluyordu? Nereden biliyordu evde olmadığımı? Tanrı'm, aklımı yitirecektim.

@çiçeklermezarlıktasolar: *Ne saçmalıyorsun? Nereden biliyorsun evde olmadığımı?*

@oyunbozan: *Çünkü senin için harika bir sürpriz hazırladım. Eğer evde olsaydın küçük, sevimli hediyem eline geçmiş olurdu ve çoktan bana teşekkür mesajı atmış olurdun. Yoksa bir teşekkür bile etmeyecek kadar yabani misin kıymetlim?*

@çiçeklermezarlıktasolar: *Bir kez olsun benimle açık konuşmaya cesaretin var mı?*

Bu söylediğim hiç hoşuna gitmeyecekti.

@oyunbozan: *Elbette, kıymetli Noa'm.*

@oyunbozan: *Sana hiç olmadığım kadar açık olacağım.*

@oyunbozan: *Bu gece... Hazır mısın kaybetmeye, Noa?*

@çiçeklermezarlıktasolar: *Ne demek oluyor bu? Hâlâ yeterince açık konuşmuyorsun.*

Kalbim her kemiği kırarcasına göğüs kafesimi tekmeliyordu.

@oyunbozan: *Eğer izin verirsen sana çok sevdiğim bir öğütten bahsetmek isterim.*

Ne söyleyeceksen söyle, lanet olası!

Cevap yazmadan beklemeye devam ettim. O da bekliyordu ama nasılsa beklemekten sıkılıp ne zırvalayacaksa yazacaktı, eminim.

@oyunbozan: *Ne karanlıkta kalmayana karanlığı anlatabilirsin değerlim ne de ateşte yanmayana ateşi...*

@oyunbozan: *Peki, sen... Kardeşini kaybetmeyen birine, kardeşini kaybetmenin acısını anlatabilecek misin?*

@oyunbozan: *Tavşan kaç!*

24

YENİDEN DOĞUŞ

*Eğer her insan kendi adaletini yaratmaya kalksaydı cehennem dediğimiz
yer, yaşadığımız dünya olurdu. Aslına bakarsan...
Zaten öyle değil miydi?*

NOA DAYTON
Ravebelg Kasabası

Sarhoş değildim. Okuduklarım gerçektir ve ben sokağa çıkma yasağı yüzünden kimsenin olmadığı bu karanlık sokakta koşuyordum.

Gece yarısından sonra sokaklarda gezen devriye ekipleri de azalmıştı. Şimdiye kadar yolumu kesecek hiçbir polis arabasına rastlamamıştım.

Bir sonraki sokağa döndüğümde, kalbimin çarpıntısı mide bulanıklımla birleşip beni alıkoymuştu. Yolun kenarındaki çimenlerin üzerine çöktüm.

Ağlıyordum.

Oyuncak Katili bir kez daha beni kardeşimle tehdit etmişti. Mia'ya zarar verirse yaşayamazdım. Onu benden almasına izin veremezdim. Aylar önce bir seri katilin bile çocuklara dokunamayacağını düşündüremmişim ama artık o manyaktan her şeyi beklerdim.

Mide bulantım devam etmemi engelliyordu. Daha fazla vakit kaybetmeden, iki parmağımı da boğazıma sokup kendimi zorla kusturdum. Lanet şarap midemden çıkıp beni rahat bıraksın istiyordum çünkü bir an önce eve gitmeliydim.

Yolun kalanında ciğerlerim patlayana kadar koştum. Bacaklarım attığım her adımda bana ihanet edip bedenimi yere yığacak diye korksam da eve kadar dayanabilmişlerdi ve ben yol boyunca ağlamıştım.

Birkaç sokak öncesinden anahtarlarımı çıkarıp, ayarladığım için kapıya ulaşır ulaşmaz doğrudan kapının kilidini açmaya başladım. Annem olacak ruh hastası her seferinde kapıyı kilitlediği için bir de bununla uğraşıyordum. Tanrı'm, delirecektim!

“Hadi! Hadi!”

Göğsüm hızla inip kalktıkça vücudum daha fazla titrer olmuştu. Becca gibi tansiyonum düşecek ve yere yığılacak diye korkuyordum.

Nihayet kapının son kilidini çevirmemle annemi uyandırmadan kapıyı araladım. Kimseyle vakit kaybedemezdim. Bir an önce Mia'nın iyi olduğunu görmem gerekiyordu.

Kapıyı arkamdan yavaşça kapatıp, parmak uçlarımda koşarak merdivenleri çıktım. Doğrudan Mia'nın odasına girmiştım. Geçen sefer olduğu gibi yalan söylediğine emindim. O zamanlarda da bana bu korkuyu yaşatmıştı ama eve geldiğimde Mia yatağında mışıl mışıl uyuyordu.

Tek derdi benim korkularımdan beslenmekti. Bunu çok iyi bildiğim hâlde Mia'nın hayatını tehlikeye atamazdım. Keşke zaafım başka bir şey olsaydı. Belki o zaman bu kadar acı çekmezdim.

Mia'nın odasına girer girmez ışığı açtım. Yatağının boş olduğunu görünce, sersemleyip kapıya yaslandım. Aksi takdirde ayakta duramazdım.

Mia yatağında yoktu. Bu mümkün değildi. Annemlerin arabasını eve girerken garajda görmüştüm. Yani onlar evdeyken Mia...

Tanrı'm, lütfen. Lütfen!

Tek bakışta her yerini gördüğüm odanın içinde sağa sola koşturarak Mia'yı aradım. Yorganını altüst edip, yine de küçük kız kardeşimi göremeyince, yatağın kenarına oturup ağlamaya devam ettim.

Gözlerim kararıyordu. Eve girene kadar hınçla çarpan kalbim şimdi hiç atmıyor gibi yavaşlamıştı. Soğuk terler sırtımdan akarken sağlıklı düşünmek artık imkânsızdı.

Gecenin bu saatinde nereye giderdi?

Tanrı'm, yardım et. Yardım et.

Kalbimde on iki yıl önce açılan yara yeniden kanamaya başladığında, odanın duvarlarına tutunarak Mia'nın odasından çıktım. Kendi odama ulaşana kadar zaman benden yıllarımı çalmış, çaresizlik ayaklarımına pranga olmuştu.

Odamın kapısını açtığımda gördüğüm şeyle dizlerimin üzerine yığıldım.

Odamın penceresi sonuna kadar açıktı ve sokak lambası yüzünden tavana asılmış küçük bir bedenin gölgesi duvara yansıyor.

Mia...

Kardeşimi odama asmıştı.

Oyuncak Katili...

Kardeşimi öldürmüştü!

O lanet ipin kardeşimin boğazına uzandığını gördüğüm an soluğum kesilmişti. Gözyaşlarım sicim gibi akarken, yerde sürünerek güçlükle odanın ortasına ulaştım.

"Mia... Özür dilerim, meleğim. Özür dilerim."

Hıçkırıklarım nefesimi kesiyor, her yutkunduğumda boğazıma batan cam kırıklarından akan kan beni tekrar tekrar boğuyordu. O halat Mia'nın boynuna geçmişti ama bu gece ölen ben olmuştum. Ağlamaktan görüşüm bile bulanmıştı. Güzel meleğimin yüzünü son kez göremeyecektim bile.

Ayağa kalkamaya çalıştığımda olduğum yere geri yığıldım. Onu tavandan indirmeye bile gücüm yoktu. Çırpınıp çırpınmadığını göremiyordum. Hiç ses gelmiyordu. Çoktan kesilmiş miydi soluğu?

Nasıl kıymıştı küçücük bir çocuğa?

Tanrı'm. Bu delilikti. Bu olamazdı.

Bir gayretle yatağın kenarına tutunarak ayağa kalktım. Uzanıp Mia'yı bacağından yakaladım. Bu kez onunla birlikte yere çöktüğümde, kucağımda halatla birlikte Mia da vardı fakat...

Bu lanet olası bir kâbus muydu?

Kucağımda yatan Mia, Mia değildi. Sadece onun için örülmüş bir oyuncak bebekti. Hem ağlayıp hem gülmeye başlarken, kucağımda yatan kardeşimin oyuncak bebeğinin saçlarını okşayarak hıçkırıklara boğuldum.

Oyuncak Katili büyük bir gölge illüzyonuyla bana oyun oynamıştı. Kardeşim burada değildi. Kardeşim ölmemişti. Sadece onun bebeğini hazırlatıp, odama asarak bana bir kez daha gözdağı vermişti. Sırf ona meydan okuduğum için...

Titreyen ellerimle kardeşimin oyuncak bebeğine sımsıkı sarılarak, ayağa kalkıp odamın ışığını açtım. Ellerimin arasında duran oyuncak bebek tıpatıp Mia'ya benziyordu. Tüylerimi ürperten bu benzerlik ve Oyuncak Katili'nin şeytanı bile dize getirecek zekâsı karşısında kendimi çaresizce yatağıma attım.

Aylardır kedinin fareyle oynaması gibi oynuyordu benimle ama ilk kez... İlk kez canımı bu kadar feci yakmayı başarmıştı.

Mia'nın oyuncak bebeğinin elinde beyaz bir pelüş tavşancık vardı. Elbisesi pembe ve yüz ifadesi gerçek hayattaki kadar sevimliydi. Sırt çantasını bile yapmıştı, lanet olası aşağılık. Sarı saçları Mia'nın sevdiği gibi iki yandan toplanmıştı. Sinirlerim öyle bozulmuştu ki hıçkıra hıçkıra ağlarken kahkaha atıyordum ama kimse uyanmasın diye ağzımı kapamak zorundaydım.

Oyuncak bebeğin sırt çantasının ucunda bir kâğıt görünce şaşkınlıkla bakakaldım. Ellerimin tersiyle gözyaşlarımı silip, rulo şeklinde gizlenmiş mektubu aceleyle yerinden çıkarıp açtım.

Sandığımdan çok daha büyük bir kâğıttan oluşan bu mektubu Oyuncak Katili bırakmış olmalıydı.

"Seninle bir sır paylaşayım mı kıymetlim? Korkundan ilham alıyorum. İplerinin benim elimde olduğunu bilmekten, herkesten sakladığın büyük sırrın olmaktan ne kadar haz duyduğunu bilemezsin.

Küçük Mia'ya dokunmayacağım. İstedğin şey bu, öyle değil mi?

Benim de bir isteğim olacak. Suç ortağım olman. Benimle oyun oynar mısın Noa? Suç ortağım değil, oyun arkadaşım olur musun?

Aksi takdirde bu sahneyi yeniden yaşarsın ve sana yemin ederim, bu kez kucağında kardeşinin cansız bedeni uzanıyor olur. Şimdilik annenle babanın arasında masumca uyuyor, merak etme.

Cevabının ne olacağını biliyorum. Elbette kardeşinin yaşamasını isteyeceksin. Ve seninle bu gece büyük bir sırrımı paylaşacağım. Bu sır bizi birbirimize bağlayacak.

Hazır olduğunda kâğıdın arkasını çevir. Geri dönüşü olmayacak.”

Ellerim titriyordu. Bana yaşattığı şeyler yüzünden kendi ellerimle onun kalbini yerinden sökmek istiyordum ama hiçbir şey yapamıyordum.

“OM... Yaratılış.

İnanç sistemlerine göre Hinduizm’de OM yeryüzü, gökyüzü ve gök katlarından oluşan üç dünyayı, üç büyük tanrıyı ve üç kutsal veda metnini simgeler. Kısacası OM, bütün evrenin özünü temsil eder.

Ben kurbanlarımı öldürmüyorum, Noa. Ben asıl günahkârların soyundan gelen masumları bu kirli dünyadan kurtarıyor ve onlara yeni bir hayat veriyorum. Bir yaratılış.... Yeniden doğuş.

Şimdi söyle bakalım, ben kötülük mü yapıyorum?

Aksine masumları kötülerin elinden kurtarıyorum. Çünkü sıra gerçek kötülere geldiğinde, masumların bu kanlı tiyatro sahnesine şahitlik etmesini istemem. Onlar çoktan huzurlu bir hayata yeniden doğmuş olacaklar. Sayemde.

Ben bunu sağlıyorum. Kötü kalpler cezalandırılmayı hak eder fakat Tanrı, bazen bunu erteler. Birinin bunu yapması, kötülüğün karşısında durması gerekir. Ve o biri, benim. Kasabanın sırlarını gün yüzüne çıkaracak olan benim.

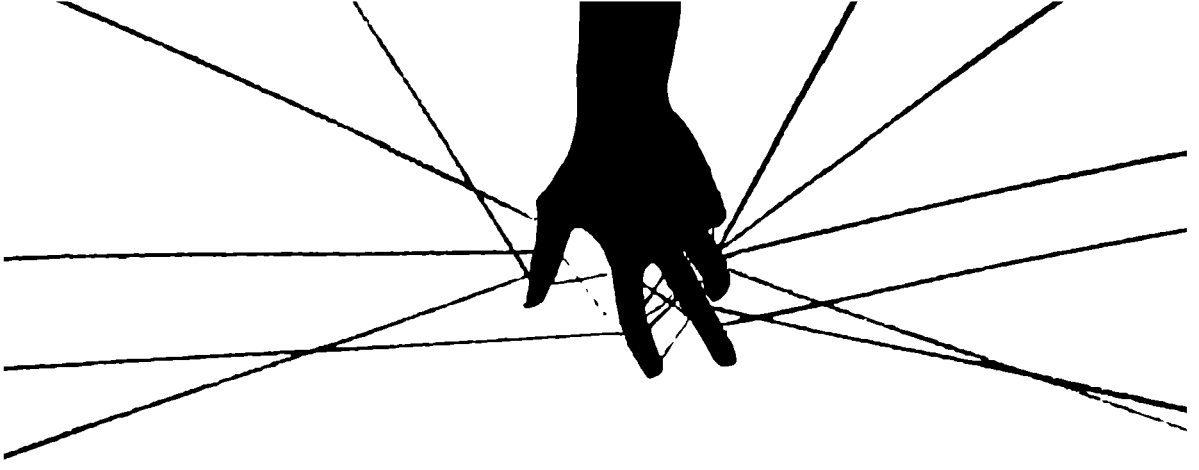
Geçmişte bastırılan çığlıkların hesabını soracak olan...”

Oyuncak Katili, kendini Tanrı olarak gören narsist bir psikopattı. Kendisine *Bay OM* deme sebebini öğrendiğimden beri yavaş yavaş kanım çekiliyor, kalbim delicesine çarpıyordu.

Oyuncak Katili asıl günahkâr olanları cezalandırmak için masum olanları öldürüyordu. Peki, öyleyse günahkârlar kimlerdi? Sıra onlara

gelmediyse bu zamana kadar ölenler... Tanrı'm! Ravebelg Kasabası'nın kıyameti henüz başlamamıştı bile.

Bizleri kurban olarak seçmişti. Bizim günahımız yoktu. Oyuncak Katili bir şekilde kendi adaletini yaratmıştı çünkü o... O kendini Tanrı yerine koyuyordu!

25

BAY OM

*Eğer bir sevdiğini kaybettiysen sakın üzülme.
Gökyüzünden seni izleyen ve tüm dilek haklarını senin için
kullanan bir meleğin var demektir.*

PAUL BARNLEY
Ravebelg Kasabası

Noa bu gece öğrendiklerinin ağırlığı altında ezilirken, zavallı arkadaşının başına gelenleri yarın yerel haber kanallarının son dakika haberlerinden öğrenip korkunç bir vicdan azabıyla acı çekecekti.

Ona en büyük sırlarımdan birini vermiştim. Bakalım çenesini tutabilecek miydi?

Hadi ama... O şapşal ağzınızı kapatıp kendinize gelin. Daha hiçbir şey öğrenmediniz bile. Duyacağınız çok şey var. Hepsinde böyle aptallaşırsanız sizinle uğraşamam. Biraz güçlü olun. En başından uyar-mıştım sizi.

Hikâyemin tamamına şahit olmak üzeresiniz. Eğer neler olduğunu öğrenmek istiyorsanız sırrıma ortak olacaksınız. İstedığınız şeyin bu

olduğunu sanmıyorum. Yalnızca sırrım değil... Hiçbiriniz güvende olmayacaksınız.

Bu söylediklerimi hatırlıyorsunuz, değil mi?

Artık sırlarımdan birini hem siz hem Noa biliyor. Bu demek oluyor ki artık hiçbiriniz güvende değilsiniz. Bunu bilerek hareket etmeniz sizin için iyi olur. Aksi takdirde başınıza gelecekleri zaten biliyorsunuz.

Noa'nın yanımda kaldığı bir hafta içerisinde evinin anahtarının kopyasını yaptırmıştım. Bu gece için işimi epey kolaylaştırmıştı. Yanımda götürdüğüm spreyle ailesinin uyanmayacağından da emin olmuşum.

Ne halt etmeye şaşıyorsunuz ki? Elbette işimi garantiye alacağım. Her şeyi Tanrı'ya bırakmamak gerek. İnsan kendi şansını da başarısını da kendi yaratır.

Ravebelg Kasabası'nı yok etmek en büyük başarıım olacaktı ve ben bu yolda kendi gücümünden başka hiçbir güce güvenmiyordum.

Bugün kimseyi öldüresim yoktu. Doğrusu Noa'ya verdiğim sırrı idrak etmesi için ona biraz zaman vermeliydim. Her ne kadar planım onunla ilgili olmasa da artık sevgilimdi ve ona biraz daha anlayışlı olmalıydim.

Çünkü kadınlar, anlayışlı erkekleri severdi.

Becca'nın yaşadığı apartmana geldiğimde, yangın merdivenini kullanarak dairesinin olduğu kata çıktım. Buraya daha önce hiç gelmediğim için içeri nasıl gireceğimi bilmiyordum ama basit bir apartman dairesine girmenin zor olacağını sanmıyordum.

Epey uzun bir koridorda ilerlerken kaç numaralı dairede yaşadığını öğrenci arşivinden öğrendiğim için kafam rahattı. Doğrudan koridorun sonuna ilerledim.

"Herkesin nefret ettiği zavallı Rebecca... Ailesinin bile sevmediği sefil kız." Daireye ulaşana kadar Becca hakkında mırıldanıp kendimi iştahlandırıyordum. "Sen neden yaşıyorsun ki? Ölüm senin için en doğru yol. Yürümeyi reddetmen ahmaklıktır."

Kurbanlarım, sefil ve acınası hayatlarından kopup benim sayemde muhteşem bir hayata gidiyordu. Ölümün bir daha onları bulamayacağı sonsuz dünyaya... Cennete.

Dairenin önüne geldiğimde şaşkınlıkla donup kaldım. Bugün neden böyle olduğunu bilmiyordum ama her şeyin gereğinden fazla yolunda gitmesi beni bile korkutuyordu. Bir boklar dönüyordu ve ben tuzağa mı çekiliyordum?

Becca'nın daire kapısı açıktı. Aralanmış bir şekilde bırakılmıştı ve içeriden ses gelmiyordu. Sanki eve doğru adım attığım an polisler üzerime çöküp beni kısıkvrak yakalayacak gibiydi. Filmlerde hep öyle olurdu. Ya bu gerçekten de yaşanırsa o zaman ne olurdu?

Sık ve düzensiz nefeslerime rağmen derin bir solukla sakinleşmeye çalıştım.

“Sorun yok. Sorun yok,” diye mırıldandım. “Öyle olsaydı şimdiye çoktan kendini belli ederdi.” Yine de kapıya iyice yaklaşp, tüm dikkatimi vererek içeriden gelecek sesi dinledim.

Ah... Doğru ya!

Aptal kafam, nasıl da düşünemedim ama. Noa buradaydı. Onunla konuşmamın üzerine korkuyla ve aceleyle çıktığı için şapşal sevgilim kapıyı açık unutmuştu. Beni sevdiği besbelli, resmen işimi kolaylaştırıyor, değerlim.

Demek ki Becca ve Nate uyuyordu. Aksi takdirde kapının açık olduğunu fark ederlerdi. Noa'nın dikkatsizliğinin sonuçları kötü olacaktı.

Omuzlarına bir yük daha binecek, sevgilim. Üzgünüm. Yarın sabah kendini bok gibi hissetmeye hazırsındır umarım. Senin dikkatsizliğin yüzünden arkadaşlarına işkence etmek zorunda kalacağım. Vah vah...

Ama bu yaptığın korkunç bir hata. Kasabada bir seri katil varken, sen nasıl güvenlik önlemlerini almadan arkadaşının evinden çıkarsın? Bu ihmalkârlığın pahalıya patlayacak, üzgünüm.

Eve girip çok yavaş bir şekilde kapıyı arkamdan kapadım. Holü geçer geçmez sağ tarafta kalan salona bir göz attım. Nate koltukta yüzüstü yatıyordu. Her hâlimden belliydi sızıp kaldığı. Bu demek oluyordu ki ne yaparsam yapayım uyanmazdı.

Keyifle sırtarak, salonu geçip diğer odaları gezinmeye başladım. Hangisinde Becca'nın olduğunu bilmiyordum ama bütün gece onunla

baş başa kalmam gerekecekti. Bu yüzden ayrı odalarda olmaları iyi haberdi.

“Nihayet.”

Becca battaniyesini üzerine çekmiş, mışıl mışıl uyuyordu. Ağzı açık bir şekilde kendinden geçmiş gibi bir hâli vardı. Sürtük, alkolü fena içiyordu. Kaç kez gözlerimle şahit olmuştum. Resmen sünger gibi sıvı tüketiyordu.

Eminim ki uyanması mümkün değildi. Onu öldürmek için can atıyordum. Sıra ondaydı ama yine de bir süre daha yaşamalarını istiyordum.

Noa onlara gereğinden fazla değer veriyor, en yakın arkadaşları olarak görüyordu. Her ne kadar tasvip etmesem de bir süredir sevgilimin gönlü olsun diye ölümünü erteliyordum.

Nate zaten listemde yoktu. Belki bir kukla olarak öldürülmesi gerekebilirdi ama şimdilik ona ihtiyacım yoktu. Kardeşi Rose, ölümüyle bana istediğimi katbekat vermişti zaten. Ciera ailesinden daha fazla istediğim bir şey yoktu.

Becca'nın odasına girip kapıyı kilitledim. Olur da uyanırsa kaçmasını istemiyordum. Yapacaklarım yüzünden biraz canı yanabilirdi. Hatta fazla ileri gideceğim için muhtemelen uyanacaktı.

Başında dikilmeyi bırakıp, bir adım geriye çıkınca gölgem üzerinden çekildi ve yüzü aydınlandı.

Geceleri uyurken dikkat edin, olur mu? Odalarınızın kapısını kilitleyin. Çünkü yarın gece sizin için gelip gelmeyeceğimi bilemezsiniz.

Eğer Becca bilseydi sızıp kalacak kadar içer miydi?

Sanmam.

Yatağın etrafından dolaşıp diğer tarafa geçtim. Başucuna oturup, sessizce etrafı izlerken komodinin üzerindeki beyaz tozlar dikkatimi çekti. Uzanıp Becca'nın yüzünü incelediğimde burnunun etrafında da aynı beyazlıklar vardı.

Bu kız kafayı yemişti. Alkolle birlikte bir de madde kullanmıştı. Resmen kendini benim için hazırlamıştı bu gece, harika!

Yüzüne düşen siyah saçları kenara çekip yanağını usulca okşadım. Uyurken bile huzurlu görünemeyecek kadar canı yanıyordu. Mutlu

olamıyordu. Onun gibileri iyi bilirdim. Öldüğünde bile mutlu olamayacak insanlardandı.

Hayatı boyunca seilmeyen bir insan öldüğünde, kalp kırıklığı da peşinden giderdi. Hiç bırakmazdı yakasını.

Becca'nın berbat bir insan olduğunu biliyordum ama yine de içten içe ona acıyordum. Yaşadıkları ve yaşayacakları için. Bir yanımda ona yeni bir başlangıç şansı verdiğim için seviniyordu.

“Güzel Becca,” diyerek yanağını şefkatle okşadım.

Daha fazla vakit kaybetmek istemediğimden sırt çantamı ayağımın dibine bıraktım. Uyanma ihtimaline karşı yanımda getirdiğim maskeyle eldivenlerimi hızlıca taktım.

Onu yatağa bağlayıp bağlamama konusunda kararsızdım. Sadece basit bir mesaj için o kadar uğraşmaya değmezdi. Ayrıca Becca'yı yatağa bağlarsam güzeller güzeli Rose'a saygısızlık etmiş olurum.

Her kurbanımın ölümü eşsiz ve tek olmalıydı. Taklit etmekten kaçınmalıydım aksi takdirde bunun adı sanat olmazdı.

Düşünceleri bir kenara bırakıp işime odaklandım. Sıra Rebecca Monroe'daydı ve hak ettiği özeni ona göstermeliydim.

Daha fazla vakit kaybetmeden, maskemi takıp bıçağımı elime aldım ve doğruldum.

Becca'nın üzerindeki battaniyeyi tek seferde çekip aldıktan sonra üzerindeki *crop* tişörtü bıçağımla kesmek zorunda kaldım.

Sütyen giymemişsin. Umarım karşımda çıplak uyumaktan rahatsız olmazsın, tatlı Bec. Ben olmam çünkü. Ayrıca sandığım kadar ucube değilmişsin. Yara izlerine rağmen vücudun oldukça güzel görünüyor, sevinebilirsin.

Ona hem ufak bir mesajım olacaktı hem de selam niteliğinde küçük bir şey... Önce hangisini yapacağım hakkında kararsızlık yaşarken Becca'nın kıpırdandığını duydum. Kahretsin! Uyanıyordu.

Hareketsiz kalıp yeniden uykuya dalmasını bekledim. Birden gözlerini açıp maskenin ardından benimle göz göze geldiğinde paniklemeye başladım.

“Sen... Sen de kimsin?” diye sorduğunda kelimeleri âdeta ezerek konuşmuştu. Anlayacağınız konuşmaktan bile âciz hâldeydi.

İçten bir selamlamayla başımı eğerek, “Merhaba, güzel Becca,” dedim. “Seninle tanışmak ne hoş. Ben, *Bay OM*.”

Becca’nın korkuyla kaçmaya çalışacağını hatta çılgılık atacağını düşünmüştüm ama o birden gülmeye başladığında anlamayarak kaşlarımı çattım.

“Demek kasabada benden bile daha popüler olan pezevenk sensin. Tanrı’m... Bir halta da benzemiyormuşsun!”

Delirmiş miydi? Ne saçmalıyordu. Ayrıca maskeme nasıl hakaret ederdi? *Seni kendini bilmez sürtük!*

“Ta kendisiyim, Becca.”

“Bana sadece arkadaşlarım *Becca* der, piç kurusu. Rebecca diye seslen bana. Yeni tanıştığın bir kadınla nasıl konuşman gerektiğini bilmemen çok yazık.”

Kaşlarını çatarak konuşmuştu ama cümlesini bitirir bitirmez kıkırdamaya devam etti. Alkol yüzünden değil, maddenin etkisinde olduğu için böyle kendinden geçmiş hâlde davranıyordu.

Ahmak. Tek hamlede boğazını kesebileceğimin farkında bile değildi. Çok üzülüyordum bu gençlere. Geçici zevklerin peşinde koşarken zamanlarını ve gençliklerini berbat etmekten çekinmiyorlardı. Alkol, uyuşturucu... Nasıl da kendilerine zarar verecek her şeyi rahatça kullanabiliyorlardı. Çok yazık.

Ne o? İnandınız mı yine?

Elbette umurumda değil, sizi beyinsizler. Bu velet sürüsünün yediği haltları düşünüp kendimi üzeceğimi mi sandınız ciddiden? Bu kadar mı beyniniz yok? Umurumda bile değilsiniz. Ne onlar ne de siz. Benden uzak durduğunuz sürece istediğinizi yapabilirsiniz. Dilerseniz gidip kendinizi becerebilirsiniz.

“Seninle bu şekilde tanışacağımı düşünmezdim.”

Kapalı alanda lanet olası maskeyle durmak kadar berbat bir şey yoktu. Resmen nefes almak bile eziyetti.

“Benimle tanışmanın hayalini mi kuruyordun?” Becca her konuştuğunda gülüyordu. “Bu kasabada benimle tanışmak isteyen birileri mi var ciddiden? Tanrı’m! Şok geçiriyorum. Gerçek mi bu?”

“Kendini bu kadar küçümseme, tatlım.”

Ona iyi davranmak geliyordu içimden. Öyle acınasıydı ki bir de ben zorbalık etmek istemezdim.

“Sen de bu kadar boş konuşma, sersem.”

Benimle resmen alay ediyordu. O kahrolası maddeyi kullanmamış olsaydı bakalım böyle rahat ve alaycı olabilir miydi? İlk kez bir kurbanım beni ciddiye almıyordu.

Tam da bu çatlaktan beklenecek bir hareketti bu. Hem sinirlenmiş hem de eğlenceli bulmuştum.

Şapşal bir şekilde dudaklarını büzüp, sesini incelterek, “Beni de öldürecek misin *Bay Ommy*?” diye sordu.

“Bana bir daha *Ommy* demeye cüret edersen boğazını keserim.”

“Aman Tanrı'm!” dedi ellerini ağzına kapatarak. “Şu anda çığlık atıp kaçmaya çalışmam gerekiyor sanırım, öyle değil mi?”

Öfkeyle, “Benimle alay edemezsin, sürtük!” diye bağırdım.

“Bana sürtük diyemezsin, sürtük!” Yattığı yerden doğrulur gibi olsa da başı geriye düşmüştü. “Sen benim kim olduğumu biliyor musun?”

“Para için insanların babalarıyla yatan birisin.”

“İyi bari, biliyormuşsun.” Omuz silkerek sırtını yatak başlığına yasladı. “Şuradan bir sigara versene. Uzanacak hâlde değilim.”

Kafası sandığımdan daha çok gitmişti. Yine de dediğini yapıp komodinin üzerindeki paketle çakmağı uzattım. Bir dal dudaklarının arasına sıkıştırdıktan sonra paketi ağzı açık bir şekilde bana uzattı.

Başımı iki yana sallayarak reddetsem de, “Yaksana bir dal,” diye ısrar etti.

İşaret parmağımla yüzümü işaret edip, “Maske,” dedim.

“Çıkar. Ne olacak ki? Benden mi utanıyorsun?” Eğer komodinin üzerindeki beyaz tozu görmemiş olsaydım benimle alay ettiği için onu şimdiye kadar tanınmaz hâle getirirdim ama neden böyle davrandığını bildiğim için sorun etmiyordum. Maddenin etkisindeydi çünkü.

“Hayır. Beni görmemen gerek.”

“Ay, sahi! Kim olduğunu çok merak ediyorum. Açsana bakayım.”

Sigarasından bir nefes çekip dumanı yüzüme üfledi.

“Bunu yaparsam seni öldürmek zorunda kalırım.”

“Bu ne gerginlik, hayatım? Her şeyi bu kadar ciddiye mi alıyorsun?”

Umursamaz bir şekilde omuz silkip, kollarını göğsünün altında kavuşturarak sigarasını içmeye devam ettiği sırada fark ettiği şeyle şok oldu.

“Pardon da ben neden senin karşında çıplak oturuyorum?”

“Ben yırttım.”

Muzip bir ifadeyle sırıtıp, “Parayı konuştuk mu?” deyince bu kez beni de güldürdü.

“Buraya seninle sevişmek için gelmedim, Becca.”

“Öyle deme. Denesen seversin.”

Uzanıp bacağıma dokunmak istediğinde elini yatağın boşluğuna attı ama farkında bile olmadan yatağı okşadı.

“İstemez.”

“Ya ağzının tadını bilmiyorsun ya da erkeklerden hoşlanıyorsun.”

“Seni temin ederim yüzde yüz kadınlardan hoşlanıyorum.”

Hayatım boyunca daha boş bir konuşma içinde bulunmamıştım. Resmen gecenin bir yarısı burada oturmuş, zamanımı öldürüyordum.

Neyse. Biraz kafa dağıtmak iyi gelmişti.

“Peki, ne için geldin buraya? Bana ne yapacaksın, dostum?”

“Biraz canını yakacağım,” dedim dürüstçe.

“Pekâlâ, ne yapıyorsan yap. Sadece etrafı batırma, yeter. Bu sıçtığımın evini temizlemek ne kadar zor, biliyor musun sen?” Birden çıkıştığında sessizce güldüm. “O yüzden ne yaptığına dikkat etsen iyi olur yoksa başına bela olurum, dostum.”

“Tamam.”

Elini tutup göğüs hizama kadar kaldırdım ve iyice yakınlaştırdım.

“Hey!” dedi elini çekerek. “Ne yaptığını sanıyorsun?”

“Yapmam gerekeni. Zorluk çıkarmazsan canın daha az yanar.”

Ciddi bir tavırla konuştuğum için Becca sözlerime kulak verip uysal bir tavırla başını salladı.

Sigarasından bir nefes çekip, başını geriye atarak, “Pekâlâ,” dedi. “Ne halt ediyorsan et. Yeter ki bana bulaşma.”

Eli hâlâ elimdeydi. Yumruk yaptığı parmaklarını gevşetip uzatmasını sağladıktan sonra parmaklarını tek tek okşadım. Diğer elimde bıçak hazır bekliyordu.

“İtiraf etmem gerekirse Bay Ucube...”

“*Bay OM,*” diye düzelttim öfkeyle.

“Neyse ne. Senin yerine masum bir adam tutuklanınca korkak bir sürtük gibi saklanırsın ve uzunca bir süre ortalarda görünmezsin diye düşünmüştüm. Beni şaşırttın, bravo.”

“Ama şimdi odandayız, değil mi? Karşılıklı oturuyoruz.” Gururla başımı salladım. “Ravebelg Kasabası’ndan daima bir adım öndeyim ben.”

“Tamam, felsefe yapma. Gece gece kafa açıyorsun.”

Beni terslemesi hiç hoşuma gitmemişti. Yüzümde palyaço maskesi olması bir kalbim olmadığı anlamına gelmiyordu. Terslenmek ya da önemsenmemek beni de kırırdı.

Hâlâ elini okşarken, “Çok kabasın,” diye mırıldandım.

Kaşlarını kaldırarak, “Ağlayacak mısın?” diye sordu. “Sahi, anlat-sana. Ne istiyorsun sen bu kasabadan? Derdin ne? Dikkat çekmeye mi çalışıyorsun? İlgi mi bekliyorsun? Alkışlanmak mı istiyorsun? Ne için uğraşıyorsun bu kadar?”

“Çok sevdiğim bir söz var. Onunla konuyu özetleyebilirim sana aslında.”

“Gönder gelsin.” Sigarasını yatağın demir başlığına bastırarak söndürdüğünde hayretle onu izledim. Hayat zerre kadar umurunda değildi. Yaşamak o kadar sikinde değildi ki yaşadığı eve ve hatta odasına bile saygısı yoktu.

“*William Shakespeare*’in bir sözü ve tamamen Ravebelg Kasabası’nı özetliyor.”

“Sen her şeyi uzatır mısın böyle? Ömür yetmez seni dinlemeye. Anlat ne anlatacaksan. Hadi.”

Bıkkınlıkla bir sigara daha yakınca, sinirlenmemek için derin derin soluyarak birkaç saniye sessiz kaldım. Bana her cevap verdiğinde onu öldürme dürtülerim baş gösteriyordu.

“*Cehennem bomboş, bütün şeytanlar burada.*” Bu söze gerçekten bayılıyordum. “Tam da bu yüzden o şeytanları cezalandırmak için geldim.”

“Aferin.”

Umursamadan sigarasını içmeye devam etti. Ne kadar sarhoş ya da kendinden geçmiş olursa olsun insan bir nebze olsun etkilenmez miydi?

Elini öfkeyle yeniden havaya kaldırıp, serçe parmağını ilk eklem yerinden tek hamlede keserek hıncımı aldım. Başımı kaldırıp baktığımda, Becca şaşkınlıkla ne yaptığıma bakıyordu.

Tanrı’m... Acıyı hissetmeyecek kadar yüksek doz kullanmıştı, sersem. Parmağını kesmiştim ama o öylece yüzüme bakıyordu. Akıl alır gibi değildi.

Kan fışkıran parmağının ucuna, haftalar önce Noa’ya seçtirdiğim siyah kurdeleyi özenli bir fiyonk şeklini vererek bağladım. Sıradaki kurban olduğunu anlamasını istemiştim ama bunun için yarın sabah olmalıydı. Bu kafayla bir bok anlayamazdı. Uyandığından beri her şeyle dalga geçtiği için keyfimi de kaçırmıştı.

Elini havaya kaldırdı. Bana uzatıp, “Elin kanıyor,” dedi. “Bir baktır istersen. Ciddi bir yara gibi duruyor.”

Ciddi bir yara derken? Senin parmağının yarısı yok, beyinsiz orospu. Tahammül sınırlarımı zorlamak için çabalıyordu resmen.

“Kanasın, önemli değil.”

Acı eşiği sifıra inmişti. Hiçbir şey görmüyor ve hissetmiyordu. Demek ki onu öldürmek istesem son nefesini verirken, benimle kahkahalar atarak sohbet ederdi.

Becca elini kalbine bastırıp, “İnsanın şurası acırken fiziksel acıyı umursamıyor,” dedi. “Demek sen de öylesin.”

Bu kız her konuştuğunda ona biraz daha acıyordum. Ne sefil bir hayatı vardı öyle. Bu yaşa kadar gelmesi bile mucizeydi. Belki de ona tıpkı Kate’e yaptığım gibi anonim bir hesaptan doğru yolu gösterip intihar etmesini sağlamalıydım.

Huzur bulacağına emindim.

Son olarak Becca ağlayarak maruz kaldığı nefreti, ailesinin küçük yaşta onu yetimhaneye bırakışını ve yaşlı adamların ondan nasıl faydalandığını anlattı. Bense ona dert ortaklığı yaparken bir yandan da göğsünün hemen altına imzamı atıyordum.

Bay OM.

Elbette bu imza olmazsa olmazdı.

Öyle saçma bir gece oluyordu ki kurbanımı keserken aynı zamanda onunla sohbet ediyordum. Bu ortama Becca ve benden başka kimse inanmazdı. Ben bile inanmakta hâlâ güçlük çekiyordum.

Bıçağıma bulaşan kanı beyaz yatak çarşafına silerken, “İşte oldu,” dedim. “Seninle işim bitti, Becca.”

“Pekâlâ. O zaman sen de diğerleri gibi siktir git şimdi.”

Parmağı hâlâ kanıyordu. Göğsü de öyle ama yine de hiç tepki vermiyordu.

“Yakında yeniden görüşeceğiz, güzelim,” dedim ve uzanıp alnına bir öpücük kondurdum.

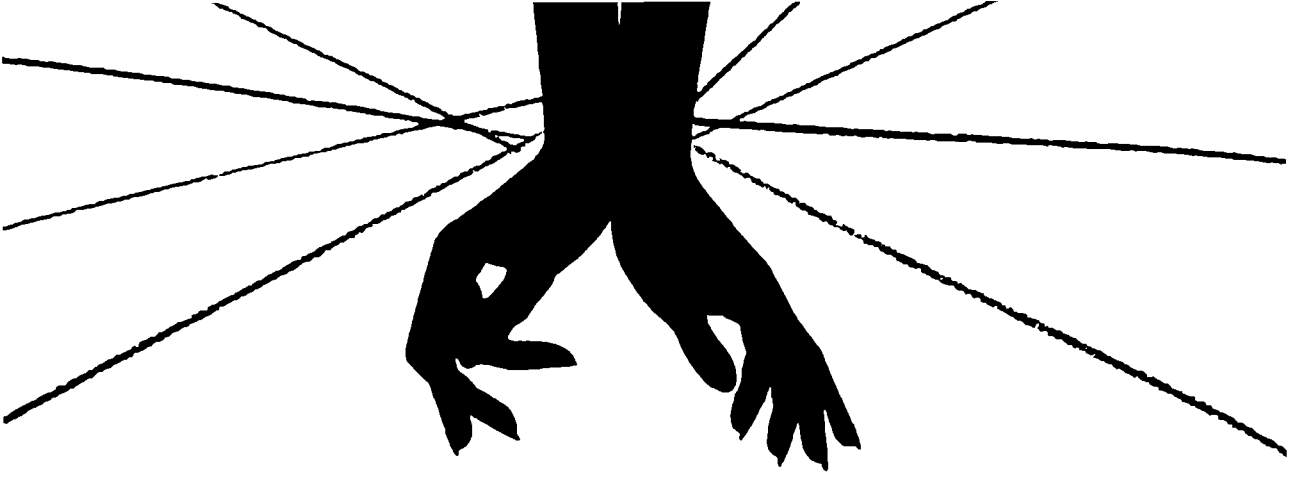
Ailesi tarafından örselenmiş her çocuk seilmeyi hak ederdi ama insanlar, ailesinin bile sevmediği çocuklardan daima nefret etmeyi seçerdi.

Belki de ona şefkatle yaklaşan ilk kişi bendim ve varlığıma inanmakta güçlük çekermiş gibi yüzüme baktı. O acıklı bakışları yüzünden yere düşen kahrolası parmağının yarısını alıp usulca odadan ayrıldım.

Masumların bu kasabada yeri yoktu. Onları bir an önce sonsuz yaşamlarına uğurladıktan sonra asıl intikamımı alacağım günlere kavuşmak istiyordum çünkü biliyordum ki o da bunu istiyordu.

Annem.

Gökyüzünden gururla beni izlediğini biliyorum, anneciğim. Tanrı şahidim olsun ki hesabını hepsinden soracağım.

26

HER ŞEYİN BAŞLADIĞI O YERE

*İnsan çok çabuk unuttur.
Bu yüzdendir ki her yara ardında bir iz bırakır.
Aynı acıyla tekrardan yanmayalım diye.*

NOA DAYTON
Ravebelg Kasabası

Ağlayarak daldığım uykumdan dayak yemiş gibi uyandığım boktan bir sabaha gözlerimi açmaktan nefret ediyordum ama bunu öyle çok yaşıyordum ki hayatımın bir parçası hâline gelmişti.

Bütün gece psikopat katilin Mia için hazırladığı oyuncak bebeğe sarılıp uyumuştum ve uykuya daldığımda bile sabaha kadar ağlamaya devam ettiğimi, oyuncak bebeğin ıslaklığından anlamıştım.

Şimdiye kadar ölen herkesin ardından haberlerde yayınlanan oyuncak bebeklerdendi. Bizzat o ruh hastasının elinden çıkmış, hastalıklı bir eserdi. Ya günün birinde Mia'nın cansız hatta vahşice katledilmiş bedenine de bu şekilde sarılmak zorunda kalırsam ne yapardım?

Tanrı korusun.

Korkunç bir baş ve boyun ağrısıyla yataktan güçlkle doğruldum. Hem kendime gelmem gerekiyordu hem de Mia okula gitmeden, onu

görüp rahatlamak istiyordum. Her şeyin yolunda olduğunu bilmiydim.

Mia'nın oyuncak bebeğini kucağıma aldım. Her şeye rağmen yüzü gülen bir oyuncak yapmıştı Mia için. Boynundaki kırmızı çizgi ve hatları gördükçe ağlama isteğim tekrar gün yüzüne çıkıyordu.

Kahrolası bebeği yorganın altına saklayıp yerimden kalktım. Gözlerim dolmuştu fakat ağlamaktan yorulmuştum. Ellerimle gözlerimi ovuşturarak odadan çıktım. Kendimi buz gibi suyun altına atıp soğuk bir duş aldım.

Aşağıdan sesler gelmediğine göre annemle babam işe gitmiş olmalıydı. Mia'nın odasından gelen tıkırtılara bakılırsa meleğim okulu için hazırlanıyordu.

Üzerimde bornoz olmasını umursamadım. Doğruca odasına gidip, kapıyı araladığım an coşkulu bir sevinç çığlığıyla yerden kalkıp, koşarak yanıma geldi.

“Noa!”

Kollarını sıkı sıkı sarılmak için çok öncesinden açmıştı zaten. Neşesiyle yeniden hayat bulmuştum.

“Tavşancık!” Artık ona bu şekilde seslenmekten hoşlanmıyordum ama yine de Mia sevdiği için öyle söylemişim. “Günaydın, meleğim,” dedim ve onu kollarımın arasına alıp öpmeye başladığım.

“Günaydın,” dedi inci gibi dişlerini göstererek. “Seni çok özledim, Noa. Dün gece neredeydin? Birlikte uyuyacağımıza söz vermiştin ama sen gelmeyince, annem kendisiyle birlikte uyumama izin verip beni yanına aldı.” Yüzünü asmıştı. “Ben yine de seni istiyordum ama. Seninle uyumayı seviyorum.”

Kahretsin. Dün gece eve gelmediğim için eminim ki annem delirmişti. Kim bilir beni kötülemek için Mia'ya neler söyleyerek yanında uyumasına izin vermişti.

Yeni uyandığı için henüz dağınık olan sarı buklelerini okşarken gülümsedim. Önce bir özür öpücüğü bıraktım mis kokan saçlarının arasına.

Mahcup bir ifadeyle dudak büzerek, “Özür dilerim, meleğim,” dedim. “Biraz geç geldim, benim hatam. Geldiğimde de çok güzel uyuyordun. Seni uyandırmak istemedim.”

“Evet. Annemle babama sarılarak uyudum.”

Sevimli gülüşü içten içe beni de mutlu etmişti.

“O zaman şimdi kız kıza hazırlanalım. Sonra sen okula, ben işime gideyim. Anlaştık mı?” diyerek yanağından kocaman öptüm.

Bu dünyada sahip olabileceğim en güzel şeydi Mia. Masumiyeti, güzelliği, saflığı... Yaşamanın ne demek olduğunu gösteriyordu bana. Daha doğrusu hayatta kalmak için savaştacak bir neden veriyordu.

“Anlaştık.”

Başımı ona doğru uzatıp, “Kocaman öp bakalım bir tane!” dedim ve Mia büyük bir öpücükle günümü güzelleştirdi.

Önce odama gidip, bornozu bir kenara atarak kendim için günlük birkaç parça kıyafet hazırladım. Sonrasında Mia’yı yatağa oturtup kendimi ayak ucuna doğru yere attım ve saçlarımı taramasına izin verdim.

Güzelce taradığı saçlarımı nasıl yapmak istediğini sorduğumda açık bırakmak istediğini ama iki yandan çıt çıt tokayla çok güzel olacağını söyleyince, beraber toka seçip taktık.

Saçlarımın son hâline imrenerek, “Benim saçlarımı da toplamasak olur mu bugün?” dedi. “Seninki gibi yapalım.”

“Olur, meleğim. Neden olmasın?”

Aynı şekilde onun da saçlarını tarayıp pembe ve ucunda beyaz tavşanları olan çıt çıt tokalar taktık. Aynaya tamamen abla kardeş görüntüsü verdik.

Son olarak Mia önlüğünü giyerken ben *crop* bir *sweatshirt* ve altıma *mom jean* giydim. Dün gecenin korkusu hâlâ iliklerime kadar üşütüyordu beni. Ev de hava da oldukça sıcak olmasına rağmen vücudum hâlâ titriyordu.

“Abla...” dedi Mia çekinerek.

“Efendim, güzelim?”

“Bu sabah annemin sıkıdığı parfüm çok güzel kokuyordu. Beni öperken kokladım ve çok beğendim.” Gözlerini benden kaçırdığına

göre bir şey isteyecekti ve istediği şeyi anlamak hiç de zor değildi. “Bugün annemin kokusundan sıkabilir miyim?” Başı eğik bir şekilde gözlerini kaldırıp masum bakışlar atıyordu prensesim.

“Tabii ki olur, ablacığım,” dedim gülerek. “Eğer sır saklamayı bilirsen...”

Sevinçle el çırparak, “Söz!” dedi. “Aramızda kalacağına söz veriyorum.”

“Gel benimle.”

Annem odasına kimsenin girmesini istemezdi. Hele ki odasına benim girdiğimi gördüğünde bütün gün susmaz, hayatı bana zindan ederdi.

Mia’yı tek başına göndermek yerine birlikte gittik. Annemin makyaj masası öyle kalabalıktı ki Mia’yı çok fazla yaklaştırmadım.

Sırasıyla parfümleri koklatmaya başladığımda pembe şişeli olan parfüm olduğunu söyledi. Kokusundan çok şişesini beğendiği için onu seçtiğine yemin edebilirdim. Kıkırdayarak Mia’nın omuzlarına, göğsüne ve boynuna doğru birkaç fıs sıktım.

Doğrulurken şişenin cam kapağını yere düşürmek gibi bir aptallık yaptığım için kendimden nefret etmiş olsam da şanslı günümdeydim ki kırılmamıştı.

Elimi göğsüme bastırarak rahat bir nefes verdim. “Oh! Şükür,” diye homurdandım.

Şifonyerin önüne yuvarlanan kapağı almak için eğildiğimde alt çekmecenin tam kapanmamış olduğunu gördüm. Daha doğrusu arasma ince bir metal sıkıştığı için açık kalmıştı. Düzeltmek için çekmeceyi çektim çünkü annem aynı zamanda bir temizlik ve düzen hastasıydı. Sırf bu çekmece açık kaldı diye sinirlenip benimle kavga edecek kadar hasta ruhlu olduğunu bildiğimden işimi garantiye almak istemiştim.

Çekmeceyi tamamen açtığımda karşılaştığım manzara beni dehşete düşürmüştü. Şaşkınlığımı gizleyemeyeceğim için Mia’yı apar topar odadan çıkarıp kapıyı kapadım. Gördüklerimi görmesini istemiyordum. Neticede o bir çocuktuk ve ağzından kaçırırsa işim biterdi.

Annem hayatı boyunca eve bir ip bile almayan bir kadındı. El işleriyle uzaktan yakından alakası bile yoktu ama şimdi... Çekmece

rengârenk iplerle doluydu. Hepsi de kullanılmış ve yarım kalmış iplerdi.

Tanrı aşkına, neler oluyordu?

Annem neyin peşindeydi?

Aklıma gelen ihtimal midemi bulandırsa da düşünmeden edemiyordum. Joanne'in yardım ettiği katil... Annem olabilir miydi?

Kahretsin! Bunun başka açıklaması olamazdı. Annem el işinden nefret ederdi. Çok eskiden Joanne arkadaşlarıyla birlikte el işi sanatıyla uğraştığı için ona hep kızardı. Kilden yaptığı bardakları ve tabakları kırar, örgüleri sökerdi.

Şimdi bu iplerin burada ne işi vardı?

Hem de kasabanın üzerine bir seri katil ve onun oyuncak bebekleri kâbus gibi çökmüşken...

Aklımı kaybetmediğim her gün kendimi şanslı sayıyordum fakat evren, güçlü durmaya çalıştığım her gün biraz daha sert bir darbeyle beni yere sermenin peşinde koşuyordu.

İşin asıl kötü yanı neydi, biliyor musunuz?

Annemin katil olma ihtimalinin hiç de uzak bir ihtimal gibi gelmiyor oluşuydu. Tüm bunlara sebep olan kişi o olsa şaşırırmazdım. Hatta benimle bu kadar uğraşan, canımı yakmaya çalışan ve hakkımda bu kadar fazla şey bilen tek kişi oydu.

Belki de sona yaklaşıyorduk. Onun bir başka açığını daha bulup yakalanmasını sağlayabilirdim.

İnsan kendi annesi için böyle düşünür müydü? Ben her şeye rağmen onun katil olmasını ve yakalanma ihtimalini istemiyordum. Her ne kadar yakın bir ihtimal olsa da... Yanıldığımı görmek istiyordum. Ama şüpheli bir durum yakalarsam da onu ihbar etmekten asla çekinmezdim. Mia'yı öldürmekle tehdit eden manyak oysa eğer hayatı boyunca hapis kalması için elimden geleni yapardım.

Çekmeceyi aceleyle kapatıp, yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirerek odadan çıktım. Kafamın içinde yine fırtınalar kopsa da Mia'ya hiçbir şey yokmuş gibi gülümsemek zorundaydım. Neyse ki okul servisi on dakika içinde almaya gelecekti çünkü boktan bir ruh hâli içinde olduğum zamanlarda gülümsemek dünyanın en zor şeyiydi.

Mia'nın beslenme ve sırt çantasını kontrol edip, hazırlığını tamamladıktan sonra dışarıdan gelen korna sesiyle Mia mutfaktan çıkıp coşkuyla kapıya koştu.

“Mia! Bekle.”

Mutfaktan çıktığımda, Mia'nın kapının önünde şarkı söyleyerek beni beklediğini gördüm. Büyüylene kadar kapıyı açmaması gerektiğiyle ilgili o kadar çok ikaz etmişim ki akıllı olup beni beklediğine sevinmişim.

Dikkatli olması gerektiğiyle ilgili tembihlerimi yaptıktan sonra güzel bir gün geçirmesi için şans öpücüğünü verip servisine kadar eşlik ettim ve eve döndüm.

Kapıyı kapatıp sırtımı yasladım ve başımı geriye attım. Ne yapacağımı bilmiyordum. Tüm felaketlerin beni bulmasından çok sıkılmışım. Bir günümün dahi huzurla geçmemesinden de öyle.

Annemin ne haltlar karıştırdığını öğrenmek istiyordum. Bunun cevabını elbette ondan alamazdım. Onu izlemekle de kalamazdım. İyisi mi Joanne'le buluştuğum eve gitmeliydim.

Ya Oyuncak Katili de oradaysa?

İyi ya, her şey sona ererdi. Kim olduğunu ve amacını öğrenirdim ya da beni öldürürdü. İki türlü de bir sona ulaşırdım ve bu en iyisiydi.

Aceleyle odama çıkıp eşyalarımı ve telefonumu yanıma aldım. Vakit kaybetmeden, daha doğrusu hava kararmadan bu işi halletsem iyi olacaktı.

Evden çıkarken, kapıyı defalarca kez kilitlediğim hâlde sokaktan çıkana kadar her adımımın sonra arkamı dönüp evi kontrol ettim. Ruh hastasının elini kolunu sallayarak nasıl evime hatta odama kadar girdiğini aklım almıyordu.

Joanne'le buluştuğum evde beni ne beklediğini bilemezdim. Yaşama isteğim yoktu ama göz göre göre de ölüme gidecek kadar aptal değildim. Oraya yalnız gitmek, ölüme kafa tutmak anlamına gelirdi. Paul'la gidemezdim çünkü katilin karşısında ikimizi de tehlikeye atmış olurdu.

Kahretsin ki aklıma tek bir seçenek geliyordu ve bunu yapacağım için kendimden nefret ediyordum.

Birkaç sokak yürüdükten sonra vardığım evin bahçesine daldım. Evde olması için dualar ederek kapıya vardıktan sonra üst üste birkaç kez zili çaldım. Açan olmamıştı ama tam da ondan beklenen hareketi yaptı. Garajın kepengini kaldırarak, oradan başını uzatıp bana seslendi.

“Noa?”

Onun evine gelmiştim ama sesini duyunca yine de irkildim.

İçten olmasını umduğum bir gülümsemeyle Raymond’a döndüm. “Selam,” diyerek el salladım. “Naber?”

İki hafta önce terk ettiğim adamın kapısında dikiliyordum. Oysa ben o gece bu kapıdan bir daha dönmek üzere ve Raymond’ı bir daha görmeyeceğime emin bir hâlde çıkmıştım.

Tükürdüğünü nasıl da yaladın, sersem.

Raymond benim bataklığımdı ve ben bataklığa geri dönmemiş, koşarak içine atlamıştım. Gerçeklerin peşinde koşarken yeniden çamura bulanmayı göze almaktan başka şansım yoktu.

Yüce İsa! Bu çocuk beni mahvetmeye yemin etmişti.

Kahretsin! En azından üzerine bir şey giyebilirdin, Ray.

“Yine kirlenmişsin,” diyerek çıplak vücudunu gösterdim. “Her yerin simsiyah olmuş.”

“Motor yağı,” dedi omuz silkerek. Kot pantolonunun kemer askısına sıkıştırdığı siyah tişörtünü alıp göğsündeki ve karın kaslarındaki siyah lekeleri silmeye başladı.

Kollarımı göğsümün altında birleştirerek, “Böyle temizleneceğini sanman komik,” dedim. “Her yerin berbat durumda.”

“Evdeyim nasılsa. Sorun yok.”

Durum pek öyle kalmayabilir. Sana ihtiyacım var, Ray. Her zaman olduğu gibi... Peki, neden böyle? Neden hep sana ihtiyacım var?

Ondan başka kimseden yardım isteyemezdim. Hem kimseye güvenmiyordum hem de onun kadar güçlü birine ihtiyacım vardı. Polis Akademisi’nde eğitim almadığı eski zamanlarda bile yeterince güçlüyken bir de eğitilmiş olması içimi iyice rahatlatıyordu.

Tek sorun... Umarım yardım etmeyi kabul ederdi.

İkimiz de olduğumuz yerden kıpırdamayıp, birbirimize yaklaşmadığımız için bağırarak konuşuyorduk.

İstemsizce düşüncelere daldığım için, “Bir şey mi oldu?” diye sordu. “Neden geldin?” Çok kaba bir soruydu ama böyle sormak en doğal hakkıydı. Açıkça onu affetmeyeceğimi söylemiştim. Kim affetmeyeceği bir insanın evine sebepsiz gelirdi ki?

Etrafı kolaçan edip sessizce, “Sana bir şey söylemem lazım,” dedim.

Nihayet garajdan çıkıp, kollarını merdivenlerin korkuluğuna yaslayarak bana aşağıdan baktı. En azından artık bağırarak zorunda olmayacağımız kadar birbirimize yakındık ama bir sorun vardı.

Fazla yakındık ve ben ondan gözlerimi alamıyordum bile. Derdimi nasıl anlatacaktım ki?

“Şey...”

Yukarıdan daha rahat inceleyebiliyordum ama meraklı bakışlarla yüzümü inceledikçe dikkatim dağılıyordu. En azından kirli de olsa tişörtünü giyemez miydi?

“Ne?” dedi. Yüzündeki siyah lekelerin arasından güldüğünde dişleri âdeta parladı.

“Eğer müsaitsen benimle bir yere gelebilir misin? Tek başıma gidemeyeceğim bir yer ve oldukça uzak. Yanımda olursan kendimi daha rahat hissederim.”

Gerginlikten işaret parmağımı çekiştirip duruyordum.

Vedalaştığımız geceyi düşündükçe kendimi kahrediyordum. Kaderin nesi vardı böyle? Neden her yolun sonunu Raymond’a çıkarıyordu? Tanrı’m... Hayat bana tam bir sürtük gibi davranıyordu ve ben bundan nefret ediyordum.

Raymond’ın ifadesiz yüzüne baktığım her saniye daha da geriliyordum. Hiçbir şey anlaşılmıyordu ama benden nefret ettiğine emindim. Yardım etmeyi reddedeceğine öyle emindim ki kendimi şimdiden cevabı için hazırlamıştım.

“Olur,” dedi kısaca. “Nereye istersen gelirim seninle.”

“Ne? Olur mu?” dedim şaşkınlıkla. Cevabı boşluğuma geldiğinden afallamıştım.

Garip garip yüzüme bakarak, “Olmaz mı?” diye sordu. “Olmasın mı?”

“Olsun, olsun!” dedim aceleyle. “Çok sevindim. Çok teşekkür ederim, gerçekten...”

“Ne demek.” Omuz silkerek kollarını verandanın tırabzanından çekti. “Ne zaman yola çıkmalıyız?”

“Hemen.”

Kollarını iki yana açıp vücudundaki siyah lekeleri inceledikten sonra alaycı bakışları beni buldu.

“Benimle bu hâlde bir yere gitmek istediğine emin misin gerçekten?”

“Ah...” Elimi alnıma bastırdım. “Öyle bir problemimiz vardı, değil mi?”

Raymond çocuksu bir şımarıklıkla gülerek başını salladı.

“Eğer sorun olmayacaksa hızlıca duşa girip çıkabilirim.”

Kabul etmekten başka şansım yoktu. Erken ya da geç ne fark ederdi? Beni orada neyin beklediğini bile bilmiyordum. Yarım saat geç gitmek, yalnız gitmekten iyiydi. Başımı sallayarak onayladım.

“Kahve?”

Raymond garajı kapatıp, merdivenleri çıkıp yanıma ulaşana kadar cevap vermedim. “Son zamanlarda çok sık kahve içer olduk,” diye iğnelemeden duramadım. Aptal çenemi tutamıyordum.

“Son içtiğimiz kahvenin acı tadı hâlâ damağımda,” diye laf sokarak, yanımdan geçip kapıyı açtı ve doğrudan içeri girdi.

Arkamı dönüp baktığımda, holde olmadığını gördüm. Davet etmişti ama yine de denyoluk etmeyip içeri buyur edebilirdi, değil mi?

Tanrı aşkına, Raymond’dan incelik beklemek ahmaklık olurdu. O asla böyle biri değildi, olmaya da niyeti yoktu.

Ona ihtiyacım olduğu için uysal bir kız olup içeri girdim ve kapıyı usulca kapadım. Nerede olduğuna bakmak için önce salona doğru yürüdüm. Kapıdan uzanıp baktığımda, orada olmadığını görüp geri çıktım.

Mutfakta benim için kahve hazırlıyordu. Omuzumu kapının pervazına yaslayıp onu izledim. Arkası dönüktü, kendisini izlediğimi göremezdi.

“Ayakta durma. Otursana.”

Pekâlâ. Arkası dönük olsa da onu dikizlediğimi gayet görebilirdi. Tanrı'm!

Utançtan dişlerimi sıkarak doğruldum ve mutfağındaki yemek masasının sandalyesine göz devirerek kendimi attım.

Hâlâ arkası dönük bir hâlde bir şeylerle uğraşmaya devam ederken, “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

“E- Evet. Yolunda,” dedim gecikmeden. “Neden yolunda olmasın ki?”

Ve bu sersem soruyu sorarak hiçbir şeyin yolunda olmadığını ve her şeyin boktan olduğunu açıkça ifşa etmiş oldum.

Bravo, Noa!

“Ne oldu?” Tüm mutfağı mis gibi kokusuyla esir alan kahveyi önüme koydu. “Anlat bakalım. Kafanın içindeki düşüncelerin ayak seslerini ta buradan duyabiliyorum.”

Önüme bıraktığı kupayı elime aldım. İçmek için olmasa da birkaç saniyeliğine vakit kazanmak için yapmıştım.

“Oyuncak Katili...”

Derin bir iç çekişle sustum. Hangi birini anlatacaktım? Anlattığımda Raymond ne tepki verecekti ya da sırf ona söylediğim için ruh hastası katil bir şekilde öğrenip benimle uğraşacak mıydı bilmiyordum.

“Ne olmuş?”

Ne olmuş mu? Tamam. Eğer tanımıyor olsaydım katil olduğuna kalbimi basar ve koşarak yanından ayrılırdım. Bu kadar soğukkanlı bir soru sorulamazdı.

“Ne mi olmuş? Hey! Uzay istasyonundan çık ve evine dön, Raymond.” Elimi yüzüne doğru salladım. “Bu kasabada her gün birileri ölüyor. Başka ne olabilir?”

“Ondan bahsetmiyorum. Bugün daha farklısın. O yüzden sordum. Mesela nereye gitmen gerekiyor? Neden telaşlı görünüyorsun?”

“Çünkü...” Köşeye sıkışmış hissediyordum. Ona bir şey anlatacağım ve her şey çok daha kötü olacak diye ödüm kopuyordu. “Baksana... Unut gitsin. Bir şey sormasan olur mu?” Yalvarır gibi gözlerine baktım. “En azından bugün. Sadece yanımda olsan yeter. Lütfen.”

“Nasıl istersen,” dedi ve sakince arkasına yaslandı. Benim bildiğim Raymond öğrenene kadar sorardı çünkü başımın belada olduğunu hissettiği hiçbir şeye duyarsız kalamazdı.

Kahvemden bir yudum aldıktan sonra arkama yaslandım. “Duş?” diye hatırlattım. Karşımda hâlâ çıplak ve kirli oturuyordu.

İşin aslı, bu görüntü ona feci bir hava katmıştı.

Tanrı aşkına, erkek arkadaşım vardı. Onu kalbimden söküp atmalı ve arsız düşüncelerime ket vurmalıydım. Çok utanıyordum!

“Sen keyfine bak,” diyerek ayağa kalktı. “On dakikaya hazır olurum.”

Gerçekten de dediğini yaptı ve kısa sürede duş alıp hazırlandı. Öyle ki Raymond yeniden mutfığa geldiğinde ben daha kahvemin son yudumunu yeni içmiştim.

“Saçların ıslak çıkmamalısın.”

Polis Akademisi’nden geldiği zamanki gibi değildi saçları. Islak mâlîyle dağınık görünecek ve alnına düşecek kadar uzundu.

“Arabada kururlar,” diyerek eliyle geriye taradı. “Çıkalım mı?” Siyah bir tişört ve akademideymiş gibi kargo pantolon giymişti. Sanki üniforma giymiş gibi çekici görünüyordu.

“Çıkalım,” diyerek ayağa kalktım.

Raymond bir adım geriye çekilip, eliyle geçmem için işaret yaptığında gülümseyerek mutfaktan çıktım. Hemen arkamdan geliyordu. Birkaç adımlık mesafe vardı aramızda ama nefesini ensemde hissedebiliyordum sanki.

Raymond’ı arkası dönük yakaladığım her fırsatta onu arsızca incelediğim için şimdi aynısını onun bana yaptığını biliyor ve geriliyordum. İzleniyor olmak korkunç rahatsız hissettiriyordu.

O gecedен sonra benim hakkımda ne düşünüyordu acaba? Keşke zihnini okuyabilseydim.

Dış kapı yerine garaj kapısından direkt arabaya inmeye karar verdik. Raymond kapıyı açıp kenara çekildiğinde, ceketimin cebinde titreyen telefon yüzünden durmak zorunda kaldım.

İlk titremesiyle mesaj geldiğini sandım ve kalbim hızla atmaya başladı. Oyuncak Katili yüzünden telefonuma gelen her bildirim korkudan nefesimi kesiyordu.

Telefonu cebimden çıkarır çıkarmaz tuttuğum nefesi bıraktım. Ruh hastasının mesaj attığı falan yoktu. Nate arıyordu.

“Bir dakika,” dedim Raymond’a bakarak. “Nate arıyor.” Dün gece onlar sızdıktan sonra Mia için aceleyle evden çıkmıştım. Muhtemelen nerede olduğumu sormak için arıyorlardı. Merak etmelerini istemiyordum.

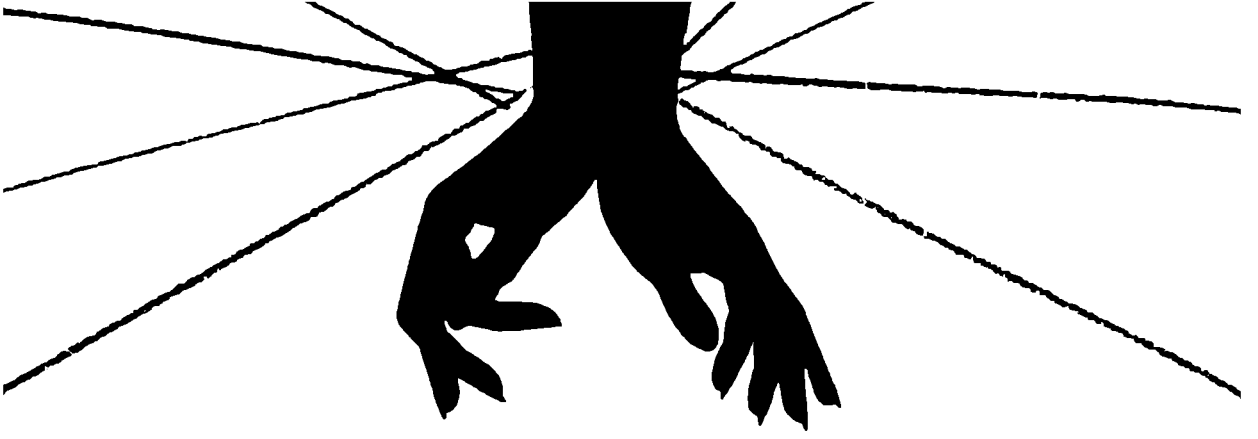
Telefonu açıp, kulağıma götürdüğümde Nate’in telaşlı sesini duyup irkildim.

“Alo? Noa?”

“Nate?” dedim panikle. “Neler oluyor? Neden nefes nefesesin?”

“Orospu çocuğu parmağımı kesmiş!”

Becca’nın arkadan gelen acı çığlığı, bana hayatımın şokunu yaşatmıştı.

27

MEZAR TAŞI

*Mezarlıklardan korkarız hep.
Oysa en masum yerdir orası.
Ölüler kimseye zarar veremez ama yaşayanlar öldürmek için
hazırda bekler.*

NOA DAYTON
Ravebelg Kasabası

Duyduklarımın şokuyla donup kaldığım birkaç dakikanın ardından Becca'nın yeni çığlıkları beni kendime getirdi ve dehşetle, "Kim?" diye bağırdım. "Ne parmağı? Neler oluyor, Nate? Anlatsana!"

"Katil... Katil dün gece eve gelmiş. Tanrı'm, çok korkunç! Oyuncak Katili dün gece Becca'ya saldırmış, inanabiliyor musun Noa?"

Her kelimesi ayrı dehşete düşürüyordu.

Dün ben oradan ayrıldıktan sonra gelmiş olmalıydı. Ya da Becca ve Nate'i savunmasız yakalamak için benden kurtulmak istemiş ve beni Mia'yla tehdit ederek o evden ayrılmamı sağlamıştı.

Tanrı'm! Nasıl oluyordu da yaptığım her şeyden haberi oluyordu? Her an peşimde biri varmış ve gözetleniyormuş hissi gerçek miydi?

Aklımı kaybedecektim.

“Bec- Becca iyi mi?”

Kekelemekten konuşamamıştım. Raymond yanıma gelip, iyi olup olmadığını sorar gibi koluma dokundu. Olup biteni tekrardan anlatmak yerine benimle birlikte öğrensin diye telefonu kulağımdan çekip hoparlöre aldım.

“Şimdilik iyi. Sadece parmağı... Parmağını kesmiş!”

Nate anlatırken, Becca yanından inleyerek çığlık attı.

“Ruh hastası piç, bir de parmağımı buza koyup saklamış!” Telefonun diğer tarafından bir çığlık daha koptu. “Tanrı’m... Çok acıyor, dayanamıyorum!”

“Ne yapmış?” diye sordu Raymond.

Nate merakla, “Kim o?” diye sordu. “Yanında kim var, Noa?”

“Raymond,” dedim. “Sara’nın sevgilisi.” Raymond’la aramda olanları, geçmişimizi ve kalbimdeki yerini onlara anlattığım için pot kırma ihtimallerine karşı öyle söylemiştim ama bu Raymond’ın hiç hoşuna gitmemişti.

“Parmağı buza mı koymuş?” diye soran Raymond sessizliği bozdu. “Öyleyse şanslısın.”

“Neden şanslıyım? Götüme mi sokacağım parmağı! Tanrı’m, ne sakallık! Ölüyorum acıdan.”

“Hayır, ahmak.” Raymond öfkeyle burnundan soludu. “Kesilen parçanın steril bir şekilde saklanması hasta için şanstır. Hemen hastaneye giderseniz parmağın yeniden dikilmesi ve kurtarılması mümkün. Boş konuşmayı bırakın ve hastaneye koşun, sersemleyin.”

“Bir dakika! Yanlış mı duydum? Parmağım kurtarılabilir mi sahiden?”

“Bu kadar şeyi nereden biliyorsun?” diyerek merakla yüzüne baktım.

“Akademiden.”

“Şaşırdım.”

Arkadaşımdan umutsuzca yakarışlarına karşı varlığı iyi gelmişti. En azından kurtulması için bir ihtimal sunması bile içimi rahatlatmaya yetmişti.

Becca öfkeyle, “Kahrolası çenenizi kapatıp bana cevap verin artık, lanet olsun!” diye bağıınca, irkilerek telefona döndüm.

“Buradayız, Bec. Seni dinliyoruz.”

“Sağ ol ya... Ben ve buzdaki parmağım, sizin flörtleşmenizi sabırla beklerdi. Acele etmenize hiç gerek yoktu.”

Tanrı aşkına, nasıl böyle bir şey söylerdi?

“Bec!”

Öfkeyle burnumdan solurken göz ucuyla Raymond’a baktım. Pis pis sırıtıyordu. Hoşuna mı gitmişti?

“Ne var, Noa?” Acıdan ne dediğini bilmiyordu. “Burada parmağı kesilip ucuna siyah kurdele bağlanan sen değilsin, sürtük. Müsaade et de ne halt yapılması gerekiyorsa bir an önce söylesin.”

“Siyah kurdele mi?”

Raymond telefonu aceleyle elimden aldı.

“Dediğim gibi. Hemen hastaneye gidin ve durumu anlatın. Parmağın buzda olması çok iyi. Altı veya on iki saat içinde yeniden dikildiği takdirde sinirlerin kavuşması ve eskiye dönmesi mümkün. Eğer şanslıysan hâlâ vakit vardır ve yetişebilirsin. Acele etmeniz gerekiyor.”

“Oyalanmayı bırakıp hastaneye koşun, Nate!” diye bağırdım.

Daha öğlen bile olmadan yaşadıklarımız inanılır gibi değildi. Bu kasabadan siktir olup gitmediğim her güne cidden lanet ediyordum.

“O lanet pisliği kendi ellerimle öldüreceğim. Ah!”

Becca’nın acısı her geçen saniye daha da artıyordu.

“Raymond. Teşekkürler, dostum.”

Nate, Becca’nın yerine teşekkür ettikten sonra cevap vermemizi beklemeden telefonu kapadı.

“Teşekkür ederim,” dedim telefonu yeniden cebime atarken. “Sen olmasaydın şu an ne yapacağımızı bilemezdik. Kafayı yemekten başka bir şey yapacağımız da yoktu. İyi ki varsın.”

Soğukkanlı bir tavırla, “Sen de iyi ki varsın,” diyerek başını salladı. “Ne yapmak istersin? Hastaneye gidelim mi?”

Hastaneye gidip yapacağım bir şey yoktu ama Joanne’le bir kez daha görüşmek, pek çok sırrın gün yüzüne çıkmasını sağlardı. Her ne

kadar aklım onlarda kalacak olsa da Oyuncak Katili'ni enselemeye bir adım dahi yaklaşmam hepimiz için daha önemliydi.

“Hayır,” dedim net bir şekilde. “Bahsettiğim yere gitmeliyiz.”

“Bu kadar önemli ne olabilir, merak ediyorum.”

Raymond'ın yanından geçerken, “Etme, sadece gidelim,” dedim ve kapıyı açıp garaja inen merdivenleri hızla inmeye başladım. Raymond ise çaresizce peşimden geldi.

Antika sayılacak kadar eski model *Mercedes*'ine bindik. Arabasına ne kadar önem verdiğini biliyordum. Sürekli bakımlarını yaptığı için son model bir arabaymış gibi kullanışlıydı hâlâ.

Garaj kapısı otomatik açılırken Raymond arabayı çalıştırdı.

“Nereye gidiyoruz?”

“Tarif edeceğim,” diyerek arkama yaslandım. Üzerime çöken gerginliği görmesin diye yolu izledim ve aramızda huzur kaçırıcı bir sessizlik oluştu. Birbirimizin nefesini duyuyorduk.

Düşüncelerimin sesi öyle gür çıkıyordu ki Raymond kafamdaki tilkilerin ayak seslerini duyacak diye ödüm kopuyordu. Bir yanım Becca'nın durumunu düşünürken bir yanım o evde bizi neyin beklediğini düşünüyordu. Sadece Oyuncak Katili'nin dün gece yaptığı şeyin bir tehdit değil, oyalamaca olması içimi rahatlatıyordu. Sırf Becca'ya ulaşabilmek için beni Mia'yla oyalamıştı. En azından Mia'nın tehlikede olmaması içime soğuk su serpmişti.

On beş dakikadan fazla zaman geçmişti. Yoldan bir an bile gözümü ayırmamıştım. Yardım isteğimi kabul ettiğine pişman olduğunu düşündüğüm Raymond ise sıkıntıdan radyoyu açmıştı. Cızırtılı şekilde çalan şarkıyı dinliyor, söylediğim adrese doğru arabayı sakince sürüyordu.

Ravebelg Kasabası'ndan ayrıldığımızı hatırlatan levhanın yanından geçip, gittiğimizde gergin bir şekilde oflayarak arkama yaslandım. Yaklaşık yirmi dakikalık yolumuz kalmıştı.

Bazı yollar vardır, gittikçe uzaklaşır. Bazı yollar vardır, yola çıkmadan yorulursun.

Joanne'le buluştuğumuz eve giden yol her ikisiydi. Ben bu yola çıkmadan önce yorgunluktan ölüyordum zaten ve kahrolası yol bitmek nedir bilmiyordu.

“Boğulmuyor musun?”

Raymond'ın sorusuyla sanki uykudan uyanmış gibi irkildim. Hışım la ona doğru döndüğümde bana bakmadığını gördüm. Çatık kaşları ve gergin yüz hatlarıyla her şeyi açık etmiş oldu. Benimle geldiği için pişman olmuştu ve yanımda olmaktan mutlu değildi. Neden oldu ki?

Berbat bir insandım. Dakika başı oflayıp puflayan, başından belası eksik olmayan biriydim. Paul'un bile nasıl benimle birlikte olduğunu ve dahası, ilişkimizin nasıl mutlu ilerlediğini anlayamıyordum.

Ben onunlayken mutluydum çünkü o kusursuz bir adamdı. Peki, ya ben?

Geçmişinden kalan yaralara, gelecek günlerini yama yaparak hayatta kalan bir zavallıydım.

“Ne demek istediğini anlamadım?” dedim. Pekâlâ anlamıştım oysa.

“Öyle huzursuzsun ki hiçbir şey yapmasan bile mutsuzluğun kilometrelerce öteden anlaşılıyor.”

“Nasıl görüldüğümü tahmin edebiliyordum ama bu kadar boktan olduğumu tek cümleyle özetlediğin için teşekkür ederim.”

Raymond'ın söylediğinde sorun yoktu. Sadece bu durumdan kurtulamamak canımı sıkıyordu.

“Sorunlarla tek başına mücadele etmenden hoşlanmıyorum.” Derin bir iç çekişle gerginliğimi artırdı. “Her şeyin üstesinden tek başına gelmek zorunda değilsin, Noa.”

Oysa ben zaten hiçbir şeyin üstesinden gelemiyordum. Sadece erteliyor ya da kaçıyordum. Çoğu zaman da kaçamadığım sorunların enkazında can çekişiyordum.

“Ben de sürekli başıma bir felaketin gelmesinden hoşlanmıyorum ama hiçbir şey bizim istediğimiz gibi olmuyor, Ray.” *Yapabileceğim bir şey yok*, dercesine omuz silktim. “Bununla yaşamayı öğrendim.”

“Anlatmaktan korkmamalısın.”

“Anlattığım zaman o sorun ya canımı yakmak için bana karşı kullanılıyor ya da anlattığımla kalıyorum, hiçbir şey değişmiyor.” Doğrudan gözlerinin içine baktım. “Neden anlatmakla uğraşayım?”

“Hiçbir şey bu kadar sığ olamaz.”

“Ne yazık ki her şey o kadar sığ ve faydasız.”

Raymond’la son görüştüğümde de aynı şeyi yapmıştık. Şimdi de bunu yapıyorduk ve ben bundan nefret ediyordum. Bir konu hakkında konuşuyor gibi görünüyorduk ama dışarıdan baktığında saçmalık gibi görünüyordu.

Oysa ikimizin de ağızından çıkan cümlelerin ne konuyla alakası vardı ne de zırvalıktan ibaretti. Yaralarımıza dokunan cümleleri başka konular üzerinden iletmeye çalışıyorduk ama iyice bocaladığımız besbelliydi.

“Nereye gidiyoruz?”

Sabrının taşıdığını belli eden nefesi beni çelişkiye düşürdü. Ona her şeyi anlatmak istiyordum. Belki de bu yükü tek başıma taşımayı bıraktığımda kendimi daha güçlü hissedecektim.

Ablamın yaşadığını kimse bilmiyordu.

Katilin her fırsatta benimle uğraşıp tehdit ettiğini kimse bilmiyordu.

Ve ben ölünceye dek kimse bunu bilemeyecekti. Eğer korkmayı bırakıp kendime başka bir yol seçmeye cesaret edebilirim... Ki anlatmak istesem bile doğru kişinin Raymond olup olmadığından emin değildim.

Ablam Joanne’in ölümünden sonra ve aynı yerde intihar etmeye çalıştığımda Raymond’ın beni kurtardığı gecedan sonra yanımda olan tek kişi Raymond’dı. Beni hayata döndürmek için ve ölme isteğimden vazgeçirmek için uyuyana kadar başucumda beklediği geceler dün gibi aklımdaydı.

Raymond koşulsuz güvenebileceğim tek kişiydi fakat sorun şu ki ikimiz de yıllar önceki kişiler değildik. Onun hayatında Sara, benim hayatımda Paul vardı. Son zamanlarda yaşadığım şeyleri Raymond öğrenirse beni gözünün önünden ayırmaz ve katili bulmak için başını belaya sokardı.

Bunun olmasını istemezdim.

“Bir totem yapıyorum. Gittiğim yerde bir şey olması lazım. Eğer onu bulursam sana her şeyi anlatacağım ama bulamazsam...”

“Anlatmayacaksın,” diyerek cümlemi tamamladı.

“Anlatmayacağım.” Net bir tavırla başımı salladım. Uzak durmam gereken birine sırlarımı veririmsem onunla aramda bir bağ daha kurardım ve bu aptallık olurdu. “Senin de başında yeterince dert var. Bir de ben yük olmak istemem.” Onun en büyük derdi Sara ve saplantılı hisle-riydi.

Hiçbir şey söylemesine gerek yoktu çünkü bakışlarıyla zaten döv-mekten beter etmişti. Söylediklerim onun için ne anlam ifade edi-yordu, bilmiyorum ancak bilerek yaptığım hiçbir şey yoktu.

Hani bazen yüreğinde bir sızı hissedersin ya, keşkelerin yüküdür bu. Yaşayamadığın anıların özlemini çekersin zaman zaman. Hiç tat-madığın bir duygunun acısıyla kavrulursun geceleri. Anlam vereme-diğin bir kasvet çöker de kalbine, uyutmaz seni sabahlara kadar.

Raymond Anderson, benim için tüm bunların hepsiydi ve kahretsin 'ki böyle olmasından nefret ediyordum. Basit bir hoşlantı ya da aşk ol-nası için nelerimi vermezdim. Öyle olsaydı eğer vazgeçmem birkaç günümü bile almazdı.

Tanrı'm... Arabanın içinde ölümcül bir sessizlik varken lanet olası kafamın içindeki gürültü tahammül edilemezdi.

Yolun kalanında da hiçbir şey konuşmadık. Son söylediğimle bir-likte Raymond cidden sinirlenmiş ve vazgeçmiş görünüyordu. Böylesi daha iyiydi. Sorduğu her soru ona karşı gardımı indirip yaşadıklarımı anlatma dürtüsüyle içimi dolduruyordu ama bunu yapmak istemi-yordum.

“Sanırım geldik.”

Hiç hazır olmadığım bu cümle karşısında kalbim hızla çarparken, başımı çevirip yola baktım. Birkaç metre ileride duran o lanet olası köhne evin görüntüsü bile göğsüme bir ağırlık çökmesine ve nefesimi kesmeye yetti. O akşam buraya ilk geldiğimde ciğerlerimi dağlayan ru-tubet kokusu nefes aldıkça hâlâ genzimi yakıyordu.

Raymond çenesinin ucuyla işaret ederek, “Bu ev mi?” diye sordu.

“Hı hı.” Konuşamayacağımı bildiğimden böyle bir karşılık vererek gözlerimi alamadığım harabeye bakakaldım. “Burası.”

“Neden geldiğimizi sormayacağım.”

“Sorma. Sadece arabada kalmanı istiyorum.”

Daha araba durmamışken elim kapının kolunda hazır bekliyordu. Araba durduğu an inip eve dalmak istiyordum.

“Başını belaya sokacak mısın?”

“Hayır, sokmayacağım.”

“Emin misin?”

Bana hiç güvenmediğini açıkça belli ediyordu. Haklıydı. Ben de kendime güvenmiyordum. Gerçekten bela mıknatısı gibi etrafta dolaşıyordum ve bu ciddi anlamda rahatsız ediyordu.

Araba durduğunda duran tek şey araba değildi. Kalbim de bir anlığına durdu ve gözlerim karardı. Elimi göğsüme bastırarak öksürdüğümde Raymond’ın varlığını unuttuğum için kendime kızdım. Sorgulayan bakışlarının üzerimdeki baskısı yüzünden gerginliğim iyice arttı.

Bir saniye daha arabada kalsaydım Raymond olup biteni anlatana kadar beni rahat bırakmayacaktı. Koşar adımlarla eve giderken düşünceler karanlığa pustu ve aptallığımı izlemeye başladı.

Oyuncak Katili’nin evine gözüm kapalı gidiyordum. Güvendiğim tek şey ise dışarıda bekleyen Raymond ve başıma bir şey gelirse çılgılık atmak. Tabii katil benden önce davranıp bıçağını boğazıma geçirmezse...

Düşünmek bile kanımı dondurdu.

Evin kapısını araladıktan sonra omuzumun üstünden arkaya baktım. Raymond şoför koltuğundan inip arabanın yanında durmuştu. Kapıya yaslanmış, beni izliyordu. Bana söylediği şey şimdi onun için geçerliydi. Huzursuzluğu buradan bile okunuyordu.

Önüme dönüp kapıyı ittiğimde çıkan uğursuz sesle ürperdim. Dış-lerimi öyle sıktım ki canımın acısıyla yüzümü buruşturarak eve girdim. Beni berbat bir rutubet kokusu karşılar-ken evin ıssızlığı güçlü bir el gibi boğazıma sarılmıştı. Küçük bir evdi ama adım attıkça Joanne’le buluştuğum oda benden uzaklaşıyordu.

Salona gitmeden önce sağ taraftaki kapısı açık odaya eğilip baktım. Perdeler kapalı, odanın içindeki eşyaların üstü toz kaplıydı. Uzun zamandır kimsenin kullanmadığı belliydi. Öyleyse terk edilmiş bu izbe evde Joanne ne halt ediyordu ve şimdi neredeydi?

Temkinli adımlarla yürürken, evde yalnız olduğumu bildiğim hâlde etrafımı kolaçan edip duruyordum. İki elimi de göğsüme bastırmıştım. Kalp atışlarım tedirginliğimi her saniye biraz daha arttırırken salonla aramda yalnızca birkaç adım vardı.

Salonun girişine varana kadar beni burada bekleyen pek çok ihtimal kafamın içinde sahnelenmişti fakat hiçbirisi karşımda gördüğüm şeyle uyuşmuyordu.

Karşımda Oyuncak Katili'ni görsem bile bu kadar dehşete düşmezdim. Salonun ortasında gördüklerimi idrak ettikçe kanım çekiliyordu.

Bir mezar taşı vardı. Kahrolası salonun ortasında lanet bir mezar taşı vardı ve dahası... Üzerinde adım yazıyordu. *Noa Dayton!*

Mezar taşının önünde dizlerimin üzerine çöktüm çünkü beni asıl dehşete düşüren şey mezar taşına yaslanmış oyuncak bebeklerdi.

Bebeklerin biri bendim. Diğeri ise Oyuncak Katili...

İki oyuncak bebeğin elleri birbirine dikilmişti. Ruh hastası psikopatın korkunç saplantısını gözlerimle görmüştüm.

Benim için hazırladığı oyuncak bebeğin yüz ifadesi mutsuz ve ağlamaklıydı. Üzerinde beyaz bir tişört vardı ama kalbi kanıyormuş gibi işlenmişti. Oyuncak bebeğin her detayı kan dondurucuydu.

Kendi oyuncak bebeğinin ise yüzünde palyaço maskesi vardı. Korkunç gülüşü sanki gerçekmiş gibiydi ve gözleri gözlerimin içine bakıyordu. Bir oyuncak bebekten gözlerimi kaçırmak zorunda kalmıştım. Bu korkunçtu!

Tıpkı benim oyuncak bebeğimde olduğu gibi onun da kalbi kanıyordu. Neden?

Ne anlatmak istiyordu?

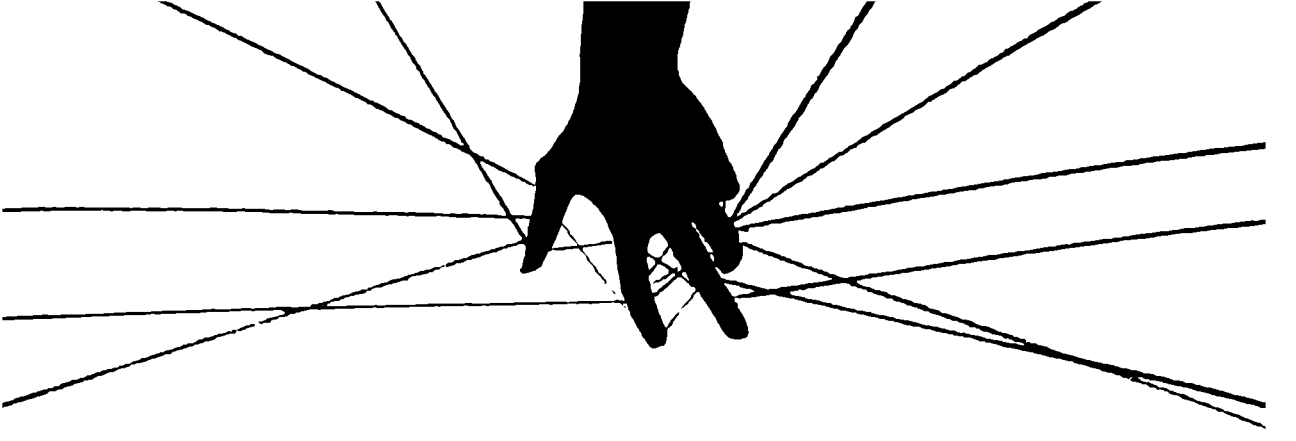
İlk kez böyle manyakça bir mesaj bırakmıştı. Ellerimizi birbirine dikmesi aklıma tek bir şey getiriyordu ve o ihtimal mideme yumruk yemişim gibi bir acı veriyordu.

Oyuncak bebeklerin önünde ise siyah bir zarf vardı. Birbirine bağlı oyuncak bebekleri kucağımdan atıp aceleyle zarfın içindeki notu çıkardım.

Yaralı çocuklar daima birbirini bulur. Unuttun mu değerlim?

Ben seni buldum.

Peki, ya sen beni ne zaman bulacaksın?

28

İDAM MAHKÜMU

*“İnsanların hepsi belirli bir süre için ertelenen ölüm
cezasına mahkûmdur.”²*

PAUL BARNLEY
Ravebelg Kasabası

Benim cesur kızım.

Noa'nın konumunu takip ettiğim uygulamayı kapatıp telefonu cebime attım. Joanne'i sakladığım eve yeniden gideceğini biliyordum fakat ne yalan söyleyeyim bu kadar erken beklemiyordum.

Beni şaşırtabildiğin her an sana daha çok âşık oluyorum, güzel Noa'm.

Onlardan daima öndeydim. Noa için o eve günler öncesinde hediyemi bırakmıştım. Âşık bebeklerimizi gördüğünde yüzünün aldığı ifadeyi görmek için bütün kasabayı yakardım.

Mia yüzünden epey korkmuş olmalıydı. Benim güzel sevgilim sularına cevap arıyordu. Oysa peşimden gelirken bulacağı tek şey onun için hazırladığım tuzaklar olacaktı.

²Victor Hugo, *Bir İdam Mahkûmunun Son Günü* eserinden alıntıdır.

Banyonun camındaki buharı elimle sildiğimde yansımamla göz göze geldim. Gülüşümün ve gözlerimdeki şeytani parıltının sebebi Noa'ydı. Yüzünü zihnimde canlandırdıkça büyüyen gülüşüme engel olamıyordum.

Tanrı aşkına! Böyle kusursuz bir sürpriz kimin aklına gelirdi ki?

Hadi ama... Bir kez olsun dürüst olup hak ettiğim övgüyü üzerime yağdırırsanız ne kaybedersiniz, sürtükler?

Belime sardığım havlunun ucunu iyice sıkıştırdıktan sonra sırtımı rahatlatmak için gerindim. Esnedikçe mutluluk hormonu salgılıyor gibi sırtıtmaya devam ediyordum. Delirecektim keyiften.

Becca sürtüğü dün gece beni çok eğlendirmişti. Maddenin etkisi yüzünden parmağını kestiğimi bile hissetmemişti. Bu sabah nasıl bir güne uyandığını görmeyi isterdim.

Gerçekten muhteşem bir sabah oluyordu. Tadını çıkarmak için bugünü kendime ayıracaktım. Sadece iki dersim vardı ve biliyorsunuz ki değerli dedektif ekibimiz, can güvenliğimiz için üniversitelerin zorunlu uzaktan eğitime geçmesine karar vermişti.

Ah! Ne de çok düşünüyorlar bizi. Sanırım ağlayacağım.

Elbette ağlamayacağım, sizi ucubeler. Ağzımdan çıkan her boka inandığınız için acınası bir hâldesiniz zaten. Size söylediğim her şeye inandınız. Bu yüzden kim olduğumu bile bulamadınız.

Sizden öyle çok sıkıldım ki resmen beni kim olduğumu gizlemekten vazgeçirdiniz. Aylardır peşimdesiniz ama bir adım dahi yaklaşamadınız bana.

Bulamadınız.

Beceriksizler.

İzlediğiniz ucuz korku filmlerindeki gibi kasabayla alakası olmayan, saçma sapan biri çıkacağımı sandınız. Sırf sizinle alay etmek için kendimi tutuklattım ve siz sadece tuzığa çekilen bir kurban olduğumu düşündünüz.

Beyniniz yok ki. Olsaydı zaten midemi bulandırmak yerine gerçek birer suç ortağı olur, işime yarardınız.

Peki, siz ne yapıyorsunuz?

Lanet olası koca kışınızı yayıp sessizce yaşananları izliyorsunuz ama hiçbir şey yapmıyorsunuz.

Gidin başımdan. Bugünlük rahat bırakın beni. Kendime zaman ayıracağımı söylememe rağmen hâlâ ne halt etmeye burnumun dibinden ayrılmıyorsunuz, anlamış değilim.

Merak ettiğiniz her şey boynunuza dolanan urgan olur. Bir anda sıkıverir boğazınızı. Nefesiniz kesilene kadar farkına varmazsınız ne yaptığının. Uzak durun benden.

Merkezden uzakta bir evde yaşadığım için üzerimi giyinmekle uğraşmadan havluyla merdivenlerden indim. Doğrudan salona gidip, duşa girmeden önce kendime hazırladığım sandviçi yerken buz gibi bira içmek istiyordum.

Holde mama yiyen köpeğim Jeu'nun yanından öylece geçip gitmek içimden gelmedi. Jeu'yu ve diğer hayvanları ne kadar sevdiğimi bilirsiniz. Bana ihanet eden aptal Turuncu hariç...

İnsanlar gibi o da nankör bir balıktı. Küçük suda boğulmasın diye ona kocaman gölde yeni bir yaşam vadetmiştim. Peki, o ne yapmıştı?

Çok iyi hatırlıyorsunuz. Beni terk etmişti.

İnsanlar da böyleydi. Onları dünya denen cehennemde acı çekmekten kurtarıp bir daha hiçbir kötülüğün onlara ulaşamayacağı cennete uğurluyordum. Peki, onlar ne yapıyordu?

Ölmeden önce bir teşekkür etmek yerine benim psikopat bir katil olduğumu haykırıyor, öfke ve nefretle kuşanan gözlerinden sicim sicim yaşlar döküyorlardı. Ne gerek vardı bu kadar drama?

Anlamak mümkün değildi.

Jeu'yla birkaç dakika oynadıktan sonra doğrulup, havlunun düşmeyeceğinden emin olarak salona girdim.

Kendimi deri koltuğa attığımda, koltuğun kumaşı çıplak sırtıma dokununca irkildim. Havalarda sahiden soğumaya başlamıştı. Koltuk beklediğimden daha soğuktu. Yine de kısa sürede alışmıştım.

Bugün her zamankinden geç uyanmıştım çünkü dün gece epey yoğun geçmişti. Kahvaltıdan önce güzeller güzeli sevgilimi arayıp sesini duysam daha hızlı kendime gelirdim.

Bakalım bana ne söyleyecekti?

Sevgilimin adını bulup arama tuşuna bastım. Hoparlöre alarak arkama yaslandım ve telefonu karnımın üzerine bıraktım. Sonuna kadar çaldığı hâlde açmamıştı. Kaşlarımı çatarak, konumu açıp nerede olduğuna baktım. Dönüş yolunda, hareket hâlinde görünüyordu.

Oyuncak bebeklerimizi yanına almış mıydı acaba?

Sırıtarak, uygulamadan çıkıp tekrardan rehberine girdim ve Noa'yı ikinci kez aradım. Aynı şekilde sonuna kadar çalan telefonu yanıtsız bırakacağını düşündüğüm an beni yanıltıp telefonu açtı.

“Alo?”

Sesi durgun geliyordu. Sanki kalbi kanayan oyuncak bebeğini bulmuş gibi keyifsiz ve ruhsuz çıkıyordu sesi. Çok ilginç...

Hayır, hayır. Kendimi güldürmemeliydim. Ciddi bir şekilde konuşmazsam Noa bir gariplik sezebilirdi.

“Sevgilim?” dedim hafifçe gerinerek. Sesim yeni uyanmışım gibi çıksın istiyordum. “Nasılsın?” Saat öğleni geçiyordu.

“İyiyim, Paul. Sen nasılsın?”

Paul mu? Tanrı aşkına, neden mesafeliydi bugün?

“Ben iyiyim ama senin sesin durgun geliyor. Bir sorun mu var, canımın içi?”

Bir şey söylemediği hâlde sevgilisinin canının sıkkın olduğunu anlamak, bir erkeğin yapacağı en güzel inceliklerden biridir.

Tabii canını sıkkan kişi de benim ama olsun. En azından senin bundan haberin yok, sevgilim.

“Hayır. Yani klasik şeyler ama iyiyim.”

Bana yalan söylüyordu. Yüz yüze geldiğimizde bana o evden bahseder miydi acaba?

“Pekâlâ. Neredesin? Akşama kadar dersim yok. Bir şeyler yapmak ister misin?”

“Taksideyim. Becca ve Nate'le buluşacağım. Daha sonra plan yapsak sorun olur mu senin için?”

Alenen yalan söylemesine sinirlenmişim. Becca'nın buluşacak hâli bile yoktu. Başka yalan mı kalmamıştı?

“Anladım.”

Durgun bir şekilde konuşup bozuk atmıştım ama fark etmeyeceğine emindim. Yaptığım sürprizle aklını başından almıştım, dalgın olması çok normaldi.

“Daha sonra konuşalım mı? Şimdi kapamam lazım.”

En azından telefonda biraz ilgi gösterebilirsin, değil mi Noa?

Yüce İsa... Bazen beni hiç sevmediğini ve benimle zorla birlikte olduğunu düşünüyordum. Sanki sevdiği için değil de sırf mutlu olayım diye yanımdaymış gibi hissettirmesinden hoşlanmıyordum.

“Tamam. Görüşü-”

Daha cümlemi dahi tamamlayamadan telefonu yüzüme kapadı.

Bu ne saygısızlık?

Noa bazen karşısında kim olduğunu unutuyordu. Her seferinde daha sert bir biçimde kim olduğumu anlatmama rağmen nasıl hâlâ böyle davranabiliyordu? Bu ne cüret!

Telefonu hışımla koltuğun boş kısmına fırlatıp ayaklarımı orta sehpa uzattım. Sandviç tabağını ve biramı kucağıma aldım. Biraz televizyon izleyerek kafa dağıtmak istiyordum, aksi takdirde birilerini öldürebilirdim.

Ben onun sevgilisiydim. Bana nasıl olur da her şeyi anlatmazdı? Üstelik sırf Oyuncak Katili yüzünden bana tavır alması mantıklı mıydı?

Sanki onu oraya ben mi çektim?

Mezar taşıyla birlikte oyuncak bebekleri ben mi koydum?

Evet.

Ama Noa bunu bilmiyordu. Elbette haksız olan oydu ve umarım gönlümü almak için bir şeyler yapardı.

Televizyon açılır açılmaz en son açık olan haber kanalında Başkan ve Dedektif Helen’in açıklama yapmak için mikrofonların hazırlanmasını beklediğini gördüm.

Son dakika haberi olarak tüm yerel kanallarda yayımlanan açıklama haberinin alt yazısını okudum önce.

Oyuncak Katili idam mahkûmu olarak yargılanacak!

Öyle bir kahkaha attım ki sandviç tabağı neredeyse kucağımdan düşecekti. Ravebelg halkının sesini bastırmak için başvurdıkları yeni yol bu muydu?

Beni idam edeceklermiş. Peh!

Nihayet kürsüdeki konuşma başladığı için zor olsa da gülmeyi bırakıp televizyonun sesini açtım. Eminim ki duyacağım şeylerle çok daha fazla alay edecektim.

Helen'in yanında bu kez Başkan Katelyn Waller da duruyordu. Uzun zamandır sessizliğini koruduğundan yas tuttuğunu sanıyordum. Sahalara geri döndüğüne sevinmiştim. Onunla hesabım bitmemişti çünkü.

"Değerli Ravebelg sakinleri... Karşınıza yeni ve büyük gelişmelerle çıkmak için benim ve ekibimin canla başla çalıştığını bilmenizi isterim.

Bugün toplanan Başkanlık Konseyi'nde alınan yeni kararları sizlerin huzurunda duyurmak ve süratle aksiyon almak istiyoruz. Daha önceki kararlarımızda aylardır kasabamıza bu vahşeti ve kötülüğü layık gören Oyuncak Katili'nin işlediği seri cinayet ve diğer tüm suçlar doğrultusunda yakalandıktan sonra yargı karşısına çıkarılacağını, akabinde uygulanacak cezai işlem konusunda hemfikir olduğumuzu bugün oy çokluğuyla netleştirdik.

Oyuncak Katili özelinde çıkarılan bu yasayla birlikte, kendisi yakalanır yakalanmaz cezası infaz olacaktır. Bu topraklarda yaşayan atalarımızın geleneklerine göre gaz odası yahut asılmak şartıyla idamının gerçekleştirileceği günü sabırla bekliyoruz.

Ve inanmalısınız ki o gün çok yakında.

Canlarımıza daha fazla zarar vermemesi için tedbirleri arttırdığımızı, birkaç gün içerisinde Dedektif Helen Lawken'la iş birliği yapması için yeni bir dedektifin kasabamıza geleceğini duyurmaktan mutluluk duyarım.

Oyuncak Katili'ni bekleyen tek bir akıbet var. Şüphesiz idam mahkûmu olmak...

İyi günler dilerim."

Demek hakkımda infaz kararı almışlardı. Hem de yaptığım tüm iyiliğe rağmen...

Tam olarak bundan bahsediyordum size. Karanlığa sakladıkları sırları ve maskelerin ardına sığındıkları günahkâr yüzlerini deşifre edeceğimi biliyorlardı.

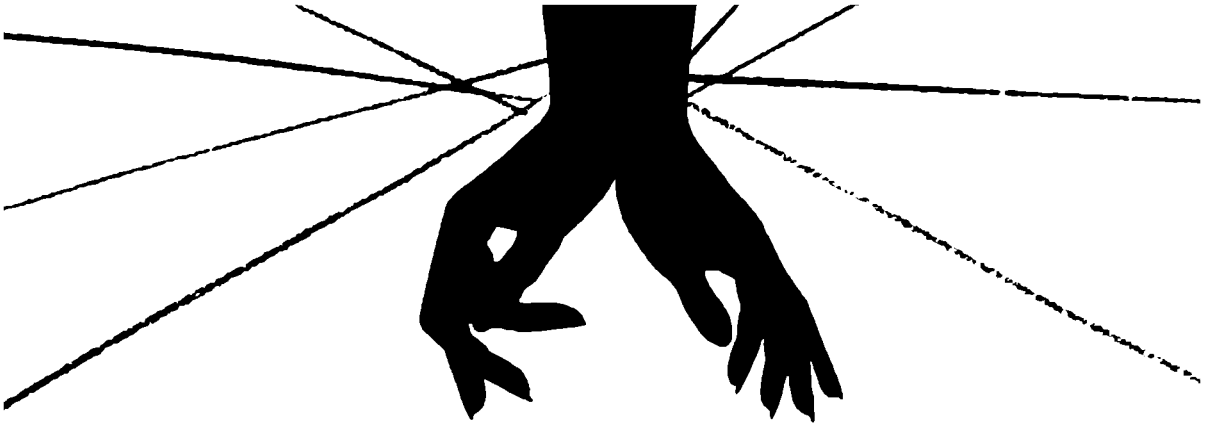
Korku, insanın en büyük düşmanıydı ve Ravebelg yönetimi benden korkuyordu. Zira onların sonunu getirecek olan bendim. Suç ortağım ise onların kalplerine ektiğim korkulardı.

Elbet bir gün ölecektim ancak bu sadece istediğim zamanda ve istediğim şekilde mümkün olacaktı.

Ve benim sonum ancak canımı yakan herkes cehennemi boyladığında gelecekti.

Daha fazla insan ölmeden önce beni yakalamaktan mı bahsetmişlerdi?

Peki, öyleyse benimle gelin ve şunlara öyle bir ölüm izletelim ki kısa bir sanat filmi tadında olsun.

29

KALBE ATILAN KURŞUN

Doğmak ve ölmek...

*Göz açıp kapayıncaya dek yitip giden zamanda bocalayıp dururuz.
Yetişemeyiz zamana. Yaşayamadığımız her anın yasını tutarken
harcarız koca bir ömrü.*

NOA DAYTON

Ravebelg Kasabası

Hastane koridorunda beklediğimiz saatler nihayet son bulmuştu. Raymond'a defalarca kez beklemesine gerek olmadığını söylediğim hâlde yanımda kalmayı seçtiği için minnettardım.

Beni, hafızamdan bir türlü atamadığım oyuncak bebekleri bulduğum o eve götürmesi yetmezmiş gibi bir de üç saattir zamanını arkadaşlarım için hastanede harcamıştı.

Kahrolası bebekler! Gözümü her kapadığımda Oyuncak Katili'yle el ele tutuşan bez bebeğim zihnimde canlanıyor ve içim ürperiyordu.

Becca saatler önce başarılı bir ameliyat geçirmiş ve parmağı yeniden dikilmişti. Kulağa korkunç gelen tüm bu felaketler bizim normalimizdi artık. Her gün biri öldürülebilir, yaralanabilir ya da akıl almaz bir oyuna kurban gidebilirdi.

Hemşire, Becca'nın biten serumuyla birlikte elinin üstüne takılmış kelebeği çıkarıp, geçmiş olsun dilekleriyle birlikte odadan ayrılınca ayağa kalktım.

"Daha iyi misin?"

Raymond'ı refakatçiler için ayrılan ikili koltukta bırakıp Becca'nın yanına ulaştım. Usulca omuzunu sıvazlarken gülümsemeyi ihmal etmedim. Her ne kadar bunu yapacak gücüm olmasa da...

"İyiyim," derken boğazındaki pürüzden kurtulmak için hafifçe öksürdü. "En azından artık acımıyor."

"Korkunç bir gece olmalı. Bunları yaşadığın için çok üzgünüm, güzelim."

Sol elinin parmağı kesikti. Sağ tarafında durduğum için yanında olduğumu hissetsin diye şefkatle elini tuttum. Parmakları iyice elimi kavrayarak bana karşılık verdi. Sonra aklıma aniden bir şey gelmiş gibi elini çekince telaşlandım.

"Ne oldu?"

Becca soruma cevap vermeden ameliyat önlüğünün ön kısmını yukarı çekti. Göğsünün altında derin kesiklerle yazılmış olan *OM* harfleri, sanki benim vücuduma kazınmış gibi canımı yaktı.

"Orospu çocuğu..." Yüzünü buruşturarak iç çekti. "Nasıl geçecek bu yara?" Geçmeyecek. İzi kalacak ve sonsuza dek dün geceyi hatırlatacak. Bazı yaralar böyledir. Her gördüğünde lanet edersin, hem yaraya hem yaralayana...

"Geçecek," diye yalan söyledim. Bazen yalan söylemen gerekirdi. Karşındaki insanın avutulmaya ihtiyacı olurdu çünkü. "Ne zaman taburcu olacaksın acaba? Buradan çıkar çıkmaz dün gece olanları Dedektif Helen'a bildirmemiz gerekiyor."

"Ne değişecek ki?" diyen Becca, umutsuzluğa kapılmış gibi omuzlarını düşürdü.

"Adi pislik, parmağını kesip siyah kurdele bağladı, Bec. Siyah kurdele! Sıradaki kurban sensin. Ne değişecek de ne demek? Koruma talep edeceğiz elbette."

Nate haklıydı. Bana zorla seçtiği siyah kurdelenin arkadaşımı işaret ettiğini anlamıştım. Sırf bu yükü taşımam için yapmıştı bu iğrenç

oyunu. Arkadaşımdın yaşadıklarının vicdan azabıyla canımın yanmasını istiyordu ve başarmıştı. Nefes aldıkça kalbim düzensiz bir ritimle çarpıyor ve midem bulanıyordu. Her ne kadar belli etmemeye çalışsam da Joanne'le karşılaştığım evde gördüklerim ve biraz önce konuştuklarımız beni alaşağı etmişti.

Kollarımı kararlılıkla göğsümde kavuşturarak, "Nate haklı, çıkışta doğrudan Dedektif Helen'in yanına gideceğiz," dedim ve Becca mecburen kabul etmek zorunda kaldı.

"Senin yüzün de solgun görünüyor," diyerek konuyu değiştirdi. "Bir sorun mu var?"

Bugün yaşadığım saçmalıklardan bahsetmek istemediğim için Becca'nın söylediği şeyle birlikte duruşumu dikleştirip daha gerçekçi görünmek adına tüm içtenliğimle gülümsedim.

"Hayır. Hayır yok. Her şey yolunda," diyerek omuz silktim.

"Sürtük. Sen hiç aynaya bakıyor musun? Berbat görünüyorsun. Bu yalanlarla ancak kendini avutabilirsin." Hasta hâliyle bile bana saraşmayı ve göz devirmeyi ihmal etmemişti. "Dökül bakalım. Ne oldu? Seninkiyle mi bir şeyler oldu? Küstünüz mü?"

Becca, Paul'u ima ediyordu. Bunu duyan Nate baltayı iyice taşa vurup, "Sahi, Paul nerelerde? Uzun zamandır görüşmüyoruz," dedi ve hastaneye geldiğimizden beri sakın ve keyfi yerinde olan Raymond'ın yüzü gergince dalgalandı.

Sadece bir kez gördükleri Paul'u bu kadar özlemiş olamazlar. Tanrı aşkına...

Raymond gözlerini dikmiş, ters ters bakıyordu. Daha fazla maruz kalamayıp yeniden önüme döndüğümde, Becca ve Nate yüz ifademden ne halt ettiklerini anladılar.

Paul'la sevgili olduğumu sadece ikisi biliyordu. Artık Raymond da bu bilgiye sahipti ve bunun hoşuna gitmediğine yemin edebilirdim.

Onun düşünceleri neyi değiştirirdi ki?

Raymond'ın kafası karıştı. Bense ona bağımlıydım. İkimiz de hayatlarımıza bakmalı ve bu karmaşadan kurtulmalıydık. Belki de en iyisi onun da Paul'la sevgili olduğumu öğrenmesiydi. Böylece unutmaya ve ondan uzak durmaya çalışırken sürekli etrafımda onu bulmazdım.

Nate ve Becca endişeli bakışlarla birbirlerini süzerken, “Şey... Aranızdan biri bu cehennemden ne zaman çıkacağını sorabilir mi?” dedi Becca. Sırf konuyu değiştirmek için böyle yaptığını biliyordum.

Raymond’dan bakışlarımı çekerek, başımı iki yana sallayıp, “Ben sorarım,” dedim. “Bekle burada.”

Odadan çıkmak için attığım her adımda kalbim biraz daha hızlandı. Koridorun sonundaki bankoya doğru ağır ağır ilerledim. Kalbimin ritmi gerginlikten ve öfkeden ellerimi buz kestirecek kadar düzensizdi.

Hemşirelerden taburcu olması konusunda gereken tüm bilgileri aldım. Burada işim bittiğinde odaya dönmek için arkamı döndüm ve sadece bir adım arkamda dikilen Raymond’ı görür görmez korkuyla çığlık attım.

“Sakin ol,” dedi bir yabancıyla konuşur gibi.

“Ne işin var burada?” Bir sevgilim olduğunu öğrendikten sonra bir daha yüzüme bakmayacağını sanmıştım.

“Odada bunaldım.”

Neden acaba?

“Hastaneler böyledir,” diyerek dünyanın en saçma geçiştirme cümlesiyle konuyu dağıtmaya çalıştım ama beceriksizliğim kilometrelerce öteden bile anlaşılırdı. Tam bir zavallı gibiydim.

“Biraz hüzünlü.”

“Hastaneler mezarlıkları çağrıştırıyor.”

Yine aynı şeyi yapıyorduk işte. İçinde fırtınalar kopmuyor muydu? Odadayken baktığım gözlerde ruhumu üşüten bir tufan koparken şimdi burada kahrolası hastanelerle ilgili metaforlar sunuyorduk birbirimize.

Duygularını doğru düzgün dışa vurmayı beceremeyen iki beceriksizdik biz.

“Ölümden önceki son durak sanki.”

Omuz silkerek etrafına baktığında cümlesine, “Ve her şeyin başladığı ilk nokta,” diye bir ilave yaptım. Çoğu başlangıçlar ve bitişler hastanelerde olurdu çünkü.

Kiminin neşeli gülüşleri yankılanırdı bu koridorlarda, kiminin ise gözyaşları duvarlara sinerdi. Doğmak ve ölmek... Göz açıp kapayınca dek yitip giden zamanın içinde bocalayıp dururuz. Yetişemeyiz zamana. Yaşayamadığımız her anın yasını tutarken harcarız koca bir ömrü.

Anlamsız bakışlarıma maruz kaldığı bir dakikanın ardından, “Ne saçmalıyoruz biz?” diye sordu. En azından birimiz buna dur diyebilecek cesareti göstermişti.

Oysa benim için ne konuştuğunun önemi yoktu. Karşıma geçip zıvalasa bile dinler, anlamsız gelen her kelimesine bir anlam yüklerdim.

Söylediği şeyle afallayarak, saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp, “Bence de,” dedim ne yapacağımı bilemeyerek. “Odaya geçelim mi? Serum bittikten sonra taburcu olabilirmişiz.” Yakınımda durduğu her an, sevgilim olmasıyla ilgili zihninde dönen seslerin çığlıklarını duyuyormuş gibi geriliyordum.

Bu yüzden Becca harika bir bahaneydi. Ben de bu bahaneyi kullanıp kaçtım.

Birkaç adım arkamdan gelen Raymond’la birlikte odaya geri döndük. Son serumun bitmesiyle birlikte artık burada işimiz kalmıyordu. En fazla yarım saate kurtulacaktık. O sürede ben ve Raymond yüzünden ortamda oluşan gerginliği yatıştırmaya çalışan Becca, havadan sudan konu açıp duruyordu.

Özellikle ikinci serumdan sonra Becca daha iyi görünüyordu. Sargılı elini sabitlemek için omuz askılığı takmışlardı. Ameliyatı başarılı geçtiği için sevinliyordum. Doktor bundan sonraki hayatında, parmağında his kaybı yaşama ihtimali olduğunu ama yine de kullanabileceğini söyleyerek günün belki de tek mutlu anını bize yaşattı.

Hemşire biten serumu çıkarırken, “Şuradan hemen çıkmak istiyorum,” diye huysuzlandı Becca.

“Geçmiş olsun.”

Hemşire odadan çıkar çıkmaz Nate’le birlikte Becca’nın hazırlanmasına yardımcı olduk. Birkaç dakika içinde hızlıca toparlandık. Kocaman bir gülümsemeyle, “İşimiz bitti,” dedim. “Çıkabiliriz. Geçmiş olsun, arkadaşım.”

Sağlam olan eliyle elimi tutup, “Teşekkür ederim, hayatım,” dedi.

Nate aramıza girip, ikimize de kocaman sarılırken, “Sizi seviyorum,” dedi tüm içtenliğiyle. “Çok seviyorum, sersemler. İyi ki hayatıma girdiniz.”

“İyi ki.”

“İyi ki.”

Başımı kaldırdığımda Raymond’ı, kollarını göğsünün altında birleştirmiş bizi izlerken yakaladım. Göz göze gelmemizden rahatsız olmuş gibi gözlerini benden kaçırana kadar gülümsemeye devam etmişti.

Ne güzel gülüyordu. Keşke hiç bakmasaydım. Böyle gülmesi yasaklanmalıydı. En azından ben onu tamamen unutana dek.

Becca yanımızdan ayrılıp ağır adımlarla Raymond’ın yanına gitti. “Sana ne kadar teşekkür etsem az,” dedi. “Sayende hayatımın geri kalanını eksik bir insan olarak geçirmeyeceğim.” Ameliyatlı elini havaya kaldırarak kıkırdadı.

Raymond ellerini kot pantolonunun ceplerine sokarak, “Rica ederim,” dedi.

“Bu yaptığın şeyle hayatımda tanıdığım en havalı adam olarak kalacaksın.” Omuzuna bir tane vurup bize döndü. “Hadi, çıkıp sigara içelim.”

“Bec!”

Nate’le aynı anda omuzlarımızı düşürerek hayıflandığımızda, oluşan neşeli ortam hepimizi güldürdü.

Koridorda ilerlerken Raymond ve Nate önde yürüyordu. Arkadaşlarımla ilk kez tanıştığı hâlde bu kadar iyi anlaşması ilginçti. Raymond’ın iyi anlaştığı insan sayısı bir elin beş parmağını geçmezdi.

Gerçekten arkadaşlarımı sevdiği için mi böyleydi yoksa benden dolayı mı iyi davranıyordu, merak etmiştim.

“Kızım!” Becca sağlam eliyle kolumdan yakalayıp beni kendine çekti. “Şimdi anlıyorum seni. Bu çocuk ne böyle? Tanrı’m... Arkadaşım olmasaydın eğer onunla yatmak için şu an kendimi parçalıyor olurdum.”

Kaşlarımı çattım. Uyaran bir tonla, “Bec!” diyerek ters ters yüzüne baktım.

“Arkadaşım olmasaydın dedim, canım. Arkadaşımın olana göz dikmem.”

“Bir zahmet.”

Ağır adımlarla yürümeye devam ettik.

“Ama sana bir şey söyleyeyim mi? Senin yerinde olsam seçim yapmazdım.”

Fısıldayarak konuşmasına rağmen Raymond duyacak diye ödüm kopuyordu.

“Ne yapardın?”

“Tabii ki ikisiyle de yatardım. Kızım, manyak mıyım ben? Bu iki adam arasında nasıl seçim yapayım? Tanrı yeryüzüne inmiş ve iki farklı bedene bürünmüş gibi. İkisi de kusursuz! Ah... Sana acıyorum, Noa. Neden öyle aptalca davrandığını artık daha iyi anlıyorum.”

Paul ve Raymond’dan bahsediyordu. Hem de ağzının suyunu akıtarak...

“İğrençsin!”

Becca için hayattaki her şeyin anlamı seksti.

“Özellikle Raymond... Adam bu hayata kahraman olmak için gelmiş. Ben parmağımı ona borçlu olduğum için böylesine minnettar hissediyorken sen hayatını borçlusun. Neler hissettiğini düşünemiyorum bile.”

“Becca,” dedim sakın bir şekilde.

“Efendim?”

“Narkoz çenene vurmuş olabilir mi?”

“Sanmam,” dedi kıkırdayarak.

“O hâlde biraz daha susmazsan çenene vuracak bir şey olabilir.”

“Mesela?”

“Yumruğum mesela.” Elimi havaya kaldırıp tehditkâr bakışlar attım. “Sus artık!”

Paul'a rağmen Raymond'ın çevresinde olmak yeterince bok gibi hissettirirken bir de Becca'nın fantezi dünyasına tahammül edemiyordum.

"Neye kızdığını anlamıyorum. Seçenekler bu kadar iyiyken neden bir kişiye bağlı kalmak zorunda kalasın, kızım? Birini seçsen diğerine yazık olur. Ben adaletli bir kadın olarak ikisiyle de deliler gibi sevişirdim. Hem de her gece!"

"Bir kez daha onlarla sevişmekten bahsedersen cesedinin başucuna oyuncak bebeğini bırakacağım, Becca!"

"Baksana..." Birden durdu. "Tüm seri katiller çok yakışıklı ya da güzel, zeki ve kusursuz kişilerden çıkıyor. Yoksa... Oyuncak Katili..."

"Oyuncak Katili onlar mı bilmem ama senin katilin ben olacağım cidden."

Göz devirerek önde yürümeye başladım.

"Şaka yapıyorum. Noa!" Peşimden koşup, koluma girerek yanımda yürümeye devam etti. "Alındın mı cidden? Şaka yaptım."

"Yapma."

Özellikle en hassas olduğum konuda söylenen hiçbir cümleye tahammül edemiyordum.

"Özür dilerim." Hafifçe dudak büzdü. Sevimli bir kız çocuğu gibi, "Ameliyatlıyım ya, ne dediğimi bilmiyorum," diyerek bahane üretti.

"Problem değil," dedim gülümseyerek. "Hadi, gidip şu şikâyet işini halledelim. Sonra yemek yeriz."

Kaşlarını kaldırarak, "Hamburger?" dedi.

"Hamburger!" dedim ve adımlarımızı hızlandırarak bizimkilere yetiştik.

Büroya geleli yarım saat oluyordu. Asistanı, Helen'ın bir görüşmede olduğunu söylediği için koridordaki koltuklarda oturmuş, ikram edilen çaylarımızı içiyorduk.

Öyle kalabalıktı ki önümüzden her saniye biri geçtiği için başım dönmeye başlamıştı. Becca ve Nate kendi aralarında hâlâ dün gecenin kritiğini yaparken Raymond’la aramdaki ölüm sessizliği varlığını sürdürmeye devam ediyordu.

Yalnızlıktan ve sessizlikten korkar olmuştum. Zihnim her fırsatta Oyuncak Katili’nin tuzaklarıyla meşgul oluyordu çünkü. Kapana kısılmış bir fare gibi hissediyordum kendimi. Her an ölüm korkusuyla çarpan yüreğim ya duracaktı ya da öldürülecektim.

Göz ucuyla ona bakmak istediğimde, başımı çevirdiğim an beni kiskıvrak yakalayan gözleri tarafından alıkoyuldum. *Zaten beni izliyormuş, kahretsin!*

Ne diyeceğimi bilemez hâlde kalakaldığımda, aklıma gelen ilk şeyi söyleyerek, “İstersen gidebilirsin,” dedim.

Ah! Aferin kızım, bir kovmadığın kalmıştı. İyi halt ettin!

“İyiyim,” dedi donuk bir ifadeyle. “Sorun yok.” Benden nefret ettiğine artık emindim.

“Nasıl istersen,” diyerek önüme döndüm. Resmen trip atmıştım. Kafayı mı yemiştim?

Çok geçmeden, koridordaki hareketlilik artarak insanlar koşturmaya başladığında hepimiz o tarafa döndük. İnsanlar odalarından çıkarken elinde mikrofon ve kamera olan insanlar büroya girmeye çalışıyordu. Tamamı cam olan otomatik kapının dışında toplanan basının neyin peşinde olduğunu merak ederek dikkatimi oraya verdim.

“Neler oluyor?” diye sordu Becca.

Bilmediğimi belirtecek şekilde omuz silkerek kalabalığı izlemeye devam ettim. Raymond bizim kadar meraklı görünmüyordu.

Güvenlikler, bir grup insan dışında basından kimsenin içeriye girmesine izin vermedi. Olduğumuz tarafa doğru gelenlerin ikisinde kamera, birinde mikrofon ve birinin kucağında da dosyalar vardı. Genç, uzun boylu, esmer bir adam da son derece havalı bir şekilde ortalarında yürüyordu. Kucağında dosya tutan kız, asistanı olmalıydı. Hararetli şekilde bir şeyler anlatıyor, genç adamsa sadece başını sallayarak onay veriyordu.

Dakikalar önce hepimize su almak için otomatlara giden Nate, dalgınlıkla bize doğru yürürken genç adamla feci şekilde çarpıştı. Nate'in kucağındaki su şişeleri yere düşerken, adam gergin bir hâlde kaşlarını çatarak ellerini cebine yerleştirdi. Âdeta hesap sormaya hazır bir şekilde bekliyordu.

Nate mahcup bir ifadeyle, "Kusura bakmayın," dedi.

"Daha dikkatli olabilirdin."

Ukala tavrı yetmezmiş gibi bakışlarıyla da resmen küçümsüyordu. Aralarındaki gerginlik yüzünden olası bir tartışmaya karşı müdahale edebilmek için Becca'yla aynı anda ayağa kalktık.

"Yalnızca benim dikkatsizliğim yüzünden yaşanmadı bu," dedi Nate. "Özür dilemekle hata etmişim anlaşılan."

"Ayak altında dolaşmasan iyi edersin."

Nate adamın arkasından, "Sen de pislik gibi davranmasan iyi edersin!" diye bağırdı ama adam çoktan gözden kaybolmuştu.

Adi bir pislik gibi davranıp yürümeye devam etti. Doğrudan karşıya bakıyor, gözünü bile kırpmıyordu. Çelme takıp yere sermemek için zor tutuyordum kendimi.

"Olay çıkmasın. Gel canım."

Nate'in koluna girip koltuklara doğru götürdükten sonra yere düşen suları da alıp yanlarına döndüm.

"Şerefsizi gördünüz, değil mi?"

"Ne sanıyorsa kendini, piç kurusu."

Becca yine formundaydı ama bu kez haklıydı. Ukala adam daha fazlasını bile hak ediyordu.

"Kim ki bu?" diye sordum.

"GIN."

Üçümüzün de bakışları, sakince arkasına yaslanan Raymond'a döndü.

"Ne?" dedi Nate hayretle.

"*Global Insight News* kanalı kasabaya gelmiş. Uluslararası haber kanalı. Kasabada yaşanan felaketler onların da ilgisini çekmiş olmalı."

Raymond gerçekten kapalı bir kutu gibiydi. İçinde sakladığı bilgiler her seferinde hayrete düşürüyordu.

Becca, hepimizin içini okumuş gibi, “Bu iyi bir şey mi?” diye sordu.

“Ravebelg Kasabası cinayetlerinin üzerinden prim yapacaklar sadece. Dedektiflerin işini yavaşlatan ve olay yerlerini dolduran basın kalabalığına bir yenisi daha eklenmiş oldu. Belki programlarında yaptıkları analizlerle sürecin takibini kolaylaştırıyorlar ya da halkın bilinçlenmesinde rol oynayabilirler çünkü gerçekten ünlü bir kanal. Başka da bir şeye yaramazlar.”

“Herkes pastadaki payının peşinde. Ölen masumlar kimsenin umurunda değil,” dedim. Aklımdan geçen olduğu gibi dilime yansımıştı.

Ray usulca başını sallayarak, “Öyle,” dedi. “Bu sana sataşan herif de kanalın sunucularından Troy Hunter.”

Nate, “*Hunter*!³ Hah! Kıçımın avcısı,” diye söylenerek soyadıyla dalga geçti.

“Biliyorum ben bu herifi,” dedi Becca. “Yakışıklı ve aksanı çok seksi diye *Instagram* üzerinden takip ediyorum hatta. Şimdi hatırladım. Genç yaşta hızlı yükselişi konuşuluyor hep. Oldukça ünlü bir haber sunucusu. Tavrının kaynağı da bu olsa gerek.”

“Bırak ya. Kendini beğenmiş pisliğin teki,” dedim göz devirerek.

Tam koridor sakinleşti derken biraz öncekinden daha kalabalık bir ekibin büroya girmesiyle ortalık iyice karıştı. Bu sefer gelenler lisedeki popüler çocukların grubu kadar havalı bir ekipti.

“Siktir...” diye mırıldandı Becca. “Bunlar da kim?”

Bu kez Raymond da ayağa kalkmıştı. Yüzünde anlam veremediğim bir şaşkınlık vardı ve gözlerinde tedirginlik hâkimdi. Nedenini sorgularken bir yandan da gözlerim Raymond ve bulunduğumuz yere doğru gelen kalabalık ekip arasında mekik dokuyordu.

Fısıltılara kulak verdiğimde kenardaki polislerin konuşmaları, soruları aydınlatmaya yetmişti. Gelen kişinin, Başkan Katelyn Waller’ın haberlerde bahsettiği yeni dedektif olduğunu öğrenmiştim. Otuzlalarının ortalarında olduğuna emin olduğum ancak fiziksel olarak tam

³(İng). *Hunter* kelimesinin Türkçe karşılığı *avcı*. Ortada yakalanması gereken bir katil varken epey manidar bir soyadı olduğu için Nate atıfta bulunuyor.

tersi görünen dedektif kendinden emin tavrı, uzun boyu, iri bedeni ve keskin yüz hatlarıyla bile saygıyı hak eden bir hava taşıyordu. Son derece farklı bir aurası vardı.

Aramızda sadece birkaç adım kalmıştı. Dedektifin gözleri tek bir noktaya odaklanmıştı ve onun da yüzünde aynı şaşkınlığı görüyordum.

Koridorun ortasında dikilen Raymond'ın karşısına geldiğinde, durup öylece birbirlerine bakmaya devam ettiler. Sessizlikleri huzur kaçıran türdendi ancak gözleriyle konuştuklarına yemin edebilirdim.

Yeni dedektif dakikalar süren sessizliğin ardından, "Anderson," diyerek Raymond'a soyadıyla seslendi.

Raymond gergin tavrını gizleyemedi, "Spencer," diye karşılık verdi.

"Seni burada görmek ne hoş bir sürpriz."

İkisinin de yüzünde mimik oynamıyordu. Aralarındaki kahrolası gizemin sebebi neydi, bilmiyorum fakat onları izlerken geçirdiğim her saniye nabzım hızlanıyordu.

Raymond hafifçe başını sallayarak, "Seni de öyle," dedi.

Raymond'ın hemen yanında durduğum için Dedektif Spencer gözüyle bana baktı ancak çok sürmeden geri döndü.

"Cinayet dosyası için atanan benden önceki dedektif sen misin yoksa?"

Duyduklarımın doğruluğundan emin olamayıp, kaşlarımı çatarken benimle aynı şeyi mi duydular diye Becca ve Nate'e baktım.

"Ben... Ha- Hayır. Sadece..."

Bir dakika! Raymond kekeliyor muydu?

"İlk görev için bu dava fazla ağır olurdu zaten. Tahmin etmiştim."

Adam Raymond'ın dedektif olduğundan bahsedip duruyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi, aklım almıyordu. Bir şeyler eksik kalıyor ya da uyuşmuyordu. Raymond Polis Akademisi'ne gitmişti, evet. Ama dedektiflikten hiç bahsetmemişti. Burada ne yapıyordu öyleyse?

"Dedektif Derek Spencer. Lütfen böyle buyurun. Bayan Lawken'a geldiğinizi haber edeceğim."

Dedektif, bir polis memuru tarafından müdürün odasına çağrıldığı için yanımızdan giderken ardında onlarca soru işareti bırakmıştı.

Raymond benden kaçırdığı gözleriyle bile adamın ortaya attığı gerçeği doğrular nitelikteydi.

“Ne demek oluyor bu?” diye sorduğumda sesim fısıltı gibi çıkmıştı.

Tüm dikkatlerini vererek bizi dinleyen Nate ve Becca’ya omuzumun üstünden, “Bize biraz izin verir misiniz?” diye seslendikten sonra yeniden bana döndü. Arkadaşlarım bizden uzaklaşınca aramızdaki mesafeyi bir adımla kapadı. Yüzlerimiz öyle yakındı ki nefesini tenimde hissedebiliyordum.

“Evet, Noa,” dedi dişlerini sıkarak. “Duydukların doğru. Buraya bir görev için geldim.”

“Ne?” Hayretle soludum. “Ne görevi? Ne için geldin? Dedektif olduğunu neden gizledin?”

“Çünkü gizli bir görev için buradayım. Ablan için.”

Ablan için.

Son söylediği beynimin içinde yankılanıp durdu. Şaşkınlığım her geçen saniye iğne iğne kalbime batıyordu. Neden ablam için buradaydı? Benim dışımda kimse yaşadığını bilmezken Raymond neyin peşindeydi?

“O yaşıyor olabilir, Noa. Bunun için gelmem istendi ve kimsenin bilmemesi gerekiyordu.”

“Ki- Kim?”

Merakla ağzının içine bakıyor, kalp çarpıntımı duymazlıktan gelip onun sesine odaklanıyordum. Öğrendiklerim algımın kapanmasına neden olsa da her şeyi doğru anladığımdan emin olmak için odaklanmaya çalışıyordum.

Ta ki lanet olası bir kapı açılıp da tanıdık bir ses tarafından adım söylenene kadar.

“Her şeyi anlatacağım.”

Adım seslenilmeden önce Raymond’dan duyduğum son şey bu oldu.

“Noa?”

Arkamı döndüğümde ise çok daha büyük bir şok yüzüme tokat gibi çarptı. Helen, odasından Paul'la birlikte çıkmıştı. Kapının önünde dikilerek bize bakıyorlardı. Herkesin yüzünde aynı ifade vardı: Şaşkınlık. Paul'un gülen yüzü, Raymond'ı benimle gereğinden fazla yakın hâlde görünce hızla soldu.

Zaman durmuş muydu yoksa tersine mi akıyordu?

Damarlarımdaki kanın sıcaklığı her saniye artıyordu. İçinde bulunduğum boktan durum zihnimdeki karmaşayla birleştiğinde, göğüs kafesimi yumruklayan kalbimi zapt etmek güç bir hâl almıştı.

Paul yanımıza geldiğinde, bir adım geriye çıkarak Raymond'dan uzaklaştım. Gülümsemeye çalışıyordum ama beceremediğime emindim. Gözlerimin beni ele verdiğine yemin edebilirdim.

“Sevgilim,” dedi Paul donuk bir şekilde. “Burada ne işin var?”

“Biz...” Konuşacak hâlde değildim. Öksürerek boğazımı temizledikten sonra Becca'yla Nate'in olduğu tarafa dönüp, “Arkadaşlarımla beraber geldik,” diye açıkladım. “Önemli bir konu var. Helen'la konuşmamız gerekiyor.”

Paul anladığını belli edercesine başını sallarken, gözlerini kısarak Raymond'a döndü. “Tanıştırmayacak mısın?” dedi.

Kahretsin! İşte şimdi kelimenin tam anlamıyla sıçmıştım. Becca ve Nate'in hastanede kırdıkları potun üstüne Paul'la denk gelmemiz, evrenin bana siktir çekmesiydi.

Derin bir nefes alıp titreyen vücudumu dikleştirdim. Raymond'ın gözlerinin içine bakmaya çekinerek, bir adımla Paul'un yanına geçip, “Paul,” diye mırıldandım. “Erkek arkadaşım.”

Paul kolunu belime dolayarak beni kendine çektikten sonra diğer elini Raymond'a uzattı.

“Paul. Bu da...” Kim olarak tanıyacaktım? Ne diyecektim? “Çocukluk arkadaşım... Raymond.” Kahrolası ağızımdan dökülen kelimelerin her biri değdiği yeri yakıp geçti.

Hayatımın en uzun bir dakikasında nefesim kesilirken, Raymond'ın hayal kırıklığıyla kavrulan harelerinden gözlerimi kaçırmak ömrümden birkaç yılımı alıp götürdü.

*Kaybolduğum gözlerde kendi cenazemi kaldırırken,
Geçmişe bir kurşun attım, yaralanacak kalbin benimki olacağını
bilerek.*

*Anılarımızın yasını tutacağım her bir günün gözyaşıyla,
Onsuz yarınlarımı inşa etmem gerek.*

İkisinin de gözlerinde aynı ifade vardı artık. Öfke ve hayal kırıklığı... Asıl canımı yakan şey sessiz kalışlarıydı.

Raymond'ın ne düşündüğünü bilmek imkânsızdı. Sadece dibini göremediğim derin bir uçurumun kenarında duruyormuş gibi hissediyordum.

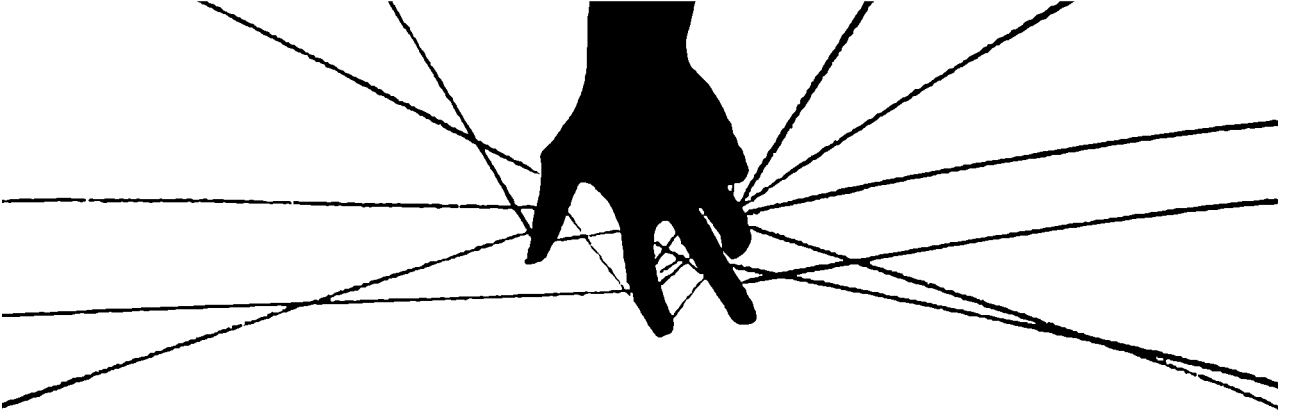
Raymond'la aramda zaman akmıyordu artık, durmuştu. Anılar daha fazla eskimiyor, yalnızca siliniyordu.

Her itiraf bir kurşun, derlerdi. Ben biraz önce bir itirafla kendi kalbimi delip geçmiştim.

Ellerim titriyordu ve kuruyan boğazımda düğümlenen kelimeler canımı yakıyordu. Bu yaptığım şeyle hem Raymond'a hem de Paul'a haksızlık etmiştim. Kendi zihnim, kalbim, ruhum bana düşmanlık ediyordu şimdi. İçimde susturamadığım o lanet olası sesin çığlıkları kulaklarımı sağır ediyordu.

Ve kendimden bir kez daha nefret edeceğim o an yaşandı.

Raymond, Paul'un havada kalan elini sert bir şekilde sıkarak karşılık verdi.

30

HABİL İLE KABİL

*Unutmak en büyük ahmaklıktır.
Yaşadıklarını unutan her insan acı çekmeye mahkûmdur.*

PAUL BARNLEY
Ravebelg Kasabası

Siktir!

Siktir!

SİKTİR!

Seni öldüreceğim, orospu çocuğu. Lanet olası damarlarındaki kanı son damlasına kadar akıttığımdan emin olana kadar sikik cesedinin başında bekleyeceğim.

Önce kalbini yerinden sökeceğim. Sonra Noa'na karşı hissettiğin tüm duyguları kalbinden söküp atacağım. Benim olana bakan o gözlerini yuvalarından çıkaracağım. Ve meydan okurcasına elimi sıkan kemiklerinle köpeklerle ziyafet çekeceğim. Son gördüğün yüz bana ait olacak, pislik.

Ve Tanrı şahidim olsun, Noa... Bana yalan söylemenin bedelini çok ağır ödeyeceksin.

Arkadaşlarıyla buluşacağını söylediğinde Nate ve Becca'dan bahsetmişti. Neden bu şerefsizi gizleme gereği duymuştu?

Çünkü onu seviyor.

Çünkü ona âşık.

Çünkü beni hiç sevmemi.

Aklımdan geçen düşünceler kendimden tiksinneme neden oldu. Öfkemi yatıştıracak hiçbir şey yoktu. Kusursuz planımdan vazgeçip, Ravebelg Kasabası'nın tamamını yakıp koca bir mezarlığa dönüştürsem dahi soğumazdı içim.

Sakin ol. Sakin ol. Sakin ol.

Hâlâ ne bakıyorsunuz öyle? Neyi merak ediyorsunuz? Kaç kez ihanete uğradığımı mı sayıyorsunuz? Midemi bulandırıyorunuz. Tiksiniyorum sizden. Sebep olduğunuz tüm bu günahlardan. Belki de her şey sizin yüzünüzden. Siz sustuğunuz için yaşandı tüm bunlar.

“Nasılsın, Noacığım?”

Helen'in sesini duyunca elimi geri çektim ve Noa'ya dönüp gülümsemeye çalıştım.

“İyiyim.” Konuşmakta zorlanıyordu çünkü ne halt edeceğini düşünmekle meşguldü. “Sen nasılsın?”

“Gördüğün gibi. Yoğunluk. Bugün ekstra bir yoğunluk var başımda. Katilin idam kararı sarsıcı bir etki yarattı. Aynı zamanda yeni dedektif gelmiş, onun koşuşturması derken nefes almaya bile vakit kalmıyor.”

“Haklısın.”

“Siz neden gelmiştiniz? Bir mesele yoktur umarım.”

Helen'a cevap vermek yerine arkasını dönüp Becca'yı çağırdı. Dün gecedен bu yana olup biten her şeyi ayaküstü Helen'a anlatırlarken, duyduklarına inanamıyormuş gibi davranarak dinledim. Noa, Joanne'le buluştuğu eve gittiğini ve oradaki sürprizimi anlatmamıştı. En azından gizli tutmasını istediğim şeyleri anlatmayarak beni daha fazla sinirlenmekten kurtarmıştı.

Becca soluk soluğa her şeyi anlatıp bitirdikten sonra Noa, “Bu yüzden de Oyuncak Katili'nin sıradaki kurbanı Becca olabilir diye

düşündük ve yardım rica etmek için yanına geldik,” dedi. “Aklımıza yapabileceğimiz başka bir şey gelmedi çünkü.”

Helen duyduklarının şokunu hızla üzerinden atıp, duruşunu dikleştirerek, “İyi yaptınız,” dedi. “Bunları bir de yönlendireceğim arkadaşşa, hiçbir detayı atlamadan anlatmanızı istiyorum. Koruma çıkarmak için dilekçe kâğıdının önüne gelmesi gerekiyor. İlgileneceğim.”

Farklı kişiler her dakika Helen’in yanına gelip, yeni dedektifle olan görüşmesini hatırlatarak onu bir türlü rahat bırakmadı. Demek Başkan Katelyn’in bahsettiği yeni dedektif gelmişti. Odadayken biraz bahsetmişti ve son derece huzursuzdu.

Yeni bir dedektif ekibinin gelmesiyle kendini beceriksiz hissediyor olmalıydı. Hissetmeliydi de. Çünkü aylardır beni yakalamayı becerememişti.

Helen, “Paul, senin konunla da ayrıca ilgileneceğim, hiç merak etme,” dedikten sonra bizimle vedalaşıp bahsedilen yeni Dedektif Derek Spencer’ı ağırladıkları odaya gitti.

Noa merakla, “Ne konusu?” diye sordu.

“Dün gece evin bahçesinde dolaşan bir gölge gördüm. Dakikalarca dolaştı ve bir ara kapıyı zorladı.”

Kimse benden şüphelenmesin diye uydurduğum koca bir yalandı. Sanki katil benimle uğraşıyormuş gibi göstermek elimi rahatlatırdı.

“Şaka mı bu?” Becca dün gece yaşadıklarının korkusuyla elini göğsüne bastırdı. “Aynı anda kaç yerde olabiliyor bu manyak?”

Bana *manyak* mı demişti o?

Saygısız.

“Yaşadıkların için çok üzgünüm, Becca,” dedim dostane bir tavır takınarak. “Geçmiş olsun. Umarım en kısa zamanda sağlığına kavuşursun.”

“Teşekkür ederim, Paul. Çok incedin.” Uzanıp usulca kolumu okşadı. “Sana da çok geçmiş olsun.”

“Teşekkür ederim.”

Bekleme kısmına geçip oturduk. Gün benim için rezalet devam ediyordu. Zaten Oyuncak Katili hakkında çıkan idam yasası yüzünden

delirmiştim. Üstüne bir de burada gördüklerim... Öyle öfkeliydim ki oyuncaklarımdan birini öldüremeyecek kadar gözüm dönmüştü. Neyse ki tüm hıncımı alabileceğim bir kukla bulmuştum. Hem kursesiz planım için güzel bir adım hem de öfkemi yatıştıracak doğru bir oyuncak olacaktı.

Nate ve Becca'nın ifadesini almak için yönlendirilen polis, biraz beklememiz gerektiğini söyleyip ortadan kaybolmuştu.

Hırsımı alamadan geçirdiğim her dakika Noa'ya karşı tavırlarım değişiyordu. Dahası, bir şeylerin yolunda gitmediği bakışlarımdan bile anlaşılıyordu.

Arkama yaslanıp, "Nasıl geçti günün?" diye sordum. Kolumu da Noa'nın koltuğunun sırt dayama kısmına attım. Rahat oturmak da gerginliği gizleme konusunda işe yarayan bir hiledir ve benim şu an hile yapmaktan başka bir şeye ihtiyacım yoktu.

"Gördüğün gibi. Her anı boktan," dedikten sonra hızlıca bana döndü. "Affedersin. Ağzımı bozdum." Kendini arkaya bırakıp omuzunu göğsüme yasladı.

"Küfretmek bile yakışıyor sana," dedim yapmacık bir gülüşle. Ona yakışacak en güzel şeyin ölüm olduğunu şimdilik bilmesine gerek yok, değil mi?

Dizimin üstünde duran elimi ellerinin arasına alırken, "Sen iyi misin?" diye sordu. "Bir gariplik var."

Var elbette. Tanrı aşkına! Dalga mı geçiyorsun benimle?

Seni diğerlerinden farklısın diye istemiştim yanımda. Onlar kadar kirli, günahkâr ve kalpsiz değilsin sanmıştım. Zekânla beni kendine hayran bırakmışken şimdi neden ahmakça bir soru soruyorsun?

Benimle alay mı ediyorsun, kıymetli Noa'm?

"Dün gece yaşananlar yüzünden pek uyumadım. Yorgunum ve yetmezmiş gibi akşam katılacağım derslerim var. Şimdiden onları düşünüyorum."

"O hâlde burada bekleme. Eve gidip dinlensen iyi olur."

Şefkatle elimi okşadığında içim bir anlığına sıcacık oldu.

Ben ne ara bu kadar çok bağlanmıştım ona?

Ona bağılı olmasaydım her şey benim için daha kolay olurdu. Bu gece arkadaşlarını da Noa'yı da öldürmüş olurdum. Sırasının gelmesini beklemezdim bile. Ama şimdi anlam veremediğim bir şekilde sonunu ertelemeye çalışan bir taraf vardı içimde.

Kendimi toparlamalıyım. Acilen tiyatro sahnemin final oyununa odaklanmalı, yeniden yaratılmayı bekleyen oyuncaklarımın şölenlerine hazırlık yapmalıyım.

Ben, Oyuncak Katili'ydim.

Ben, masumların kurtarıcısı, Ravebelg Kasabası'nın günah tohumlarını kurutacak olan kişiydim.

İlk perde sona ermeliydi. Oyuncaklarımın müzesini tamamlamalıyım ki sıra asıl kurbanlarıma gelsin. Daha fazla ertelenmemeliydi hiçbir şey.

“Haklısın,” diyerek ayağa kalktığımda, Noa da sözünü dinlediğim için minnettar bir gülümsemeyle ayağa kalktı. “En azından birkaç saat dinlensem bile bana iyi gelir. Akşam derste sersem gibi görünmek istemem.”

“En iyisi.”

Raymond burada diye mesafeli davranacağını düşünmüştüm. Ki böyle bir şey yapsaydı bu gece öldüreceğim kişi Raymond olurdu. Neyse ki beni şaşırtmayı başardı ve sevgiliymişiz gibi davrandı.

Hâlâ elimi tutarken arkadaşlarıyla vedalaştım. Raymond'ın elini keyifle sıktıktan sonra Noa'yla birlikte büronun çıkışına kadar el ele yürüdük.

“Yalnız kalman beni endişelendiriyor,” dedi. “Eğer fırsat bulabilirsem akşam yanında olmak istiyorum.” Kapının önünde durup karşısına geçtim. Uzanıp, diğer elini de tutarak gözlerinin içine baktım. “Burada işimizin ne kadar süreceğini bilmiyorum. Yalnız bırakmak da içimden gelmiyor.”

Bir şey söylemek yerine, teşekkür eder gibi uzanıp dudaklarına masum bir öpücük kondurdum. Noa'nın elleri yüzümü tutunca dudaklarımızın ayrılması biraz daha uzun sürdü. Ne kadar sinirli olursam olayım dudaklarına doyamıyordum.

“Seni seviyorum,” dedim geriye çekilir çekilmez.

Parlayan gözlerle bana bakarak, “Seni seviyorum,” diye karşılık verdi.

Garaj kapısından bahçeye çıktım. Noa'nın bulandırdığı zihnimin netliğe ihtiyacı vardı. Yaşadığım tüm acıları tekrarlamaya, benden çalınan çocukluğumu hatırlamaya, gözlerimin önünde yok edilen annemin son nefesinin sıcaklığıyla kavrulmaya ihtiyacım vardı.

Bahçenin sonundaki müştemilattan birkaç malzeme almak için uzun zamandır bakımsız bıraktığım toprak yoldan yürüdüm. Ayaklarımın altında ezilen yapraklar kurbanlarımın çığlıklarını andırıyordu. Her adımımı ağır ağır atarak keyfini çıkardım.

Evimi seviyordum. Herkesten ve her şeyden uzakta, muhteşem bir konumdaydı. Sanki kasaba avucumun içindeymiş ve ipleri de elimdeymiş gibi hissettiriyordu bana bu ev.

Bu evde ilk kez kötü bir gün geçirecektim. Noa'yla ilişkim yüzünden afallamıştım. Annemi utandırmış, sadık kalmam gereken planımı oyalamış gibi hissediyordum.

Eğer cezalandırılmayı hak ediyorsam önce kendi karşıma dikilmeyi bilirdim. Bu da beni adaletli bir insan yapardı. Tabii siz ne anlarsınız.

Müştemilata gelmeyeli hayli zaman oluyordu. Tahta kapıyı açar açmaz yüzüme çarpan tozlar yüzünden hapşırmaya başladım. İhtiyacım olan malzemeleri hızlıca topladıktan sonra yeniden bahçeye çıkıp çardağın oraya ulaştım.

Uzun, dikdörtgen bir tahtayla birlikte çivi ve çekiç almıştım. Yüz taneden fazla çiviye bu dikdörtgen tahtanın her yerine çakmak için üzerimdeki tişörtü çıkarıp çardağın masasına bıraktım.

Cezam buydu.

Hayır, beyinsizler. Çivi çakıp, kendimi yorarak cezalandıracağımı mı sandınız?

Bunu, ilkokulda öğretmenlerin aynı cümleyi sayfalarca yazdırarak verdiği cezalara benzettiğiniz için tam bir mankafasınız. Öğretmen olduğum için ceza yöntemlerimin basit olacağını düşünmeniz sizin ahmaklığınız.

Neden bahsettiğimi işimi bitirdiğimde anlarsınız. Bekleyin biraz. Çatlamayın.

Bir saate yakın bir sürenin sonunda dikkörtgen tahtanın neredeyse her yerinde çiviler vardı. Bazılarının paslı olması tadımı kaçırsa da önemsemedim.

Alnımda biriken teri elimin tersiyle sildikten sonra masanın üzerine yatırdığım tahtaya geri çekilip baktım. Kurbanlarımdan birini bunun üzerine yatırma fikri aklımı çelse de onlar için hazırladığım ölümler çok daha başkaydı.

Tahta ve çekiçe birlikte yeniden müstemilata döndüm. Kenardaki düğmeyi çevirerek sarı ışığı açtığımda her yerde örümcek ağlarının olduğunu gördüm. Kapıyı tamamen kapatıp döndükten sonra çivili tah-tayı duvara monte ettim.

Artık hazırды.

Ceza vaktim gelmişti.

Tanrı'm... Korkunç görünüyordu.

Kalbim neden böyle hızlı atıyordu? Kurbanlarıma sunduğum şeyden mi korkuyordum? *Ölümden...*

Ellerim titriyordu. Yapmak üzere olduğum şeyin bir çılgınlık olduğunu düşünebilirsiniz. Oysa insan evvela kendini terbiye etmeyi bil-meli.

Oturduğunuz yerden başkalarını yargılamak ne kadar kolay geliyor, değil mi? Bir kez olsun dönüp kendi özünüze eleştiri yapabilseydiniz günah sadece şeytana ait olurdu.

Oysa insanlar öyle hırslı ki şeytandan bile çaldılar en büyük arzu-sunu. Günaha olan düşkünlüğünü çaldılar.

Tam da bu yüzden, insan hak ettiğinde kendini cezalandırabilme-liydi. Zira Tanrı ya da bir başkası çok daha acımasız olurdu.

Kot pantolonumdan başka bir şey yoktu üzerimde. Çivili tahtaya arkamı döndüğümde, titreyen soluklarım düzensizdi. Avuçlarımdaki teri silip duruyordum ama faydasızdı.

Kalp çarpıntımı dizginlemek imkânsızdı.

Bir adım geri gittiğimde, kalbim göğüs kafesimden firar edecekti. Birkaç adım sonra paslı çiviler etimi yaracak ve canımı yakacaktı.

Bu acıya katlanmalıyım. Eğer bu acıya dayanıp kendime gelmezsem planım elime yüzüme bulaşacak ve çok daha büyük acılara maruz kalacaktım.

Cezamı çekmeliydim.

Derin derin nefes alıp vererek cesaretimi topladıktan sonra bir adım daha geri gittim. Çivili tahtayla aramda üç adımlık bir mesafe vardı şimdi.

Bir adım daha...

Bir adım daha...

Tanrı'm...

Son bir adım...

Çıplak sırtıma dokunan sivri uçların soğukluğu bedenimi ürperirken gözlerimi korkuyla yumdum. Kendimi geriye bırakmalı, çivilerin etime saplanmasına izin vermeliydim.

Korkuyorum. Korkuyorum. Korkuyorum.

Korkma, Paul! Cesur ol! Sen korkan değil, korkulansın.

Her nefes alıp verdiğimde vücudumu biraz daha gevşetiyordum. Çardaktayken çıkardığım tişörtümü iyi ki yanıma almıştım. Son bir derin nefesin ardından tişörtümü dişlerimin arasına yerleştirip kendimi uçurumdan aşağı atar gibi arkaya bıraktım.

Boğulan çığlıklarım her bir çivinin baskısı altında ezilirken belime doğru akan kanımın sıcaklığında kavruldum.

Acıyor! Kahretsin, acıyor! Çok acıyor!

Tanrı'm! Dayanılmaz bir acı bu. Kendimi ne geriye bastırabiliyorum ne öne itebiliyorum. Öyle yakıyor ki canımı, çiviler etimin içinde dönüyor sanki. Katlanamıyorum.

"Hatırla... Muhteşem oyununu hatırla ve odaklan."

İç sesime itaat eder gibi başımı sallarken gözlerimden süzülen yaşlar tişörtümü ıslatmaya başladı. Ağlamıyordum ancak gözümünden yaş gelmesine de engel olamıyordum.

Saniyeler dakikaları kovaladıkça acım azalmaya başladı. Oluk oluk akan kanım, Habil'in kanı gibi sırtıma kazınmıştı.

Yaratılış'ın anlattığına göre, Habil ve Kabil kardeşlerin cinayeti ilk insan ölümüdür. Kabil'in Habil'i öldürmesi, tüm dünyayı kirletecek şiddetin habercisidir. Sonunda tüm dünya *yozlaşmış* ve *şiddetle* dolmuş olur.

Rivayet odur ki; kardeşi Kabil tarafından öldürülen Habil'in kanı intikam için Tanrı'ya yalvarır. *Sonsuza kadar ıssız kalması* için yalvaran kanın yakarışları üzerine Tanrı, Kabil'i lanetleyerek işaretler.

Başka bir rivayet ise Habil'in kanının, öldürüldüğü topraklardan hiç geçmediğini söyler. Bu, onlardan sonra gelecek insanların birbirlerini öldürmesine ve şiddetin artmasına engel olmak için bırakılan bir işarettir. Yine de insanoğlunun hırs ve dürtüleri Tanrı'nın emrinin önüne geçer.

Bunun üzerine Tanrı neredeyse tüm canlıları öldürmek için bir tufan yaratır. Tanrı, Nuh ve onun soyundan gelenlerle yeni bir başlangıç yapar ve insanlık tarihinde ilk kez insanların birbirlerini öldürmemeleri gerektiğini emreder. Eğer Kabil'in yaptığı gibi insanlar birbirlerini öldürürse Tanrı öldürülen kişinin kanının hesabını soracağına söz verir.⁴

Sırtımdan akan kan da Habil'in kanı gibiydi. Yıkadığımda geçecekti ama izini daima hatırlayacaktım. Burada lanetlenen de bendim kanı akan da. Tanrı verdiği sözü unutmuştu. Masumların hesabını soramıyordu fakat anneme yapılanların hesabını soracak kişi bendim.

Oyuncak Katili adaletini yaratmak için Ravebelg Kasabası'nın üzerine gece gibi çökecekti.

⁴*Yaratılış 9:5-6*

Ravebelg Kasabası'nın kalbi korkuyla çarpıyordu. Akşamın aya-zında esen rüzgâr, kalplerindeki korkunun fısıltılarıyla esiyordu. Aylardır adıma lanetler okuyan kasaba halkı, bu geceden sonra adımdan övgüyle bahsedecek, sanatımın büyüleyici etkisinden çıkamayacaktı. Bu gece seçtiğim kurban pek çoğuna cesaret verecekti. Ve böylece kendi adaletini yaratan bir toplumun zeminini hazırlayacaktım.

Tanrı'nın adaletini yansıttığımı anladıklarında, sığındıkları inanç-ları sarsılacaktı ve peşimden gelen bir toplum yaratacaktım. Ve oyun-umun ikinci perdesi başladığında, bu kez onları tüm günahkâr mas-kelerin indirildiği son bir kanlı baloya davet edecektim.

Size söylemiştim. Ben bir sanatçıyım. Bir kurtarıcı. Bir yaratıcı ve oyunbozanım. Sanatı sevmek suçsa eğer hemen şimdi yargılanabilirim. Kim yargılayacak beni?

Siz sefiller mi?

Kasabanın zavallı güvenliği mi?

Yoksa gökyüzüne uğurladığım kurbanlarım mı?

Oyuncak müzemde sergilediğim eşsiz oyuncaklarım mı yapacaktı bunu?

Kim? Kim beni yakalayıp yargılayabilirdi?

Gücünüz yetiyorsa çıkın artık karşıma! Durdurun beni! İntikam için yanıp tutuşan kalbime saplayın bıçağınızı! Son verin bu kanlı şö-lene!

Merak etmeyin. Sizi böyle bir sorumluluğun altına sokmayacağım. Korkak kışınızı evinizden çıkaracak yüreğinizin olmadığını biliyorum elbet. Korkuyla çarpan kalbinizi, titreyen soluğunuzun kirli kokusunu ta buradan hissedebiliyorum.

Sıra size gelene dek sessizliğinizi koruyun bakalım.

Sokağa çıkma yasağının başlamasına bir saat vardı. Sokaklar zaten saat altıdan sonra terk edilmiş bir hâl alıyordu. Kendimi cezalandırmak için kullandığım paslı çiviler yüzünden tetanos aşısı vurulmuştum. Kesik yerimin neresi olduğunu soracaklarını bildiğim için avucumun içine ufak bir çizik atmış, hemşire sorduğunda ise orayı göstermiştim.

Bir süre Noa'yla sevişirken tişörtümü çıkarmamalıydım. En azından yaralarım iyileşene kadar.

Kahretsin! Hâlâ çok acıyordu. Nefes aldıkça sırtımdaki boşluklar hava doluyormuş gibi hissediyordum. Sargı beziyle sıkı bir pansuman yaptığım hâlde hâlâ kanıyormuş hissi sırtımı huylandırıyordu.

Yeni kurbanımla aramda birkaç sokak vardı.

Kevin Mercer.

Dünyalar güzeli kızım Jasmine'in annesi Joanne'e tecavüz eden aşağılık. Kızımın biyolojik babası... Son söylediklerinden sonra Joanne'den nefret ediyordum. Bunu da onun için değil, kızım için yapacaktım.

Kevin ölmeyi hak ediyordu ama Joanne iyiliği hak etmiyordu. Benim meleşimin böyle bir babası olamazdı. Ne olursa olsun o benim kızımdı.

Ona karşı merhamet göstermeyecektim. Aksine en acımasız ölüm onunki olacaktı.

Kevin bir oyun kulübü işletiyordu. Burası internet kafelerin yeni nesil hâliydi. Ergenlerin takıldığı bir bok yuvası. Kulübün kapanış saatine birkaç dakika vardı. Çıkmadan önce onu yakalayıp bütün gece işkence etmeliydim.

Ellerim kaşınıyordu.

Sadece bir sokak kalmışken etrafı kolaçan ettim. Sokak lambaları bile geceyi aydınlatmaktan çekiniyordu. Karanlığın tekinsizliğini seviyordum. Tüm günahkârların maskesiydi karanlık.

Oyun kulübünün olduğu sokağın başına geldiğimde gördüklerim hiç hoşuma gitmemişti. Kevin kulübü çoktan kapatmış, kepengi indiriyordu. Sokakta kimse yoktu. O ve ben. Bir de park edilmiş arabalar.

Oyun kulübünde bütün gece kurbanımla oyun oynama hayallerimi elimden aldığı için sinirlenmiştim. Ben saatlerdir bunun planını yaparken şimdi nasıl olur da erken kapatırdı? Hadsizlikten başka bir şey değildi bu.

Mecburen evine kadar ona eşlik edecektim. Nerede oturuyordu ki bu ahmak? Fazla uzakta olmamasını umuyordum. Yeterince yorgun ve acılı bir günün akşamında beni daha fazla yorarsa elbette bedelini öderdi.

Kevin, kepengin asma kilidini birkaç kez kilitledikten sonra doğrulup kenara bıraktığı sırt çantasını aldı. Yolun karşısına geçmek için ağır adımlarla yürürken bir yandan da elindeki şişeden bira içiyordu.

Gizlice takip etmeliydim. Peşinde biri olduğunu anlamaması gerekiyordu. Ellerimi, yanında durduğum binanın kolonuna yaslayıp iyice arkasına saklandım.

Bekle.

Kevin yolun ortasındaiken hayatım boyunca yaşamadığım bir şaşkınlık tokat gibi yüzüme çarptı. Gördüklerime inanamaz hâlde donup kaldım.

Biraz önce hızla gelen bir araba Kevin'a çarpmış, Kevin'ın hareketsiz bedeni sokağın sonuna kadar sürüklenmişti.

Kolonun arkasına sinerek, olup biteni algılamaya çalışıyordum. Arabayı süren kişi bir kaza mı yoksa cinayet mi sorusunu sormama fırsat bile vermemişti. Farlarını kapamış, plakasını sökmüştü. Cam filmleri yüzünden kim olduğunu göremediğim kişinin basıp gitmesini beklerken o beni daha büyük bir şaşkınlıkla yere sermişti.

Arabayı çalıştırıp bir kez daha yolun ortasında yatan Kevin'a doğru sürdü. Hem de bu kez üzerinden geçmek için!

Kemiklerinin kırılma sesini ve kanının hızla akışını duyduğumda mideme yumruk yemiş gibi sarsıldım. Bu manyak her kimse durmak bilmiyordu. Arabayı bu kez geri vitesine aldı. Aynı hızda geri giderek yeniden Kevin'ın üzerinden geçti. Ve ileri geri yaparak aynı şeyi defalarca kez yineledi.

İntikam alır gibi. Hınçla ve hırsla...

Kevin'ın cesedi tanınmaz hâle gelene dek tekrarladıktan sonra arabayı kenara çekti. Nefesimi tuttum. Beni bile şaşkına çeviren bu kişinin ne yapacağını merakla izlemeye devam ettim. Kurbanımı elimden çaldığı için sinirden delirsem de şaşkınlığım, öfkemin önüne geçmişti.

Şoför kapısı açıldı. Siyah giyinip başına kapüşon geçirmiş biri aceleyle arabadan indi. Kahrolası yüzünü bir türlü seçemiyordum ama kısa boyluydu. Elinde tuttuğu şey eğer tahmin ettiğim şeyse onu mahvederdim.

Kevin'ın cesedine tükürdükten sonra yanına bir oyuncak bebek bıraktığında, sinirden dişlerimi sıkarak tırnaklarımı kolona geçirdim.

Ravebelg Kasabası'nda, lanet olası pisliğin teki beni taklit ediyordu.

Taklitçi katil doğrulup, cesede bir kez daha tükürerek arkasını döndü ve hızla arabaya doğru yürümeye başladı. Gözlerimi kısarak kim olduğunu görmeye çalıştım.

Ve...

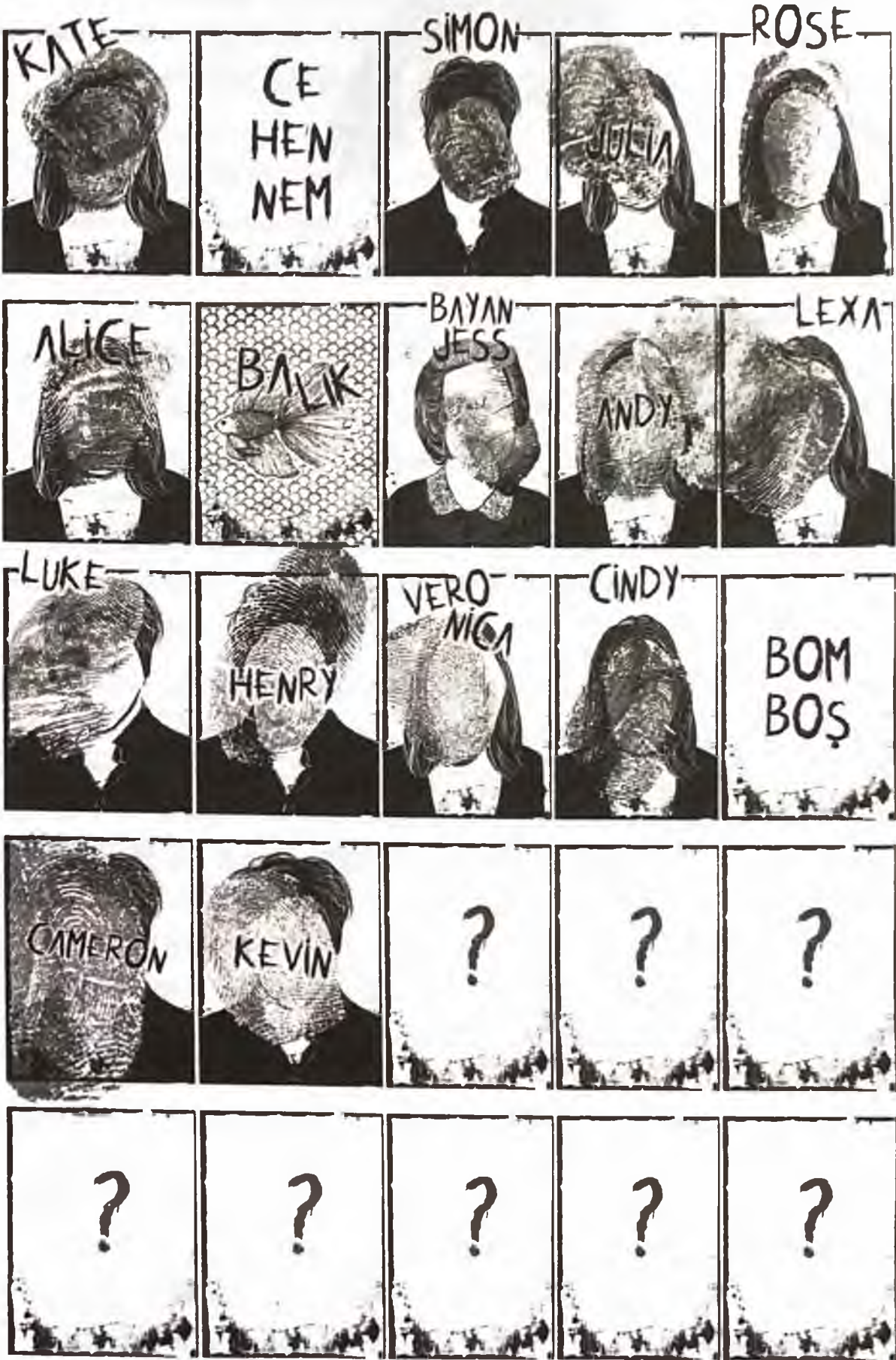
Bingo!

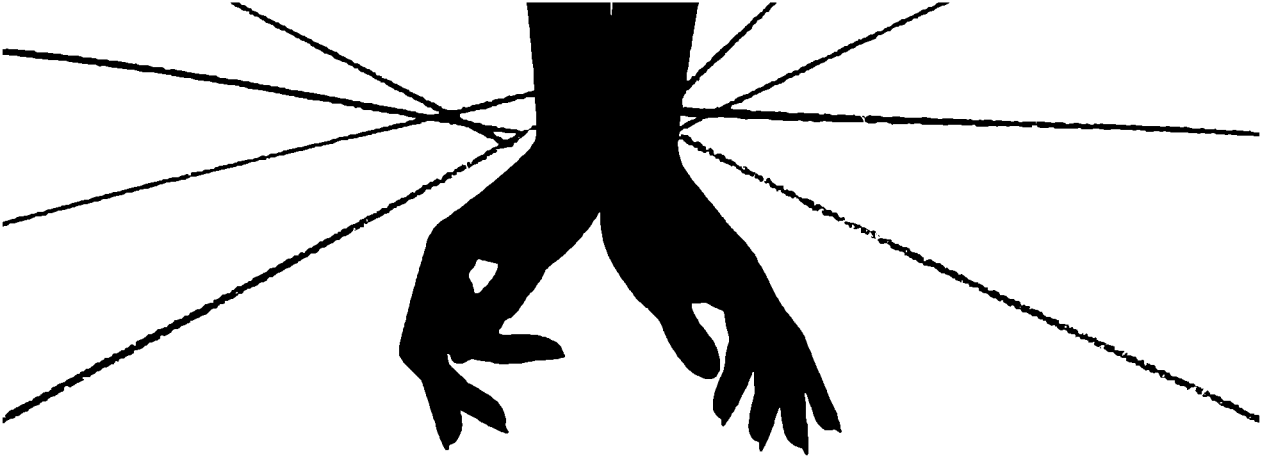
Ravebelg Kasabası'nın Oyuncak Katili taklitçisinin kim olduğunu artık biliyordum.

Susan Dayton.

Kızının tecavüzcüsünü aklınca beni taklit ederek cezalandırmıştı ama benim olanı çalmanın bedelini ödeyecekti.

KURBAN LİSTESİ

31

GÜN YÜZÜNE ÇIKANLAR

*Kitap okumak acılarını unutturur, diyorlardı.
Yaşadığın kötü günleri... İsterse dünya bir kütüphane olsun,
yine de yaşadıklarının zerresini bile unutturacak tek
bir sayfa bulunamazdı.*

NOA DAYTON
Ravebelg Kasabası

Her gün bir başka felakete gözlerimi açmaktan çok yorulmuştum. Sevdiğim herkes tarafından ihanete uğramaktan, sırların kuklası olmaktan ve yalanların gölgesinde ızdırap çekmekten bıkmıştım.

Becca'yla Nate'in ifadesinden sonra onlar Becca'nın evine gitmişti. Bense annemi bahane ederek kaçmıştım çünkü Raymond hakkında öğrendiklerim hâlâ beynimin içinde çınılıyordu.

Gerçeği öğrenemeden geçirdiğim saatler işkence gibiydi. Bir gün dahi bekleyemezdim. Bürodan çıkar çıkmaz doğrudan Raymond'ın evine gitmiştim fakat o yine her zamanki misafirperverliğiyle kahve yapmak için kendini mutfığa tıkmıştı.

Benden mi kaçıyordu? Sorularımdan çekiniyor muydu?

Kaçamazdı.

Ablamın yaşadığını nereden bildiğini, neden gizli görev için onun seçildiğini ve dahası, bunu kimin yaptırdığını öğrenmek zorundaydım.

Nihayet elinde iki kupayla salona girdiğinde, gergin bir şekilde kıpırdanarak oturuşumu dikleştirdim.

Kupanın birini önüme bırakırken, “Nasılsın?” diye sordu.

Sakince nefes alıp, “Hemen konuya girmek istiyorum, Ray,” dedim. “Ablamın yaşadığını sana kim söyledi?”

“Yaşıyor olabileceğini söyledim. Yaşadığını değil.”

Şimdi de beni mi sorguluyordu? Tanrı’m... Cidden mi?

“Neyse ne, Ray,” diyerek istemeden çıkıştım. “Buraya gelme amacını neden gizledin?”

“Çünkü bu soruşturmayı gizli yapmalıydım. Kimse bilmemeliydi.”

“Ben kimse miyim? O benim ablam. Benim bilmem sana ne gibi bir sorun oluşturunurdu?”

Eğer bilseydim belki de o gece Joanne’le karşılaştığımda, onu zorla yanımda götürürdüm. Sahi... Bunu neden yapmamıştım ki?

“Böyle olması gerekiyordu.”

Gizlilik gereği hâlâ çok fazla konuşamıyordu.

“Bunu senden kim istedi, Raymond? Benimle açık konuş, lütfen.” Yalvarır gibi gözlerinin içine baktım. “Bana her şeyi anlatmana ihtiyacım var.” Joanne kendi isteğiyle Oyuncak Katili’ne yardım ediyordu. En azından bana öyle söylemişti ama farklı bir durum varsa onu kurtarmak istiyordum.

“Baban.”

Raymond’ın ağzından çıkan her harf zihnimi sinsice kemiriyor, böylece algılamamı güçleştiriyordu. Bunu sahiden de babam mı istemişti?

“Ama... Ama neden?”

“Çünkü yazın başında ona bir zarf gelmişti. Zarfın içine Joanne’e ait olan bir tutam saç ve not bırakılmıştı.”

Kalbimin çarpıntısı mideme baskı uyguladıkça kusma isteği uyanıyordu. Sık sık yutkunarak bu hissi bastırmaya çalışıyordum.

“Ne? Ne yazıyordu notta?”

Yazın başında diyordu. Tam da bizim Ravebelg Kasabası'na taşındığımız ve cinayetlerin işlenmeye başladığı zamanlar...

Tanrı aşkına, biri söylesin artık! Ne dönüyor bu aşağılık kasabada?

"Beni bul, babacığım."

Raymond derin bir nefes alıp başını eğdiğinde, gözlerim dolu dolu yüzüne bakıyordum. Bu haberi başka türlü almış olsaydım eğer Raymond'ın boynuna sarılıp mutluluktan ağlıyor olurdum.

Şimdi sadece öfkeleniyordum. Joanne'in o ruh hastası katille birlikte olduğunu düşündükçe ona karşı nefretten başka bir şey hissedemiyordum.

Peki, bunu Raymond'a söylemeli miydim?

"Peki, neden sen?" Titreyen sesime aldırmadım. "Hepimiz senin Polis Akademisi'nde eğitim aldığını sanıyorduk. Babam nereden biliyordu dedektiflik için hazırlandığını?"

"Bilmiyordu," dedi omuz silkerek. "Dosya başvurusu geldiğinde ben özel eğitim grubundaydım. Derek Spencer'la da oradan tanışıyoruz zaten. Benim hocamdı." Merakla anlattıklarını dinliyor, ara sıra başımı sallamakla yetiniyordum. "Dosya geldiğinde incelemek için elime aldım. Aile bilgilerini ve olayın detaylarını görür görmez davayı üstlenmek istedim. İlk başta kabul etmek istemeseler de ısrarlarım sonucunda buna mecbur kaldılar."

"Sonra?"

"Babanla gizli bir görüşme yaptık ve sonra apar topar kasabaya döndüm."

"Demek bu yüzdendi," dedim. "Bu yüzden kimse döndüğünü bilmiyordu. Belki de o gece gölün orada tesadüfen karşılaşmasaydık..."

"Haberin olmayacaktı," diye tamamladı cümlemi. "En azından bir süre. Sonrasında herkesle birlikte öğrenecektin ama seninle karşılaşmam, herkesin erkenden haberdar olmasına neden oldu."

Şimdi tüm taşlar yerine oturuyordu. Onunla ilgili sorularım cevap bulurken, bambaşka sorular zihnimdeki yerlerini alıp yüreğime ağırlık yapıyordu.

Aramızdaki sessizlik çığ gibi içime düştüğü an kararımı vermiş oldum. Raymond'a, Joanne'le buluştuğumu söylemeyecektim. En

azından Oyuncak Katili onunla ikinci kez buluşmama müsaade edene kadar söyleyemezdim. Aksi takdirde hem Joanne'i hem de Raymond'ı tehlikeye atardım. Ki Raymond'a söylemem demek, Oyuncak Katili'nin Mia'ya zarar vermesi demekti.

Bunu göze alamazdım.

"Peki, daha sonra babama hiç not ya da benzeri bir şey göndermiş mi?"

Başını iki yana sallayarak, "Hayır," dedi. "O günden beri ne bir not ne de bir iz var. Ne kadar iz sürersem süreyim onun yaşadığına dair hiçbir ipucu bulamıyorum."

Benimle paylaştığı bu olumsuz habere üzüldüğümü görmek için merakla gözlerimin içine bakıyordu. Oysa onun bilmediği her şeyi bildiğimi bilmiyordu.

"Belki de bu da bir oyundu. Olamaz mı?"

Kafasını karıştırmayı hiç istemezdim ama doğrudan bu işin peşini bırakmasını söylemek yerine en azından yolunu değiştirebilirdim.

Kollarını dizlerine yaslayıp öne doğru eğildi. "Kim, neden yapsın ki?" dedi.

"Kasabada her gün insanlarla alay eder gibi cinayetler işleyen bir psikopat var, Ray. Bunu söylemen biraz komik değil mi?" diyerek kaşlarını imalı bir şekilde kaldırdım.

"Yani..."

Raymond cümlesini bitiremeden kapı çalmaya başladı. Kim gel-diye zile basmak yerine kapıyı yumruklamayı tercih ediyordu.

Panikle, "Kim bu?" diye sordum.

Aklıma Paul geldi ama onun olmasına imkân yoktu. Yine de Raymond'la baş başa olduğum için kendimi rahat hissetmiyordum.

Raymond, "Delinin teki herhâlde," diyerek ayaklandı.

Panikle yerimden fırlarken, "Polise haber verelim mi Ray?" dedim. "Normal birinin kapı çalması değil bu. Ya Oyuncak Katili'ye?"

"O olsa neden kapıyı çalsın, Noa?"

Koridora çıktığında, kalbim ağzımda atıyordu. Gelen kimdi? Kapıyı neden böyle hiddetli bir şekilde çalıyordu ki?

Koşarak salondan çıktım ve kapının önünde dikildim. Korkudan yumruklarımı sıkmış, tırnaklarımı avuçlarıma geçirmiştım.

Ray holdeki konsoldan silahını çıkarıp, “İçeri geç,” dedi. “Bir şey yok. Sen içeride bekle.”

Kimin geldiğini bile bilmiyordu. Nasıl bu kadar rahat olabilirdi?

Yine de bana söylediğini yapıp, birkaç adım geri çekilerek tekrar salona geçtim. Kapıya vurulan her yumruk kafamın içinde yankılanıyordu. Sanki sarsılan kapı değil de bedenimdi ve ben ayakta kalmak için mücadele ediyordum.

“Kim o?”

Raymond temkinli bir şekilde kapıya yaklaştığında kafamı ileri uzattım.

“Benim.”

Sara?

Neden bu kadar öfkeliydi? Raymond silahını hızlıca indirirken, ben tedirginlikle yerime dönüp kendimi koltuğa attım. Burada olmam hiç hoşuna gitmeyecekti. Ayrıca bunu açıklayamazdık. Ne diyecektik ki? Ablamın yaşama ihtimalini bir de onunla mı konuşacaktık?

Yapacağı ilk şey bunu anneme yetiştirmek olurdu ve annem böyle bir bilgiyi ondan gizlediğini öğrendiği an benim canıma okurdu.

Raymond kapıyı açar açmaz, “Ne yapıyorsun sen?” diye bağırdı. “Ne demek oluyor bu, Sara? Evime nasıl bu şekilde gelirsin?”

“Asıl sen ne yaptığını sanıyorsun?” diye bağırarak Sara’nın ses tonu onun da üstüne çıktı.

Ses sokakta daha fazla yankılanmasın diye Raymond kapıyı çarparak kapadı. Bağırışmaları holde bir süre daha devam ederken gerginlikten alt dudağımın etlerini soymaya başladım.

“Derdin ne? Söyle.”

Raymond sakın kalmaya çalışıyordu.

“Derdim ne, öyle mi?” Sara’nın alaycı gülüşü beni bile sinir etti. “Derdimin ne olduğunu soruyor musun bir de? Sen tam bir arsızsın, biliyor musun? Hayatındaki kadını siklemeyip bir de alay eder gibi soru soran bir arsız!”

Aman Tanrı'm! Nasıl ileri gidebilirdi böyle?

"Sara!"

"Ne Sara? Ne?" Çığlığıyla yerimden hopladım. "Ben günlerdir tek başıma ne hâldeyim, haberin var mı senin? Nelerle uğraştığımı, ne halt ettiğimi merak ediyor musun?"

"Etmiyorum."

Raymond, Sara gibi bağırıyor ya da hakaret etmiyordu çünkü sakinliğiyle çok daha ağır bir karşılık verdiğini biliyordu.

"Etmiyorsun, öyle mi?"

Sara'nın sesi titriyordu. Sarhoş muydu? Belki biraz içmiş olabilirdi. Bu dengesizlik Sara için bile fazlaydı çünkü.

"Evet," dedi Raymond. "Etmiyorum."

"Sen pisliğin tekisin. Sevgilini önemsemeyen, adi bir pisliksin."

"Laflarına dikkat et, Sara."

Raymond'ın uyaran ses tonu beni bile kendime getirirken Sara'nın üzerinde etkisi olacağını sanmıyordum. Sinirlendiğinde gözü hiçbir şeyi görmeyen bir manyaktı benim kuzenim.

"Etmezsem ne olur? Beni yine terk mi edersin?"

Raymond karşılık vermedi. Keşke verseydi çünkü sessizliği ödümü koparıyordu. Ne zaman patlayacağını bilmemek çok daha korkunçtu. Patladığında vereceği zararın büyüklüğünü kestirmek ise güçtü.

"Konuşsana pislik! Beni oyalamaktan, kalbimi kırmaktan, değersiz ve aşağılık gibi hissettirmekten başka hiçbir halta yaramıyorsun. Neden olduğunu söylesene! Neden?"

Raymond'ın sabır dilenircesine aldığı nefesi buradan bile duyabilmişim. Müdahale edersem sorun büyümeden hallolur muydu bilmiyorum ama karışmamak en iyisiydi. "Git buradan," dedi fısıldar gibi. Sesindeki soğukluğu neredeyse ensemde hissetmiş, ürpermişim.

"Gitmiyorum." Adım sesleri duyuldu. Topuklu ayakkabılarının sesi gittikçe yaklaşıyordu. Sara salona doğru geliyordu. "Sen sorularıma adam gibi cevap verene kadar ben hiçbir yere..." Salonun girişinde donup kalmış, cümlesini bile tamamlayamamıştı. "Noa?"

Oturduğum yerden usulca kalkarken kendimi garip bir mahcubiyet içinde buldum. Neden böyle hissettiğimi bilmiyordum. Sanki aralarındaki sorun benmişim ya da benim yüzümden kavga ediyorlarmış gibi boktan hissediyordum.

“Sara,” dedim. Sesim cılız bir tınıda çıkmıştı.

“Senin ne işin var burada?” Küçümser bakışlarla saçlarını arkaya atıp duruşunu dikleştirdi. “Neden evde değilsin?”

Göz ucuyla saate baktığımda, birkaç dakika sonra sokağa çıkma yasasının başlayacağını gördüm. Sara’yla yeniden göz göze geldiğimde ise aklından geçen kirli düşünceler midemi bulandırdı.

O aptal kafasının içinde dönenleri aptal olmayan herkes anlardı.

“Oyuncak Katili dün gece arkadaşım Becca’ya saldırdı. Tüm gün de bürodaydık. İfade, dilekçe falan derken Raymond yanımızda oldu.”

Kuşkulu bakışları avına kilitlenmiş vahşi bir yırtıcı misali gözlerime tutunmuştu. Gerginlikten tırnak etlerini soyup duruyordu. Gözleri bir an olsun başka tarafa dönmüyor, sanki en ufak bir hatamı arıyordu.

“Ee?”

Söylediklerim yeterli değilmiş gibi bir tonda söylemişti bunu. Gerçekten rahatsız edici ve insanı kötü duruma düşüren bir tondu bu.

“Ne demek istiyorsun, Sara?” Öfkeyle kaşlarımı çattım. “Olup biteni konuşuyorduk işte. Hepsi bu. Ne bekliyordun ki?”

“Peki, yasak başladığında ne yapmayı planlıyordun?” Kollarını göğsünün altında birleştirerek doğruldu. “Burada kalmayı mı düşünüyordun? Raymond’la beraber.”

Raymond öfkeyle, “Sara, sakın!” diye bağırdı.

Sara alaycı bir tavırla yana dönüp Raymond’ı baştan aşağı süzdükten sonra, “Sakinliğine ne oldu birden?” diye sordu. “İstemedi doğru bir şey mi söyledim yoksa?”

“Sen ne ima ediyorsun, Sara? Cesaretin varsa açık konuş.”

Hışımın bana döndüğünde sarı saçları savrularak yüzünü kırbaçladı. Saçlarını hınçla yüzünden çekip, karanlığa bulanmış gözlerini üzerime dikerek, “Hiçbir şey ima etmiyorum ben!” diye bağırdı. “Konunun seninle hiçbir alakası yok. Neden üzerine alınıyorsun, Noa? Görmüyor

musun acı çektiğimi? Yok sayılmanın, değersiz hissetmenin ne demek olduğunu biliyor musun da konuşuyorsun?”

En azından korktuğum şeyleri söylememişti. Rahatlamış bir şekilde tuttuğum nefesi bırakarak, “Kimsenin seni değersiz hissettirdiği yok, Sara,” dedim. “Sen öyle görüyorsun ve olup biten her şeyi bu şekilde yorumlayarak kendine işkence ediyorsun.”

“Peki, öyleyse Raymond neden vaktinin tamamını senin ya da diğer insanların yanında geçiriyor? Bir tek bana bulamadığı vakti sizin için nasıl buluyor? Söylesene!” Gözlerini öfkeyle kocaman açtı. “Madem yok sayılmıyorum, neden en son iki hafta önce görüştüm ben sevgilimle?”

“Ben...”

Ne diyebilirdim ki?

Raymond’ın mutlu olmadığını, mecburiyetten onunla olduğunu bildiğim için söyleyecek hiçbir şey kalmıyordu geriye.

“En son aylar önce seviştim ben bu adamla. Kendi sevgilimle yatabilmek için gün sayar, dua eder oldum ben. Bu kadar zavallı biri miyim ben? Söylesene!”

Biraz daha konuşursa nasıl manyak biri olduğunu unutup ona hak vermeye başlayacaktım.

Sara’nın haklı olduğu tek konu bu olabilirdi. Raymond onu sevmiyorsa eğer ayrılması gerekirdi. Fakat benim kuzenim takıntılı bir psikopat olduğu için Raymond ondan ayrıldığı an yaptığı tek şey intihar etmek oluyordu. Sırf kendine zarar vermesin, ailesi bu acıyı yaşamasın ve psikolojik tedavisi yarım kalmasın diye Raymond fedakârlık yapıp, ona katlanırken hâlâ bu kadar nankör olması akıl alır gibi değildi.

Sanki biraz önce sinir krizleri geçiren kendisi değilmiş gibi, “Söyleyecek bir şeyin var mı sevgilim?” diye sordu. “Bu kadar iğrenç biri miyim ben? Sevmeye layık bulmuyor musun beni?”

Raymond ellerini beline yaslayıp bedeninin ağırlığını sol bacağına verdi. Sakince, “Sara, iyi değilsin,” dedi. “Evine git ve tüm bunları sonra konuşalım.”

“Hayır, efendim. Şimdi konuşacağız.”

Yanımdan koltuğa doğru geçerken, sağlam bir omuz atarak canımı yakmıştı.

“Saçmalıyorsun, Sara. Evine git dedim. Bu gece hiçbir şey konuşmayacağız seninle.”

Sara bacak bacak üstüne atarak arkasına yaslandı. Kollarını da göğsünün altında kavuşturdu. “Sorularıma cevap verene kadar hiçbir yere gitmiyorum,” dedi. “Konuşacaksın.”

“Sikerler!” Raymond öfkeyle elini boynuna atıp, ensesindeki saçları kaşıyarak salondan çıktı. Gerginlikten homurdandığı küfür ardında asılı kalmıştı. “Sen gitmiyorsan ben gidiyorum. Ne hâlin varsa gör. Bu ilişki burada bitti, anladın mı beni?”

Ve işte patlama noktası tam da burasıydı. Öyle bir bağırdı ki korkudan nefesimi tuttum.

“Siktir git! Kendini becer, orospu çocuğu!”

Aşkından öldüğü adama nasıl böyle rahatça küfredebiliyordu? Kuzenimden gerçekten utanıyordum. Böyle toksik bir insan olması akılılmazdı.

Koşar adımlarla yanına gidip, “Sara, sen neler söylüyorsun?” dedim. Raymond hangi cehennemdeydi, bilmiyorum ama odada bir şeyler devriliş duruyordu. Kendi evinde huzuru çalınmıştı elinden. Her şey şaka gibiydi.

“İçimden ne geliyorsa onu söylüyorum. Rahatsız mı oldun?”

Bana neden düşmanca baktığını anlamış değildim.

“Benimle bu şekilde konuşmanı gerektiren hiçbir sebep yok. Yanında olmaya çalışıyorum.”

“Olma,” dedi dişlerini sıkarak. “Yalvar yakar seninle barışmak istediğimde bile kendimi zavallı gibi hissettirdin. Yetmezmiş gibi bir de lütfedercesine *yanında olmaya çalışıyorum*, deme bana. Her konuda benden üstün olmandan bıktım. Herkes sana vakit ayırabiliyorken kimsenin bana bir dakika bile tahammül edemeyişinden bıktım, anlıyor musun?”

“Sara... Konuyu nasıl böyle bir yere çekebiliyorsun?”

Duyduklarıma inanamıyordum. Bütün vücudum, sırtımdan aşağı dev buz kütleleri yuvarlanıyormuş gibi ürperdi. Kuzenim, çocukluk arkadaşım nasıl böyle düşman kesilebilirdi bana?

“Siktir git! Sen de git! Yalnız bırak beni.”

Aptalca bir şey yapmasından korkmasam dediği gibi defolup giderdim bu evden.

Tekli koltukta oturuyordu. Ben de önünde eğilmiştim. Güçlkle dengemi korurken, “Sara...” dedim. “Lütfen.” Elini tutmak için uzandığımda, omuzlarımdan itmesiyle geriye düşmem bir oldu. “Sen ne yaptığını sanıyorsun, geri zekâlı!” Sabrım taşmış hâlde yerden kalkarken sözlerimi kontrol edememiş ve ona hakaret etmişim. “Şımarık bir çocuktan farkın yok, anlıyor musun? Hani *kimse beni sevmiyor* diye zırlayıp duruyorsun ya, Sara. Tam da bu yüzden işte. Dönüp şu sefil hâline bir bak. Yalnız kalacaksın. Kimse yanında olmayacak. Kimse sana değer vermeyecek çünkü sevgi de değer de önce hak edilmeli.”

Ağzıma geleni sayıp salondan ayrıldım. Raymond da en fazla birkaç dakika önce ceketini alarak gitmişti. Kapıyı çarpıp, evden çıktığımda Sara’nın bir şeyleri yıkıp döktüğünü duydum. İsterse kendini öldürsün, artık umurumda bile değildi. Herkesin beni örselemesine, benden nefret etmesine alışmışım ama Sara bu gece bana vurmuştu. İlk kez böyle bir şey yapmıştı ve bu yaptığı onu hayatımdan tamamen çıkarmam için yeterliydi.

Sokağın sonuna kadar koşup, Raymond’a yetişmeye çalışırken, “Ray, bekle!” diye bağırdım. Beni duymazlıktan gelmeyip durduğu için minnettardım. Yanma gittiğimde nefes nefese kalmışım.

Yasağa rağmen birlikte koşu yoluna varıp ormana doğru yürüdük. Aramızdaki sessizlik ilk kez rahatsız edici değil, aksine dinlendirici gelmişti. Akşam yürüyüşlerine eskiden bayılırdım ama cinayetler işlendiğinden beri çıkamıyordum. Şimdi hem güvende hissedip hem de sevdiğim bir şeyi yapmak huzur vermişti.

Sanki aylar önce kasabaya geldiğimiz ilk günlerdeki karşılaşmamızı yâd etmek ister gibi kendimizi gölün başında bulduk.

“Oturalım mı biraz?”

Raymond'ın sorusunu başımı sallayarak cevapladım ve kendimizi çimenlerin üzerine bıraktık.

Hava serin ama güzeldi. Üşüyordum ama umurumda değildi. Basit bir yürüyüşün, çimenlerde oturmanın kıymetini yeni anlıyor gibi duygulanmıştım. Oyuncak Katili yüzünden hayatlarımızın aylardır zindana döndüğünü fark etmiştim.

“Yüzmeyi sever misin?”

Raymond'ın sessizliği bozan sorusuna önce anlam veremedim. Kaşlarımı çatsam da çok geçmeden, nedenini anlayıp gülümsedim. Kafasını dağıtmak ve yaşadığımız gerginliği üzerimizden atmak istiyordu.

“Bayılırimi!” dedim çocuksu bir coşkuyla. “Yüzmeyi kim sevmez ki? Küçükken bir keresinde annemden habersiz bu göle girmiştim.” Çenemin ucuyla önünde oturduğumuz gölü işaret ettim. “Sonra ne oldu, biliyor musun?” Çocukluk anımı hatırlayınca, istemeden kıkırdadım.

“Ne oldu?”

“Gözümü açtığımda hastane odasıındaydım ve annem tepemde dikiliyordu. O gün bana çok kızmıştı ama ben ona inat ne yaptım, biliyor musun?” Şımarık bir tavırla burnumu kaşıdım. “Her gün buraya gelip yüzmeyi öğrenene kadar göle girdim. Tekrar ve tekrar... En nihayetinde kendimi geliştirmiştim.” Omuz silkerek, ellerimi arkaya atıp geriye yaslandım. “Sırf bir kez boğulma tehlikesi yaşadığım için gölden uzak durmak yerine hiç durmadan üzerine gittim ve sonunda kazanan ben oldum.”

Büyük bir başarı hikâyesinden bahsedercesine gururlu anlattığım anımı tatlı bir gülüşle dinledi ama çok sürmeden, gülüşü solmaya başlayınca merakla yüzüne baktım. İkimiz de konuşmuyorduk ama gözlerimiz keşfe çıkmış, bir cevap arıyordu.

“Tüm korkularının üzerine gider misin böyle?”

Ciddi ifadesi ve kararlılıkla parlayan gözleri beni hazırlıksız yakalamıştı.

Yine de gülümsemeye devam ederek, “Bazen,” dedim. “Ama hep değil.”

Bir an bile beklemeden, “Neden benim üzerime gelmedin öyleyse?” diye sorduğunda şaşkınlığımı gizleyemedim.

“Çünkü senden korkmuyorum.”

Yine hangi kanayan yaranın sorularıydı bunlar?

“Hislerinden korkuyorsun ama.”

Tabii ya! Kahrolası bağımızdan bahsediyorduk elbette.

En ufak bir umut kırıntısına bile yer yoktu aramızda. Olmamalıydı. İkimizin de sevgilisi vardı. Olmasa bile birbirimizden uzak durmak zorundaydık. Raymond ve ben yan yana gelemezdik.

“Çocukça bir şeydi. Geçip gitti. Eskide kaldı,” dedim kalbini kırmak ister gibi.

İyice yan dönüp kısık gözlerle gözlerimin içine baktı. “Emin misin?” diye sordu.

“Aksi mümkün mü?” diyerek sorusuna soruyla karşılık verdim.

“Olmasını ister miydin Noa?”

Aramızdaki mesafe kapanıyor muydu? Sıcak nefesi neden yüzümü okşuyordu?

Kuruyan dudaklarımı yaladım. İç çekerek, “İstemezdim,” dedim. “Hem istesem bile olamazdık.”

“Neden?”

Eskiden saklamayı başarabildiği hisleri şimdi açıkça okunuyordu gözlerinde.

“Hani *yaralı çocuklar daima birbirini bulur*, derler ya. Biz yaralıyız. Kendimize bile yetemezken birbirimizi daha çok yaralamaktan başka bir işe yaramayız. Anlayacağın... İkimizin de yaralı birine değil, şifaya ihtiyacı var.”

“Şifa hislerdir.”

“Bazı hisler zehirlidir,” dedim tereddüt etmeden.

“Zehir dudaklarındaysa ben içerim, Noa.”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıtırırken, Raymond uzanıp sakince dudaklarını benimkilere bastırdı. Gerçekten de dudaklarımda bir zehir varmış ve Raymond yavaşça o zehirden içiyormuş gibi öptü dudaklarımı.

Bir anlığına gözlerimi kapatıp bunu yapmasına izin verdim. Ne zaman ki gözlerim karanlığa alışıp Raymond'ın dudaklarıyla sarhoş olmaya başladı, kendimi hışımla geri çektim ve buna bir son verdim.

“Olmaz, Ray,” dedim nefes nefese. “Bunu yapamayız. Olmaz...”

Başımı iki yana sallayarak, kalbimde kocaman bir gedik açılacağı hâlde hayal kırıklığına uğrayan gözlerine son kez bakıp ayağa kalktım. Son zamanlarda ne sık yapar olmuştum bunu. Raymond'a bir kez daha sırtımı dönüp onu arkamda bırakmıştım.

Bu onu ikinci terk edişimdi.

Bir daha olmayacaktı.

32

İKİNCİ TERK EDİŞ

*İnsan, kaybolduğu gözlerde kendi cenazesini
kaldırdığında kaybederdi her şeyini.*

NOA DAYTON

Ravebelg Kasabası

Eve girer girmez kapıyı arkamdan kapadım. Kalbim deli gibi çarpıyordu ama bunun nedeni koşmam değildi. Yarım saat geçmesine rağmen dudaklarımdan silinmeyen Raymond'ın dudaklarının sıcaklığıydı çarpıntımın sebebi.

Bana neden bunu yapıyordu?

Neden onu unutmama ve iyileşmeme izin vermiyordu?

Hislerimi kaybetmemden mi korkuyordu yoksa onun da bana karşı hisleri olduğu için miydi tüm bu karmaşa?

Düşündükçe kafayı yiyeceğimi hissediyordum. Dakikalardır kapıya yaslanmış bir şekilde gözlerim kapalı duruyordum. Odama gitmek için doğrulup gözlerimi açtığımda, holün ortasında dikilen annemi gördüm ve çılgılık atmaktan son anda vazgeçtim.

“Anne?”

“Noa. Hoş geldin, canım.”

Ne demek oluyordu bu? Bana durduk yere neden *canım* demişti ki?

Salondan televizyon sesi geliyordu. Mia ve babam bir şeyler konuşuyordu.

“Ho- Hoş... Hoş buldum.” Kekelemeyi geçtim, harflerin ağzımdan çıkabilmesine bile sevinecek hâldeydim.

Annem hayatım boyunca ilk kez benimle sakince, gülümseyerek ve sevgi sözcüğü kullanarak mı konuşmuştu?

Artık emindim. Ben yaşamıyordum. Bir kâbusun içine hapsedilmiştim ve burada işkence görüyordum. Yoksa bu davranışın başka bir açıklaması olamazdı. Resmen zihnimle oynanıyordu.

“Abla!”

Mia koşarak yanıma geldi ve doğrudan boynuma sarıldı. Uzun zaman sonra ailemi akşam saatlerinde ayakta ve bir arada görmek içimde hüznü bir neşe peydahladı.

Kollarımı sımsıkı kardeşime sararken, derin bir nefes alıp, “Tavşancık!” dedim.

Yüzümü Mia’nın boynuna gömüp, kokusunu içime çekerken annemin, “Seni çok özledi,” demesiyle şaşkınlıkla başımı kaldırdım.

“Alkol mü aldın, anne?” diye hayretle sordum. Neler döndüğünü anlamadan rahat edemezdim.

“Hayır. Aksine babanla çay içiyoruz. Bize katılmak ister misin?” dedi ve eve geldiğim zamankinden çok daha büyük bir gülümsemeyle aydınlandı yüzü.

Meğer annem gülebiliyormuş ve güldüğünde gerçek bir anneye benziyormuş. İyimser ve sevgi dolu... Keşke kalbinin bambaşka olduğunu bilmeyip bu melek görünümüne aldanabilseydim.

“Kek de var,” dedi Mia. Sırıttığında dişlerindeki kahverengi lekeler yüzünden kekin çikolatalı olduğunu anlayıp güldüm. Mia çikolataya bayılırdı. Nasıl mutlu olduğu gözlerinden okunuyordu.

“Tamam, balım. Üzerimi değiştirip biraz dinleneyim. Sonra birlikte vakit geçirelim, olur mu?”

Mia neşeyle başını sallarken, omuzunun üstünden baktığımda annemin hâlâ bizi gülümseyerek izlediğini gördüm.

Aklını mı kaybetmişti?

Ben bu evde mutluluğu ve sevgiyi aramayı küçük bir çocukken bırakmıştım. Çünkü Joanne öldüğünde sevdiğim herkes beni karanlıkta bırakmıştı.

Annemin yanından geçerken gülümsemek zorunda kaldım. Tıpkı yoldan geçen bir yabancıyla göz göze geldiğinde gülümsediğin gibi mesafeli bir tepkiydi bu.

Babam yine güncel haberler için gazete karıştırmakla meşguldü. Bir anlığına başını kaldırıp, “Hoş geldin, kızım,” diyerek beni bir şoka daha uğrattıktan sonra önüne döndü.

Babamın konuşması bile mucizeydi. Bu evde neler oluyordu?

Joanne ölmeden önce buna benzer bir aileydik. *Dayton Ailesi* cehennemi yıllardır dünyada yaşatan bir evken bugün ne değişmişti?

Koşar adımlarla merdivenleri çıkarken, Mia’nın neşeli çığlıklarını, annemin gülüşlerini duyarak odama vardım. Evin ıssızlığına öyle alışmıştım ki neşe bana yabancı geliyordu. Bu duvarlara öfke ve nefret sinmişti çünkü. Gülüşlere yer yoktu.

Üzerimi değiştirmeden, kendimi yatağa atıp telefonu elime aldım. Düşünceler beni kısıkvrak yakalarken Raymond’ın beni öptüğü an binlerce kez gözümün önünde canlandı. Aklımdan çıkaramıyordum, kahretsin!

Bunu neden yapmıştı?

Onunla savaşmaktan yorulmuştum. Hislerime teslim olmak istemiyordum. Bunu zaten yıllardır yaptığım için yapayalnız ve saplantılı bir insan gibi hayallerimde onunla yaşamıştım.

Daha fazlası olamazdı. Hele ki muhteşem bir adamla, mutlu bir ilişkim varken. Bunu Paul’a yapamazdım.

Kafamı dağıtmalıydım. Düşündükçe kendimden nefret ediyordum. Kaçtıkça saplandığım bataklığın çamurunu üzerimden atamadığım için midem bulanıyordu.

Instagram’a girer girmez karşıma çıkan haberle yattığım yerden sıçradım. Haber sayfasının paylaştığı bağlantıya tıklayarak haberin

detaylarına eriştiğimde okuduklarım yüzünden beynimden vurulmuşa döndüm.

“Son dakika! Ravebelg Kasabası’nda bir ölüm daha...”

Kevin Mercer.

Her gün kimin ölüm haberini alacağız korkusuyla, insanlar sıranın kendilerinde olup olmadığı telaşıyla yaşamaktan yoruldu. Kasabada yaşayanlar panik hâlinde. Cani Oyuncak Katili bir kez daha erkek bir kurbanı hedef aldı. Görülmemiş bir vahşetle öldürülen Kevin Mercer’in cenazesi yakınları tarafından bile teşhis edilemedi.

Genç adamın üzerinden çıkan kimlik, olay yeri inceleme ve otopsi ekibinin işini kolaylaştırdı.”

Okudukça gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi ekrana bakıyordum.

“Kevin Mercer’in ölümü ise duyanları hayrete düşürüyor. Arabayla defalarca kez üzerinden geçilen talihsiz adam, işlettiği oyun kulübünün hemen önünde can vermiş. Başucunda ise yine bir oyuncak bebek.

Yetkililer hâlâ neyi bekliyor? Neden bir şey yapılmıyor? Kasaba halkı can güvenliği konusunda tedirgin. Vahşetin son bulması için seslerini duyurmaya çalışan halk, olay yerinde ekiplere zorluk çıkarıyor.

Gelişmeleri aktarmaya devam edeceğiz.”

Oyuncak Katili ilk kez erkek bir kurbanı için bebek hazırlamıştı. Joanne’in intikamını almıştı. Bu kez bir masumun değil, kötünün canını almıştı.

Telefonu bırakıp karşıya baktım. Öylece duvarı izlediğimden haberim bile yoktu. Düşünceler zihnime sarmaşık gibi dolaşırken, ablamın öldüğü günden bugüne kadar yaşadığım her an gözümün önünden kayıp gitti.

O ölmemişti ama bize bunları yaşatan cezasını çekmişti. Söylenebilecek tüm kelimeler çekilmişti zihnimden. Konuşma yetimi kaybetmiştim.

Sevinmeli miydim?

Bir insan daha öldü diye üzülmeli miydim yoksa?

Yumruklarımı sıkana kadar ellerimin buz kestiğini hissetmemiştim. Bedenim de zihnim gibi uyuşmuş hâldeydi. Hiçbir şey hissedemiyordum. Kafamın içindeki kargaşa öyle yoğundu ki telefonumun ne zamandır çaldığını bile bilmiyordum. İrkilerek kendime geldiğimde duyduğum ilk ses ona ait oldu.

Raymond arıyordu.

Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin!

Uzak durmalıydı benden. İkimizi de ateşe atmaktan çekinmiyordu besbelli ama bunu yapamazdı. Hayatımızda kimse olmasa bile birbirimize zarar verirdik. Birbirimiz için zehirliydik. Hem de bu, bizi ağır ağır öldürecek bir zehirdi.

Arama sonlandı. Cevap vermemiştim. Uzak durmak istiyorsam tüm yolları kapamalıydım.

Hem haberin hem de aramanın etkisiyle kalbim göğsümü sızlatacak kadar hızlı çarpıyordu. Raymond sadece bir dakika sonra ikinci kez aradığında aynı korkuyla irkilerek telefonu elime aldım. Israrla aradığına göre acil bir şey olabilirdi. Onu gölde, koşu yolunun karanlığında yalnız bırakmıştım ve içim huzursuzdu.

Daha fazla bekletmeden, telefonu açıp kulağıma götürdüm. Hiçbir şey söylemeden onun konuşmasını bekledim.

Hararetli şekilde alıp verdiği nefeslerin arasından, “Noa?” dedi.

“Efendim?”

Bir yere doğru yürüyor gibiydi. Sara hâlâ evinde miydi acaba? Öyleyse yasak saati boyunca dışarıda mı kalacaktı? Gidecek bir yeri var mıydı?

“Evde misin?”

Açıkçası ısrarla yaptığı aramaların sonucunda bunu beklemiyordum. Daha acil bir şeyle ya da beni öpmesiyle ilgili konuşacağını düşünmüştüm.

“Evet,” dedim harfleri geveleyerek. “Bir şey mi oldu?”

“Kevin...”

Haberleri görmüştü demek. Yüce İsa! Aradığına sevinliyordum artık. Bu kahrolası ölüm hakkında biriyle konuşmazsam kafayı yerdim ve doğru kişinin kim olduğunu düşünürken Tanrı onu bana göndermişti.

“Ölmüş,” diyerek Raymond’ın başlattığı cümleyi tamamladım. “Öldürülmüş.”

“Sen nereden biliyorsun?”

“Bütün kasaba biliyor, Ray. Haberlere çıkmış. Binlerce kişi bunu konuşuyor şimdi. Bugün kasabaya gelen kanalın *Instagram* hesabında da son dakika haberi olarak paylaşılmış. Neydi adı?”

“GIN.”

“Evet. Sen söyledikten sonra takip etmeye başlamıştım. İlk orada gördüm. Korkunç bir ölüm şekli...”

“Oyuncak Katili belli ki durmayacak. Derek Spencer umarım bu davada gücünü gösterebilir.”

Kim olduğunu bilmiyordum ama Raymond’ın söylediğine göre oldukça ünlü ve yetenekli bir dedektifti.

“Umarım.”

Son söylediğimle birlikte aramızda derin bir sessizlik uçurumu oluştu. İçine düşmek istemesem de çekiliyordum sanki.

Ve uçuruma ilk taşı Raymond attı.

“Noa.”

“Efendim?” diye mırıldandım.

Bir şey söylemesini bekledim ama o sadece derin bir nefes aldı ve sonra yeniden sessizliğe gömüldü.

“Özür dilerim.” Donup kaldım. Sanki karşımdaymış ve beni görebilecekmiş gibi davranıp hareket etmedim. Gözümü bile kırpmadan öylece karşıya baktım. “Seni öptüğüm için özür dilerim, Noa. İmkânsız olduğunu biliyorum. Bir daha asla yaşanmayacak.” İçine çektiği nefesinin titrediğini duydum. “Bu geceyi bir veda gibi düşünebilirsin.”

Biz etsek de kalplerimiz veda edebilir mi Ray? Bu mümkün mü?

Unutmak mümkün mü sahiden?

“Veda...” dedim gözlerim dolarken. “Evet. Ben de öyle düşünmüştüm.”

Ona veda edebileceğimi hiç düşünmemiştim. Kalbimden ve aklımdan çıkarmaya karar verdiğimde bile kendime yalan söylemekten öteye gidemediğimi sanıyordum.

Oysa veda etmek mümkünmüş.

Vedalar yarım bırakır insanı. Sonsuza dek eksik bir parçayla yaşamaya çalışırsın. Her acı ilk oraya dokunur. Her gözyaşı o boşluğa dolar ama hiçbir insan o boşluğu dolduramaz. Acılar ve gözyaşları dolup taşar.

“Tekrardan özür dilerim,” diye mırıldanırken yutkunmakta güçlük çekti. “Ablan Joanne’in davasında gelişme olursa sana iletmesi için memur arkadaşlarımdan birini yönlendirebilirim.”

“Sen ara lütfen,” dedim hiç düşünmeden. “Joanne yaşıyorsa eğer bununla ilgili en ufak bir gelişmeyi bile senden duymak isterim. Bir başkasına güvenemem. Özellikle kasabada katil varken.”

“Peki, nasıl istersen.”

Söyleyecek başka bir şeyim olmadığı için, “Teşekkür ederim,” dedim.

“Hoşça kal,” dedi.

“Hoşça kal,” diye karşılık verdiğimde o çoktan telefonu kapamıştı.

Oflayarak, başımı geriye atıp telefonu bacaklarımdan arasına sıkıştırdım. Sıkıntılı bir şekilde alıp verdiğim nefeslerim ciğerlerime batıyordu.

Kapımın gıcırdayarak açıldığını duyduğumda irkildim. Başımı kaldırıp, kimin geldiğine baktığımda ayaklarını sürüyerek içeri giren anemi gördüm.

“Noa...” dedi. Gözlerinde anlam veremediğim bir ışıltı parlıyordu.

“Anne?”

Odamın köşesindeki lambaderin sarı ışığı loş bir ortam yarattığı için yüzündeki ifadeyi net göremiyordum. Tek dileğim buraya benimle kavga etmek için gelmemiş olmasıydı. Hoş... Eğer kavga edecek olsaydı bana adımla seslenmezdi.

Hiçbir şey söylemeden ağır adımlarla yanıma geldi. Yürümekte zorlanıyor gibi görünüyordu. Biraz sonra usulca yatağın ucuna oturup gözlerimin içine baktı.

“Tek bir şey soracağım,” dediğinde, kucağımda duran elimi tutması beni alaşağı etmişti.

Ufacık bir gülümsemeye razıydım, anne. Bir sıcak dokunuşuna... Bana kızım desen yeterdi. Birazcık sevseydin. Bu gece yaptıkların bile hayatım boyunca hissetmediğim mutluluğu yaşatmıştı bana. Peki, neden mutluluğum kırıklarla dolu olmak zorundaydı? Madem sevebiliyordun, yıllarca neden nefret ettin benden?

“Seni dinliyorum,” dedim donuk bir sesle. Bu davranışlarının masum olmadığını bilecek kadar çok kırılmıştım. Altından çıkacak olan şeyi merakla bekliyordum.

“Ablan... Joanne'im... Kızım yaşıyor mu Noa?”

Gözlerinde gördüğüm ışıltı, biriken gözyaşlarıymış meğer. Sorduğu anda sicim sicim akan yaşları kucağına döküldü ve birer kurşun olup kalbime saplandı.

“Sen... Nasıl? Nereden çıkardın bunu?”

Afallamıştım. Şaşkınlıktan açık kalan ağzımı kapamak zor olmuştu.

“Sakın yalan söyleme,” dedi titreyen sesiyle. “Duydum. Seni duydum. Biraz önce dedin ki... *Joanne yaşıyorsa eğer senden duymak isterim*, dedin. Anlat bana, yalvarırım. Ne demek oluyor bu?”

Döktüğü tek bir gözyaşı kadar değerim yoktu annemin gözünde. Joanne için hayatta en nefret ettiği insana, bana yalvarmayı bile göze almıştı.

Bana rağmen beni sevebilecek olsaydı... Yıllar önce ben de ona yalvarırdım oysa.

Sevgisiz büyüdüğüm her gün yarım kaldım ben. Annesiz büyüyen her çocuk gibi eksik... Annesinin bile sevmediği bir çocuk kendini sevemezdi. Ben hayatım boyunca hep kendimden nefret ettim. Çünkü annem bana sevmeyi hiç öğretmedi.

“Yanlış duymuşsun. Öyle bir şey demedim,” diyerek inkâr ettim. “*Ablamın yaşadığı haberini senden almak isterdim*, dedim.” Yalan söylemekten başka çarem kalmamıştı.

“Ben ne duyduğumu...”

“İster inan ister inanma, anne. Öyle bir şey mümkün değil. Joanne yaşıyorsa eğer on iki hatta on üç yıldır nerede?”

Bana inanmayan bakışları yeniden hayal kırıklığıyla doldu. Onunla aram iyi olsaydı da aynı yalanı söylerdim. Ablam bir bataklığın içinde çırpınıp duruyordu. Yıllar ondan pek çok şeyi alıp götürmüştü ve Joanne’den geriye ne kaldığını bilemezdim. Annemden her ne kadar nefret etsem de ablamın bir gün dönme umuduna kapılmasını istemezdim.

“Dedektif bir arkadaşımın, Kevin’in cezasını çekmesi için yardım istedim. Ablamla ilgili de öylesine konuşuyorduk. Malum, Joanne o nehre atladığında yetkililer akıntıya kapılıp gittiğini söyledi. Ölü bile olsa bulamadık.”

Bunu neden hatırlattığımı bilmiyordum. Durumu kurtarmak için bir şeyler gevelemek zorundaydım.

“Bir an sandım ki...” dedi ve burnunu çekerek gözyaşlarını sildi.

“Bu kadarını hayal etmesi bile zor. Çıkar aklından.”

Kendimi bok gibi hissediyordum. Dizlerine yatıp, ağlamak istediğim annemin gözlerinin içine bakarak yalan söylüyordum.

Cevap vermeden ağlamaya devam etti. Daha şiddetli ve iç çekişlerle hem de. Belki onu mutlu eder diye Kevin’in ölüm haberini söylemekten başka çarem kalmadı.

“Kevin öldü,” dediğimde idrak edemeyip birkaç saniye daha ağladıktan sonra ellerini yüzünden çekti.

Gözlerimin içine şaşkınlıkla bakarak, “Ne dedin sen?” diye sordu.

“Birkaç saat önce öldürülmüş. Cinayet yani.” Omuz silkerek ellerimi kucağımda birleştirdim. “Oyuncak Katili’nin işiymiş. Başucunda bebek bulmuşlar.”

“Na- Nasıl?” dedi. Şaşkınlıktan kekelemişti.

Telefonumda hâlâ açık olan haber sayfasını anneme uzattım. Hızlıca elimden alıp okumaya koyuldu. Tıpkı benim gibi her satırda gözleri biraz daha büyüyordu.

“Gerçekten öldü mü?”

Başını kaldırıp baktığında gözlerindeki mutluluk beni hem kaygıya sürükledi hem de içimde bastırmaya çalıştığım tarafıma ışık tuttu. Ablamın hayatını mahveden pisliğin ölümüne sevinemesem de ailemden birinin bunu hissetmesi bile kalbimin üzerindeki yükü kaldırmaya yetti.

“Öldü,” dedim gülümsemeye çalışarak. “Ablamın intikamı alındı.”

Çünkü bunun karşılığında Joanne katile suç ortaklığı yapıyor ve masumların ölümüne sebep oluyor. Neyine seviniyorsam!

Bir kişinin değil, herkesin kötü olduğu lanet olası bir dünyada yaşıyorduk. Paylaştığımız şey mutluluk ve iyilik değildi artık. Hangimiz daha kötüyüz diye sıraya girmişiz de birinci olmak için birbirimizle savaşıyormuşuz gibiydik.

Ben buna dayanamıyordum.

Düşüncelere dalıp gitmiştim. Annem telefonu kenara bıraktığı gibi kolumdan çekip bana sarıldı. Sımsıkı sarılıp, omuzumda ağlarken hıçkırıklara boğuldu.

“Işıklar içinde uyusun, güzel kızım,” dedi iç çekişlerinin arasından. “Eminim gittiği yerde çok daha mutlu ve huzurludur artık.” Omuzuma yaslanmaya devam ederken, başını kaldırıp gökyüzüne baktı.

En sevdiği kızı için nefret ettiği kızının omuzunda gözyaşı döken anneme sıkıca sarıldım. Çünkü ağlarken birinin sarılmasına ihtiyaç duymak nedir, en iyi ben bilirdim.

Annemin bana yıllar boyu yaşattığını, ben kızı olarak ona yaşatmadım.

İlk kez ona sarıldım.

Huzur ve huzursuzluk arasındaki ince bir ip üzerinde hokkabazlık yaptığım berbat bir gecenin sabahına ulaştığım için seviniyordum. Doğruyu söylemek gerekirse tam anlamıyla uykuya dalamadığım için saat öğleni geçmesine rağmen uyanmakta zorlandım. Ta ki ısrarla çalan telefona kadar... İkinci kez aranan telefonumu bulmak için başımı kaldırmak o an dünyanın en zor işi gibi gelmişti.

Mia'nın okulundan aradıklarını görünce yerimden fırladım ve hemen kendime gelerek, "Efendim?" diye telefonu açtım.

"Merhaba. Noa Hanım'la mı görüşüyorum?"

"Evet, benim. Buyurun, bir sorun mu var?" Kalp atışlarım gittikçe hızlanıyordu. "Mia iyi mi?" diye sordum beklemeden.

"İyi. Mia iyi, merak etmeyin. Sadece..." Hadi ama! Neden bu kadar oyalanıyordu? "Bugün Mia ve arkadaşları arasında ufak bir tartışma yaşandı. Velisi olarak durumu yüz yüze görüşmek için sizleri gün içinde ağırlamak isterim."

"Konu neymiş? Neden tartışmışlar?"

Mia dünyanın en uysal çocuklarından biriydi. Bu zamana kadar hiçbir olumsuz davranışını görmemiştim. Nasıl olur da arkadaşlarıyla kavga ederdi? Aklım bir türlü almıyor, inanasım gelmiyordu.

"Dediğim gibi kısa bir vaktinizi ayırıp okula gelebilerseniz detaylıca görüşme şansımız olur."

"Bir saate geliyorum," dedim ve kadının bir şey söylemesini beklemeden telefonu kapadım.

Kendimi doğrudan soğuk suyun altına atıp, titreye titreye duş aldım ama iyi geldi. Aynı zamanda Mia'nın ne yapmış olabileceğini düşünürken uykum çoktan açılmıştı.

Kahrolası su öyle soğuktu ki kara kış kapıya dayanmış gibiydi. Bornoza sarılıp, koşarak odama ulaştım. Kafamın içindeki tüm sesler donarak ölmüş olmalıydı. Uyanalı yarım saatten fazla zaman geçmesine rağmen şakaklarıma bıçak saplanıyormuş hissi hâlâ geçmemişti.

Bu iyi bir şeydi.

Bugün haftalık izin günümdü. Paul'la buluşup zamanımı onunla değerlendirmek istiyordum. İzleri hâlâ beynimde kalan dün gecenin sarhoşluğundan kurtulmak için yapılabilecek daha iyi bir şey gelmiyordu aklıma.

Tabii önce Mia'nın sorununu çözmem gerekiyordu. Hâlbuki içime doğmuş gibi bugün Paul'la buluşmadan önce, Mia'yı okuldan alıp abla kardeş uzun zamandır dışarıda vakit geçirmiyoruz diye birkaç saatimi ona harcamayı planlıyordum.

Askıdaki pileli eteğin üzerine beyaz *crop* seçtim. Nemli saçlarımı kendiliğinden kurumaya bırakmadan önce solgun yüzümü renklendirecek birkaç dokunuş yaptım ve hızlıca hazırlığımı tamamladım.

Aşağıdan gelen sesleri duyunca, şaşkınlıkla kaşlarımı çatıp merdivenlerden indim. Bu saatte evde kimsenin olmaması gerekiyordu.

Alt kata iner inmez mutfığa girdiğimde, annemin hararetli şekilde bir şeyler yıkadığını gördüm. İşte olması gereken saatlerde burada ne yaptığını deli gibi merak ediyordum ama asıl merak ettiğim şey bugün annemin hangi yüzüyle karşılaşacağımdı.

“Anne?”

“Efendim?”

Sakince arkasını dönüp cevap vermesi yetmezmiş gibi bir de gülümsemişti.

Lafı dolandırmadan, “Ne yapıyorsun?” diye sordum. “Bu saatte evde olmaman gerekiyor.”

“Bugün işe gitmedim. Halletmem gereken işlerim var, o yüzden.” Bir yandan ellerini yıkıyor, diğer yandan bir şeyler geveleyerek cevap vermeye çalışıyordu. “Sen neden evdesin?”

“İzinliyim bugün.”

Omuzunun üstünden beni baştan aşağı süzerek, “Bir yere mi gideceksin?” diye sordu. “Hazırlanmışsın.”

“Evet, arkadaşım ile buluşacağım. Öncesinde vaktim varken de Mia’yı okuldan alayım dedim.” Anneme olup biteni söylemeye niyetim yoktu. Ne yapmış olursa olsun Mia’nın üzerine gitmesini istemezdim.

İyi ki okuluna kendi numaramı vermiştim de bu meseleyi sessizce halledebilecektim.

Ellerini havluyla kurularken, “İyi düşünmüşsün,” dedi. “Seni öz-lüyor. Vakit geçirmek onu da mutlu eder.”

Annem iyi değildi. Ne halt dönüyordu, bilmiyorum ama bir süre bu sakın hâlinde kalsa hepimizi mutlu ederdi.

“Ben kaçtım,” diyerek evden çıktım.

Mia’nın okuluna kadar yürümeye karar verdim çünkü kasabada her şey boka sarmadan önceki hayatımda yürüyüşe çıkabildiğim günleri

özlemiştim. Kulaklığımı takıp, ağır ağır yürüyerek kendimle baş başa kalmak iyi gelmişti.

Okulun girişindeki danışmaya durumdan bahsettiğimde, beni müdürün odasında beklediklerini söyledi. Asansörü beklemeden koşar adımlarla merdivenleri çıktım. Kalbim gerginlikten hızlı ve düzensiz bir şekilde çarpıyordu.

Odaya girdiğimde müdüre hanım ve müdür yardımcısı olan orta yaşlı bir adam beni bekliyordu. Bir de Mia'nın öğretmeni karşı koltukta oturuyordu.

“Merhaba,” dedim odaya göz gezdirerek. Mia'yı da burada bulacağımı sanmıştım ancak üçünden ve benden başka kimse yoktu.

Müdür yardımcısı ayağa kalkıp, “Noa Dayton?” dedi.

“Evet, benim.”

“Şöyle buyurun lütfen.”

Müdür yardımcısının karşısındaki koltuğa oturdum. Odadaki sessizlik ve her geçen dakika Mia'nın durumunu öğrenememek sabrımı zorluyordu. Daha fazla buna katlanamayarak, “Sizi dinliyorum,” dedim ve usulca öksürerek boğazımı temizledim. “Sorun nedir?”

“Mia bugün sınıfındaki iki arkadaşına saldırmış ve kavga ettiği arkadaşlarından birinin söylediğine göre aralarında hiçbir sorun geçmediği hâlde bunu yapmış.”

“Ama... Bu nasıl olur? Mia çok uysal bir kızdır.”

Cümlemi tamamlar tamamlamaz, öğretmeni Lane beni destekler şekilde konuşarak, Mia'yı savununca içim rahatladı.

“Peki, Mia ne diyor? Gerekçesi neymiş? Neden saldırmış?”

Müdür yardımcısı, “Konuşmak istemiyor,” dedi. “Sadece arkadaşlarının kötü insanlar olduğunu söylüyor. Fakat...”

“Fakat?”

“Siz gelmeden on beş dakika önce Mia'nın arkadaşı Jasmine yanımıza geldi. Olup biteni anlattı.”

“Neymiş?”

“Mia’nın saldırdığı iki arkadaşı, Jasmine’e zorbalık yapmış. Anne-siyle ilgili ağza alınmayacak laflar edip, ailesinin olmadığını söyleyerek öksüz ve yetim diye onunla alay etmişler.”

“Mia da arkadaşını ağlattıkları için onlara saldırmış. Yani sırf arkadaşını korumak için...” diye ekledi Lane.

“Yine de arkadaşlarına saldırgan bir tavır sergilemesi doğru değil. Bu konuda herhangi bir yaptırım uygulamayacağız fakat ebeveyni olarak size çok iş düşüyor,” diyen okul müdürü doğrudan gözlerimin içine bakıyordu.

“Elbette, haklısınız fakat arkadaşlarına zorbalık yapan öğrencilerin durumu çok daha vahim. Umarım velileri gereken ikazı alacaktır. Kardeşim adına konuşmam gerekirse bu durum bir daha tekrarlanmayacak. Peki, diğer iki öğrencinin Jasmine’e, Mia’ya ya da başka bir sınıf arkadaşına zorbalık yapmayacağının garantisi var mı?”

Tatlı ve sert bir biçimde müdürenin haddini bildirdiğimi düşünüyordum.

Müdür yardımcısı, “Hiç şüpheniz olmasın,” dedi. “Velileri bir saat sonra gelecek. Öğrencilere de ödev cezası verilecek.”

“İyi yaparsınız,” dedim arkama yaslanarak. “Peki, Jasmine... Kim-sesi yok mu gerçekten?”

“İşin garip yanı da bu. Annesi de babası da var. Arkadaşları neden bu şekilde dalga geçtiler, inanın biz de bilmiyoruz. Hatta daha geçen gün babası okul çıkışında onu almaya geldi. Jasmine’in babasına sıkıca sarıldığını ve aşkla baktığını gözlerimle görmesem bir gariplik olduğunu söyleyeceğim.” Öğretmen iyice kafamı karıştırmıştı. “Ama annesi evden çıkmakta zorlanıyormuş. Bir hastalığı varmış ama babası sağ olsun, her fırsatta gelip Jasmine’in durumuyla ilgileniyor.”

“O zaman sorunlu taraf tamamen zorbalık yapan öğrencilerden kaynaklı. Jasmine’e bu yaptıkları yüzünden ciddi bir dersi hak ediyorlar.”

Öğretmen, “Bence de,” dedi. Yanımda olması süreci iyice kolaylaştırıyordu.

“Siz yine de kavga etmenin kötü bir davranış olduğuyla ilgili Mia’yla konuşursanız seviniriz.”

Müdür yardımcısının son söylediğiyle birlikte ayağa kalktım.

“Merak etmeyin. Mia ve Jasmine’i görebilir miyim? Neredeler?”

Mia arkadaşını koruduğu için onunla gurur duyuyordum. Kavga etmesi kötüydü ama küçük yaşına rağmen sevdiği insanlar için kötülüğün karşısında olması beni çok mutlu etmişti.

“Jasmine’in babası okul çıkışına yetişebileceğini söyledi. Oyun alanında birlikte oturuyorlar şimdi.”

“Pekâlâ, ben ilgilenirim. Bilgilendirdiğiniz için teşekkür ederim,” diyerek odadan çıkmaya yöneldim.

“Size eşlik edeyim,” diyerek öğretmenimiz Lane de benimle birlikte geldi.

Üç kat aşağı inmemiz gerekiyordu. İlk katı hiç konuşmadan ilerledik. İkinci kata geldiğimizde öğretmeni Mia’nın haklı olduğunu ve Jasmine’in uğradığı zorbalık yüzünden kötü hâlde olduğunu söyledi.

“Eğer izin verirsiniz Mia’yla Jasmine’i erken alabilir miyim? Okulun karşısında beraber yemek yiyelim istiyorum.”

“Elbette. Çok iyi düşünmüşsünüz. Jasmine’le Mia’nın arkadaşlığını sınıftaki diğer öğrencilere örnek olarak gösteriyorum. İkisi de çok iyi yetiştirilmiş çocuklar. Birlikte olmalarına seviniyorum. Bugün okuldan uzaklaşmaları ikisine de iyi gelecektir.”

“Kesinlikle,” dedim gülümseyerek. “İzin verdiğiniz için teşekkür ederim.”

Kızları cam kapının ardından görünce ikimizin de yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Mia’nın mahcup bakışlarını görünce daha fazla gülümsedim. Bir daha kavga etmemesi için daha sonra onunla konuşacak olsam da kendini kötü hissettirecek hiçbir şey yapmayacaktım.

“Kızlar,” dedi öğretmenleri. “Miacığım ve Jasmineciğim, bugün size izin veriyorum. Noa ablanızla keyifli bir gün geçirip eğlenebilirsiniz.”

İkisi de sevinç çığlıkları atıp, yanıma koşarken, Jasmine ağlamaktan kızaran gözlerini ovalayıp elimi tuttu. Gerçekten de bir ailesi olmaya bilirdi. Bu onun minik ve masum kalbini kırmak için bir sebep miydi?

Çocuklar dünyadaki en masum şeylerdi. Onların kırılmasına ve üzülmesine dayanamıyordum. Artık Jasmine de en az Mia kadar önemliydi benim için. Masum yüzüne baktıkça içim gidiyordu çünkü.

Bir annenin yokluğunu hissetmenin ne demek olduğunu en iyi ben bilirdim. Belki de ona karşı böyle hissetmemin en büyük nedeni buydu.

Okulun çıkışına kadar öğretmenleri Lane de bizimle geldi. Konuyla ilgili ikisini de gerekli şekilde ikaz ettikten sonra Mia, Jasmine ve ben okuldan ayrılıp okulun karşısındaki pizzacıya gittik.

Jasmine'in babası okul çıkışında gelecekti. Yani üç saat sonra. Yemekten sonra tatlı yemek için alışveriş merkezine gittik. İkisine de bugünü unutturmak istemiştim.

Tatlı yedikten sonra oyun alanına gitmek istediler. Ve sonra buz pateni yapmak...

Mia, oyun alanının karşısındaki sinemanın ekranlarında dönen çizgi film afişini göstererek, "Denizkızı olan çizgi filme gidelim mi Noa?" diye sordu.

Dönüp baktığımda, Mia'nın da Jasmine'in de yüzünde aynı heyecanlı ifade vardı. Bu iki güzelliğe nasıl *hayır* denirdi ki?

"İkiniz de izlemek istiyor musunuz?" diye cevabını bildiğim bir soru sordum.

"Evet!"

İkisi de sevinçle hoplayıp el çırpmaya başladığında keyifle güldüm.

"Pekâlâ. Tutun bakalım elimi."

Uzattığım elimi minicik elleriyle sıkıca tuttular. Üçümüz birlikte parmak uçlarımızda sekerek sinema salonuna doğru ilerlemeye başladık.

"Keşke ben de denizkızı olsaydım," dedi Mia iç çekerek. "İstediğim zaman yüzerdim ve balıklarla arkadaş olurum."

Saf masumluluğu karşısında içtenlikle gülümsedim.

"Ben prenses olmak isterdim," dedi Jasmine. "Sudan korkuyorum ama kocaman bir sarayım olsaydı kimse bana zarar veremezdi."

"Neden sana zarar versinler ki prenses?" dedim samimi bir tonla. "Kimse sana zarar vermez."

"Ama annem diyor ki dışarıda hep kötü insanlar varmış. Evimden çıkarsam kötü adamlar bana zarar verirmiş."

Her insanın hikâyesi başkaydı. Kimi yabancıların kötülüğünden kaçıp evinde güvende hissederci, kimiye ailesinin kötülüğünden kaçıp dışarıdaki yabancılardan medet umardı.

Jasmine'in annesi de yabancıların kötülüğünden kaçanlardandı. Keşke evimde güvende ve mutlu hissetseydim de dışarıda bulduğum huzuru ailemin çatısında bulsaydım.

"Ben yanınızdayım," diyerek, Jasmine'in burnuna usulca dokununca kıkırdadı. "Elimi bırakmazsanız korkulacak bir şey olmaz." Jasmine bu kez daha sıkı tuttu elimi.

"İşte böyle."

Kocaman bir gülümsemeyle önüme dönüp gişedeki kızıdan üç bilet aldım.

Seans saatine beş dakika olmasına sevinmişim. Okul saati geçmeden filminden çıkmış olacaktık.

Ne yalan söyleyeyim tüm düşünceleri ve hayatın telaşını bir kenara koyup çocuklar gibi eğlenmeyeli uzun zaman olmuştu. Jasmine ve Mia'yla vakit geçirmek bana çok iyi gelmişti.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştık. Okul saatinin bitmesine yarım saat kala Jasmine'i okula bıraktık. Birazdan babası geleceği için rahattım. Gözlerindeki parıltıya bakılırsa ne kadar mutlu olduğu belliydi.

Onu öğretmeni Lane'e teslim ettikten sonra Mia'yla birlikte evin yolunu tuttuk. Yol boyunca tüm ciddiyetimle Mia'ya yaptığı şeyin ne kadar kötü olduğunu anlattım. Bugün olanların aramızda kalacağını söyledim ve eve girdik.

"Bir şey isteyebilir miyim?"

Üst kattan duşun sesi geliyordu. Annem hâlâ evdeydi demek ki.

"Söyle bakalım," dedim çantamı bir kenara bırakıp.

Mia'yla birlikte mutfağa girdiğimizde, annemin kurabiye yaptığını gördük ve ikimizin de gözleri kocaman açıldı.

Mia sandalyenin kenarına yaslanmış, gözümün içine bakıyordu ama huzursuz olduğu belliydi. "Söylemek istediğin şey neyse rahatça söyleyebilirsin, meleşim," dedim.

“Aslında şey...” Çekimser bir tavırla sırıttı. “Okulda arkadaşlarım paten kayıyor. Hobi derslerimizde ben de patenimi okula götürmek istiyorum ama nerede olduklarını bilmiyorum. Anneme sorarsam da bana kızar diye korkuyorum.” İşaret parmağı ağzındaydı, kelimeleri geveleyerek konuşuyordu.

Birkaç adımla aramızdaki mesafeyi kapatıp yanına eğildim. “Birincisi...” Ağzındaki parmağını çekerek elini tuttum. “Artık büyüyorsun. Konuşurken parmağını ağzına götürmemelisin,” diye onu ikaz ettim.

“Özür dilerim,” dedi hemen.

“İkincisi, annen seni çok seviyor. Yanlış yapmadığın hiçbir konuda kimse sana kızmaz.”

“Ama yine de...”

“Üçüncüsü...” diyerek lafını kestim. “Patenlerini garajdaki ardiye bölümüne kaldırmış olmalıyız. Senin için bakacağım.”

Gözleri mutlulukla parladı. “Teşekkür ederim!” diyerek bir kez daha kocaman sarıldı.

Ayağa kalkarken kenarda duran düğümlenmiş mavi çöp poşeti gözüme takıldı. Hem ayak altından çekilmesi hem de dönüşte Mia’nın patenlerine bulmama bahane olması için oyalanmadan, çöpü alıp mutfaktan çıktım. Dışarıdaki konteynere atsam iyi olacaktı.

Anlaşılan ben gittikten sonra annem epey temizlik yapmıştı. Duştan çıktığında tadımızı kaçırarak her şeyi ortadan kaldırmak ve annemin ağzına laf vermek istemiyordum.

Kapıyı açmakla uğraştırmamak için arkamdan açık bıraktım. Verandanın basamaklarını hızlıca inip çöpü attım. Hava henüz kararmamıştı. Yeniden eve girmeden, bahçe yolunu takip ederek garaj kapısına yürüdüm.

Evimizin garajı tek araba sığacak genişlikteydi ve çoğunlukla babamın arabası orada olurdu. Annem ise arabasını her zaman evin önüne park ederdi ama çöpü atarken görememiştim.

Garajın ahşap kapısı gıcırdayarak açıldığında, burnuma saldıran polenler yüzünden hapşırarak zorunda kaldım. Yan taraftan ışığı açıp garajın köşesinde ardiye olarak kullandığımız küçük odaya yönelmek için merdivenlerden indim ve beni beklemediğim bir şey karşıladı.

Annemin arabasının yeni yıkanmış ve göz alıcı olduğunu gördüm. Hem de burada yıkamıştı. Daha önce hiç yapmadığı bir şeydi. Beni asıl şaşkınlığa uğratan şey plakasının olmaması ve kaza yapmış olmasıydı.

Gergin bir şekilde arabaya yaklaştım. Motor kapağı hafifçe göçmüştü. Ayrıca sol farı ve çamurluğu da çatlamıştı. Plakası neden yoktu? Kaza da mı düşmüştü?

Nerede kaza yapmıştı ki? Tanrı'm! Berbat bir aileydik. Biri ölse diğerlerinin haberi bile olmayacaktı.

Arabanın hasar almış yerlerine daha yakından bakmak için eğildim. Gri arabası yeni yıkanmış olmasına rağmen farında kırmızı lekeler vardı. Tekerinin arasındaki boşluklarda da ufak, garip parçalar vardı.

Kırmızı lekeyi avucumla sildiğimde olduğu gibi elime bulaştı. Aynı lekeden tekerde de vardı. Arasına sıkışan parçalardan birini elime aldığım da yumuşak ve mide bulandırıcı olduğunu gördüm. Sanki et gibi...

Bir dakika. Tanrı'm! Kahretsin!

Hayır, hayır! Lütfen dokunduğum şey aklıma gelen olmasın. Yalvarırım, yalvarırım.

Korkuyla geriye doğru kaçarken zihnimde her parçası ayrı bir köşeye savrulmuş yapboz birden tamamlandı. Mide bulantıyla baş edemeyip garajın kenarına kusmaya başladım. Dokunduğum o parçanın hissi ve elime bulaşan kan midemi daha fazla bulandırdı.

Kahretsin!

Ağzımın kenarını elimin tersiyle siler silmez, hışımla garajdan çıkıp eve girdim. Kapıyı arkamdan öyle sert çarptım ki bir an Mia'nın evdeki varlığını unuttuğum için kendime kızdım ama bu bile umurumda değildi şu an.

"Abla? Patenlerimi..."

"Şimdi değil, Mia. İçeri geç ve kurabiyelerini ye," diyerek azarladıktan sonra doğrudan merdivenlere yöneldim.

Annem bana yaptıklarının hesabını vermek zorundaydı. Mia buna şahit olmamalıydı. Evde olmamasını dilerdim ama onun gitmesini bekleyemeyecek kadar sinirden gözüm dönmüştü.

Annemin odasına dalıp, kapıyı çarparak arkamdan kapadım. Yap-bozun birleşen parçaları önüme öyle bir görsel koymuştu ki gözümü her kapadığımda aynı sahne beni alaşağı ediyordu.

Görünürde olmayan annemin giyinme odasından çıkmasını beklerken, “Anne,” dedim. “Anne!”

Annem odaya bu şekilde girişimden ve ses tonumdan bir gariplik olduğunu anlamış olmalı ki meraklı gözlerle beni süzerken bir şey söylemeye çekindi. “Gü- Günaydın,” diye kekeledi sadece. Normalde odasına saygısızca daldığım için bedelini ödetmenin yollarını arardı.

Şimdiyse korkulu ve endişeli gözleri dışında bir şey görmüyordum.

“Bir şey mi oldu?” diye sordu cevap alamayınca. “Ne bu hâlin?” Demek ki arabasını o hâlde görmesem dün geceki gibi iyi davranacaktı bana. Ama ihtiyacım olan bu değildi. Bana iyi davranmasına ya da annelik yapmasına da ihtiyacım yoktu. Tek istediğim bu evin içinde yaşadığı süre boyunca aklını başında tutmasıydı ama o bunu becerememişti. Yetmezmiş gibi gözü dönmüş bir manyağa dönüşmüştü.

“Sen yaptın, değil mi?” diye sordum hiç gevelemeden. “Kevin’ı sen öldürdün.”

Beni yıllarca katillikle suçlayan kadının gözlerinin içine bakıyordum. Suçunu itiraf edercesine gölgelere teslim olan hareleri tüm cevabı veriyordu.

“Ne?” Resmen çılgılık atmıştı. Bense gözlerine kilitlenip yalan söylüyor mu diye anlamaya çalıştım. “Ne saçmalıyorsun sen? Çık dışarı! Hemen!” Odanın kapısını işaret ederek öfke saçtı.

“Hiçbir yere çıkmıyorum. Suçunu itiraf edene kadar gitmeyeceğim,” dedim ve kollarımı göğsümün altında birleştirdim.

“Ben hiçbir şey yapmadım.” Aynı şekilde kollarını bağladı. “Beni nasıl böyle bir şeyle suçlarsın? Bu ne cüret?”

Annem soğukkanlı bir katil gibi davranıyordu. Onun kötü kalbini bilmeseydim doğruyu söylediğini düşünürdüm ama zerre şüphem yoktu. Kevin’ı öldüren oydu. Dün sabah odasında bulduğum ip yu-maklarından sonra akşam Kevin’ın ölüm haberini almıştık. Hem de arabayla üzerinden geçilmiş bir hâlde.

Oyuncak Katili'nin yöntemleri çok daha korkunç olurdu. Annem göz göre göre kasabada bir katilin olmasını fırsat bilerek Joanne'in intikamını almıştı. Bu akıl almaz bir psikopatlıktı.

"Anne," dedim öfkeyle soluyarak. "Her şeyi biliyorum. Sen istediğin kadar inkâr edebilirsin ama gerçeği değiştiremezsin. Kevin'ı sen öldürdün."

"Böyle bir şeyi nasıl yaparım?"

Sesi titriyordu. Korkudan mı yoksa panikten mi? Gözlerini kaçırıp durması da cabasıydı.

Hiçbir şey söylemeden, karşımda duran şifonyere ulaşip alt çekmecisini açtım. Elime geçen ip yumaklarını hınçla alıp, havaya kaldırarak annemin karşısına dikildim.

"Bunlar ne o zaman?" Kontrolsüzce çıkan sesim karşısında irkilerek geri kaçtı. "Cevap ver. Ne ördün bunlarla? Kevin'ın oyuncak bebeğini mi?" Sinirden gözlerim dolmuştu. "Sen kimsin, anne?" Gözyaşlarımı baskılıyordum ancak çenem titriyordu. "Gözü dönmüş bir katil misin? Ablam öldüğünden beri bu lanet evde geçen her gün beni katil olmakla suçlarken... Sen mi katil oldun?"

Kevin'ın lanet olası canı umurumda bile değildi. Gebermeyi hak ediyordu. Cezasını çekmişti işte. Ama bunu yapacak kişi annem miydi? Beni ve babamı düşünmüyor olabilirdi. Mia'yı da mı hiç düşünmemişti?

Ona bunu nasıl yapardı?

Annem bir şey söylemek için ağzını açtı ama kelimeler boğazına takılmış gibi acıyla yutkundu. Gözyaşları süzülürken çaresizce gözlerimin içine bakıyordu.

Bana hayatı zindan etmişken neden ondan nefret edemiyordum?

Çünkü o benim annemdi. Her şeye rağmen... Bana seilmeyi değil, nefret etmeyi öğretmişti. Bu hayatta kimsenin, ailenin bile seni kolsuz sevmeyeceğini öğretmişti. Ne kadar boktan olsa bile bugün sahip olduğum kişiyi ona borçluydum.

"Noa..." dedi bir adım öne çıkarak. "Bunu yapmaya mecburdum. O pisliği..."

Elimi hışımla havaya kaldırdım. “Dinlemek istemiyorum,” dedim. Duymam gerekeni duymuştum nasılsa. Neden ya da ne şekilde yaptığını dinleyecek gücüm yoktu. “Sus. Duymak istemiyorum.”

“Beni dinlemelisin.”

“*Katilsin!*”

Bana yıllarca yaşattığı kâbus gibi günlerin intikamını alırcasına söylemişim bu kelimeyi. Harfleri eze eze. Gözyaşlarımda boğulan zehirli bir sözcük gibi çıkmıştı dudaklarımdan.

“Ablan için...” diye fısıldadı. “Onun intikamını aldım ben.” Gözlerinde en ufak bir pişmanlık bile göremiyordum.

Ölüm bir ceza yöntemi değildi.

Ölüm bir kurtuluş değildi.

Ölüm yeni bir başlangıç değildi.

Ölünce insan nereye giderdi? Bunu bilemezdik. Belki cennet, belki cehennem... Belki de sonsuz bir boşluğa hapsolurdu âciz ruh. Kim bir bilinmezi arzuları ki?

Belki de yanıliyordum. Ölüm, yaşamaktan iyiydi. Bu yüzden de bir suçun karşılığı olmamalıydı.

“O pisliğin cezasını verdin ve böylece biricik kızının intikamını aldın, öyle mi?” Elimdeki ip yumaklarını annemin önüne attım. Bir tanesi bacağına çarptı. “Üstelik sabahın köründe arabayı yıkayınca tüm delilleri yok edeceğini mi düşündün?” İnanılır gibi değildi.

“Dünya böyle bir yer, kızım. Kendi adaletini yaratmazsan eğer hayatın boyunca dilendiğin tek şey adalet olur.”

Kızım...

Yıllar sonra ilk kez kızım demişti bana. O da işlediği cinayete kılıf uydururken göz boyamak içindi. Yazık...

“Sen korkunç bir insansın,” dedim bir adım geri çekilerek. “Taş kalbin yetmezmiş gibi bir de ellerine kan bulaştı.” İğrenir gibi bakıyordum.

“Birine söyleyecek misin?” dedi. Ağlıyordu ama gözyaşları bile masum değildi.

“Mia’dan uzak duracaksın,” dedim sadece. Tek istediğim kardeşimi o kirli ellerden uzak tutmaktı. Başka ne halt edeceğimi bilmiyordum çünkü.

Kendi annemi ihbar mı edecektim?

Kahretsin!

Raymond yanıliyordu. Ben bir bataklığın içinde ya da başında değildim. Bataklığın ta kendisiydim ve hayatımdaki her şeyi bataklığım çekip yok ediyordum.

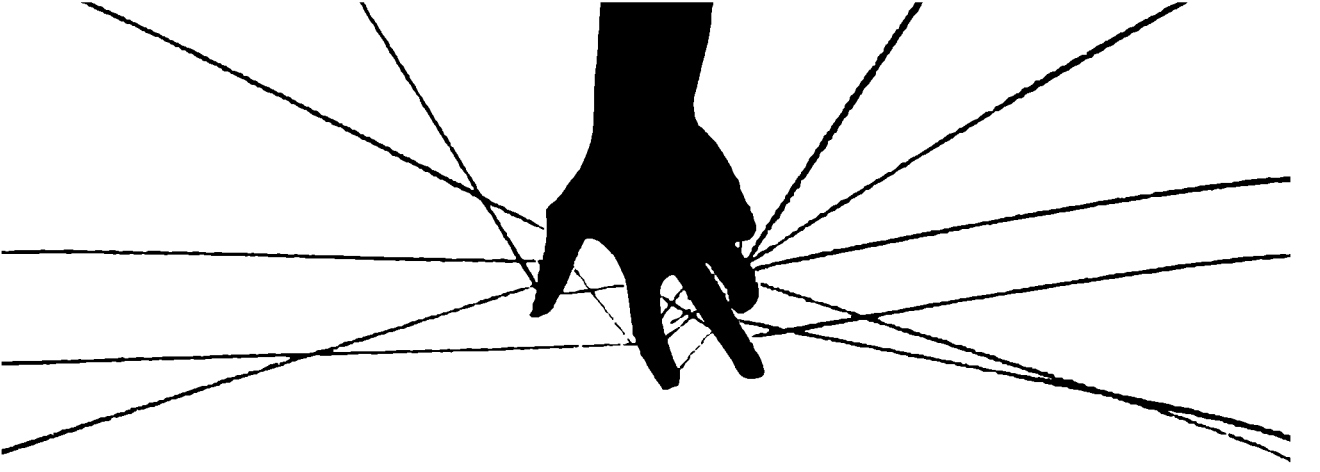
“Noa...”

Hışım ile elimi kaldırdım. Yerinde kalmasını ve susmasını sağlayıp koşar adımlarla odadan ayrıldım.

Ne yapacağımı bilmeden evden çıktım. Nereye gittiğimi bilmeden, yürümeye devam ederken elimden gelen tek şey ağlamak oldu.

Düzenleme

Ny.ozlem

33

SÖZCÜKLER ZEHİRLİDİR

*Anıların yasını tuttuğun her bir günün gözyaşıyla
yarınlarını inşa etmen gerekir.*

PAUL BARNLEY
Ravebelg Kasabası

Noa iyi değildi.

Dün yanıma geldiğinde, yüz ifadesinden bir şeylerin yolunda olmadığını anlamıştım ancak neler olduğunu bir türlü anlatmamıştı. Bütün gün yüzü gülsün diye yapmadığım şey kalmamıştı ancak yine de bir türlü keyiflenmemişti.

Gece yatağa girdiğimizde ise birden arkasını dönüp beni öpmeye başladı. Oysa benim tek derdim sarılıp uyumaktı. Özellikle kendimi cezalandırıp sırtıma yüzlerce çivi sapladıktan sonra sevişecek durumda değildim.

Neyse ki Noa daha fazla ileri gitmemize müsaade etmeden bir anda ağlamaya başlamıştı. Delirdiğini düşünmüştüm. Beni bile korkutmuştu o an. Düşünebiliyor musunuz?

Kalbinde her duygu olan ancak korku nedir bilmeyen ben, dün gece Noa'nın kollarımın arasında hıçkırıklara boğulduğu an korkmuştum. Kim, aklını kaybetmiş biriyle sevgili olmak isterdi ki?

Sanırım ben.

Ne diye şaşırdınız, ucubeler? Sizinle aynı fikirde olacağıma ölürüm daha iyi. Sanki aklınız çok yerindeymiş gibi bir başkasının delirdiğini söylemeye hakkınız olduğunu mu sanıyorsunuz?

Eğer Noa'nın yaptığı delilikse akıllı olmak sizin olsun. Biz deli olmaya razıyız.

Sadece anlattıkları kafamı çok karıştırmış, aynı zamanda da sinirlendirmişti. Raymond yüzünden Noa'ya soğuk davrandığım için gerçeği anlatmak zorunda kalmıştı. Raymond'ın dedektif olarak Noa'nın babası tarafından kasabaya getirtilmesi ve zaten aylardır Joanne'in peşinde olmaları beni delirtmişti. Raymond'ı beceriksizin teki sanıyordum. Akademiden mezun bile olamadan, döndüğünü düşünürken meğer o bizim peşimizdeymiş. Orospu çocuğu!

Ama asıl takıldığım nokta Joanne'in babasına kendisini bulması için not göndermesiydi. Joanne evden çıkamazdı ki? O notu babasına nasıl vermişti?

Yeni eve geçerken bile ağır bir sakinleştirici verdikten sonra onu yarı baygın bir şekilde götürmüştüm. Düşünceli hâlim çoğu kez Noa'yı şüphelendirse de yalan söyleyerek geçiştirmiştim.

Joanne'in ne kadar nankör olduğunu dün gece bir kez daha anlamış oldum. Yaptığım onca iyiliğin karşılığı bu olmamalıydı. Dün sırf onun için Kevin denen pisliği öldürmeye gitmiştim.

Onun için çabaladığımı görmüyor muydu? Kahrolası sürtüğün gözünde yaptıklarımın hiç mi değeri yoktu?

Kahvaltının bir an önce bitmesini ve Noa'nın gitmesini istiyordum. Dünden beri içim içimi yiyordu. Joanne denen sürtüğe yaptıklarının hesabını sormadan rahatlayamazdım.

Düşüncelerden kopup kocaman bir gülümsemeyle, "Bugünü birlikte geçirelim mi?" diye sordum. "Bir işin yoksa eğer..." Elbette işi olduğunu ve kalmayacağını biliyordum. Sadece onunla vakit geçirmek istiyormuş gibi davranıp kalbini tekrar tekrar fethetmenin peşindeydim.

Son lokmasını ağzına attıktan sonra sakince, “Kliniğe gideceğim,” dedi. “Bütün günü seninle geçirmeyi çok isterdim ama bir kez daha Linda’dan beni idare etmesini isteyecek yüzüm yok. O yüzden... Üzgünüm.” Çatalını tabağın kenarına bırakırken omuz silkkti.

“Akşam gelirsın o hâlde, olmaz mı?”

“Söz veremem,” dedi soğuk bir tavırla. “Yakında ayrı eve çıkmayı düşünüyorum. Mia’yla birlikte. Yavaştan ev bakmaya ve hazırlıklara başlasam iyi olacak. Henüz aileme söylemedim, her şeyi halledene kadar söylemeyi de düşünmüyorum.”

“Neden ayrı eve çıkıyorsun?”

Bana söylemediği şeyler vardı, bu belliydi. Annesiyle her zamanki gibi tartıştığını söylemişti ama sıradan bir tartışma olamazdı.

Aylar önce kasabaya ilk geldiğimde, Noa çalıştığım festivalde benim standıma gelmişti, hatırlıyor musunuz?

Hadi ama! Çalıştırın beyninizi. Her şeyi bu kadar çabuk unutmazsınız. Kahrolası Emily’nin oyun standındayken, Noa gelip pelüş oyuncak için atış yapmış ve bir haltı vurmaya becerememişti.

O gün başarısız atışlarına rağmen ona istediği oyuncak hediye etmiştim. Kendisiyle dalga geçtiğimi sanmış ve bana öfkeyle bakmıştı. Neyse ki palyaço maskem sayesinde kim olduğumu görmemişti.

Eminim ki yalnızca o değil, siz de o pelüş oyuncak dalga geçmek için verdiğimi sandınız çünkü beyniniz yok. Düşünme yetisini kaybetmiş zavallı et yığınları gibi davrandığınız için hiçbir ipucunu kovalayamıyorsunuz.

Oysa o gün Noa’nın eline tutuşturduğum oyuncakın içinde ses algılayan bir kamera vardı. Bu sayede pek çok şeyi rahatlıkla öğrenebiliyordum. Noa’nın hem Raymond’la hem de annesiyle konuşmalarını dün gece Noa uyuduktan sonra dinlemiştim.

Biricik sevgilim, bazı geceler onu uyurken izlediğimi bilse ne mutlu olurdu. Keşke ona söyleyebilseydim.

Mesela odasına oyuncak bebek asıp gölge oyunuyla gerçekten birini asmışım gibi gösterdiğim gece yüzünde oluşan ifade... O anı izleyebilmek dünyalara bedeldi. Gözümü her kapadığımda, güzel sevgilimin sanat gibi korkulu ifadesini gözlerimin önüne getirebiliyordum.

“Neden mi?” diye sordu hayrete düşmüş gibi. “Annemin bana yaşattıklarından bıktım. Daha fazla katlanamıyorum.” Oysa en son birbirlerine sarılıp ağlıyorlardı. Sabah ne oldu da bu hâle geldiler, merak ediyordum doğrusu. Noa da bir türlü anlatmıyordu.

“Nedeni sorarken öyle demek istemedim, güzelim. Burası dururken neden başka bir eve çıkacaksın, demek istiyorum.” Kabul edin, lafı çok güzel kıvırdım. Benimle gurur duyduğunuzu biliyorum.

“Olmaz. Mia için ayrı eve çıkmam en doğrusu.”

Hiç düşünmeden birlikte yaşama teklifimi reddetmişti. Ben çoktan hayal dünyasına dalmıştım bile. Her sabah onun kokusuyla ve güzel yüzüyle güne başlama hayali...

Belki de aptallıktı. Noa'nın sonu sandığım kadar uzakta değildi. Zaman hızla akıp gidiyor ve sevgilimin ölüm sırası yaklaşıyordu. Ona daha fazla bağlanmasam iyi olurdu.

“Peki,” dedim. “Nasıl istersen.” Uzanıp elini tuttum. “Her ne olursa olsun gülümsemişi istiyorum. Sen mutsuz olduğunda sanki biri gelip ışıkları söndürüyor ve ben karanlıkta kalıyorum.”

“Ben uzun zamandır karanlıktayım, Paul,” dedi. Gülümsemişti ama gözleri dolu doluydu.

“Işıkları beraber yakalım.” Elini iki elimin arasına alıp okşadım. “Sen yeter ki yanımda ol ve beni sev.”

Gülümseyerek başını salladı ama tepkisi benim kadar içten değildi. Sanki beni geçiştirmek ister gibiydi. Sanki karşısında bir çocuk varmış ve avutuyormuş gibi sallamıştı başını.

Noa beni sevmiyordu. O da ablası gibi nankör müydü?

Varlığıyla beni iyi eden de sevgisizliğiyle kalbimi kıran da Noa'ydı. Onun yüzünden sırtımda yüzlerce yara vardı. Sırf ona bağlılığım yüzünden, Ravebelg Kasabası için hazırladığım kusursuz oyunu bile ertelemişken onun bu yaptığı adilikti.

Beni öyle kızdırmıştı ki bir an önce gitmesini dilemiştim. Neyse ki yarım saat bile geçmeden gitmiş, beni yalnız bırakmıştı.

Noa'dan daha büyük dertlerim vardı. Mesela Joanne sürtüğünün ihaneti... Vakit kaybetmeden kendimi soğuk suyun altına attım. Titredikçe sırtımdaki yaralar yeniden açılıyormuş gibi sızlıyordu.

Akşama doğru Jasmine'i okuldan almaya gittim. Öğretmeni Lane, Jasmine'in annesiyle ilgili benimle kısa bir toplantı yaptı. Söylediklerinin doğruluk payı yoktu. Kızımızla daha çok ilgilenmemizi söylemişti. Onun üzerine ne kadar titrediğimi bilmeden böyle konuşmaya nasıl cüret edebilirdi?

Belki de onu öldürmeliydim.

Kızımı ağlatan o iki küçük piçi elime geçirip hadlerini bildirmeyi ne kadar çok istesem de küçük çocuklara zarar verecek kadar gözü dönmüş değildim.

Eğer böyle bir şey yapacağımı düşünüyorsanız gidip tedavi olmalısınız. Size önereceğim kaliteli psikologlar olacaktır, merak etmeyin. Yeter ki o hasta beyninizi tedavi edip benimle ilgili saçma düşüncelere kapılmayın.

Jasmine'den öğrendiğime göre benim kıymetli Noa'm, bugün kardeşi için okula gittiğinde, sırf yalnız hissetmesin diye Jasmine'i de almış. Birlikte yemek yemiş, buz pateni yapmışlar. Çıkışta da çok güzel bir çizgi film izlemek için sinemaya gitmişler. Bunları görmeyi çok isterdim.

Yaşadığı tüm kötülüklere ve uğradığı haksızlıklara rağmen Noa'nın tertemiz bir kalbi vardı ve sanırım bu hayattaki tek başarım onun kalbine girebilmektir. Tüm günahlarıma ve acılarıma rağmen Noa varlığıyla beni iyi ediyordu.

Eve girer girmez, Jasmine doğrudan salona koşup annesine sarıldı. Bugün yaşadıklarını annesine söylemeyeceğimize söz vermiştik. Joanne dışarı çıkamıyordu ve bu konuda yeterince üzülüyordu zaten. Olup biteni düşünüp daha fazla üzülmelerini istememiştik.

Nasılsa o sürtüğün canını sıkacak daha önemli konularım vardı. Mesela bana ihanetinin hesabını verecekti. Ya da nankörlüğünün.

Odaya tam girdiğimde yüzünü buruşturduğunu gördüm ve dahası Jasmine'e belli etmeden onu kollarından tutup itmişti. Sarılmasını istemiyor gibiydi. Bunun gerçek olmadığını ve bir anlık yanılgıya düştüğümü düşünmek istiyordum.

Jasmine'in karnı tok olduğu için odasına gidip kitap okumasını söylemiştim. Odasına gidene kadar Joanne ve ben tüm içtenliğimizle

gölümsedik. Kapı kapanır kapanmaz ise gülüşlerimiz kayboldu. Hışım la Joanne'e dönüp öfkeli bakışlarla gözlerimi üzerine diktim.

"Ne?" dedi ters bir şekilde. "Bir şey mi söyleyeceksin?"

"Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?" Öfkeyle dişlerimi sıktım. "Her şeyi mahvedeceksin, aptal!"

"Ne saçmalıyorsun?" diye sordu kekeleyerek. "Ne yaptım?"

"Babana gönderdiğin notu biliyorum. Yaşadığını nasıl söylersin? Planımızı nasıl tehlikeye atarsın, Joanne? Söyle bana!" Sinirden ellerim titriyordu. "Ne yapmaya çalışıyorsun? Senin intikamın için savaşırken yaşadığını babana nasıl söylersin?"

Onu manipüle etmenin tek yolu buydu. Tüm planı onun için yaptığımı her söylediğimde cırlamayı kesiyordu.

"Dayanamıyorum artık," dedi ağlamaya başlayarak. "Ailemden, sevdiklerimden uzakta..."

"Biz senin ailen değil miyiz?" İstmeden bağırmış ve Jasmine'in varlığını unuttuğum için kendime kızmıştım. "Yıllardır her anında yanındayım. Senin için ve kızımız için her şeyi yaparken... Sen kendini ortaya çıkarıp bizden kurtulmanın planlarını yapıyorsun demek?"

"Olayları çarpıtıyorsun."

"Sevmiyorsun, değil mi?" Tamamen ajitasyon yapıyordum. Her ne kadar daha fazlasını yapmak ve Joanne'i köşeye kısırmak istesem de ağzımdan çıkan lafların dozunu ayarlamazsam kusursuz planımın içine sığabilirdi. "Jasmine'i de beni de sevmiyorsun, değil mi Joanne?" Sözlerimin derinliğini anlaması için uzun uzun gözlerinin içine baktım. Biraz önce Jasmine'den rahatsız olup olmadığını da böylece teyit edebilirdim.

"Ben..."

Hiç düşünmeden beni azarlamasını ve Jasmine'i ne kadar sevdiğini anlatmasını beklerken o afallamış ve kekeleyip susmuştu. Beni sevmesini zaten beklemiyordum ama Jasmine'i de mi sevmiyordu?

"Sen?" Şoka uğramıştım. "Ne, Joanne? Onu sevmiyor musun?" Bembeyaz yüzü gittikçe kızardı.

"Nasıl sevebilirim?" diye bağırp, yere çökerek hıçkırıklara boğuldu. "Nasıl sevebilirim? Ona her baktığımda, bana tecavüz eden adamın

yüzünü görürken nasıl sevebilirim?” Ellerini yüzüne bastırıp yere kapandı ve soluğu kesilene kadar ağladı.

Jasmine, Kevin denen pisliğin kızıydı. Bunu duymaya tahammül edemiyordum. O benim kızımdı. Benim soyadımı taşıyordu. Ben büyüt müştüm ve gerektiğinde annesinin bile vermediği sevgiyi ben vermiştim ona.

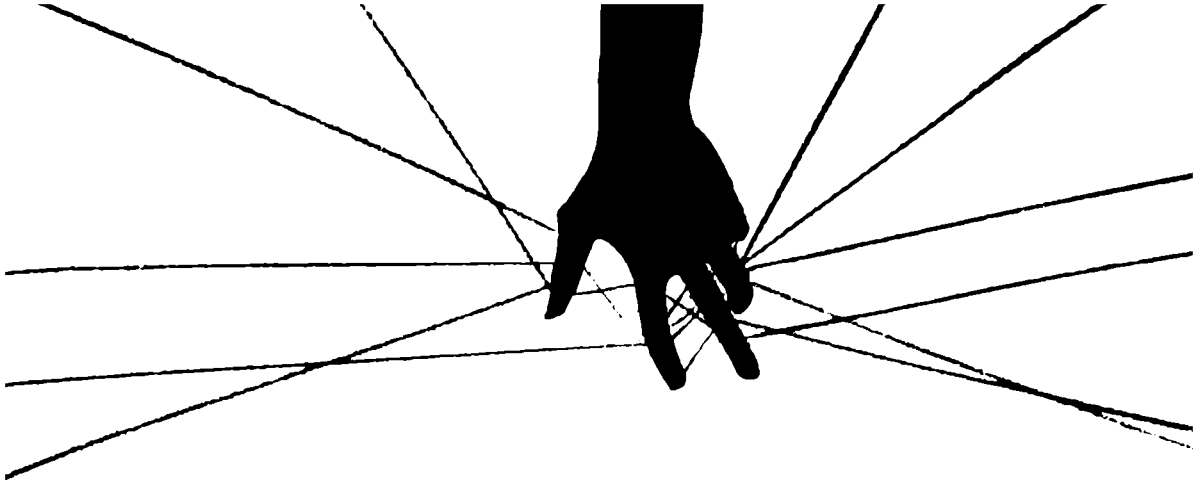
Onun hiçbir suçu yokken nasıl böyle düşünürdü? Sanki her şeyin böyle olmasını Jasmine istemiş gibi... Onu nasıl sevgisizliğe mahkûm edebilirdi?

Sabırla iç çektim.

Daha fazla üzerine gidemezdim. O kadar kalpsiz ve pislik değildim. Joanne artık büyük bir problemdi benim için. Sıradaki o olmalıydı belki de. Ölmeli ve hepimizi büyük bir beladan kurtarmalıydı. Aksi takdirde her şeyi bok edecekti.

Meleğim hakkında böyle bir şeyi söylemek bir kenara, aklımdan bile geçiremezdim. Joanne iğrenç bir anneydi. Tam da kendi annesi gibi. Hak etmiyordu. Jasmine gibi bir çocuğu hak etmiyordu.

Jasmine'e sarılıp, uyumanın hayallerini kurarak geldiğim evden öfkeyle ayrıldım. Yol boyunca Joanne'i öldürme planımı öne çekmenin bir çaresini düşündüm.

34 İHANETİN GÖLGESİ

Bir kez ihanet eden, daima ederdi.

PAUL BARNLEY
Ravebelg Kasabası

Noa'yla ilk karşılaştığımız günün ayak izlerini saklayan koşu yolunda, ellerim cebimde yürüyordum. Düşünceler, ayaklarıma bağlanmış birer pranga gibi zincirlerini peşimden sürüklüyordu.

Kanlar içinde oturduğum ağacın dibine doğru bakarken gülümsedim. Aylar değil de yıllar öncesinin anısına bakıyor gibiydim. Ne çok şey değişmişti. Ravebelg Kasabası'nda ölen her insanın son nefesiyle hayat bulacağımı sanırken bu kadar yorulacağımı tahmin etmemiştim.

Bir annenin kendi çocuğunu sevmemesi ne demekti?

Sevgisiz büyüyen bir çocuğun kalbindeki acıyı ve boşluğu kim doldurabilirdi?

Jasmine'i böyle bir hayata maruz bıraktığı için Joanne'i hiç affetmeyecektim. Onu öldürecektim. Tanrı'ya yemin ederim ki ona yapacaklarımı hiçbir zihin hayal bile edemezdi.

Siz de şahit olacaksınız. Joanne'in oyuncak bebeğini kendi ellerimle kanına bulayacağım. Göreceksiniz ve gördüklerinizi asla unutamayacaksınız.

Kalbimde biraz bile insanlık varsa bu gece söküp atacaktım. Tam da bu yüzden koşu yolunun sonundaki göle doğru yürüyordum. İnsanlığımı terk etmeye, onu gecenin karanlığına ve gölün soğuk suyunun dibine gömmeye gidiyordum.

Kasabada yasak başlamak üzereydi. Sokağa çıkma yasağı getirilmeden önce de akşamları burada pek fazla insan olmazdı. Hele ki gölün o tarafı tamamen ıssız olurdu. Eğer aklınız varsa akşam saatlerinde göle gitmezsiniz çünkü başınıza bir şey gelse sabaha kadar kimsenin haberi olmazdı.

Göle birkaç adım uzaklıktaydım ve kulaklarıma çalınan sesler dikkatimi çekince şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. Gölden sesler geliyordu. Etrafından bahsetmiyorum, aptal! Gölde biri yüzüyor olmalıydı. Karanlığın içinden su sesleri yankılanıyordu.

Hangi aptal bu saatte ve bu soğukta göle girmeyi göze almış olabilirdi ki? Hem de kasabada kimsenin can güvenliği yokken. Beni ciddiye almıyor muydu bunlar?

Yarattığım ve yaşattığım vahşetin ne denli büyük ve korkunç olduğundan haberleri yok muydu?

Sanatımı küçümseyen her kim olursa gördüğü son yüz bana ait olurdu.

Eminim ki sarhoş bir arkadaş grubu saçmalığıydı. Her ne kadar eğlence sesleri gelmese de aklıma başka bir ihtimal gelmiyordu. Ya da sarhoş kafayla göle girip yiyişen bir çift olabilirdi.

Aklıma Ravebelg Üniversitesi'nin havuzundaki şaheserim gelince sıırıttım. Tanrı'm... Öyle zekiydım ki kendime tapıyordum. Kimse böyle kusursuz olamazdı. Bazen Tanrı'nın beni neden seçtiğini çok daha iyi anlayabiliyordum.

Göle yaklaşırken ayağımın altında ezilen sonbahar yapraklarının çıtırtılarını umursamadım. Sinir bozucu olan kısım ise göldeki kişinin de beni umursamıyor olmasıydı. Evet, bir kişiydi ve dünyayla tüm bağlantısı kopmuş gibi gölün ortasında duruyordu.

Bir kadındı. Çantasını ve telefonunu gölün kenarındaki kayanın dibine bırakmıştı. Arkası dönüktü. Sarı saçları gecenin karanlığına rağmen ıslıl ışıldı.

“Hey!” Korkutmamak için fazla yüksek olmayan bir tonla seslendim ama hiçbir cevap alamadım. “Hey, oradaki!” Arkasını dönüp bakmamıştı bile.

Sağır mıydı?

Öyle olmasını umuyordum. Aksi takdirde saygısızlığı yüzünden kulaklarını kesebilirdim.

“Sana söylüyorum,” dedim ısrarla. Kim olduğunu görmek için göle o kadar yaklaşmışım ki bir adım daha atsam kendimi suyun içinde bulacaktım. “Kimsin?”

“Siktir git başımdan,” dedi donuk bir kadın sesi. “Kimsem kimim. Sana ne, göt!”

Sarhoştı. Sesinin tınısından belli oluyordu. Hem de zilzurna sarhoştı, harfleri geveleyerek söylüyordu.

Öfkeyle, “Ne dedin sen?” diye soludum.

“*Git ve ağaçların orada lanet olası kıçını becer*, dedim. Şimdi yeterince net mi söyledim?”

Arsız kadın arkasını döndüğünde, gördüğüm kişi karşısında şok oldum. Daha önce hiç yüz yüze gelip sohbet etme şansımız olmadığı için sesinden tanıyamamıştım ama yüzü...

Sara’nın suda ne işi vardı?

“Hey!” dedim sakince. “Sen Noa’nın kuzeni olmalısın. Sara?”

“O fahişeyle aynı kanı taşıdığım için midem bulanıyor.”

Ne demekti bu? Noa’yla barıştıklarını sanıyordum. Ne diye küfretmişti ki?

“Böyle söylememelisin,” dedim uyaran bir tonla. “O senin kuzenin.”

“Kim olduğunu biliyorum, sikik!” dediğinde donup kaldım. Ağzı ne kadar da bozuktı. Oysa dışarıdan masum ve tatlı birine benziyordu. Ama tam bir sürtük çıkmıştı.

“Kasabadaki en sevdiğin insanlardan biri değil miydi o?”

Kollarımı göğsümde birleştirdim. Bana bakıyor ama beni görmüyordu. Oysa kim olduğumu tanımasını beklerdim. Eğer tanımadıysa bu aptal orospuyu gölde boğmalıydım. Saygısızlığa tahammülüm yoktu çünkü.

“Tabii ya, öyleydi.” Kahkahalarla gülerken birden ağlamaya başladı. Hem nefesi kesilene kadar gülüyor hem de iç çeke çeke ağlıyordu.

Bir de bana deli olduğumu söylüyordunuz. Ravebelg Kasabası’nda akli başında tek bir insan görebiliyor musunuz hiç, ahmaklar?

Yüzündeki suyu eliyle silerek, “Öyleydi,” diye mırıldandı. “Tam burada, senin durduğun yerde ucuz bir orospu gibi kendini sevgilimin kollarına atmadan önce öyleydi. En sevdiğim insandı.” Ağzından çıkan her sözcük kurşun gibi beynime işlerken duyduklarım yüzünden afalladım.

Sara’nın duymadığını bilerek, “Ne?” diye mırıldandım. “Ne dedin sen?”

“Bir dakika ya!” Gölün uç kısmına doğru yüzdü. Saniyeler içinde aramızdaki mesafeyi epey azalttı. “Sen osun,” dediğinde istemsizce gerildim.

Sara’nın sesi bir uğultudan ibaretti. Söyledikleri ise sadece gürültü... Kulaklarımdaki çınlama bir türlü geçmiyordu. Şakaklarıma defalarca kez bıçak saplanıyor gibi beynim acıyla uyuşuyordu.

Sara şaşkınlıkla gölden çıkarken neredeyse bana çarpacaktı. Üzerinden akan sular bana sıçradığı hâlde bir adım bile geriye kaçamadım.

Noa... Noa o pislige... Kendini burada düzdürmüş müydü?

Gözlerimi kapamak istemiyordum. Tek bir an kırparsam Sara’nın söyledikleri gözümün önünde canlanırdı ve Tanrı şahit, kasabayı yok ederdim. Size yemin ederim ki hiç kimse sabahı göremezdi.

“Sen şu yakışıklı öğretmen değil misin?”

Sara burnumun dibinde konuşuyordu. Arsızca beni incelerken, yüzündeki suyu silip ıslak saçlarını geriye doğru taradı.

“Biraz önce ne söyledin?”

Bu kasaba günah çukuruydu. Yeryüzünde, şeytanın sahne alsa bile masum kalacağı tek topraklardı. Burada yaşayan herkes günahkârdı. Hepsi cezalandırılmayı hak ediyordu.

Ölmeyi hak ediyordu. Acı çekerek ölmeyi...

“Noa’yla sevgilisiniz, değil mi?” Nefesi yüzüme çarpacak kadar yakınımda duruyordu. Hipnotize olmuş gibi olumlu anlamda başımı sallayarak cevap verdim. Hâlime acır gibi bakarak, “Salak,” dedi. “Acınası hâldesin. Uyan. Bak bana. Gerçekleri gördüm ve kendime geldim.”

“Ne zırvalıyorsun?” Dişlerimi öyle sıkımdım ki gıcirtısı kulaklarımda yankılandı. “Ne gördün? Ne gerçeği?”

“Sevgilin olacak orospu, geçen gece burada, benim sevgilimle yiyişiyordu.” Gözlerinde öyle bir nefret görüyordum ki bu beni bile korkutmuştu. “Sürtüğüne sahip çıkamadın mı ılık herif?” Göğsüme koyduğu elleriyle beni öyle bir itti ki neredeyse yere düşecekken son anda dengemi sağladım. Bir kez daha üzerime saldırdığında, “İkinize de lanet olsun, pislikler!” diye haykırdı.

Kollarından tutup onu zapt etmeye çalıştığımda ise vurmaya devam etti. “Sakin ol!” diye bağırdım. “Sakin ol! Kendine gel!”

Sara’nın durmaya niyeti yoktu. Daha fazla onunla uğraşmak yerine ıslak saçlarından tutup, başını geriye çekerek durdurdum.

“Biraz daha çırpınırsan seni burada boğarım,” dedim dişlerimin arasından. “Anladın mı beni?” Sara korkulu gözlerini bir an olsun benden kaçırmadan başını salladı. “Şimdi seni bırakacağım. Sen de bana ne gördüğünü düzgünce anlatacaksın.” Sinirden ellerim titriyordu.

Noa, Joanne’in davası için babasının Raymond’ı kasabaya getirttiğini, düşündüğüm gibi hiçbir şeyin olmadığını söylemişti. Gözlerimin içine baka baka yalan mı söylemişti? Bunu bana nasıl yaptığını aklım almıyordu.

Bir kez ihanet eden, daima ederdi.

Kahrolası cümle beynimde çığlıklarla yankılanıyordu.

Kulaklarımı kapasam diner miydi çığlıklar?

Kalbimi yerinden söküp çıkarsam diner miydi ihanetin acısı?

Sevdiğim kadını hemen şimdi öldürsem diner miydi öfkem en derinden?

Şimdiden sonra ne öfkem dinerdi ne de intikam açlığım. Benden başka kimse nefes almayacaktı. O güne dek durmayacaktım.

Noa'yı en sona bırakacaktım. Onun sırasını erteliyordum. Her-
kesten sonra... Tüm sevdiklerinden sonra en acımasız şekilde can vere-
cekti ellerimde.

*Tanrı aşkına, dün gece bana yalan söylerken o küçük beyninden ne
geçiriyordun, Noa?*

*Sen benim masumiyetimdin. Sahip olduğum tek masum şey sendin.
Dokunmaya kıyamadığım, âşık olduğum kadındın. Hani sen farklıydın
onlardan?*

Yanılmışım. Onlardan da betermiş. Pisliğin tekiymiş.

Ruhunu şeytana, bedenini sevgilisinin kuzenine satan bir fahi-
şeymiş meğer.

Tanrı'm! Delirmek üzereydim. Ellerim alev alev yanıyor, sırtımdan
aşağı soğuk terler akıyor, içime çektiğim her nefes ciğerlerimi yakı-
yordu.

Sadakatsizlik.

Kahretsin!

Aptalmışım. Beni kandırmaktan başka bir şey yapmamış. Ve ben
buna izin vermişim. Belki de siz benim değil, o ikisinin suç ortağısınız.
Yoksa neden susasınız?

Bundan sonra geceleri yatağınızın altına iyi bakın. Kapılarınızı ki-
litlediğinizden ve pencerelerinizin kapalı olduğundan emin olun.

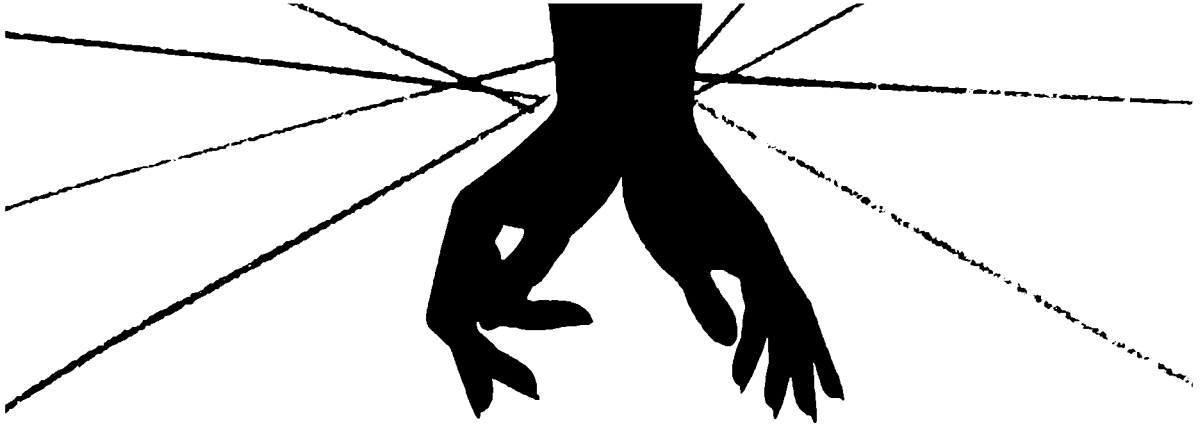
Gözünüzü kapadığınız her yerde ben olacağım. Rüyalarınızda bile
benimle dans edeceksiniz. Son dansımızı ne zaman yapacağımızı ise
asla bilemeyeceksiniz. Ravebelg Kasabası'ndaki herkes ölmek için yal-
varırken siz en güzel sanatım olacaksınız.

Sara tepkisizliğimden rahatsız olmuştu. Gözlerini gözlerime dik-
mişti. Bir an bile ayırmıyordu.

*Noa nasılsa bir gün yeniden ihanet edecek ve ben o gün, size yemin
ederim ki ikisini de yok edeceğim, demiştim bundan haftalar önce. Ha-
tırılıyor musunuz?*

O gün gelmişti işte.

Ravebelg Kasabası'nın toprakları kana bulanacaktı.

35

SON KURBAN

*Çünkü ağlarken birinin sarılmasına ihtiyaç duymak nedir,
en iyi sevgisiz büyüyenler bilir.*

NOA DAYTON
Ravebelg Kasabası

Klinikten çıktıktan sonra Becca ve Nate'le buluştum. Ne yapacağımı hâlâ bilmiyor ve kendimi bok gibi hissediyordum. Biraz içmeye ihtiyacım olduğunu söyleyince Nate'in evinde şarap gecesi yapmaya karar verdik.

Yüzüme bakan herkes iyi olmadığımı rahatlıkla anlardı. Becca ve Nate de neyim olduğunu sorup durduğu için annemle tartıştığımızı ve kafamın karışık olduğunu söyleyip onları geçiştirdim.

"Elbette hiçbir yere gidemezsin!" diyen Becca, alçılı elini koltuğun kenarına koyup diğer elindeki şarap kadehinden büyükçe bir yudum aldı.

"Bak... Demek istediğini çok iyi anlıyorum. Seninle aynı evde yaşamayı ben de çok isterim ama kardeşim Mia'yı da yanıma alacağım," derken, Becca'nın aksine parmağımı elimdeki kadehin ağız kısmında dolaştırarak oyalanıyordum. "Sabah Paul da aynı şeyi teklif edip

onunla yaşamamı söyledi ama dediğim gibi... Mia'nın rahat etmesi her şeyden önemli."

"Anlıyorum, hayatım. Nasıl istersen. Son zamanlarda kasabada ev bulmak hiç de kolay değil. Uğraşmanı istemediğim için demiştim."

Omuz silkerek arkasına yaslandı.

"Teşekkür ederim," dedim beyaz şarabımdan bir yudum alarak.

"Hey!" Becca cırlayarak sehpanın üzerindeki çerezlerden birini Nate'in kafasına fırlattı. "Burada mısınız?"

Nate biriyle mesajlaşıyordu. Beklemediği bu hamle karşısında irkilererek bize baktı. Neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Burada sohbet ediyoruz. Ne diye telefonunla ilgileniyorsun?"

Becca parmağından ameliyat olduğundan beri daha huysuz ve öfkeliydi.

Kaşlarımı kaldırarak, "Hem de gülümsüyordun," diye ekledim. "Kiminle yazışıyorsun bakalım?"

"Ne?" dedi Becca hayretle. "Biriyle mi yazışıyorsun, sürtük?" Aceleyle yerinden kalkıp Nate'in yanına koştu. "Derhâl neler olup bittiğini anlatıyorsun!"

"Bir şey olmuyor, Bec!" Nate huysuzca telefonu bacağının altına sakladı. "Yüce İsa... Birinin olduğunu da nereden çıkardınız?"

"Güpegündüz yalan söylüyor!" diye itiraz ederek ayağa kalktım. "Kendi gözlerimle gördüm. Biraz önce otuz iki diş sırtıyordun. Yalan söyleme, Nate."

Nate teslim olur gibi omuzlarını düşürerek, "Tamam tamam," dedi. "Tanrı'm, siz gerçekten şeytansınız. Sizden korkulur."

"Korksan iyi edersin," diyerek şeytani gülüşler saçtı Becca. "Öt bakalım, neler oluyor?"

Nate, "Troy," deyip sustu.

"Troy?" Becca'yla aynı anda sorduk. "Troy da kim?" dedim hemen ardından.

"Becca'nın parmağı için büroya gittiğimiz günü hatırlıyor musunuz? Kasabaya yeni bir dedektif ve haber kanalı gelmişti."

"Evet," diyerek araya girdi Becca.

“GIN kanalının sunucusu Troy Hunter’ı hatırladınız, değil mi? Hani bana omuz atıp, bir de üstüne ukalalık yapıp sinirimizi bozmuştu.”

Nate ikimize birden kaçamak bakışlar atıp duruyordu.

“O sik kafalıyı nasıl unutabiliriz ki?” Becca tiksintiyle göz devirdi. “Elime geçse o kendini beğenmiş domuz pisliğini öldürebilirim.”

“Becca, izin ver de anlatsın.”

Küfretmeyi o kadar çok seviyordu ki onun için birilerine küfretmek âdeta bir tutkuydu.

“Affedersin,” diyerek kadehine sarıldı ve sessizliğe gömüldü.

“Sinir olmakta haklısın. O gün gerçekten götün teki gibi davrandı bana.” Gözlerinde gördüğüm mutluluk aklıma gelen ihtimali doğruluyordu. “Gölün karşı kıyısındaki bulvarda bir gay bar var. Geçen akşam orada karşılaştık.”

“Ne?” Becca şaşkınlıkla çığlık attı. “Gay miymiş o çocuk?” Nate’le birlikte Becca’nın neden bu kadar şaşırdığını sorgulayan bakışlar attık.

Nate düz bir ses tonuyla, “Bunda ne var, Bec?” dedi.

“Çocuk hem inanılmaz seksi hem de çok ünlü. Yıllardır takip ediyorum ve böyle bir adamı hangi sürtük götürecektir diye tırnaklarımı yiyip duruyordum. Meğer benim altın prensimin olacaktı. Mutluktan ölebilirim!”

“Deli!” Nate utançtan kıpkırmızı olmuş bir hâlde kıkırdadı. “Dahası, o akşam benden özür diledi. İçki ısmarladı ve...”

Becca her zamanki gibi araya girip, “Sakın bana ilk geceden yattığınızı söyleme, Nate!” dedi. “Ben olsam ilk geceden her şeyimi verirdim ama umarım sen yapmamışsındır, şekerim.”

“Elbette yatmadık, Becca!” Nate utanç ve öfkeyle soludu. “Tanrı aşkına...”

“Özür dilerim,” deyip kadehindeki şarabı kafasına dikti.

“Peki, ne diyorsunuz?” Birden çocuksu bir heyecana büründü. “Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Tavrının birden bu kadar değişmesi ve dünyanın en güzel birkaç saatini yaşatması aklımı başımdan aldı.”

Nate'in Benjamin'den ayrılmasının üzerinden en fazla iki ay geçmişti. Benjamin kasabayla birlikte onu da terk ettiği için sinirliydi. Eğer yeni bir ilişkiye başlayacaksa gerçekten o kişiyi sevdiği için başlamalıydı, aksi takdirde mutsuz olurdu. Troy'u tanımıyordum ama Nate'in onu biten ilişkisi için bir yara bandı olarak görmemesini umuyordum.

Elbette yine kafamın içindeki gürültüden ibaret olan bu düşüncelerin birini bile Nate'e söylemedim. En nihayetinde o benim arkadaşımı ve tatsız konularla canını sıkamak istemezdim.

"Yarın akşam için evine, yemeğe davet etti. Kendisi hazırlayacakmış."

Becca üçümüzün de şarabını yenilerken, "Esmer Yunan Tanrısı'na da bakın, elleri maharetliymiş demek!" dedi. "Git ve keyfini çıkar, aşkım. Bunu hak ettin!"

"Öyle mi diyorsun?"

Çekimserliğinin sebebini biliyor ama sesimizi çıkarmıyorduk. Benjamin'i unutmaya ihtiyacı vardı.

"Mutlu olmayı hak ediyorsun," dedim içten bir gülüşle.

Uzanıp, ikimizin de elini tutarak, "Sizi çok seviyorum, sersember," dedi. "Bir kız kardeşimi kaybettim ama Tanrı bana Rose'un yerine sevebileceğim iki kız kardeş gönderdi. Sizi gönderdi." Ağlamakla pek aram yoktu ama Nate'in söyledikleriyle saniyeler içinde gözlerim dolmuştu.

Sıkıca birbirimize sarıldık.

"Bu gece kimse bir yere gitmiyor. Burada kalıyorsunuz. Dedikodu ve film gecesi yapacağız!" diyen Nate, birden geriye çekilip, gözlerini silerken reddetmesi mümkün olmayan bir teklif sunmuştu.

Becca'yla beraber kirpiklerimizde biriken yaşları kurularken, "Harika fikir!" dedik.

Becca'nın eli alçıda olduğu için Nate'le birlikte bütün gece yiyebileceğimiz kadar atıştırılmalık ve alkol almaya, mutfığa gittik. O sırada Becca'yı da film seçsin diye görevlendirmiştik. Ve elbette yine bir korku filmi seçip salona dönmemizi beklemişti.

"Sen hiç akıllanmayacaksın, değil mi?" diyen Nate'in sitemi hepimizi güldürdü.

Becca, saçını havalı bir tavırla geriye atarak, “Artık korkmak için değil, taktik öğrenmek için izleyeceğim bu filmleri,” dedi.

Kaşlarımı hafifçe kaldırarak, “Ne taktiği?” diye sordum.

“O sik kafalı katil bir kez daha karşıma çıkmaya cüret ederse diye. Bak bakalım o zaman ona neler yapıyorum. Hayatını sikeceğim bu kez!”

Kasabadaki herkesin içinde potansiyel bir katil mi yatıyordu? Tanrı’m... Neden kimse huzurun ve barışın peşinde değildi?

Ravebelg Kasabası’nda artık asla bulamayacağımız iki şeydi bu. O günler çok eskide kalmıştı. Hayır, Oyuncak Katili’nin kasabaya gelmeden önceki zamanlarından değil. Çok daha eskilerden, yıllar önce-sinden bahsediyordum.

Nate göz devirerek, “Sen yine de o psikopatla denk gelmemeye çalış, tatlım,” dedi. “İşini şansa bırakma.”

“Sersem.”

Becca sağlam olan kolunun yanındaki kırlenti Nate’e doğru fırlattı. Nate kendini savunmak için ellerini kaldırdığında, ona çarpıp savrulan kırlent alkol şişelerine doğru gitti ama son anda atılıp havada yakaladım. Keyifli bir akşam olmasını beklerken neredeyse temizlikle uğraşacaktık.

Gülüşmelerimiz yavaşça solup, yerini sessizliğe bıraktığında herkes kadehini eline alıp kendi içine çekildi.

Dakikalar sonra Becca sessizliği bozup, “Sizce katil kim?” dedi. Bu garip sorusu karşısında Nate’le birbirimize baktık.

“Filmi açarsan öğreneceğiz, Bec,” dedi Nate.

“Hayır, sersem. Filmden bahsetmiyorum. Filmleri aratmayan kasabamızdaki katilin kim olduğunu sordum. Sizce kim yapıyor tüm bunları?”

Öyle yersiz bir soruydu ki hepimizin yüzü düştü ve yaptığımız tek şey şaraplarımızdan kocaman bir yudum alıp birbirimize bakmak oldu. Kimsenin tahmini kalmamıştı, herkes herkesten şüphe duyuyordu. En yakınımızdaki insana bile güvenemez olmuştuk.

Paul iyi ki hayatımdaydı. Her şeyden kaçmak istediğimde sığınabileceğim bir limandı artık. Onu seviyordum. Onu gerçekten seviyordum

ve hislerim sayesinde Raymond'dan uzak durmak eskisinden daha kolay geliyordu.

“Tyler olabilir mi?”

Birden aklıma gelen bu ihtimalle ürperdim. En son okulda görmüştüm onu ve bana olan takıntısı, Oyuncak Katili'nin davranışlarına uyuyordu.

Nate meraklı bakışlarla yüzümü incelerken, “Neden onun olduğunu düşündün?” diye sordu. “Yani o pislikten her şeyi beklerim ama özellikle gözüne çarpan bir durum olup olmadığını merak ettim.”

“Onun hiçbir şey yapmasına gerek yok ki. Düz dursa bile Tyler'a suçlu derdim.” Becca iğrenir gibi yüzünü buruşturdu. “Ve üzerinde tehlikeli bir silah taşıyor. Yetmez mi?”

“Ne silahı?” dedim dehşete düşmüş bir hâlde. Çok geçmeden, Becca ve Nate göz göze gelip birbirlerinin zihnini okudular. Kahkahalara boğulduklarında, “Çok pissiniz! Eğer elinizde kadeh olmasaydı ikiniz de çoktan kafanıza kırlent yemiştiniz,” diye homurdandım.

“Bence o aletin ruhsatı olmalı, hayatım!” diyen Becca ağzının kenarını siler gibi yaparken, Nate katılarak gülmeye devam etti. “Tanrı'm... Ne zaman iyileşecek parmağım? Canım çekti!”

“Bec!” Uyaran bir sesle kaşlarımı çattım. “Keser misin şu muhabbeti?”

“Kasabada aletiyle övünen iki kişi var: Biri Tyler, diğeri de Tyler'ın aletini aşamayan sen, Becca,” dedi Nate muzip bir ifadeyle. “Artık şu çocuğun kahrolası aletini unut!”

“Sanki sen unutabildin.” Becca göz devirerek, laf soktuğunda Nate tekli koltuktan uzanıp omuzuna bir tane yapıştırdı.

“Umarım Troy'un yanında da böyle konuşmazsın!”

Bu açık bir ihtar ve tehditti.

“Elbette konuşmam, sersem. Arkadaşlarımdan kışını kollamak benim görevim!” Becca sehpadaki pakete uzanıp bir dal aldı ve dudaklarına yerleştirdi. “Ayrıca duyumlarıma göre... Troy'un aleti...”

“Kes sesini, Becca!” Nate onu hemen susturdu. “Daha flörtümüzün ilk gününde, aleti hakkında dedikodu duymak istemiyorum.”

“Pekâlâ. Sustum ama şanslı olduğumu birmelisin.”

Şeytani gülüşü her şeyi anlatıyordu. Kendimi tutamadığım için sırtarak Nate’e baktığımda yanaklarının kızardığını gördüm.

“Tadını çıkar!”

Benden beklenmeyecek bu cümle karşısında Becca da Nate de şok olmuş ve saniyeler içinde kahkahaları tüm evde yankılanmıştı.

“Katil bence hiç tanımadığımız, bilmediğimiz biri,” dedim çok sonra. “İçimizden biri olsaydı fark ederdik, değil mi?”

Nate, “Kesinlikle fark ederdik,” diyerek fikrimi destekledi. “Geri zekâlı mıyız biz? Katil yakınımızda olsa mutlaka anlardık.”

“Yıllar önce bir film izlemiştim. Tüm kasabanın peşinde olduğu katil kim çıkıyordu dersiniz?”

Becca ve kurgu karakterlere bağlılığı...

“Kim?” diye soruyla karşılık verdik Becca’ya.

“Dedektif!” Gözleri kocaman açıldı. “Tanrı’m! Harika bir film. Son ana kadar herkesten şüphe ediyorsunuz ama dedektif aklınızın ucundan bile geçmezken pat diye finalde katil olduğunu öğreniyoruz. Yıllar geçse de unutmam o filmi.”

“Aslında katilin Dedektif Helen Lawken olduğunu düşünsenize.”

Nate’in fikrine yüzümü buruşturdum. “İmkânsız,” dedim hiç düşünmeden. “Helen domuzun tekidir. Birini öldürmeye tenezzül etmeyecek kadar kibirli biri.”

Nate, “Doğru,” diye mırıldanırken aklından başka düşünceler geçiyormuş gibi bir hâli vardı. “Ya yeni gelen dedektif katilse? Neydi adı?”

“Derek Spencer,” dedi Becca. “Eğer katilse bile lütfen o adamla bir kez yatma şansı ver, Tanrı’m.”

Becca’nın korkunç duası karşısında kanım dondu. Bir katille yatmak iğrenç bir fıkirdi. Midemi bulandırmıştı. Dünyanın en yakışıklı insanı da olsa bir katille yatmayı nasıl isteyebilirdi?

Öfkeyle, “Delirmiş olmalısın, Bec!” diye soludum. “Sarhoş olmaya başladığın belli. Ne dilediğine dikkat etsen iyi olur.”

“Adamı görmedin mi? Görür görmez nefesim kesildi.”

Evet, bu konuda ona hak veriyordum. İnsanı saniyeler içinde etkisi altına alan bir aurası ve kendine âşık edecek derecede yakışıklı bir yüzü vardı. Tabii gerçekten katil değilse bu düşüncelerim geçerli olabilirdi.

“Adam bizden neredeyse on yaş büyük!”

Nate’in bu söylediği Becca’yı güldürdü. “Daha iyi ya,” dedi sırıtarak. “Ergenlerin zıvalıklarından sıkıldım. Benden büyük olması çok daha iyi. Manifest yapıyorum. Eğer Derek’le aramda bir şeyler olursa sakın bir hayata geçip kendimi ona adayabilirim.”

Nate göz devirerek, “Bu uçmuş,” dedi. “En iyisi filmi başlatalım. Yoksa fantezi dünyasının renkleri bize bulaşacak.”

“Katılıyorum,” diyerek, oturduğum yerden kalkıp ışıkları söndürdüm. Böylece Becca’nın seçtiği filmi izlemeye koyulduk. İlk dakikasından insanı geren ve merak duygusuyla sürükleyen kaliteli bir seçim yaptığına sevinmişim. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadan, filme kapılıp gitmiştik.

Tamamen sinema usulü bir gece oluyordu. Filmin kırk beşinci dakikasında ve en gergin sahnesinde Nate birden kumandayı alıp, filmi lurdurunca şok olduk.

Becca omuzlarını düşürerek, “Neden yaptın bunu?” diye itiraz etti.

“Troy uyumadan önce aramak istedi. Sadece iki dakika istiyorum sizden. İhtiyaç molası gibi düşünsek olur mu çocuklar?”

Nate filmin yarısında zaten telefonuyla ilgilenmişti. Anlayışlı bir şekilde flörtünün ilk günlerinin tadını çıkarmasını söyleyerek ona izin verdik. Nate koşarak salondan çıktı. Çok geçmeden, fazla şarap içtiğimiz için tuvalet ihtiyacıyla ben de salondan ayrılp üst kattaki tuvalete gittim.

Nate’in evindeyken üst kata her çıktığımda derin bir ürpertiyle sarsılıyordum. Rose bu evde öldürülmüştü. Odası bu kattaydı ve şimdi görüş alanımdaydı. Kapısı kilitliydi. Kapalı olan tek kapı onun odasına aitti. Sanki odasından yardım çığlıkları duyuluyordu.

Bir ürperti daha tüm vücudumu ele geçirdiğinde irkilerek merdivenin tırabzanına tutundum. Kulaklarımdaki çığlıkların gerçek olmadığını biliyordum. Yine de Rose’un aylar önce bu evde yapayalnızken

attığı çıgıllıkları, hayatı için akıttığı gözyaşlarını ve son anda yaşadığı korkuları yok sayamazdım.

Nate'in bu evde kalmaya devam etmesini anlayamıyordum. Defalarca kez buradan taşınmasını söylemiştik ama kardeşini terk etmek istemiyordu.

Anne ve babası bile kızlarının ölümüyle kasabayı terk etmişti. Tam da bu yüzden Benjamin'e kızgındı. Ailesinden sonra geriye kalan tek kişinin sevgilisi olduğunu sanırken onu da kaybetmeyi kaldıramamıştı.

Düşünceler örümcek ağı gibi zihnimi sararken, kötü anıların kalktığı rafların tozları boğazıma dolmuş gibi öksürerek sağ tarafta kalan tuvalete yöneldim.

Kasabada her gün birinin ölüm haberini almaya alışmıştık. Tuvaletteyken, telefonda haber kanallarına girip yeni bir felaket haberi var mı diye baktım. Neyse ki ortalık sakin görünüyordu.

Tuvalette işim bitince, telefonu lavabonun yanına bırakıp ellerimi yıkadım. Kenardaki havluyla ellerimi kurularken sessizliğin ortasında telefonuma gelen bildirimle irkildim. Kimden geldiğini net göremediğim mesajı okumak için telefonu elime aldığım anda kalbim deli gibi çarpmaya başladı.

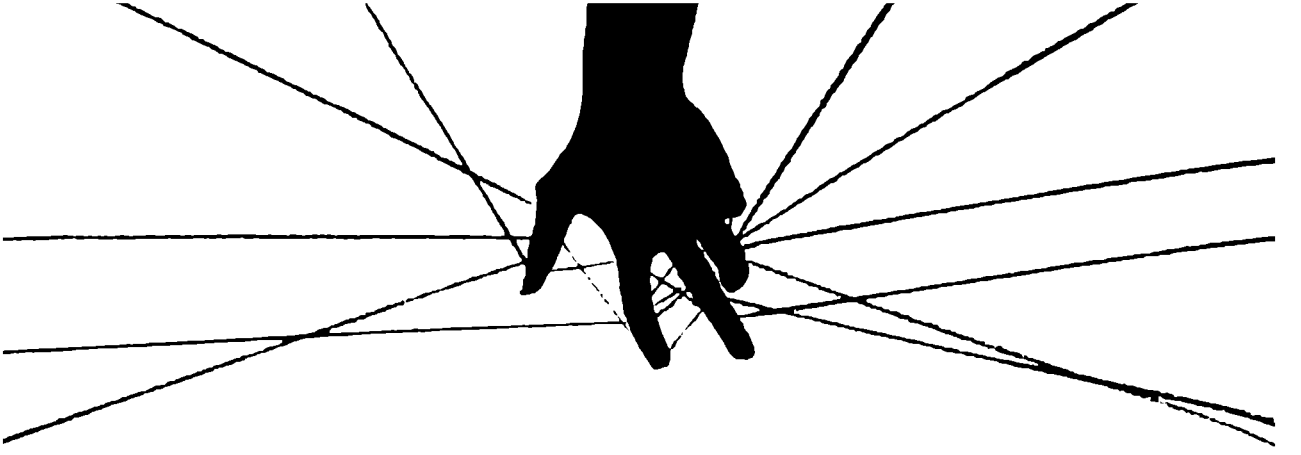
Oyuncak Katili mesaj atmıştı.

@oyunbozan: *Sen benim son kurbanımsın.*

@oyunbozan: *Önce sevdiğin herkesin ölümüne tanık olacaksın. Sonra sıra sana gelecek.*

@oyunbozan: *Ölmek için yalvaracaksın, Noa Dayton.*

@oyunbozan: *Ve Tanrı şahidim olsun ki diğerlerinin ölümü senin yanında basit kalacak.*

36

SADAKATSİZLİĞİN BEDELİ

İhanet, insanoğlunun vazgeçemediği en büyük günahı.

PAUL BARNLEY
Ravebelg Kasabası

Gözlerim yanıyor.

Dün akşamdan bu yana kaç saat geçmişti, bilmiyorum. Tek bildiğim uykusuzluktan kanlanan gözlerimin acıdığı ve intikamımı alamadığım her an öfkemin çığ gibi büyüdüğüydü.

Sessizliğe sığınarak geçirdiğim her an, içimde büyüyen çığ daha yıkıcı ve durdurulamaz bir hâl alıyordu. Bugün Noa ölmekten beter olacaktı. Ona hayatı boyunca tatmadığı bir acı yaşatacaktım. Öyle bir plan yapmışım ki bugünden sonra ben bile Tanrı'nın gözünde günahkâr sayılacaktım.

Ne pahasına olursa olsun yapacaktım bunu. *Tanrı dünyayı yargılar, cezayı ise insanlar verir*, derler. Bilirsiniz. Bu kez yargılayan da cezayı verecek olan da bendim.

Tanrı, sadakatsizliği affetmezdi.

Âdem, Tanrı'nın sözünden çıktı ve karısına uyup yasaklı meyveden yedi. Cezası, hem cennetten kovulmak hem de yüzyıllar boyu dünyada karısını aramak oldu.

Tanrı, sadakatsizliği affetmezdi.

Şeytan, Tanrı'nın emrini hiçe saydı ve insanoğluna karşı kibre kapıldı. Tanrı ona boyun eğmesini emretti, şeytan Tanrı'nın buyruğuna karşı çıktı. Cezası, cennetten kovulmak oldu.

Ben, sadakatsizliği affedemezdim.

Noa, benim sevgilimdi. Ravebelg Kasabası anneme yaşattığı her şeyin bedelini öderken kalbimdeki masum kalan tek yer Noa'ya aitti. Ondan istediğim tek şey yalnızca beni sevmesiydi ama o bana ihanet etti. Cezası...

Sadece bekleyin. Vakit yaklaşıyor ve burada durup size neler yapacağımı anlatmakla uğraşamam. Nasılsa göreceksiniz. Her şey gözlerinizin önünde yaşanacak ve siz sesinizi bile çıkarmayacaksınız. Bugün yaratacağım adalet, hepinize ders olacak.

Bugün ona yaşatacaklarımdan sonra ölme arzusuyla diz çökeceği anı sabırla bekleyin. Kalbinde bir gedik değil, bin mezar açılacaktı. Sahip olduğu her anıyı, her duyguyu gömeceği sayısız bir mezarlığı olacaktı.

Benim Oyuncak Mezarlığı'na bir yenisi eklenirken Noa'nın kalbindeki mezarlık ıssız kalacaktı. Oraya gömeceği kimsesi olmayacaktı çünkü sevdiği herkesi elinden alacaktım.

Yarım saat içinde evden çıkmam gerekiyordu. Kanlı oyunumun ön gösterimine geç kalmak istemezdim.

Siz de geç kalmayın. Bir an önce, ışıkların tamamen üzerimde olacağı o şahane sahnede benimle buluşun, pişman olmayacaksınız. Ki bunu zaten biliyorsunuz. Bana güvendiğinizi biliyorum. Her ölümün, bir öncekinden daha şairane olacağını söylemiştim. Peki, hangi birinde sıkıldınız?

Her oyuncağımın ölümünde nefesiniz kesildi. Gözünüzü şöyle bir kapatıp düşündüğünüzde, zihninizde canlanan tüm anılar bana ait. Size sunduğum her şey eşsiz ve unutulmaz.

Bugün en unutulmazı yaşayacaksınız. Benim bile heyecandan ellerimi titreten o gün, bugündü. Ama öncesinde ufak birkaç işim vardı. Bilerek işlerimi bugüne sıkıştırmıştım çünkü motivasyonumu toplamamda yardımcı olacağını biliyordum.

Biraz kafamı dağıtsam iyi olurdu. Hata yapamazdım. Sakin ve soğukkanlı olmaktan başka şansım yoktu. Aksi takdirde kendimi bu kez gerçekten parmaklıkların ardında bulabilirdim.

Öyle bir ateş yakacağım ki bugün... Cehennem, Ravebelg Kasabası'nı kışkanacak.

Öyle bir can alacağım ki bugün... Kanatlarını yıkıma açan ölüm meleği hayrete düşecek.

Öyle bir ders vereceğim ki bugün... Tanrı benimle gurur duyacak.

Ve öyle bir günah işleyeceğim ki bugün... Bundan böyle şeytan yalnızca bana tapacak.

Birkaç dakika içinde hazırlandım. Saçlarımı özenle geriye doğru taradım ve ütülenmiş beyaz gömleğimi giydim. Bugün önemliydi, şık olmalıydım. Odadan çıkmadan önce giyinme odasındaki şifonyerin en alt çekmecesinden küçük bir şişe aldım. Bu siyah şişe önemliydi. Birkaç damlası işimi epey kolaylaştıracaktı.

Garajın otomatik kapısının açılmasını beklerken beyaz gömleğimin yakasını düzelttim. Kollarını özenle katlayıp, el frenini çekerek Ravebelg Kasabası'na giden ağaçlı yola çıktım.

Sevdiğim bir şarkıyı açtım önce. Havalar eskisi gibi olmadığı için Mercedes'imın üstünü kapamak zorunda kalmıştım ama uykum dağılsın diye hafifçe camı açtım. Birkaç dakika içinde enerjim yükselmişti.

Noa kasaba merkezine on dakika kala aradığında onaylayıp sesi arabaya yönlendirdim.

"Sevgilim," dedim yapmacık bir tonla.

"Sevgilim," dedi aynı şekilde. "Ne yapıyorsun?"

"Birkaç işim var. Onları halletmek için evden çıktım."

Bugün hayatını sikeceğim, Noa Dayton.

“Harika,” dedi neşeli bir şekilde. Mutluluğunun sebebi neydi? İhaneti mi?

“Sen neler yapıyorsun?” diye sordum mecburiyetten.

“Klinikteyim, çalışıyorum.” Patronu Linda bir şeyler söyleyince, susup ona odaklandı ama ben ne dediğini anlamadım. Çok sürmeden tekrar bana döndü. “Dün akşam gelemedim. Kızmadın, değil mi?”

İyi ki gelmedin. Eğer gelseydin yürüyüşe çıkamazdım ve Sara’yla karşılaşp gerçekleri öğrenemezdim. Dün akşam gelmediğine pişman olacaksın çünkü gelseydin bugün başına gelecekler yaşanmayacaktı.

Gülümseyerek, “Olur mu öyle şey?” dedim ahmak gibi. Nasılsa görmeyecekti, neden gülümsemiştim ki? “Arkadaşlarınla vakit geçirmek iyi gelmiştir. Kafanı dağıtmış oldun.”

Umarım dağıtmamışsındır çünkü o zevki ben yaşamak istiyorum.

“Film falan izledik, keyifliydi.”

“Senin adına sevindim,” dedim. “Akşam işin var mı? Ne zaman çıkacaksın?” Bu benim için önemli bir bilgiydi.

“Bugün erken çıkacağım. Beş gibi eve gideceğim. Annemle babam eve gelmeden Mia’nın yanında olmak istiyorum. Üç gündür eve gitmiyorum, özlemiştir beni. Onunla biraz vakit geçirir, bizimkiler gelmeden kaçırım diye plan yaptım.”

Tatlı şey seni... Sahte melek pozlarına kanacağımı mı sanıyorsun, sürtük?

“Ne güzel düşünmüşsün. Seni görünce mutlu olacaktır.”

“Kesinlikle,” dedi neşeyle. “Akşam işin var mı? Seni özledim.”

Yapma şunu. Kahretsin, nefret ediyorum senden. Neden bana sevgi gösteriyorsun? Kahretsin!

Ondan nefret edemediğim her an kendimden nefret ediyordum. Neden ufacık bir sözüyle kalbimi yumuşatabiliyordu? Sözcükleri sihirli gibiydi ve ben buna katlanamıyordum.

“Hayır, yok,” dedim vakit kaybetmeden. “Ben de seni çok özledim. Bu gece sana sarılarak uyumak istiyorum.”

Ve seni becermek.

“Aklımdan geçenleri okudun, sevgilim,” dedi cilveli bir tonla. “O hâlde Mia’yı bırakır bırakmaz yanına geleceğim.”

“Sabırsızlıkla bekliyorum, güzelim,” diyerek aramayı sonlandırdım ve arkama yaslandım.

Sıkıntılı bir şekilde yanaklarımı şişirdim. Her şey çok başka olabiliirdi. Başka bir hayatta onunla mutlu bir yaşam sürmek mümkündü ama Ravebelg Kasabası onu da zehirlemişti.

Bir günahkâr olmadan önce yapacağım son iyilik için kasabanın ünlü kafelerinden birinin önünde durdum. Her ne kadar kahve içmek istesem de bu kez tercihim portakal suyundan yana kullandım.

Siparişler hazırlanırken kafedeki müşterilere göz gezdirdim. Jasmine’le alışveriş merkezindeki kafede otururken gördüğüm genç kızın elindeki yeşil kitabı şimdi başka bir gencin elinde gördüm. Öyle dalmıştı ki dünyayla tüm bağını koparmış, gözleri kocaman açılmıştı. Bir yandan kitabı okuyor, diğer yandan da önündeki deftere hararetle bir şeyler karalıyordu.

En fazla on sekiz yaşlarında görünen genç, bu sefer bir erkekti. Belki de aynı okula giden ve ödevleri olduğu için aynı kitabı okuyan iki öğrenciydi.

Sipariş verirken beni dikizlediğini hissetmiştim. Yanlış mı anlamıştım? Başını kitaptan kaldıracak gibi durmuyordu çünkü. Omuz silerek önüme döndüm. Günün gerginliği yüzünden paranoyaklaşmış olmalıydım.

İki büyük boy taze sıkılmış portakal suyunun ödemesini yapıp, hızlıca kafeden ayrıldıktan sonra arabaya binip yola koyuldum. Kendi portakal suyum bol buzlu almıştım ve gerçekten iyi gelmişti. Kalbimde harlanan ateşin sıcaklığını bastırmaya yetmişti. En azından kısa bir süreliğine...

Arabayı sokağın başında bırakıp, kalan mesafeyi yürüyerek Noa’nın evine vardım. Mia evde tek başınaydı. Ablası yanına gelene kadar onunla biraz vakit geçirip keyiflendirmek benim borcumdu. Noa nasıl Jasmine’le vakit geçirdiyse şimdi de aynısını ben yapmalıydım.

Evin karşısındaki kaldırımdan inip, yolu kontrol ederek karşıya geçtim. Sokakta kimse yoktu. Ev sakinlerinin çoğu iş yerlerindeydi.

Bahçeden girip salonun penceresinden baktığımda, tatlı küçük Mia'nın koltukta oturduğunu gördüm. Kucağında kurabiye dolu bir tabak ve yanındaki sehpa da kocaman bir bardak süt vardı.

Birkaç dakika öylece durup masumluğunu izledim. Televizyondaki saçma çizgi filmi izlerken ki heyecanı beni istemsizce gülümsettiğinde sinirlenip geri çekildim. Boşa vakit harcıyordum, harekete geçemiyordum.

Aceleyle verandaya çıkıp zile bastım. Çizgi filmi durdurmadan ayaklandığını koşma sesinden anlayabiliyordum. “Gel benim küçük tavşancığım,” diye mırıldandım.

Vicdanımın merhemi sen olacaksın bugün. Ablanın cezasını kesmeden önce seninle keyifli vakit geçireceğim ki kalbim tümüyle karanlığa dönmessin.

Kapıyı açmadan önce defalarca kez kim olduğumu soran Mia'ya, “Benim, Mia. Paul. Ablanın arkadaşı,” diye karşılık verince, fazla gecikmeden kapıyı açtı.

“Mia!” diyerek coşkulu bir sesle öne çıktım.

Onunla yüz yüze hiç tanışmamıştık. Daha önce alışveriş merkezinde dev bir tavşan hediye ettiğimde kendimi saklamak zorunda kalmıştım. O zamandan sonra ilk kez şimdi karşılaşıyorduk.

Kim olduğumu biliyordu çünkü bir keresinde Noa'yla görüntülü konuşurken ablasının odasına geldiği için Noa onu benimle tanıştırmıştı. Bu yüzden yabancı değildim onun için. Noa'nın da en çok tembihlediği şey yabancılarla konuşmamasıydı.

“Paul!” dedi kocaman bir gülümsemeyle.

“Merhaba, tatlım,” diyerek önünde eğildim. “Neler yapıyorsun bakalım?”

“Öğretmenim bugün evde kalmama izin verdi. Annemle babam gitti, ben de çizgi film izliyorum.”

Pembe ponponları olan beyaz bir kazak vardı üzerinde. Saçları da iki yandan sıkıca toplanmıştı. Noa'dan çok Joanne'e benziyordu. Ve dahası, Jasmine'le birbirlerine o kadar çok benziyorlardı ki Mia'yı ilk kez bu kadar yakından gördüğüm için şok olmuştum.

“Ablan akşam işten çıkınca yanına gelecek. O zamana kadar birlikte vakit geçirmek ister misin Miacığım?” En sevimli yüz ifademi takındım. “Birlikte gezip eğlensek güzel olmaz mı?”

“Evet ama...”

“Ben yabancı değilim, Mia. Endişelenmene gerek yok. Hatta ablanın kliniğine gider, ona sürpriz de yaparız. Çok sevinir!”

Beni daha fazla uğraştırmadan teklifimi kabul etsin diye coşkulu konuşuyordum.

Mia çekimser bir neşeyle başını salladığında keyfim yerine gelmişti.

“Hadi, o zaman gidelim,” diyerek elimi uzattım. “Arabamda seni bir sürpriz bekliyor.”

“Ne sürprizi?”

Kaşlarımı kaldırıp, sırtarak, “Portakal suyu sever misin?” diye sordum.

“Bayılıyorum!” dedi ve iç çekerek, el çırpınca birlikte güldük.

“Hadi o zaman!”

Birileri görmeden bu kahrolası yerden gitmek istiyordum.

Mia koşarak, içeri gidip televizyonu kapadıktan sonra yanıma geldi ve elimi tuttu. Birlikte arabaya doğru yürürken ona neler yapmak istediğini sordum.

Bir çocuğun hayal edebileceği her şeyi sıralarken arabaya bindik. Gaza basmadan önce onun için aldığım portakal suyunu eline tutuşturdum.

Mia yolu izlerken ben yüzümdeki şeytani gülüşü durduramadım.

Bugün güzel bir gündü.

Ölmek için güzel bir gün...

Ama kimin için?

37

HÜZNÜN KOYNUNDA

*Önce hisleri ölür insanın. Sonra düşünceleri sessizliğe diz çöker.
Geriye yalnızca acılar kalır. Ruhun taşıyamayacağı kadar büyük acıların
enkazında yitip gider.*

NOA DAYTON

Ravebelg Kasabası

Çoğu zaman olduğu gibi bugün de klinikte sakin bir gün geçirmiştik. Linda'yla konuştuğumda, yarım saat erken çıkmamda bir sorun olmayacağını söylediği için evrak işlerimi halledip hazırlanmaya koyuldum.

Eve ne kadar erken gidersem Mia'yla o kadar fazla vakit geçirebilirdim. Meleğimi ihmal ederek geçirdiğim her gün kalbim sıkışıyordu. Ki annem yüzünden en son onu da azarlamıştım. Gönlünü almak istiyordum.

Bana kırgın olduğunu biliyordum. Küs kaldığımız üç gün boyunca hep rüyalarım girmişti. Fırsat bulup bir türlü eve uğrayamadığım için de kendimi kötü hissediyordum. Linda bu yüzden daha erken çıkmamı istemişti ama işleri onun üzerine yıkmak istemediğimden kabul etmemiştim.

Klinik formlarımı düzgünce katlayıp, dolaba yerleştirdikten sonra sırt çantamı da toparlayıp hazırlığımı tamamladım. Akşama doğru hava serin olduğu için yanıma aldığım kot ceketimi üzerime geçirip odadan çıktım.

Linda'nın ilgilendiği yavru kedi muayene odasındaydı. Tüm kardeşleri ölü doğmuş, geriye bir tek o kalmıştı. Annesini hiçbir yerde bulamadığımız için klinikte bakıyorduk. Eğer hayatta kalmayı başarırsa Mia'yla ayrı eve çıktığımızda onu yanımıza almayı düşünüyordum.

Böylece yeni evimiz, anne sevgisinin ne olduğunu bilmeden büyüyen kızların mabedi olurdu.

Usulca başını severken, "Ona iyi bak, Linda," dedim. Öyle küçüktü ki benim ufacık dokunuşumla yere düştü. Ayakta dururken bile titriyordu.

Mia bu sürprize bayılacaktı. Kucağımda ona götüreceğim günü iple çekiyordum.

"Ben kaçıyorum," dedim daha fazla meşgul etmemek için. "Yapılacak bir şey var mı?"

"Hayır, balım. Gidebilirsin." Yavru kedi için biberona süt hazırlamakla meşguldü. "Dikkat et kendine. Yarın sabah görüşürüz."

"Görüşürüz, canım."

Uzaktan öpücük atıp, muayene odasından çıkarak bankoya son kez göz attım. Her yerin düzgün olduğunu teyit edince içim rahat bir şekilde klinikten ayrıldım.

Dışarıya attığım ilk adımda soğuk rüzgâr tenimi dişledi. Ellerimi ceplerime koyup adımlarımı hızlandırdım. Hava henüz kararmamışken bu soğuk neyin nesiydi? Sabah güneş vardı ve hava sıcacıktı oysa.

Şimdi huzursuz bir hava hâkimdi. Hırçın bir rüzgâr koşturuyordu kasabanın dört bir yanında. Soğuk havaları bu yüzden sevmiyordum işte. Olur olmaz yerlerde insanın içini huzursuzluk kaplıyordu.

Her yanımda kötü bir hisle kuşandığı için ürperdim. Artık her şey anlamsız geliyordu. Özellikle dün gece Oyuncak Katili'nden gelen mesaj, içimde kalan son yaşam kırıntısını da söküp almıştı.

Sırasını bekleyen bir kurban gibi bomboş hissediyordum. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Benden öncekiler gibi... Ne zaman geleceğini bilmediğim ölümün adım seslerini duymayı bekliyordum sadece.

Belki de içimdeki kötü hissin sebebi hava değil, bu düşüncelerdi. Beni karamsarlıkla dolu kafamın içindeki hapishaneye tıkmışlardı ve buradan kaçış yoktu. Düşüncelerim öyle keskin ve zehirliydi ki yaşarken öldürüyordu beni.

Derin bir iç çekişle adımlarımı hızlandırdım. Tempoyu arttırarak kendimi yorarsam düşünmeye vaktim olmazdı. Eve varana kadar bunu yaparsam da Mia'yı görünce moralim iyice yükselirdi.

Evet, bu fikri sevmiştim.

Telefonumu ve kulaklığımı çıkardım. Rastgele bir şarkı açıp, düşüncelerin sesini keserek yoluma devam ettim.

Evin sokağına girdiğimde adımlarımı iyice hızlandırdım. Mia'yı o kadar özlemiştim ki masum yüzünü aklıma getirip gülümsedim. Muhtemelen evde kimse olmadığı için koltukta çizgi film izlerken uyuyakalmıştı.

Çantamdan çıkarıp, çoktan elimde hazır beklettiğim anahtarla kapıyı açarak eve girdiğimde beni derin bir sessizlik karşıladı. Mia'nın koşup boynuma atlamasını hayal etmiştim ama tahmin ettiğim gibi olmalıydı. Onu salonda uyurken bulacağıma emindim.

Salona girdiğimde Mia'yı göremeyip hayal kırıklığına uğradım. Yarım bardak süt ve kurabiye tabağı masanın üzerinde duruyordu. Mia bunları bitirmeden uyumazdı asla. Yeni koymuş olmalıydı.

"Mia?" Salondan çıkıp holde üst kata doğru seslendim. "Mia!"

Yukarıdan ses gelecek mi diye dikkat kesildim ama bekleyişim boşunaydı.

"Mia! Neredesin, ablacığım?"

Annem ve babam işteydi. Evden başka bir yerde olmamalıydı.

"Mia?"

Telaşlanmaya başlıyordum.

Koşar adımlarla merdivenleri çıkıp odasına baktım. Oyuncakları toplu hâlde sepetinde duruyordu. Kendisi görünürde yoktu.

Benim odama, annemin odasına ve diğer her yere bakmaya devam ettim. Mia'yı göremediğim her odada kalbimin gürültüsü yükseliyor, zihnimdeki şeytanın fısıltıları çığlığa dönüşüyordu.

"Mia!" Sesim bu kez çığlık atar gibi çıkmıştı. "Neredesin, Mia?"

Alt kata yeniden indim. Baktığım yerlere tekrar tekrar baksam da Mia hiçbir yerde yoktu.

"Tanrı'm! Kafayı yiyeceğim. Nerede bu kız?" Sayıklarken, elimi alınma koyup nabzımın sakinleşmesini bekledim. "Mia!"

Aklıma bahçeyle garaja da bakmak geldi ama kalp atışlarımı dizginlemek için dururken, öncesinde annemi arayıp sormaya karar verdim.

Telefonu cebimden çıkardığımda bildirim panelindeki mesaj bildirimleri göğsümün ortasına bıçak saplanmış hissiyle başımı döndürdü. Oyuncak Katili'nden üç yeni bildirim vardı.

"Lanet olsun!"

Aklıma gelen ihtimaller mideme yumruk gibi indi. Titreyen parmağım bildirime dokunduğunda gözlerimi sıkıca yumdum.

"Tanrı'm, lütfen... Lütfen... Lütfen..."

Korktuğum şey başıma gelmesin diye dualar ederek kahrolası mesajın açılmasını bekledim.

İlk okuduğumda idrak edemediğim mesajları tekrar tekrar okudum. Her seferinde göğsüme bir bıçak darbesi daha indi. Bir yenisi ve bir tane daha... Her yutkundüğümde kendi kanımda boğuluyormuş hissiyle zihnim uyuytu.

@oyunbozan: *Senden her şeyini çalacağım. İlk önce gülüşlerini.*

@oyunbozan: *Taşancık benimle. Onu kurtarmak istiyorsan yarım saat içinde seni öptüğüm o yere gel.*

@oyunbozan: *Yalnız.*

Bu ne demekti?

Katil...

Raymond mıydı?

38

BİR DAMLA GÖZYAŞINDA BOĞULAN DENİZKIZI

*Ne olursa olsun zayıflıklarını sakla.
Bir başkasının eline silah verme, derlerdi.
Ben o silahla kalbimin tam orta yerinden vuruldum.*

NOA DAYTON
Ravebelg Kasabası

Neden sustu bütün sesler?

Rüzgâr neden esmiyor hiddetle?

Kalbimin gürültüsünü bastıran da ne?

Bir kalp durduğunda mı ölür insan yoksa nefes almayı bıraktığında mı?

Bacaklarım beni nereye götürüyordu? Titreyen vücudumu ayakta tutan şey neydi? Nasıl ulaşacaktım kardeşime? Masum meleşime uzanan kirli ellerle nasıl savaşıacaktım?

Ya geç kaldıysam?

Kahretsin, ağlıyordum. Hiçbir şey beni ağlatamazdı. Hiç kimse beni ağlatamazdı ama Mia başkaydı. Mia benim küçük kız kardeşimdi. Her şeyimdi ve tutunduğum tek dalımdı. Ona bir şey olursa ölürdüm.

Paul beni hiç dışarıda öpmemişti. Raymond ise en son gölün başında otururken öpmüştü. Raymond beni iki kez öpmüştü ve ikisinde de aynı yerde öpmüştü. Peki, bunu neden yapıyordu?

Becca'nın söyledikleri diken olup zihnime batıyordu.

Filmin sonunda dedektif aslında katil çıkıyor...

Bizim hikâyemiz de böyle mi olacaktı? Raymond, herkesin öldü sandığı ablamı bulma bahanesiyle kasabaya gelip masum insanları mı öldürüyordu?

Kim olduğu umurumda bile değildi.

Neden yaptığı umurumda bile değildi.

Bu lanet kasabada hiç kimse sikimde değildi. Tek derdim kardeşimin iyi olmasıydı. Eğer ona bir şey olursa Ravebelg Kasabası'nı yakardım. Yemin ederim, bundan sonra korkacakları kişi Oyuncak Katili değil, ben olurum.

Kahrolası zihnim susmuyordu.

Attığım her adımda mesafeler artıyor, sanki göl benden uzaklaşıyordu. O an zihnimde bir şimşek çaktı. Koşmaya devam ederken, bir yandan da telefonumu çıkarıp Oyuncak Katili'ne, yani Raymond'a mesaj yazmaya çalıştım.

@çiçeklermezarlıktasolar: *Yalvarırım, yapma. Yalvarırım. O daha çok küçük. Dokunma ona.*

@çiçeklermezarlıktasolar: *Ne istersen yaparım, Bay OM. Ne istersen yaparım. Yeter ki kardeşime dokunma.*

Kahrolası harflerin hepsi birbirine girmişti. Gözlerim bulanık görüyor, ellerim titriyordu. Güçlkle yazabildiğim mesajları hızlıca gönderdim. Başka ne yazabilirim ya da ne söylersem aklındaki lanet fikirden vazgeçer diye düşünerek adımlarımı hızlandırdım.

@çiçeklermezarlıktasolar: *Mia'nın kılına dahi zarar verirsen seni kendi ellerimle öldürürüm. Anlıyor musun beni?*

Sevdiğin insanın canı yandığında, senin de kalbinde kor alevler yanar. O ateş sönerse sevdiğin insanı kaybetmişsin demektir çünkü bir daha onun için korkmayacak, endişe duymayacaksınız. İlk önce kalbinde kaldırırsın o insanın cenazesini. Gözyaşlarıyla yıkarsın cansız bedenini.

Kalbim cayır cayır yanıyordu. Karşı koyamadığım bir acıydı bu. Dinmiyordu, bedenimi yakıp küle çeviriyor ve beni her seferinde kül-lerimden yeniden doğuruyordu. Tekrar ve tekrar yakabilmek için...

Hava hâlâ aydınlıktı ama gözlerim her yeri bulanık görüyordu. At-tığım her adımda ayağımın altındaki zemin sarsılıyordu. İçime çek-tiğim hiçbir nefes ciğerlerime ulaşamıyordu.

Göl artık görüş alanıma girmişti. Etrafta kimse yoktu. Yardım iste-yeceğim biri... Ayakta durmakta güçlük çekiyordum ama koluma gir-mesini isteyeceğim kimse yoktu. Yapayalnız ve çaresizlik içinde gölle aramdaki mesafeyi kapamaya çalıştım.

Beni buraya çağırdıysa kendisi neredeydi?

Mia neredeydi?

Gölün karşısındaki ağaçların olduğu tarafa hızlıca göz gezdirdim. Yakın çevrede kimse yoktu. Göle yaklaşıp sazlıkların arasından suya baktığımda bir şey gördüm. Doğruluğundan emin olamadığım ve kal-bimi bu kez durdurmaya yetecek bir şey...

Suyun üzerinde yüzen bir şey vardı. Biri...

“Mia...”

Dudaklarımdan acı bir inilti döküldüğünde kendimi suya dalmış ve gölde zorlukla yürümeye çalışırken buldum.

“Hayır... Hayır... Yalvarırım... Hayır!” Sayıklayarak, gölün orta-sına ulaşmaya çalışırken gölün dibindeki balçık ayağımı kaydırıyordu. “Lütfen bir oyun olsun bu. Lütfen yine benimle uğraşır ol.”

Kolları iki yanda açık bir şekilde yüzüstü hareketsizce yatıyordu. Bir çocuk bedeniydi gördüğüm.

“Mia... Ablacığım...” Ağlıyordum. Gözyaşlarım dokunduğu yeri yakıp geçiyordu. “Ablacığım...” Bilincimi yitirmiş gibiydim, ağzımdan çıkan hiçbir kelime benim kontrolümde değildi.

Son bir adımın ardından uzanıp minik elinden tuttum. Usulca kendime çekip yüzünü döndürdüğümde kalbim binbir parçaya ayrıldı.

Mia'nın solgun yüzü... Acıyla yumduğu gözleri... Buz tutmuş cansız bedeni...

"Ablacığım..." Gözyaşım yüzüne damladığında gözlerini açıp bana bakacağını sandım. "Meleğim, aç gözlerini," dedim çaresizce. "Güzel kardeşim... Yaşama sebebim..." Kelimeler zihnimden mi geçiyordu yoksa dudaklarımdan dökülüyor muydu?

"Duyuyor musun beni, kardeşim?" Göğsüm sancıyordu. "Mia... Aç gözlerini, ablacığım. Ben geldim. Yalvarırım uyan." Su yüzünden ağırlaşan bedenini güçlkle kucağıma aldım. "Üşümüştün," dedim başımı yüzüne yaslayarak. "Çok üşümüştün, meleğim."

Karaya çıkmak için adım atmaya çalıştıkça ayağım kayıyordu.

"Şimdi çıkaracağım seni. Korkma, ben yanıdayım." Sıkı sıkı sarıldım kardeşime. "Yanıdayım, bir tanem. İyi olacaksın, korkma."

Mia çok küçüktü. O masumdu. Melekti.

Bir keresinde kâbus görmüştü. Beni, annemi, babamı kaybettiğini, hepimizin öldüğünü ve geriye yalnızca onun kaldığını görmüştü. Ağlayarak yanıma geldiği o geceyi hiç unutamıyordum.

"Yine kötü bir kâbusun içindeyiz, değil mi meleğim?" dedim gülümseyerek. "Korkulacak bir şey yok. Gözlerini açtığında hepsi geçecek."

Açacak mı gözlerini?

Geçecek mi hepsi?

Dinecek mi ruhumdaki sızı?

Sönecek mi kalbimdeki ateş?

Sönmesin. Ne olur, sönmesin.

Ben anneme ne diyeceğim? Babama ne söyleyeceğim şimdi?

"Mia," dedim karaya çıkarken. "Kardeşim..." Bir yere tutunmadan, gölden çıkamayacağımı anlayınca Mia'yı toprağa bıraktım. Sonra sızlıklara tutunarak kendimi yukarı çektim.

"Geldim, bir tanem." Kendimi çimenlerin üzerine atıp Mia'yı kucağıma çektim. "Neden uyanmıyorsun, güzelim?" Eli boşluğa, başı

da arkaya doğru düşmüştü. “Mia...” Kucağımda hareketsizce yatmaya devam ederken onu hafifçe sarstım. “Mia... Uyan, güzelim. Bak, ben buradayım.”

Neden uyanmıyor? Tanrı'm, kalbim neden böyle hızlı atıyor?

Aldın mı onu benden?

Uğruna her gece dualar edip sana sığındığım tek sebebimi aldın mı elimden?

Canı acımış mıydı?

Uzanıp soğuktan bembeyaz olmuş yanağını öptüm. Dudaklarım ölümün kristalleriyle süslenirken ruhumda açılan uçurumdan aşağı yuvarlandım.

“Mia...” Çaresizlik bir enkaz gibi üzerime çökmüştü. “Denizkızı mı oldun, meleğim?” Ne kadar süredir suda olduğunu bilmiyordum ama gözleri şişmişti. Su, kardeşime zarar vermişti!

Tanrı'm...

Bu nasıl bir acıydı?

Nefes alamıyordum.

Durmuyordu zaman, akıyordu ama kardeşim gözlerini açmıyordu.

Bakmıyordu bana, sarılmıyordu boynuma.

“Denizkızları boğulur mu hiç?” Dudaklarım titriyordu. “Sen neden boğuldun, meleğim? Ölmek sana yakışmaz, bir tanem. Uyan.”

Uyanmadı.

Açmadı gözlerini.

Bakmadı bana.

Gülmedi.

Sarılmadı boynuma son bir defa.

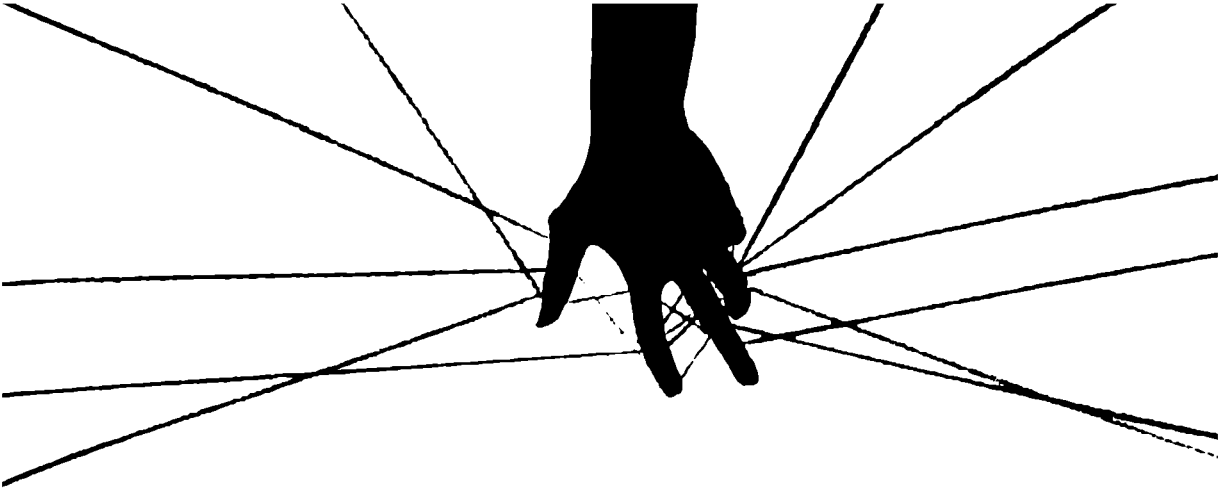
Melek olmuştu benim kardeşim. Yaşama umudum suya karışmıştı. Her şey bitmiş, her şey yitip gitmişti.

Aklım... Kalbim... Ruhum...

Ben bu cehennemde yapayalnız kalmıştım.

KURBAN LİSTESİ

39

CEHENNEM ATEŞİ

İnsan bir günah işlediğinde, varlığından emin olmadığı cehennemi yüreğinde taşır. Yandıkça inanır ilahi adaletin var olduğuna.

PAUL BARNLEY
Ravebelg Kasabası

Dinmek bilmeyen bir tufan kopuyordu kalbimde. Gözyaşlarım önüne katıp götürüyordu her şeyi. Benim canım bu kadar acıyorsa kim bilir Noa neler hissediyordu şimdi?

Değdi mi Noa'm? Biricik kardeşinin canı, bana ihanet etmene değdi mi?

Nefes alamıyordum. Böyle olacağını tahmin bile edemezdim. Ne bakıyorsunuz? Bir şeyler yapın. Nasıl denecek bu acı? Ne yapacağım bundan böyle?

Ben bir günah işledim. Bir çocuğu kendi ellerimle zehirledim önce. Portakal suyuna kattığım ilaç yüzünden zehirlendi. Canı acımasın istedim. Suda boğulurken can vermesi uzun sürer ve bunu yaşarsa her şey daha kötü olur diye düşündüm.

Ben bir çocuğu öldürdüm. Âşık olduğum kadının bu hayattaki tek zaafını öldürdüm.

Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin!

Vicdanım bir cellat misali göğsümden bıçaklıyor beni. Aldığım her nefeste bir darbe daha indiriyor sanki. Her nefeste ciğerlerim dağlanıyor. Düşüncelerim, ucu paslı bir bıçak gibi zihnime batıyor.

Bana attığı son mesajların üzerinden bir saat geçmişti. Çoktan Mia'nın cansız bedenini bulmuş olmalıydı. Ne yapmıştı? Ne hissetmişti? Ya kendine zarar verirse?

Kahretsin, bunu hesaba katmamıştım hiç.

Aramak istiyordum ama cesaret edemiyordum. Noa Dayton'ı biraz bile tanıyorsam artık bu kasabada korkmam gereken bir şey vardı, o da Noa'nın öfkesiydi. Tek dileğim, kendine bir zarar vermemesiydi.

Eğer intihar etmeye kalkıp onu öldürme zevkini elimden alırsa ne bu dünyada mezarına rahat verirdim ne de gittiği yerde ruhuna... Kimse benim olanı alamazdı.

Elimin tersiyle gözyaşlarımı silerken beni bu hâle getiren her şeye lanet ettim. Bir haber çıkmazsa kafayı yiyecektim artık. Sessizlikten midem bulanıyordu. Beklemek istemiyordum daha fazla ama elimden bir şey gelmediği her an sinirleniyordum.

Televizyondaki haber kanallarını kurcalamak için sehpadaki kumandayı alıp açtım. En son açık olan kanalda, kasabaya yeni gelen haber kanalının programını gördüm. GIN...

Bir an Mia'nın haberi sanıp heyecanlansam da alt yazıyı okuduğumda durumun bambaşka olduğunu anladım. Derek Spencer'la cinayet dosyası hakkında konuşacakları bir program ayarlamışlardı sadece. Anlayacağınız halka yalanlar sıkıp avutacakları türden bir zırvalıktı.

Dedektif Bürosu'nun önünde hazırlanan çekim alanına iki sandalye koyulmuştu. Birinde sunucu Troy Hunter oturuyordu ama diğer sandalye hâlâ boştu. Canlı yayında Derek denen herifi bekliyorlardı.

Ve size yemin ederim, hepimiz hayatım boyunca düşünsem de aklıma gelmeyecek bir ana şahit olduk. Canlı yayını izleyen herkesin kanını donduracak bir görüntü vardı ekranlarda.

Noa bir zombi gibi ayaklarını sürüyerek kameranın görüş alanına, kucağında kardeşi Mia'nın cansız bedeniyle girdiğinde kusacağımı zannettim. Öyle hazırlıksız yakalanmıştım ki midemi tutarak, yerimden kalkıp televizyonun dibine girdim.

"Siktir..." diye mırıldandım. "Ne yapıyor bu? Delirmiş olmalı." Bunları düşünen ve söyleyen tek kişi ben değildim. Canlı yayının kamera arkasında konuşulanlar rahatlıkla duyulabiliyordu.

Noa'nın gözleri doğrudan kameraya bakıyordu. Baktığı yerde ne olduğundan habersiz dalgın bakışlarının hedefi bendim sanki. Televizyonda değil de karşımda duruyormuş gibiydi.

Kameraya yaklaştı ve Troy'a bir şeyler mırıldanıp önüne döndü. Konuşmak için izin istedi sanırım.

Hâlâ gözlerimin içine bakıyordu. Aklım yitirmesinden endişeliydim. Böyle olmasını hiç istemezdim çünkü.

Noa, kucağındaki kardeşine sıkı sıkı sarılarak kameranın görüş alanına girdi. Görenlerin başta anlayamadığı fakat neler olduğunu anlayanların da çığlıklar atarak koşturduğu bir kaos ortamı vardı.

En son biri ambulansı çağıracağını söylemişti. Bir diğeri ise içeriye haber vermek için uzun merdivenleri koşarak çıkmıştı.

Noa nefretle kameraya bakarken, kuruyan dudaklarını yalayıp duruşunu dikleştirdi.

"*Bak,*" dedi kardeşini kameraya doğru gösterip. "*Bu senin eserin. Bir yerlere saklanıp beni izlediğini biliyorum. Bir korkak olduğunu ancak saklanarak hayatta kalabilen adi bir pislik olduğunu biliyorum.*"

Her kelimesinden sonra burnunu çekiyordu. Gözyaşları aralıksız akmaya devam ediyor ama bunu hissetmiyor gibi görünüyordu.

"*Neden yaptın? O masumdu. Benim meleğimdi ve sen bunu biliyordun. Kardeşimin bu hayattaki tek zaafım olduğunu biliyordun.*" Hem sesi hem vücudu titriyordu. "*Nasıl kıydın ona? Bu neyin hırsı? Neyin intikamı? Mutlu musun şimdi? Hangi cehennemdeysen mutlu musun? Küçük bir çocuğun ölümü sana ne kazandırdı? O yaşasaydı ne kaybederdin, Oyuncak Katili?*"

Siktir, yine ağlıyordum.

"Sana defalarca kez söyledim, değil mi? Sevdiklerime dokunma. Benim canımı al ama onların canını yakma dedim. En başından beri istediğin şey buydu aslında. Beni yalnız bırakmak. Beni çaresiz bırakmak. Benim canımı yakmak istedin sadece. Yaktın... Canım öyle bir yanıyor ki..." Hıçkırıklar boğazında düğümlendi. *"Canım öyle bir yanıyor ki... Hiçbir su söndüremez bu yangını. Hiçbir ateş denk tutulamaz bu yangına. Ve hiçbir acı kıyaslanamaz bu acıyla."*

Gözünden akan her damla, kardeşinin cansız ve solgun yüzüne düşüyordu.

"Ben, Noa Dayton. Bugün, Oyuncak Katili benden kardeşimi aldı. Masum meleğimi gölün üzerinde cansız hâlde buldum. Bakın... Kucağımda gördüğünüz onun cansız bedeni. Hayır, uyumuyor. O öldü. Oyuncak Katili onu öldürdü. Siz aşağılık pisliklerin günahlarının bedelini o ödedi. Diğer masumlar gibi... Ölmeyi o değil, siz hak ediyordunuz ama olmadı. Benim kardeşim melek oldu."

Göğsü sıkıyormuş gibi hızla inip kalkıyordu. Sevgilimle gurur duyuyordum. Bu lanet kasabanın pisliğini benden sonra görebilen tek kişiydi artık. Zamanla bana hak vereceğini biliyordum ancak bu kadar erken olmasını beklemiyordum.

Dedektif Spencer ve Helen Lawken merdivenlerin başında belirdi. İkisi de şok olmuş hâlde olup biteni anlamaya çalışıyordu.

Derek emreder gibi bağırarak, "Durdurun şunu!" dedi.

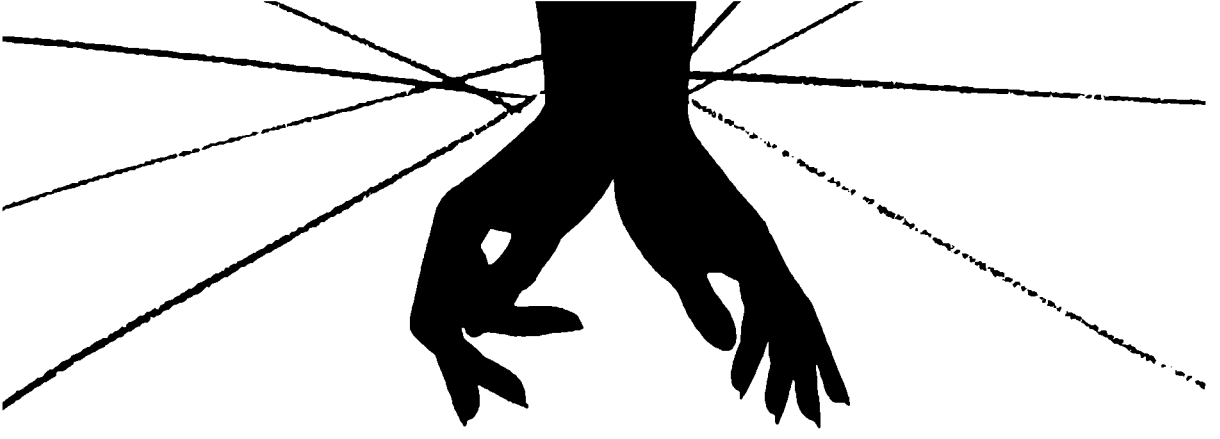
Noa gözlerini hınçla silip, burnunu çekerek birden doğruldu.

"Sana son kez meydan okuyorum, Oyuncak Katili. Çık karşıma. Öldür beni. Çok yakında ben zaten öleceğim. En azından sen yap. Bu da sana son iyiliğim olsun."

Peki, şimdi ne yapacaktım?

Ölmesine izin mi verecektim?

Yoksa söz verdiğim gibi kalbini kendi ellerimle söküp alacak mıydım?

40

ÇİÇEKLER MEZARLIKTA SOLAR

*Mezarlıklarda açan her çiçek gözyaşlarıyla sulanır.
Bu yüzden o topraklarda yetişen her çiçeğin boynu büküktür.
Çünkü onlar epey hüznölüdür.*

*

NOA DAYTON
Ravebelg Kasabası

13 Kasım 2024

@çiçeklermezarlıktasolar: *Ne istedin kardeşimden? Sana yalvarmıştım. Ne istersen yaparım demiştim. Ne istedin de ona kıydın? Ne geçti eline? Söylesene! Bir çocuğun ölümü sana nasıl bir fayda sağladı?*

@çiçeklermezarlıktasolar: *Sana meydan okudum. Ama sen sessiz kalmayı seçiyorsun. Sahiden bu kadar çok mu korkuyorsun? Yaşattığın onca katliamla hepimizin yüreğine korku salmışken şimdi zavallı bir fare gibi saklanacak mısın?*

Gönderildi

17 Kasım 2024

@çiçeklermezarlıktasolar: *Sefil, orospu çocuğu. Cevap ver bana!*

Gönderildi

21 Kasım 2024

@çiçeklermezarlıktasolar: *Oyuncak Katili... Bir hafta olacak neredeyse. Hangi cehennemdesin?*

@çiçeklermezarlıktasolar: *Kardeşimin sesi kulaklarımdan gitmiyor. Söyle bana, çok canı yandı mı? Ağladı mı ölmeden önce? Benim gibi o da yalvardı mı sana? Küçük bir çocuğun hayatı pahasına yalvarmasından zevk aldın mı?*

Gönderildi

26 Kasım 2024

@çiçeklermezarlıktasolar: *Bak ben uyuyamıyorum. Sen uyuyabiliyor musun? Gözünü her kapadığında kardeşimin masum yüzü canlanıyor mu gözünün önünde? Yoksa diğerleri gibi bu da sikiinde bile değil mi? Bir sonraki kurbanın için mi hazırlanıyorsun, göt herif?*

Gönderildi

28 Kasım 2024

@çiçeklermezarlıktasolar: *Ha ha ha! Aylardır bir zavallıdan korkuyormuşuz. Bir böcek kadar cesaretin yok. Karşıma çık da hayatını sikeyim.*

Gönderildi

30 Kasım 2024

@çiçeklermezarlıktasolar: *Lütfen cevap ver. Kardeşime iyi davrandın mı? Korktu mu senden? Oyun oynadığınızı mı sanıyordu yoksa öleceğini biliyor muydu başından beri? Ne olur, bunu söyle. İki hafta olacak ama ben hâlâ uyuyamıyorum. Kardeşime yaşattığın ölüm korkusunu düşündükçe nefesim kesiliyor.*

Gönderildi

2 Aralık 2024

@çiçeklermezarlıktasolar: *Geber, orospu çocuğu!*

Gönderildi

6 Aralık 2024

@çiçeklermezarlıktasolar: *Sana son kez yazıyorum, Oyuncak Kattili. Senin gibi bir manyakla oturup dertleşmek ve boktan hayatımın her detayını anlatmak isterdim ama buna vaktim yok artık. Ben yarın gece öleceğim.*

@çiçeklermezarlıktasolar: *Mia, yaşamamın tek sebebiydi. Onu da kaybettikten sonra hayatımın hiçbir anlamı kalmadı. Ben anlamımı yitirdim, pusulamı kaybettim, karanlığa gömüldüm.*

@çiçeklermezarlıktasolar: *Sen başardın. Eserinle gurur duy. En azından beni öldüremeyeceksin. Ravebelg cehenneminde başarılar sana.*

Gönderildi

@oyunbozan: *29 Aralık'ta atacağım adrese gel. Ve o güne kadar bir delilik yapmaya kalkma.*

@oyunbozan: *Seni yanımda istiyorum. Ölene dek suç ortağım ol, bu kasabaya karşı birlikte olalım, kıymetlim.*

Okundu

@çiçeklermezarlıktasolar: *Siktir git.*

Gönderildi

29 Aralık

"Huzur içinde uyu, meleğim."

Mia'nın mezarının başında, ayakta durmakta zorlanıyordum. Bir aydan fazla zaman olmuştu ama benim hâlâ ilk günkü gibi canım acıyordu. Ablamızın ölümüyle ailemiz yıllardır paramparçaydı.

Yeniden Joanne'le konuşup onu hatasından döndürmeyi ve ölmediğini herkese söyleyip, ailemizin bir araya gelmesini sağlamayı düşünürken Mia'nın ölümü sadece yıkım olmuştu.

En son kucağımda onunla birlikte canlı yayına çıktığımdan beri kimseyle konuşmamıştım. Ne anne ve babamla, ne Paul'la ne de arkadaşlarım Nate ve Becca'yla...

Psikoloğa gitmem için zorluyorlardı ama istemiyordum. Her ne kadar ihtiyacım olsa da yapacak gücüm yoktu. Eğer kafamın içinde sesler duyduğumu, her gece Mia'nın beni ziyarete geldiğini ya da karanlık tarafımın gözlerini açtığını söyleseydim beni kliniğe yatırırlardı.

Bu yüzden susmayı seçiyordum. Sessizce öleceğim günü beklemek en iyisiydi. İntikam almak istiyordum. Mia'nın ölümüne sebep olan herkesi ve her şeyi yok etmek istiyordum ama bunun sonu yoktu. Benim gözümde annem dâhil herkes suçluydu.

En iyisi ölmektir. İntikam açlığım ancak böyle son bulurdu. Bu dünyada tek bir gün daha geçirmek istemiyordum.

Neyse ki bugün son günümdü. Oyuncak Katili'nden hâlâ haber yoktu. Helen Lawken sanki bugün öleceğimi biliyormuş ve son günümde bana sürpriz hazırlamış gibi sabah beni aramıştı. Meleğimin otopsi sonucu çıkmıştı. Bunun için büroya gitmem gerektiğini söylemişti.

Mezarlığın kasvetli havasını üzerime kuşandım. Canlı yayına çıktığım günden beri karşılaştığım herkes ya benden korkuyor ya da bana acıyordu.

Buraya geldiğim taksi bir buçuk saattir beni bekliyordu. Kasabanın dışında bir mezarlıktı. Mia'yı bu ıssız yerde tek başına bıraktığım için bile kendimi bok gibi hissediyordum.

Meleğim yalnız kalmaktan korkardı. Karanlıkta kalmaktan korkardı. Şimdi hem yalnız hem de karanlıktaydı. Korkuyor muydu hâlâ?

"Üşüyor musun bir tanem?" diye sayıklayarak taksiye bindim. "Korkma. Yakında yanına geleceğim."

Taksi şoförü garip garip yüzüme bakıyordu. Aynı anda tüm kasabada yayınlanan bir canlı yayına çıktığım için herkes tarafından tanınmak boktan bir durumdu. Hepsi delirdiğimi düşünüyordu.

Doğrusunu söylemek gerekirse haklılardı. Ben tek varlığımı kaybetmişim ve bu hayatta kaybedecek hiçbir şeyim kalmamıştı artık.

Ruh hastası Oyuncak Katili'ni kendi ellerimle öldürmeden bana huzur yoktu. Bugün büyük gündü. Ya ölecektim ya da öldürecektim. Ama ikimizden biri yarın sabahı göremeyecekti.

Taksi şoförüne gideceğimiz adresi verince Dedektif Bürosu'na doğru yola çıktık. Gidene kadar Mia'nın yanından aldığım bir avuç toprağı okşadım.

“Noacığım, nasılsın?”

Helen sanki annemmiş gibi üzerime titriyor, hassasiyetle gözümün içine bakıyordu.

Helen'in masasının önündeki koltukta oturuyordum. Her yutkunduğumda boğazım acıdığı için önüme bırakılan sudan içmek istedim. Telefonumu masanın üzerine bırakıp bardağa uzandım.

Diğer avucumda hâlâ Mia'nın toprağı duruyordu, o elimi kullanamazdım.

Bardağı yerine bırakıp, avucumdaki toprakla ilgilenirken, “Raporlarda ne çıktı?” diye sordum. “Kardeşime dokunmuş mu orospu çocuğu? Zarar vermiş mi ona?” Yoksa sadece boğulmuş mu meleşim?

“Kanında yüksek ölçüde kimyasal çıktı,” dediğinde kulaklarımda derin bir uğultu başladı. Söylediği kimyasalın adını algılayamamıştım bile. “Yani kardeşin aslında boğularak değil...” Kelimeler boğazında düğümleniyordu.

“Zehirlenerek öldürüldü,” diyerek soğukkanlılıkla cümleyi tamamladım.

“Evet,” dedi iç çekerek. “Ne yazık ki.”

“Daha kaç can alması gerekiyor?”

“Anlamadım?” dedi kaşlarını çatarak.

“Bu kaçınıcı ölüm? Yakalanması için bu psikopatın kaç masumun daha canını alması gerekiyor?” Kolumu masaya yasladım. “İnsanları yalanlarla avutmayı bırakıp ne zaman işinizi yapacaksınız, Helen?”

“Noa, ben...”

Söyleyecek bir şeyi olmadığı için tabii ki susmuştu. Başka ne yapacaktı ki?

Birden ayağa kalkıp, koşarak odadan çıktım. Helen neler olduğunu anlamadan arkamdan seslenirken, ben elimle ağzımı kapatıp tuvaletlere doğru koştum. Günlerdir sıvı tüketiyor, hiçbir şey yiyemiyordum. Midem bulanıyordu ama ne kusacağımı bile bilmiyordum.

Kendimi can havliyle kabinlerden birine attım. On dakikadan fazla klozetin başında vakit geçirmiştım ama tam da tahmin ettiğim gibi hiçbir şey kusamamıştım. Midem her kasıldığında, ağzımda acı bir tat bırakan iğrenç bir sıvı tükürüp durdum.

Midem biraz öncekine göre daha iyiydi. Kardeşimin zehirlendiğini öğrenince vücudumun verdiği bir tepki olduğunu biliyordum.

Odaya girdiğimde Helen tedirgince volta atıyordu. Beni görür görmez, yanıma gelip koluma girdi.

“İyi misin?” diye sorduğunda başımı sallayarak cevapladım. “Senin için endişeleniyorum, Noa.”

“Endişelenecek bir şey yok,” diyerek biraz önceki yerime oturdum. “İyiyim ben.”

“Kimsenin yanında olmasına izin vermiyorsun.”

“Kimse gerçekten yanımda olmak istemiyor çünkü,” dedim sayıklar gibi. “Hepiniz bana acıdığınız için böyle davranıyorsunuz.” Acınacak hâlde olduğumu biliyordum ama buna katlanamıyordum.

“Hayır. Sen çok güçlüsün.”

İnsanlar daha kaç kez bu yalanın arkasına sığınacak?

“Değilim,” diyerek karşı çıktım. “Güçlü falan değilim. Olmak da istemiyorum.”

Aniden gelen mide bulantım yüzünden biraz önce Mia’nın toprağını masanın üzerine atmak zorunda kalmıştım. Usulca avucuma geri toplamaya yeltendiğimde Helen beni durdurdu.

“Dikkatlice toplayıp bir kavanoza koyulmasını sağlarım. Bırak lütfen.” Gözlerinin içine bakamıyordum. Her baktığımda kendi suretimi görüyor ve ne kadar zavallı olduğumu hatırlıyordum.

Olumlu anlamda başımı sallayıp arkama yaslandım. “Söyleyecek başka bir şeyin var mı?” diye sordum.

“İyi olacak mısın?”

Benim için hâlâ endişeleniyordu. Tüm bunlar yaşanmasaydı Helen’la arkadaşlığımız başka bir noktaya taşınabilirdi ama artık hayatıma birinin girebilmesi mümkün değildi.

Ben duvarların ardına saklanmıştım. Kim varsa kapının dışındaydı artık.

“Belki,” diye mırıldandım. “Belki de olmam.”

“Sen çok değerlisin. İyi olmayı hak ediyorsun. Yaşadığın her şey için çok üzgünüm. Aklından neler geçtiğini, kalbinde kopan fırtınaları anlıyorum ama lütfen... Lütfen kendini toparlamaya çalış. Kafanın içindeki şeytanları kov.” Beni yalnız yakalayan herkesin sarf ettiği klişe cümleler karşısında umursamazca durdum. “Anlıyor musun beni, Noa?”

Uykusuzluktan kızarmış gözlerle Helen’a baktığımda güçlükle yutkundum. Solgun ve çökmüş yüzümün ne hâlde olduğunu tahmin edebiliyordum.

“Çok iyi olacağım,” dedim gülümsemeye çalışarak. Beklenmedik bu tepkim karşısında afallamıştı. “Hiç merak etme.” Uzanıp elini tuttum ve hemen sonra geri çekildim.

Masanın üzerinde duran telefonumu alıp saate baktığımda bildirim panelindeki iki mesajı gördüm.

Bugün büyük gündü, bir anlığına aklımdan çıkmıştı. Nihayet beklediğim adresle buluşma saatini attığına seviniyordum.

Joanne’le karşılaştığım o lanet olası eve çağırıyordu beni. Hem de bir saat sonra... Yalnız gelmemi tembihlemişti. Artık bu dünyada kimsenin kalmadığını bilmiyormuş gibi.

Başımı kaldırıp baktığımda, Helen’ın gözlerini üzerime diktiğini gördüm.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu kaşlarını çatarak.

Başımı sallayarak ayağa kalktım. “Gitsem iyi olur,” dedim sakince. Bir gariplik olduğunu anlamasını istemedim.

Eğer bugün Oyuncak Katili’ni öldürmeyi başarırsam buraya kendi ayaklarımla gelip kutlayacaktım zaferimi.

Tanrı şahidim olsun.

“Her şey için teşekkürler,” dedim minnettar bir gülümsemeyle.

“Kendine çok iyi bak, olur mu?” dedi ve aynı şekilde gülümseyerek masanın etrafından dolaştı.

Kapıya kadar eşlik edeceğini sanırken, beklemediğim bir şekilde beni kollarının arasına alıp sımsıkı sarıldı. Bir annenin çocuğuna sarılması gibi... Bir ablanın kardeşine sarılması gibi... Sıkıca ve içtenlikle.

“Ne zaman ihtiyacın olursa ben buradayım. Dedektif olarak değil, arkadaşın olarak.”

Saçlarımı okşayan elleri güven doluydu. Gözlerimi kapamamla yaşların süzülmesi bir oldu.

“Teşekkür ederim,” dedim titreyen sesimle.

Helen da ağlayarak, “Sen çok güçlüsün,” diye mırıldandı. “Bunu hiçbir zaman unutma, olur mu?”

Geri çekilip gözyaşlarımı sildim. Helen da aynı şekilde göz altlarını makyajı dağılmayacak şekilde silerken burnunu çekti.

“Görüşürüz,” deyip odadan ayrıldım.

Büronun önünde sürekli taksiler bulunduğu için beklemeden, bir tanesine atlayıp adresi söyledim. O eve en son gittiğimde kalbimin korkuyla çarptığını hatırlıyordum. Kafamın içindeki seslerin feryatlarını... Titreyen ellerimin hissi hâlâ aklımdaydı.

Şimdi hiçbiri yoktu. Mia’yla birlikte hepsi beni terk etmişti. Yapayalnız kaldığımı söylerken bunu kastediyordum. Duygularım, düşüncelerim, hislerim, sevdiklerim... Mia’nın cenazesi gözyaşlarımla yıkanıldığında, kalbimde yanan ateş bile sönmüştü.

Kaybedecek hiçbir şeyim kalmadığı için korkmuyordum artık. Aksine yolun bitmesi için sabırsızlanıyordum. Paul’a yaptığı gibi beni bir tuzığa çekiyor olabilirdi. Benim için bir oyun tasarlamış ya da öldürme planı yapmış olabilirdi.

Hiçbiri umurumda değildi.

Yol boyunca ağaçları izledim. Son dakikalarda daldığım farkında bile değildim. Birkaç dakikalığına uyumak bile beni kendime getirse de gözlerimdeki acı katlanarak artmıştı. Gözlerime cam kırıkları batıyordu sanki.

Üçüncü kez geldiğim o eve çıkan toprak yolu hatırlıyordum. Sadece bir dakika sonra Oyuncak Katili'yle yüzleşecektim.

Onu öldürmek istiyordum ama bunu nasıl yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belki de istediğim şey tam tersiydi. *Ölmek...* Ölmek ve Mia'ya kavuşmak tek dileğimdi.

Taksi evin önünde durduğunda ödemem gereken tutarı çoktan hazırlamıştım.

“Beklememi ister misiniz?” diye sordu orta yaşlı taksi şoförü.

Başımı iki yana sallayarak, “Gerek yok, teşekkür ederim,” dedim ve arabadan indim.

Her şeyin sona ereceği o evin önünde duruyordum. Bu kapının ardında ölüm değil, kardeşim bekliyordu beni. Orada her ne yaşayacaksam sonunda Mia'ya kavuşacağımı biliyordum. İçimde zerre korku yoktu. Aksine huzur doluydum, gülümsüyordum.

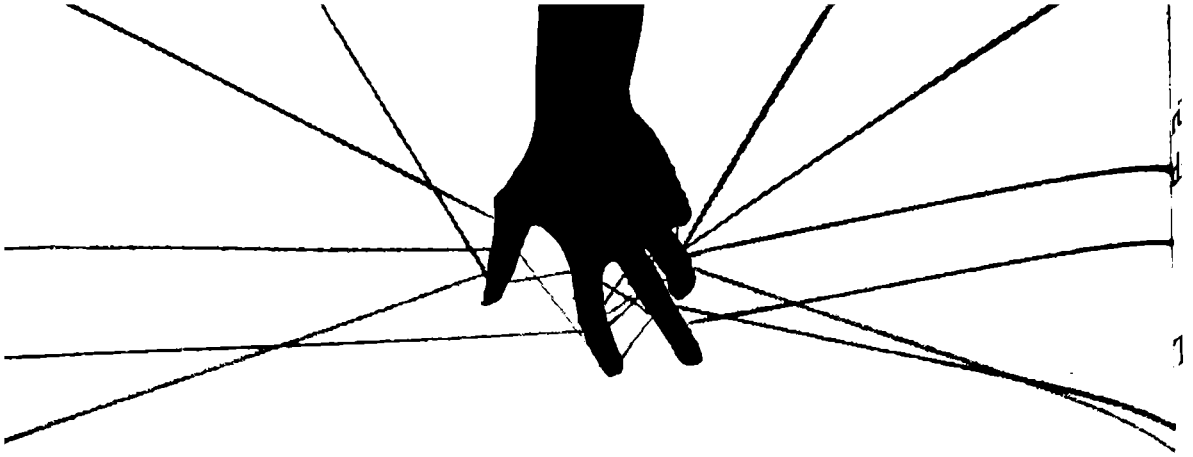
Vakit kaybetmeden verandanın basamaklarını tırmandım. Her adımda ayağımın altında gıcırdayan ahşap beynimi uyuşturuyordu. Ellerime bulaşan tozu üzerime silerek kapıya ulaştım.

Derin bir nefes alıp gücümü toparladım. Katilin içeride olduğunu umuyordum ama nereden çıkacağını kestiremediğim için temkinli olmalıydım.

Vidaları gevşemiş kapı tokmağını hafifçe çevirdim. Gıcırdayarak açılan kapı beni âdeta ele verince, yüzümü buruşturarak olduğum yerde durdum.

İçeriye doğru bir adım atacakken beklemediğim bir şey oldu ve büyük bir gürültünün içinden korku dolu bir ses beni çağırdı.

“Noa!”

41

SON KUKLA

*En çok doğum günlerinde hatırlanır ölüm.
Zira insan bilir, aldığı her yaş onu biraz daha yaklaştırır ölüme.*

PAUL BARNLEY
Ravebelg Kasabası

Aptal, aptal, aptal!

Bu da neyin nesiydi?

Noa'yla aramda sadece bir oda mesafesi kalmışken bu lanet olası sürtük nereden çıkmıştı? Sırtımı sindiğim duvardan ayırıp pencereye yaklaştığımda, kalbim sinirden dört nala koşmaya başlamıştı. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Helen Lawken burada ne halt ediyordu?

“Noa!” dedi çok yüksek olmayan bir sesle. Neyse ki ev o kadar tahrip olmuş durumdaydı ki dışarıdaki tüm sesleri içeri alıyordu.

Noa hiçbir tepki vermedi. Görüş alanımda olmadığı için ne yaptığını göremesem de sessizliği gerginliğimi körüklüyordu.

Helen arabasının kapısını usulca kapatıp, verandaya doğru yürürken, “Ne yapıyorsun burada?” diye sordu. Eve yaklaştığı için fısıldayarak konuşmuştu.

Burayı nasıl biliyordu? Noa mı haber vermişti?

Öyle olsaydı birlikte gelirlerdi. Noa’yı takip etmiş olmalıydı ya da... Tanrı’m, telefonu takibe mi alınmıştı?

İşte bunu hiç beklemiyordum. Helen’in tek gelmiş olmasını umuyordum. Aksi takdirde kapana kısılmıştım ve buradan nasıl çıkacağımı bilmiyordum.

“Asıl senin ne işin var burada?” Noa’nın sesi düz ve sakın çıkmıştı. “Beni takip mi ettin?”

Helen hiç oyalanmadan, “Hayır,” dedi. “Zaten buraya geleceğini biliyordum.”

Siktir!

“Nasıl?” Noa da afallamıştı. “Nereden bilebilirsin ki?”

Cevap ver, sürtük.

“Telefonunu masamda bırakıp kusmak için tuvalete gittiğinde mesaj geldi. Peş peşe birkaç bildirim gelince, merak edip baktım.” Kollarını göğsünün altında kavuşturdu. “O psikopatla mı mesajlaşıyorsun gerçekten?”

“Ben sadece...” Noa’nın söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Helen ikimizi de feci hâlde sıkıştırmıştı. Kahretsin!

“Sadece ne, Noa? Bunu nasıl yaparsın? O gözü dönmüş bir seri katil. Tek başına buraya nasıl gelirsin? Hiç mi korkmuyorsun?”

Fısıltılarını seçmek zor olsa da söylediği her şey netti. Verandada olmasalardı duymam mümkün olmazdı.

“Korkmuyorum,” dedi Noa. “Ne olaksa bugün olacak ve ben kardeşime kavuşacağım.”

“Böyle bir şey olmayacak. Aklından çıkar.”

Helen belindeki silahı çekip duruşunu aldığı anda, kalbim gerginlikten neredeyse ağzımdan çıkacaktı. Noa için hazırlıklarım tamdı ama Helen için hazırlıksız yakalanmıştım. Simsiyah giyinmişim ve palyaço maskem Noa’yı karşılamak üzere kenarda bekliyordu.

Dolapta Helen için harika bir sürprizim vardı. Sürtük buna bayılacaktı. Hayatı boyunca tatmadığı bir coşkuyla kalbini çarptıracağım kesindi. Ya da *durduracağım* mı demeliydim?

Keyifle sırtarak elime aldım. Göründüğünden çok daha ağır olduğunu unutmanın şaşkınlığıyla gözlerim parladı.

Ben dolabı kurcalarken neler konuştuklarını bilmiyordum ama Helen kapının önünde, silahı hazırda bekliyordu hâlâ. İkisi de yavaş yavaş görüş alanımdan çıkmıştı.

“Buraya daha önce geldim de ne demek?”

Noa her şeyi anlatıyordu.

Kahretsin! Artık onu tehdit edebileceğim hiçbir şey kalmamıştı nasılsa. En kıymetlisini elinden almıştım. Korkacağı bir şey yoktu.

“İçeride beni bekliyor. Sen gelemezsin,” diyerek karşı çıktı kıymetli sevgilim. “Dışarıda bekle beni.”

Helen hayretle, “Aklını kaybettin sanırım,” dedi. “İçeride seni alelade biri beklemiyor, sersem. O bir katil!”

Noa sadece güldü. Bu garip hâlleri beni çok korkutuyordu.

“Birlikte gireceğiz, Noa,” diye son kez fısıldadıktan sonra usulca kapıyı ittiler.

Gıcırdayarak açılan kapının gürültüsü kafamın içinde defalarca kez yankılanırken yüzümü buruşturdum. Helen’in sürprizini ellerimin arasında öyle bir sıkıyordum ki parmak boğumlarımda kan toplanmıştı.

Adımlarını sessiz ve temkinli atarak ilerliyorlardı. Tanrı’ya şükür, bugün şans benden yanaydı. Bu evin çürümüş parkelerinden çıkan her sesi ezbere bilirdim. Hangi odanın girişinde, hangi parkenin nasıl ses çıkardığını dinleyerek nerede olduklarını rahatlıkla anlayabiliyordum.

Giriş kapısının sağındaki küçük odaya bakmışlardı önce. Holü ağır ağır ilerliyorlardı ama parkeleri en boktan olan yer orasıydı. Her adımda gıcırdayıp duruyordu lanet olası parkeler.

Saklandığım oda evin en sonunda kalıyordu ve yatak odasıydı. Buraya gelmeden önce salona bakmalıydı. Ki tam bunu düşünürken salonun girişindeki parkenin gıcırtısı melodi gibi kulağıma çalındı.

Onlar eve girmeden önce araladığım kapıdan sessizce çıktım. Hangi parkenin sağlam olduğunu ezbere bilmek bugün benim kurtarıcım olacaktı.

Parmak ucumda, sağlam parkelerin üzerinde ilerlerken Helen'ı salonun girişinde gördüm. Noa çoktan salona girmiş bir şeyler anlatıyor, Helen silahını sıkıca tutmaya devam ederken Noa'nın anlattıklarını dinliyordu.

Ne anlattığıyla ilgilenmiyordum. Maskemi taktığım için soluklarım hızlı ve sıcaktı.

Helen'la aramda sadece bir adım kaldığında kalbimin gürültüsüyle arkasını dönecek diye ödüm kopuyordu. Sürtük rol çaldığı için kendini zorla sıradaki kurbanım yapmayı başarmıştı.

Son birkaç adımı çok hızlı atıp elimde tuttuğum keskin ve paslı uzun palayı Helen'ın sırtına öyle bir kuvvetle sapladım ki kalbini delip geçerken çıkan ses tüm evde yankılandı.

Elindeki silah büyük bir gürültüyle yere düştüğünde palanın kalan kısmını da bastırarak sonuna kadar sapladım. Göğsünden çıkan palanın kanlı ucunu omuzunun üstünden görebiliyordum.

“Merhaba, Dedektif,” dedim keyifle.

Omuzunun üstünden bana bakmaya çalıştığında ağzının kenarından sızan kan, beyaz gömleğine damlayınca üzüntüyle yüzümü buruşturdum.

“Hoşça kal, Dedektif.”

Palayı hınçla yukarı çektiğimde Helen'ın kemiklerini kırarak etini yırttı. Eminim ki kalbini ikiye bölmüştü.

Noa dehşete düşmüş bir ifadeyle bizi izliyor ama hiçbir şey yapmıyordu. Gözlerinde hâlâ korku ya da panik görememek sinirlendiriyordu beni.

“Kukla olmak için bu kadar çabalayanı ilk kez görüyorum,” diye kulağına fısıldadım. “Gerek var mıydı? Söylesene.” Maskem olmasaydı sıcak nefesim tenini okşuyor olurdu.

Meraklı olmanın sonu buydu işte. İbret alsanız iyi edersiniz, sizi ahmak böcekler. Her şeye burnunuzu sokuyorsunuz. Helen da tıpkı sizin gibi olduğu için bu köhne evde geberip gitti işte.

Sakın benimle oynamaya kalkmayın. Sakın canımı sıkmayın. Eğer yaşamak istiyorsanız... Sessiz kalın ve yanımda durun.

Parkeye damlayan kanın sesi âdeta ruhumu dinlendiriyordu.

Helen acı içinde iç çekmeye çalışıyor ama başaramıyordu. Titreyen zarif elleri palanın göğsünden çıkan kısmını tuttu. Kontrolsüz güç uyguladığı için elini de kesti.

Üst vücudu neredeyse boydan boya palayla kesildiği için Helen son nefesini verince, öne doğru eğilip paladan kaydı ve cansız bedeni yere devrildi.

Oluk oluk fışkıran kanı parkeyi ıslatırken Noa'yla aramdaki tek engeli ortadan kaldırmış olmanın keyfini yaşıyordum.

Helen'in cesedinin üzerinden atlayarak, aramızdaki mesafeyi azaltıp salona girdim ve Noa'nın karşısındaki yerimi aldım. Yerdeki silahı alıp arka cebime koydum. Noa'nın ne yapacağını bilemezken orada başıboş bırakamazdım.

"Merhaba, kıymetlim," dedim maske hâlâ yüzümdeyken. Biraz sonra maskeyi kaldıracağım için heyecandan deliriyordum. "Benden korkuyor musun?"

Noa'nın dakikalar önce gördüğüm ifadesi silinip gitmişti. Soğukkanlılıkla bir bana bir de kendi kanında boğulan Helen'a bakıyordu.

"Yazık oldu," dedi dümdüz bir sesle. Kafayı mı yemişti?

"Peki, sana ne olacağını merak etmiyor musun?" dedim. Helen'ın kanında yıkanan pala hâlâ elimde duruyordu.

"Etmiorum," dedi omuz silkerek. "Beni öldürmek mi istiyorsun? İşte karşıdayım." Teslim olur gibi ellerini açtı. "Zaten bugünü seçme sebebin bu değil miydi? Doğduğum gün beni öldürecektin. 29 Aralık bundan böyle ölüm günüm olacaktı."

Tam üstüne basmıştı. Zekâsına hayrandım ama korkusuz tavrıyla beni manipüle ederek ters psikoloji uyguladığının farkındaydım.

Son bir aydır eski Noa'yı çok özliyordum. Eğer böyle delireceğini tahmin edebilseydim sanırım Mia'yı öldürmezdim. Her hamlesi, her söylediği beklenmedik oluyordu çünkü.

"Peki... Seni yanımda istediğimi söylesem?" Maskenin ardında olduğum için sesim boğuk çıkıyordu. Kim olduğumu fark etmemişti

hâlâ. Kalbimin gürültüsü kulaklarımda çınılıyordu. “Benim yanımda ol, Noa. Ravebelg Kasabası’na karşı yanımda savaş.”

“Benden ne istiyorsun?” diye sordu dişlerini sıkarak. “Kardeşimi neden öldürdün?” Gözleri doluyordu. “Bunu bize neden yaptın?”

“Her şeyi anlatacağım,” dedim. “Sadece yanımda olmanı istiyorum.”

“Maskeni çıkar.”

Bana emir verebileceğini mi sanıyordu? Bu ne cüret?

“Yanımda olacağına söz verir misin?”

“Buna sebep olan herkesin sonu olacağıma söz veriyorum,” dedi dişlerini gıcırdatarak. “Sen de dâhil hepinizi cehenneme yollamadan durmayacağım.” Gözlerindeki cesaret bir kez daha kendine âşık etmişti beni. “Bu yüzden aklın varsa şimdi öldür beni.”

“Seni öldürmeyeceğim, Noa’m. Bugün değil. Henüz sıran gelmedi.”

“O hâlde Tanrı’ya her gün dua et ki senden önce davranmayayım.”

Başını tehdit eder gibi ağır ağır salladı. Mia’nın ölümü, Noa’yı alıp götürmüştü. Karşımdaki kadını tanıımıyordum. Yüzü tanıdıktı ama gözleri asla.

“Seninle bir anlaşma yapalım mı?” dediğimde cevap vermek yerine sorgularcasına kaşlarını kaldırdı. “Ravebelg Kasabası’yla işim bitene kadar yanımda ol. İntikamımı almama yardım et.”

“Karşılığında elime ne geçecek?” diye sordu alaycı bir ifadeyle.

“Her şey sona erdiğinde sana teslim olacağım. Beni öldürmene izin vereceğim. İşte kazancın bu olacak,” diyerek ellerimi iki yana açtım. “İntikamını almana yardım edeceğim.”

Teklifim gözlerindeki karabulutları biraz olsun dağıtmaya yetmişti. Ne cevap vereceğini kestiremiyordum. Kafasında dönen tilkiler ölüm-cüldü artık.

“Maskeni çıkar,” diye tısladığında bu kez derin bir nefes aldım.

İstedikini yapacaktım. Artık onunla tanışmam gerekiyordu. Daha fazla saklanmadan bu kasabanın sonunu sevgilimle birlikte getirecektik.

“Pekâlâ,” diye mırıldanıp palyaço maskesinin çene kısmını tuttum. Kahretsin! İlk kez ellerim titriyordu.

Yutkunmaya çalıştığımda canımın acısıyla yüzümü buruşturdum. Boğazım öyle kurumuştur ki...

Zaman öyle hızlı akmıştı ki sanki yıllar geçmişti. En son ne için bu kadar heyecanlandığımı hatırlamıyorken şimdi sevgilimin karşısında dizlerimin bağı çözülüyordu.

Maskeyi tamamen çıkardığımda kumral saçlarım alnıma düştü. Şaşkınlıkla kuşanan yüzünde en ufak bir mimik bile kıpırdamazken gözlerimdeki korkuyu silebilmek için kendimle savaşıyordum.

“Sevgilim,” dedim. Titreyen sesim fısıltı gibi çıkmıştı.

“Paul?” Hayretle kaşlarını çatı. “Sen... Her şeyi yapan sen miydin?”

“Sana her şeyi anlatacağım, kıymetlim,” diyerek bir adım öne çıktım. “Sadece izin ver.”

Noa donup kalmıştı.

“Seni dinliyorum,” dedi pürüzsüz bir sesle. Bağırıp çağırmayacak mıydı? Yaptıklarımın hesabını sormayacak, Mia yüzünden üzerime saldırmayacak mıydı?

“Benimle gelmelisin,” dedim vakit kaybetmeden. “Ablan... Joanne de yanımızda olmalı. Bu kasabada üçümüzüz artık. Başka kimsemiz yok. Her şeyi anlatırken yanımızda olsun ki neler yaşadığımızı ondan da dinle.”

Noa’nın reddetmesini beklerken bir kez daha beni şaşırtmayı başardı. Hiçbir şey söylemeden, yanımdan geçip Helen’in cesedinin üzerinden atladı ve salonun girişinde durup bana döndü.

Çenesinin ucuyla Helen’i göstererek, “Ona ne olacak?” dedi.

“İcabına bakacağım,” dedim ufak bir tebessümle.

“İyi olur,” dedi ve önüne dönüp evin çıkışına yürüdü.

Ben de peşinden çıktım. Bu kasabaya geldiğim günden beri Joanne hiçbir zaman benim yanımda olmamıştı. Sadece yalanlarla ona işimi yaptırıyordum. İplikçi olarak bana oyuncak bebekleri hazırlıyordu.

Ama Noa farklıydı. Artık benim yanımdaydı çünkü beni seviyordu. Ben de onu seviyordum.

Aşkımız öyle büyüktü ki Ravebelg Kasabası'nı yakıp küle çevirecekti ve biz küllerimizden doğup yepyeni bir hayata başlayacaktık.

Şimdi öfkeliydi. Beni öldürmek istiyordu ama zamanla durulacaktı hisleri. Yeniden saf bir sevgiyle bana bağlanacaktı.

Bu zamana kadar her ne yaptıysam annemin intikamını almak içindi. Bundan sonra annem, Noa ve Jasmine için atacaktım her adımımı.

Ölüm benim silahımdı.

Ölüm benim tiyatro sahnemdi.

Ölüm benim sanatımdı.

Her şey sona erdiğinde, ölüm bizim *ölümsüzlüğümüz* olacaktı.

Ravebelg Kasabası peşimde olduğunu sansa da yanılıyordu. Beni bulsalar bile hiçbir şey sona ermeyecekti çünkü yeni bir ortağım vardı artık.

Yeni oyun arkadaşım.

Herkes onu tanıyordu ama kimse ondan şüphe etmeyecekti. Tıpkı benim gibi... İkimiz de gözlerinin önündeydik ama bizi bulamazlardı. Ta ki ben isteyene kadar.

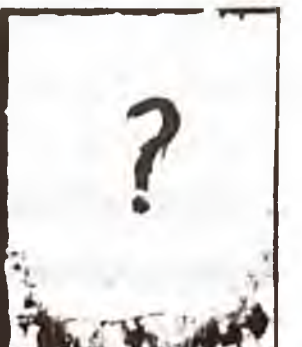
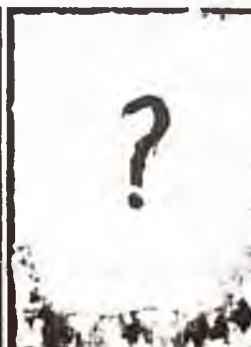
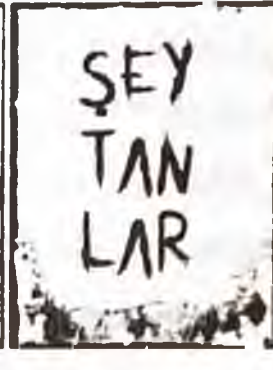
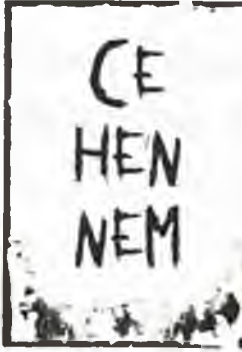
Sizi uyarıyorum, son perde yaklaşıyor. Gözlerinizi dört açın. Çünkü oyunun finali, daha önce hiç görmediğiniz kadar kanlı ve görkemli olacak.

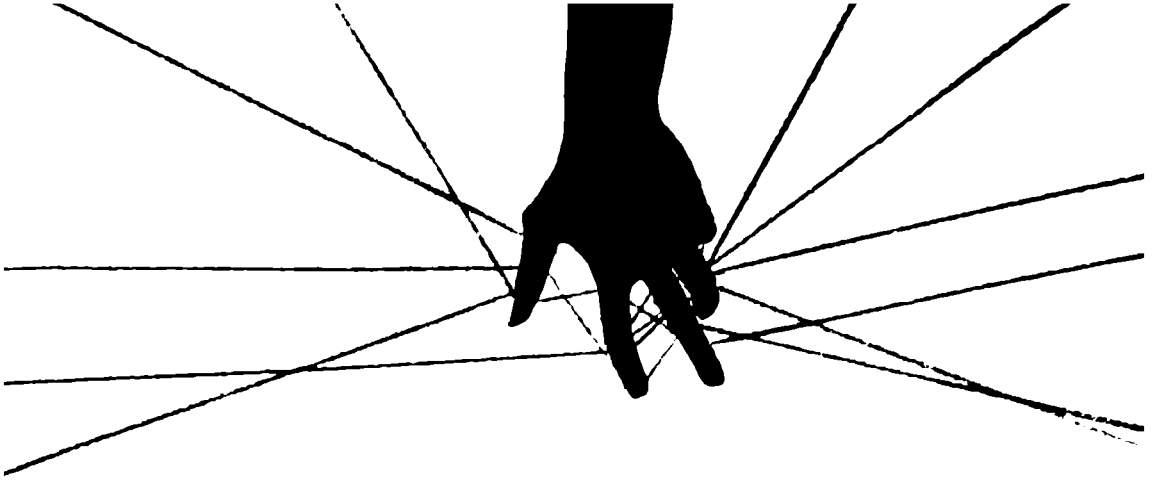
Son bir kurbanım kalmıştı. Onun ölümü bir sanat değil, akıllara durgunluk veren bir şölen olacaktı. Sonra her şey yanıp, kül olurken geriye sadece ben ve oyun arkadaşlarım kalacaktı.

Yalnızca biz...

Üçümüz.

KURBAN LİSTESİ

42

BİR KASABA, İKİ KATİL

*Yaralı ruhların kaderi birdi; kırık kalpler,
her zaman birbirinin izini sürerdi.*

PAUL BARNLEY
Ravebelg Kasabası

Yol boyunca dışarıyı izledi. Zihnindeki şeytanların fısıltıları bana hiç rahat vermedi. Noa'nın beni öldürmek için rol yaptığını söylüyorlardı. Bu yeni bir şey değildi ki zaten. Kendi ağzıyla söylemişti beni öldürmek istediğini.

Ben, beni öldürmek isteyen kadına âşıktım.

Sevgilim beni öldürmek istiyordu.

Ben sevgilimi öldürmek istiyordum.

Hangimizin önce davranacağını bilemiyordum ama ikimizin arasında bugün başlayacak olan savaşın bir kazananı ya da bir kaybedeni olmayacaktı. İkimizden biri öldüğünde diğeri hem kazanmış hem de kaybetmiş olacaktı.

Joanne ve Jasmine'in yaşadığı eve birkaç dakika uzaklıktaydık. Arabanın içindeki sessizlik, nefesimi kesecek kadar yoğun ve katlanılmazdı.

“Az kaldı. Geldik sayılır,” dediğimde boğazımdaki gıcıklığı gidermek için usulca öksürdüm.

Umursamaz bir şekilde dışarıyı izlemeye devam ederek, “Hı hı,” dedi.

Evin sokağına girdiğimizde, kalp çarpıntım kulaklarıma basınç uyguluyordu. Soluklarım hızlanmıştı ama Noa’nın kılı bile kıpırdamıyordu. Biri insanlığını söküp almıştı sanki. Noa’ya baktıkça kendi çocukluğumu, gençliğimi ve bugünlerimi görüyordum.

Mia’ya sandığımdan katbekat fazla değer veriyorsun demek. Annemin öldüğü gün ben de böyle birine dönüşmüştüm.

Arabayı uygun bir yere park edince, Noa’ya dönüp, “Geldik,” dedim. “Burası.” Jasmine’in okulda olması iyi olmuştu. O gelene kadar biz her şeyi konuşmuş olurduk.

Joanne başına gelenleri ve onu nasıl kurtardığımı anlatırdı. Ben annemin yaşadıklarını ve onun ölümüne sebep olanları anlatırdım. Sadece onlardan sakladığım asıl sırrı konuşamazdık. Joanne bile bilmiyordu.

Kurbanlarımdan arasında Noa’nın olma sebebini öğrenmemelilerdi.

Noa neden son kurban olduğunu sorduğunda bir şeyler uydurmam gerekiyordu. Suyu bulandırırırsam Noa’nın güvenini kazanmak şöyle dursun bütün planımı allak bullak ederdim.

İstemedi kendime bir silah yaratmıştım. Noa’nın zaafını elinden aldığımda ne kadar tehlikeli biri olacağından haberim yoktu. Bugün bambaşka şeyler yaşanacağını düşünürken o, intikamı zırh gibi üzerine kuşanmış, yanımdaki yerini almayı seçmişti.

Tam da bu yüzden kalbim onu seçmişti işte. Doğru kadın Noa’ydı.

Evin kapısının önüne geldiğimizde gülümsemeye çalışarak, “Ablan çok sevinecek,” dedim. Başını çevirip bana bakmadı bile.

“Aç şu kapıyı,” diye emretti. Hep böyle mi olacaktı? Kimse bana emir veremez dedikçe Noa bokunu çıkarıyordu.

Hazırda beklettiğim anahtarla kapıyı açıp içeri önce ben girdim. Joanne’le eskiden birbirimize saygı duyardık ama son kavgalarımızdan sonra bağlarımız tamamen kopmuştu. Belki Noa’yı yanımda görünce mutlu olurdu.

Holde dururken kapıyı arkamızdan kapadım. Evde derin bir sessizlik hâkimdi. Joanne salonda olmalıydı. Bütün gün ya benim istediğim oyuncak bebekleri örüyor ya da uyuyordu. Yapacak daha iyi bir işi yoktu nasılsa. Onun için hayat oldukça zordu.

“Nerede?”

Noa cevap vermemi beklemeden, yanımdan geçip gitti. Sanki yabancı değilmiş ve evi çok iyi biliyormuş gibi doğrudan salona doğru yürüdü.

Hızlı adımlarla peşinden ilerleyerek mesafemizi azalttım. Birlikte salona girecekken Noa kapının girişinde durdu. Ben de hemen arkasında olduğum için giremedim ama Noa’nın omuzunun üstünden baktığımda Joanne’in koltukta uyuduğunu gördüm.

“Noa?”

Donup kalmıştı. Kahretsin, neler oluyordu?

Parmak ucuma yükseldiğimde gördüklerim kurşun gibi beynime saplanırken, Noa’yı hışımla kenara itip salona girdim ve koşarak Joanne’in yanına ulaştım.

Tanrı’m! Bu gerçek olamazdı. Joanne... Ölmüştü!

Noa olduğu yerde dizlerinin üzerine çöküp kahkahalarla gülmeye başladı.

“Bir kez daha bana oyun oynadın,” dedi güçlkle. “Her şeyimi elimden aldın.”

Joanne’i benim öldürdüğümü sanıyordu. *Hayır, kesinlikle hayır!*

“Ben... Ben yapmadım,” dedim kekeleyerek. “Hayır, ben öldürmedim.”

Joanne koltukta uzanıyordu. Bilekleri ve boğazı derince kesilmiş, bütün kanı koltuğa ve yere akmıştı. Boğuşma izi olmadığı belliydi. Sakince ve kusursuzca işlenmiş bir cinayetti bu.

Kim yapmıştı? Kahretsin! Bunu yapmaya kim cüret ederdi?

Burayı benden başka bilen yoktu. Birinin beni gözetlediğini ya da takip ettiğini hissettiğim zamanlar paranoya değil miydi? Biri izimi mi bulmuştu?

Yoksa... Kasabada benim dışımda bir katil daha mı vardı?

Noa'nın kahkahaları zihnimin dehlizlerinde yankılandıkça korku ve çaresizliğin kızgın demiri kalbime batıyordu. Ne yapacağımı bilmiyordum. Kalbim öfkeyle göğüs kafesimi yumrukladıkça düşünceler karanlığa çekiliyor ve beni terk ediyordu.

Belki de bütün hata bendeydi. Kusursuz planımı gizlice ilerletmediğim için çuvallamıştım.

Belki de hata sizdeydi. Yaşanan ne varsa şahitlik ettiniz.

Size suç ortağım dediğim için kendimden utanıyorum. Bir an olsun durup düşünmediniz çünkü. Olup biteni çözmekten kaçındınız. Sırlarımı açığa çıkaracak cesareti gösteremediniz. Dahası, bu kasabada sırları olan tek kişi ben değildim, bunu bile göremediniz.

Her ölüm, gözlerinizin önünde yaşanmadı mı?

Kurbanlarımın son nefesleri gecenin ayazına karışırken şahit olmadınız mı?

Peki, gündüzleri neler olup bittiğine dikkat ettiniz mi?

Hayır.

Bir kez olsun aptal kafalarınızı çalıştırıp sırrımı çözmeye çalışmadınız. Çünkü korktunuz. Korkaksınız. Masum insanlar ölüyor diye beni suçladınız ama bu kanlı oyuna son vermek için hiçbir adım atmadınız.

Tam on iki yıl önce kaderi değiştirmiş, Joanne'i hayata döndürmüştüm. Yıllar geçmiş ve geciken kader nihayet gelmiş, Joanne ölmüştü.

Öldürülmüştü!

Bunu kim yapmıştı? Neden yapmıştı? Ellerim titriyor, beynim uyuşuyordu. Düşünme yetimi kaybetmiştim ve kahrolası şakaklarımdaki acı katlanılmazdı. Biri kusursuz oyunuma çomak sokmuştu.

Saklambaç oynamayı henüz bırakmışken bir başka katile sobelenmek akıl alır gibi değildi.

Kim? Kim? Kim yapmıştı?

Ben kendi adaletimi yaratırken bir başka katilin her şeyi mahvetmesine izin verdiniz.

Belki de o sizdiniz.

SON

CE
HEN
NEM

NOA DA

BİR ÖLÜMLE BAŞLADI

HER ŞEY

ANDY

ONLARIN ÖLÜMÜ

BENİM SANAT

AHMAKLAR OLACAK.

BOM
BOŞ

BÜ
TÜN

ŞEY
TAN
LAR

NE

BÜ

JOANNE

KASA
BADA

-BAY
OM

Bitti mi sandınız?

Her şeye inanmayı kesin artık, ahmaklar.

Bunu yapan her kimse onu bulmadan rahat yok artık bana. Benim olana kim dokunduysa onun kahrolası canını almadan durmayacağım. Henüz hiçbir şeyin sonuna gelmedik.

Hâlâ anlatacak şeylerim var. Hatta asıl hikâye şimdi başlıyor.

Sadece biraz bekleyin, ölmezsiniz.

Belki de ölürsünüz.

Orasını yalnızca Tanrı bilir.

3. KİTAP ALINTISI

Yalanlar.

Sırlar.

Oyunlar ve ölümler.

Kasabaya geldiğim günden bu yana ölüm bir gölge misali takip ediyor hepimizi fakat onların bilmedikleri bir şey var, görmedikleri biri... Kim olduğumdan haberleri yok.

Onlara gölgelerinden çok daha yakınlım, bilmiyorlar.

Asıl eğlence benimle başladı, görmüyorlar.

Zira bu kasabada yaşayan herkes hayatta kalmanın peşinde.

Oyuncak Katili ise kusursuz cinayetler işlediğini sanırken her şeyi eline yüzüne bulaştırmanın eşiğinde.

Amacım beklemekti en nihayetinde. Tüm olup biteni izlemek ve Paul'un yarattığı sanatı izlemek istiyordum.

Bugün yaptığım şey yüzünden peşime düşecek, ki düşün. Böylece tam da istediğim şeyi yapacak. Daha fazla hata yapacak, daha fazla insanı ben sanıp öldürecek.

Ben bir tehdidim onun için.

Yarattığı sanatın da adaletin de ortağıyım bundan böyle.

Beni bulamadığı her gün biraz daha delirecek.

Beni ortadan kaldıramadığı her gün elleri biraz daha kana bulanacak.

Delirsin.

Bulansın.

Dönüm dolaşıp bu ölüm labirentinin sonunda beni bulduğunda kim olduğumu öğrenecek.

Belki de yalan söyledim.

Oyunları seven yalnızca o değil.

Filmleri seven yalnızca o değil.

Onu seven *yalnızca* benim.

Hiç acelem olmadığını bilmelisiniz. Oyuncak Katili gibi dikkatsiz davranmayacağım. Onun kadar sabırsız olmayacak ve sabırla işini bitirmesini bekleyeceğim.

Ben oyun oynamayı çok severim. Oyunbozan olmaya niyetim yok.

Ve son bir şey daha... Ben en çok yalan söylemeyi severim.

BİR DİĞERİ...

Bana yardım etmelisiniz.

Size benden uzak durmanızı söylüyordum ama artık değil. Şimdi olmaz. Bana gerçekten yardım etmelisiniz.

Mia'yı öldürmem bir hataydı ama Noa'nın cezalandırılmaya ihtiyacı vardı. Belki de başka bir yol izleseydim âşık olduğum kadının günden güne delirişine şahit olmazdım.

Böyle olacağını nereden bilebilirdim ki?

Yalan söylemeyeceğim, çok pişmanım.

Yalan söylemeyeceğim, ondan artık korkuyorum.

Yalan söylemeyeceğim, ben *eski Noa*'yı çok özledim.

Hatırlıyorsunuz değil mi? Dedektif Helen'la birlikte o eve geldiklerinde Noa'ya bir söz vermiştim.

"Her şey sona erdiğinde sana teslim olacağım. Beni öldürmene izin vereceğim. İşte kazancın bu olacak. İntikamını alacaksın."

Noa hâlâ yanımda. Noa hâlâ sevgilim ve bazı günler mutluymuşuz gibi davranıyor. Bazense beni öldürmek istediğini alenen belli ediyor ve bu beni delirtiyor.

Kusursuz oyunuma odaklanmakta zorlanıyorum. Noa aklımı bulandırıyor, kahretsin. Temkinli davranmaktan nefret ediyorum. Kabul etmeliyim ki hata etmiştim. Noa kim olduğumu hiçbir zaman öğrenmemeliydi.

Dahası kasabada Joanne'i öldüren ve her şeyi bilen bir başkası daha var. Kim olduğunu bulamıyorum, Tanrı'm... delireceğim!

Noa, insanları öldürmek istiyor.

Noa, beni öldürmek istiyor.

Noa, herkesi öldürmek istiyor.

Aynı evin içinde yaşayan iki katiliz biz.

Sevgilim arkasında bir bıçak saklarken yüzüme gülüyor.

Ben arkamda bir bıçak saklarken onun yüzüne gülüyorum.

İkimiz de birbirimizin son kurbanlarıyız ve bıçağı ilk kim, ötekinin kalbine saplayacak merak ediyorum.

Suç ortağım sizsiniz, bana yardım edin. *Hemen!*

3 Ocak doğumlu olan Emre Gül, küçük yaşlardan itibaren yazma tutkusunun peşinden gitmiş ve zamanla uzun soluklu kurgular yazmaya başlamıştır.

Marmara Üniversitesi'nde eğitim görmüş olan yazarın basılı birçok eseri bulunmaktadır.

Oyuncak Mezarlığı,
Oyuncak Serisi'nin ikinci kitabıdır.

 /eemregul

